

คุณหนู **ตาอ้าย** ❤️ กับนั้สู่อรรณ

นั้สู่อรรณ

คุณหนูตาธาย ♡ กับนายสุดเขตต์

ผู้ประพันธ์ : น้ำสุวรรณ

พิสูจน์อักษร : อริศรา บุตรวิศา

ออกแบบปก : น้ำสุวรรณ

จำนวน 655 หน้า

ราคา 398 บาท

Contacts

เฟซบุ๊ก: นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ: นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

Email : Namsuwan.nampaka@gmail.com

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ.๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือเผยแพร่ด้วยวิธีอื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

มาเติมความหวานกันนะคะ

จากใจนักเขียน

นิยายเรื่องนี้ได้รับแรงบันดาลใจมาจากคำว่า ‘ชีวิต’ ชีวิตที่อยู่บนความเข้าใจ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง ความรู้สึกเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน ดังนั้นความเข้าใจเป็นสิ่งที่สำคัญ ชีวิตจะดำเนินต่อไปได้อย่างสวยงามเมื่อมีความเข้าใจที่ดีจากคนที่เรารักและรักเรา

สังคมทุกวันนี้เหมือนกับสีเทา มันถูกผสมด้วยสีขาวและสีดำ บางคนอาจเจอสังคมที่เป็นสีเทาเข้ม บางคนอาจเจอสีเทาอ่อน การใช้ชีวิตของแต่ละคนจึงแตกต่างกัน แต่ไม่ได้หมายความว่าชีวิตของเขาคนนั้นสวยงามหรือแย่กว่าอีกคน

นิยายเรื่องนี้ต้องการสะท้อนให้เห็นมุมมองชีวิตหลาย ๆ ด้าน ทั้งการเกิดมาบนความร่ำรวยแต่ไม่สามารถหาความสุขได้ การสูญเสียซึ่งไม่อาจให้อภัยตัวเอง การวิตกกังวลในชีวิตด้วยภาวะอารมณ์ที่ไม่มีใครเข้าใจ การมีฐานชีวิตเริ่มจากศูนย์แต่ไม่ดูถูกตัวเอง การเข้าใจและแสดงออกทางความรักที่ถูกต้อง ตลอดไปจนความรักของบุพการีในแง่มุมต่าง ๆ

น้ำสุวรรณหวังว่านิยายเรื่องนี้จะให้แง่คิดกับทุกคน นอกเหนือไปจากความเพลิดเพลิน ความหวานละมุนของพระนาง ความรักที่พวกเขาพร้อมกันสร้างมาด้วยหัวใจ

น้ำสุวรรณ

05/04/2564

บทนำน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข ความสุข ไม่ได้อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่หนึ่งคนอ่าน และเข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม่ค้าอย่างน้ำสุวรรณ ขาย อาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำสุวรรณ เชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน วัตถุดิบที่ใช้ แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุขเช่นกัน

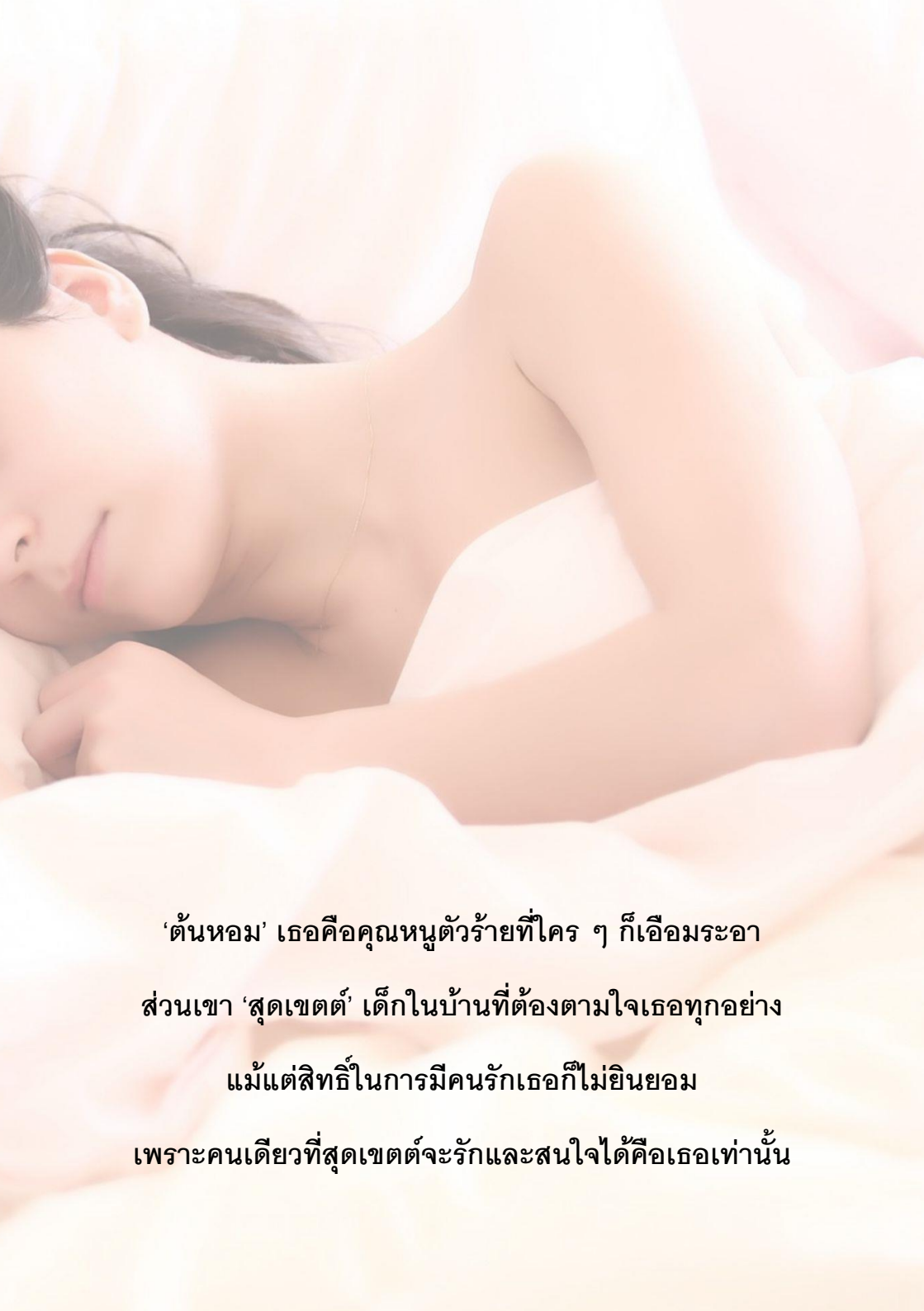
นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้ตัวอักษรบน เนื้อกระดาษมาความหมาย ตัวตนผู้แต่งล้วนสอดแทรกความเป็น ตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่องผ่านอักษร มโนภาพ ความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละครในเรื่องถูกสร้างด้วย อารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมชื่นไม่เท่าหนึ่งคนรัก

หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

‘ต้นหอม’ เธอคือคุณหนูตัวร้ายที่ใคร ๆ ก็เอือมระอา
ส่วนเขา ‘สุดเขตต์’ เด็กในบ้านที่ต้องตามใจเธอทุกอย่าง
แม้แต่สิทธิในการมีคนรักเธอก็ไม่ยินยอม
เพราะคนเดียวที่ สุดเขตต์จะรักและสนใจได้คือเธอเท่านั้น

ตอนที่ 1

ชุดเดรสเกาะอกคว้านลึกจนเนินเนื้อขาวผ่องล้นอย่างตั้งใจ ‘ต้นหอม’ ลูกสาวสุดรักของวุฒิกกร นายห้างเพชรชั้นนำที่สุดของประเทศ เธอเป็นลูกสาวคนเดียว นอกจากความเอาแต่ใจและไม่ยอมใครแล้ว อีกอย่างที่สำคัญสำหรับเธอคือ...ถ้าเธออยากได้อะไรมันต้องเป็นของเธอ

"วันนี้หอมจะเข้าบริษัทด้วย" หญิงสาวยื่นกระเป๋ามาให้กับ ‘สุดเขตต์’ ชายหนุ่มมามาตเท่นักเรียนนอก ซึ่งเป็นการส่งเสียของวุฒิกกรพ่อของเธอเอง

สุดเขตต์เป็นลูกชายของแม่นมที่เลี้ยงดูต้นหอมตั้งแต่เด็ก หลังจากแม่ของเธอเสียชีวิต ความสัมพันธ์ที่แนบแน่นจึง

เหมือนรักแม่นมดั่งแม่ แต่เธอกลับไม่ชอบสุดเขตต์ที่พ่อตนเอง
ให้ความรักมากกว่า

"ไปวันวายเขาเปล่า ๆ คุณต้นหอมอยู่บ้านเถอะ หรือ
ไปเที่ยวกับเพื่อนจะดีกว่า" คนพูดซึ่งมีอายุมากกว่าพูดไปตาม
ความจริง ขึ้นชื่อว่าคุณหนูต้นหอม ความเอาแต่ใจและชอบ
ก่อเรื่องเป็นที่เลื่องลือ

"หอมจะไป!! หอมบอกว่าจะไป!! ก็ต้องได้ไปสิ!!" คน
ตัวเล็กบนรองเท้าส้นสูงกว่าสี่นิ้วแว๊ดเสียงไล่ เธอไม่ชอบถูกขัด
ใจ แต่ทำไมสุดเขตต์ซึ่งเป็นเด็กในบ้านจึงชอบหาเรื่องขัดใจ

"โอเค ๆ เชิญครับ..." ชายหนุ่มรับกระเป๋าแบรด์หรูที่ถูก
ส่งมาตอนแรก เขามองหญิงสาวอย่างอ่อนใจ เมื่อเขาไม่
สามารถขัดใจเธอได้สักครั้งตั้งแต่เด็กจนโต ต่อให้พยายามแค
ไหนคนที่ชนะก็คือต้นหอม

พูดไปตามเนื้อผ้าเมื่อต้นหอมทำผิดดุฎิการก็จะตำหนิ
ตามตรง แม้รักลูกสาวมาก แต่เมื่ออยู่กับแม่ของเขาแล้ว ต่อ
ให้ต้นหอมทำผิดแค่ไหน คนที่ต้องขอโทษก็คือสุดเขตต์เสมอ
เพื่อให้ปัญหาจบไปและไม่ทำให้ทุกคนต้องเดือดร้อน สุดเขตต์
จึงเป็นฝ่ายโอนอ่อนให้ตลอด

หากไปทำงานคนเดียวสุดเขตต์จะนั่งรถเมล์ไปทำงาน แต่เมื่อคุณหนูต้นหอมแสนเอาแต่ใจจะไปด้วย เขาจึงต้องขับรถของบ้านใหญ่ไป สะดวกสบายกว่าเดิมแต่ไม่สบายใจเหมือนเดิม ข้อนี้เขารู้ดี

ระหว่างทางคุณหนูจอมเอาแต่ใจก็สนอกสนใจกับข้าวของภายใน รวมไปถึงกระเป๋าสุดเขตต์ถือไปทำงานทุกวัน คล้ายว่าเธอกำลังสงสัยและอยากรู้อะไรบางอย่าง มือน้อย ๆ จึงเปิดนั่นนี่โดยไม่จำเป็นต้องขอเจ้าของ จะทำอย่างไรได้ เขาทำอะไรเด็กคนนี้ไม่ได้ ทุนเดิมก็ยอมตามใจมาตลอดอยู่แล้วนี่

"หอมขอเล่นโทรศัพท์ที่ สุดเขตต์ หน่อย" น้ำเสียงออกคำสั่งพร้อมกับแบมือรอรับสิ่งของที่เธอเรียกหา เธอหาจนทั่วแล้วไม่พบในกระเป๋าคิดว่าต้องพกอยู่กับตัวของชายหนุ่มแน่

"โทรศัพท์ที่ไม่มีอะไรน่าสนใจหรอก" พูดโดยไม่ได้หันไปมองคนที่นั่งเบาะข้างคนขับ และสิ่งที่เขาพูดไปก็เป็นความจริง มันไม่มีอะไรน่าสนใจและไม่ได้มีเกมอะไรให้หญิงสาวเล่นด้วย

"หอมจะเล่น เอามา ná.." ไม่พูดเปล่าหญิงสาวเอี้ยวตัวไปค้นในกระเป๋ากางเกงชายหนุ่ม

สุดเขตต์เบี่ยงหน้าหนีเมื่อเนิ่นเนื้อที่พ้นจากเกาะอกของ

เธอปรากฏตรงหน้า เนื้อผิวขาวนวลและล่อส่ายตาใครต่อใคร
ไปทั่ว ด้วยนิสัยเอาแต่ใจจึงไม่มีใครปรามเธอได้ สุดท้ายเขา
ต้องยอมให้เธอเอาโทรศัพท์ไปแต่โดยดี เพราะไม่อย่างนั้นคง
ขับรดเข้าข้างทางก่อน

"แค่นี้ต้องให้ใช้กำลังหาเอง มีความลับอะไรที่หอมรู้
ไม่ได้ หรือมีสาวที่ซ่อนไว้จากอเมริกา" คนพูดหิรตาจ้องมอง
คนขับรด เธอไม่ต้องการให้ใครหน้าไหนทั้งนั้นเข้ามาในชีวิต
สุดเขตต์ เขาต้องเป็นของเธอ เป็นผู้ชายที่ตามใจเธอคนเดียว
เท่านั้น แม้จะขัดใจเธอบ้างแต่สุดเขตต์คือผู้ชายที่เธอไม่
ต้องการยกให้ใคร

"....." ชายหนุ่มเงิบ เขาไม่ยอมรับข้อกล่าวหาแต่ก็ไม่
ปฏิเสธ ช่วงเวลาที่เรียนเมืองนอกเขายอมรับว่าเหงาไม่น้อย
แต่เมื่อกลับมา ก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าเด็กคนนี้ยังวุ่นวาย
เหมือนเดิม

"อะไรกัน หน้าจอร์ว้าว พ่อให้เป็นถึงผู้บริหาร เงินเดือน
ไม่พอซื้อโทรศัพท์ใหม่หรือไง และไม่เห็นมีอะไรเลย เกมก็ไม่มี
แอปพลิเคชันอะไรก็ไม่มี เรียนนอกแต่ฟีหิวโบราณซะมด" ทั้งที่
เธอน่าจะรู้อยู่แล้วก่อนจะเอาโทรศัพท์มา แต่กระนั้นก็ไม่วาย

อยากรจะต่อว่า

"แค่รับสายโทรเข้าโทรออกได้ก็พอแล้ว..."

".....ซี.."

"อยากรู้อะไรก็ตามพี่เถอะคุณหนูต้นหอม.." ชายหนุ่มพูดอย่างรู้ใจ เขารู้ดีว่าเธอกำลังต้องการอะไรบางอย่าง หรืออยากรู้อะไรบางอย่างที่เกี่ยวกับตนเองแน่นอน "ที่ทำงานคงไม่มีอะไรสนุกให้คุณต้นหอม ถ้าเปลี่ยนใจอยากจะไปเที่ยวก็ยังไม่สายนะครับคุณหนูต้นหอม"

"เลิกเรียกคุณหนูต้นหอมได้ไหม!!!" เธอพูดอย่างหัวเสียพร้อมกับโยนโทรศัพท์เครื่องเล็กของชายหนุ่มไปอยู่ตรงหว่างขาเขา เธอไม่ชอบให้สุดเขตต์ทำท่าที่หมางเมิน ไม่ชอบให้เขาสนใจอะไรนอกจากตัวเธอ และต้องเอาใจแต่เธอคนเดียวเท่านั้น

เธอยอมรับว่าอาจไม่ชอบเขาอยู่บ้างที่เป็นคนโปรดของพ่อ แต่เธอกับสุดเขตต์โตมาด้วยกัน ในความรู้สึก..นอกจากพ่อก็มีเพียงแค่สุดเขตต์เท่านั้นที่เธอไว้ใจ

"ต่อไปนี่ให้เรียกน้องหอม ถ้าได้ยินว่าพี่เขตต์เรียก..."

"ไม่ได้ครับ มันจะเป็นการตีตนเสมอนาย.."

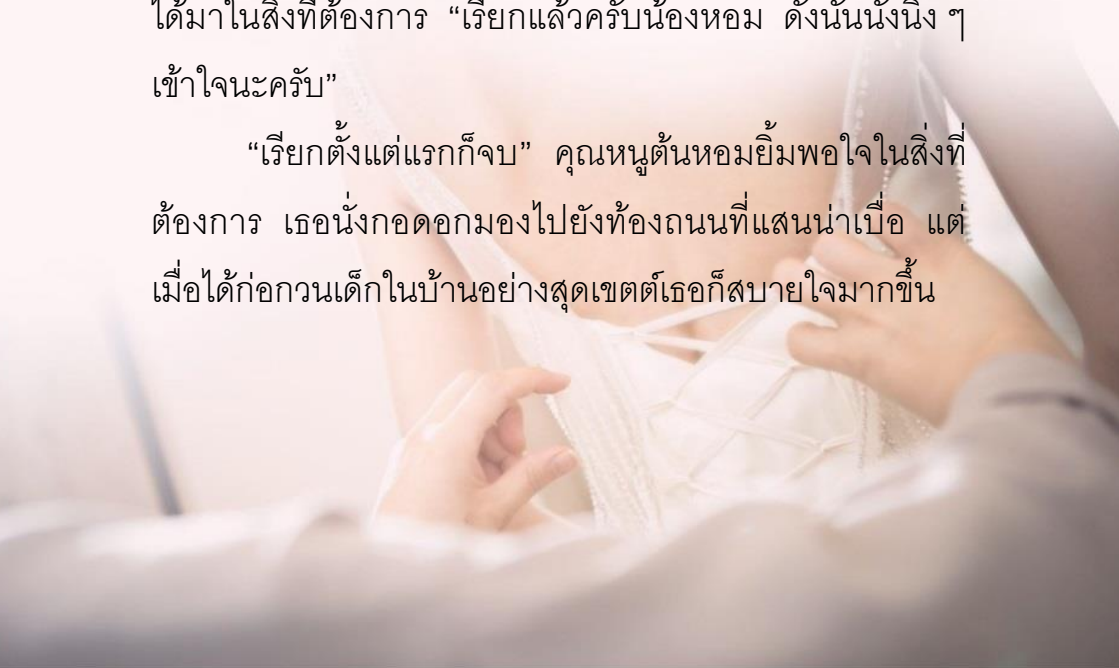
"แต่หอมสั่งให้เรียก พี่ก็ต้องเรียก ถ้าพี่ไม่เรียกน้องหอม
วันนี้พี่ไม่ได้ทำการงานแน่.." คนตัวเล็กเริ่มที่จะหาเรื่อง
ส่วนคนที่ทำหน้าที่ขับรถเลือกที่จะเงียบ "ไม่ต้องมาเงียบ...
และไม่ต้องมาตีหน้าตึงด้วย!!"

ทุกครั้งที่ยายหนุ่มเถียงเธอไม่ได้ก็จะเงียบและตีสีหน้า
เรียบใส่เธอ เพื่อให้เธอรู้ว่าเขาไม่พอใจ แต่ถึงเธอจะรู้ว่าเขาไม่
พอใจเจ้าตัวก็ไม่ย่อเกรง ในหัวของเธอก็ยังมีคำว่าเด็กในบ้านที่
เคียดคู่มากับคำว่า..เขาต้องสนใจเธอคนเดียว

"หอมบอกให้เรียก เรียกเดี๋ยวนี้!! ถ้าไม่เรียกจะ"

"ครับ" สุดเขตต์เอ่ยเรียกในทันทีเมื่อคนหาเรื่องเตรียม
จะส่งมือมากวนพวงมาลัย คนเอาแต่ใจทำอะไรก็ได้เพื่อให้
ได้มาในสิ่งที่ต้องการ "เรียกแล้วครับน้องหอม ดั่งนั้นนั่งนิ่ง ๆ
เข้าใจนะครับ"

"เรียกตั้งแต่แรกก็จบ" คุณหนูต้นหอมยิ้มพอใจในสิ่งที่
ต้องการ เธอนั่งกอดอกมองไปยังท้องถนนที่แสนน่าเบื่อ แต่
เมื่อได้ก่อกวนเด็กในบ้านอย่างสุดเขตต์เธอก็สบายใจมากขึ้น

ตอนที่ 2

เข้ามาในบริษัทซึ่งพ่อของคุณหนูต้นหอมเป็น
เจ้าของ ทุกคนเคารพคนผู้มาใหม่เล็กน้อย คนหนึ่งแม้
จะเป็นเด็กในบ้านแต่ได้ชื่อว่าเป็นผู้บริหาร อีกคนแม้จะ
นานปีมาครั้งแต่ก็คือคนที่ทุกคนรู้ดี ลูกสาวเจ้าของบริษัท
นั่นเอง

"จอมขวัญ.. ซ้อมมือคุณโอเคใช่ไหม" สุดเขตต์ทักทาย
หญิงสาวที่เดินมากับกลุ่มเพื่อน ขณะที่ต้นหอมกำลังเดินตาม
และเล่นโทรศัพท์ของตนเอง

คนที่เล่นโทรศัพท์ในตอนแรกมองไปยังเจ้าของชื่อด้วยความ
สงสัย แอบแฝงไปด้วยความไม่พอใจอยู่เนือง ๆ เหตุใด

สุดเขตต์ต้องทักทายผู้หญิงคนนี้ด้วย

"ไม่เป็นอะไรแล้วนะ โอเคแล้วค่ะ" หญิงสาวห่างจากกลุ่มเพื่อนก่อนจะหยุดตรงหน้าคนทั้งสอง เธอมองไปยังต้นหอมโดยรู้ดีว่าเธอเป็นใคร แต่กระนั้นสายตาที่สนใจชายร่างสูงตรงหน้ามากกว่า

"นี่คุณต้นหอม คุณ.." สุดเขตต์พูดเพียงเท่านั้นก็จะหยุดพูด เมื่อมองเห็นสายตาแห่งความไม่พอใจส่งมา "น้องต้นหอมครับ นี่จอมขวัญ"

"สวัสดิ์ค่ะคุณต้นหอม"

"เป็นพนักงานที่นี่เหรอ ฉันไม่เห็นเคยเห็นเธอ" หญิงสาวพูดอย่างไม่ใส่ใจ ความจริงเธอก็ไม่เคยจำหน้าพนักงานคนไหนได้อยู่แล้ว จะให้จำทั้งหมดได้อย่างไรเมื่อเธอเข้ามาที่บริษัทไม่กี่ครั้ง

"ดิฉันอยู่แผนกออกแบบค่ะ ฉันไม่กวนแล้วนะเขตต์" คำพูดเอ่ยเรียกสั้นแต่ได้ใจความ ในคำเอ่ยเรียกที่เหลือเพียงคำว่า 'เขตต์' เป็นนัยความหมายว่าเธอกับเขาสนิทกันนะ หรือไม่ก็อยากบอกให้คุณหนูจอมเอาแต่ใจรับรู้อะไรบางอย่าง

'จอมขวัญ' หญิงสาวตัวเล็กแต่ปาดเปรี้ยว เธอมีผิว

ขาวและผมสีน้ำตาลเข้ม เธอสดใสและดูอ่อนหวานกับทุกคน เป็นที่รักของพนักงานนับตั้งแต่เข้ามาทำงานวันแรก และดูเหมือนสุดเขตต์ก็รู้สึกเช่นเดียวกับทุกคนในที่แห่งนี้ยกเว้นต้นหอม

ห้องทำงานสีขาวเรียบไม่ได้มีการตกแต่งมากมาย ภายในตกแต่งด้วยภาพเครื่องประดับหลากหลายรูปแบบของนายห้างเพชร รอบ ๆ ห้องเป็นกระจกที่มองเห็นได้รอบตัวอาคาร รวมทั้งภายในอาคารที่พนักงานต่าง ๆ นั่งทำงานอยู่

"เอาอะไรไหมครับ เดี่ยวพี่ไปชงให้"

"ไม่เอา..." หญิงสาวยังไม่พอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ แต่ทั้งที่ยังไม่มีใครทำอะไร ทำไมความหงุดหงิดจึงได้มากมาย

"จ้ะไปนั่งเล่นห้องคุณท่านไหม น่าจะกว้างกว่า"

"หอมจะนั่งห้องนี้!! ทำไม... กลัวหอมเห็นอะไรไม่ทราบ!!" หญิงสาวกระซกกระเป่าออกจากมือสุดเขตต์อย่างหาเรื่อง ให้ได้อยู่กับสุดเขตต์เธอพร้อมที่จะหาเรื่องเขาตลอด "ใช่สิ.. ต้องหน้าหวานใสอย่างยายจอมขวัญอะไรนั่นใช่ไหม"

"ไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับคุณจอมขวัญเลย"

"เลิกงานพาหอมไปเที่ยวฉับนะ พ่อจะให้หอมไปถ้าพี่ไป..." ต้นหอมกระแทกตัวลงบนโซฟา เมื่อเห็นคนตัวสูงกำลังทำตัวนิ่งเฉยแสดงความไม่พอใจอีกแล้ว เมื่อบอกสิ่งที่ต้องการ เจ้าตัวก็รอคอยคำตอบจากคนที่ยังยืนอยู่ "ถ้าไม่พาไปหอมจะฟ้องแม่นมว่าพี่ซัดใจ..."

"ความจริงไม่ต้องถามพี่ก็ได้นะ ดูเหมือนไม่ได้ต้องการคำตอบจากพี่เท่าไร" ชายหนุ่มเดินตรงไปที่โต๊ะทำงานของตนเอง เขาเปิดแฟ้มเอกสารตรงหน้าพลางถอนหายใจออกมาเล็กน้อย "..แม่นมของต้นหอมไม่เชื่ออะไรพี่อยู่แล้ว"

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

"เฮฮาย!!!!" ปกป้องเดินพรวดพราดเข้ามาในห้องโดยที่ไม่รู้เลยว่าภายในไม่ได้มีแค่สุดเขตต์ จนเมื่อเข้ามาแล้วและเห็นสายตาแห่งความไม่พอใจนั้น "ขอโทษทีเขตต์ ฉันไม่รู้ว่านายมีแขก"

ต้นหอมเมินหน้าใสไม่สนใจคนผู้มาใหม่ เธอไม่ไยดีคนที่ไม่อยู่ในสายตาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าชายหนุ่มผู้มาใหม่จะดูหล่อเท่ไม่แพ้สุดเขตต์ สำหรับเธอไม่ได้ต้องการทำความรู้จักใครทั้งนั้นหากเธอไม่ได้เป็นฝ่ายต้องการเอง

"นี่คุณหนูต้นหอม" สุดเขตต์เอ่ยแนะนำ แต่บนคำพูดมีคำสั่งที่เธอบอกว่าให้เรียก 'น้องหอม' หญิงสาวที่ถูกขัดใจจึงหันมาเร็วกว่าความคิด

สุดเขตต์ภาวนาในใจอย่างหวาดหวั่น หวังว่าคุณหนูจอมเหวี่ยงจะไม่แผลงฤทธิ์เดชอะไรออกมา เขาเพียงอยากแนะนำให้เหมาะสม ให้เธอจัดอยู่ในผู้หญิงที่เหมาะสมกับคำว่าคุณ การเรียกน้องนำหน้าดูเป็นการตีตนเสมอหายไปหน่อย แต่เมื่อเขามองจากท่าทางของเธอแล้ว คิดว่าเจ้าหล่อนน่าจะก่อเรื่องแน่

"เป็นลูกสาวคนเดียวของท่านวุฒิกุล คุณต้นหอมนี้ครับ...ปกป้องเพื่อนผม" ชายหนุ่มยังทำที่นิ่งและเอ่ยพูดต่อไป แต่ในใจของเขาไม่ได้นิ่งดังน้ำเสียง เขารู้จักเธอดีนี่

"สวัสดีครับ ผมเป็นเพื่อนกับเขตต์ที่เรียนด้วยกันที่อเมริกา ทราบว่าทำงานที่นี่จึงแวะมาหา"

หญิงสาวเดินเข้าหาปกป้องอย่างตั้งใจ เธอทำราวกับเสียร้ายที่กำลังจะตะครุบเหยื่อ แววดตาของเธอมองจ้องปกป้องก่อนจะแลเลยไปหาสุดเขตต์ที่กล้ำขัดใจเธอ

สุดเขตต์เริ่มแน่ใจแล้วว่าตัวเองพลาดไป

"ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ.. คุณปกป้อง อ๋อ.." ต้นหอมจูงใจ
ปล่อยหนังสือที่ถือติดมือมาตกลงกับพื้น ก่อนที่เธอจะก้มเก็บ
อย่างอ้ออึ้งตั้งใจ การกระทำที่เกิดขึ้นตรงหน้าแขกผู้มาเยือน
ด้วยจุดหมาย เนินเนื้อผิวหนังของเธอกำลังทะลักออกมาจาก
เกาะอรอมร่อ

"ไอ้นพ!!" สุดเขตต์ร้องเสียงหลงก่อนจะวิ่งเอาเสื้อสูท
คลุมกายหญิงสาว เธอช่างเอาแต่ใจและดี้อร้นเสียจริง "เอิ่ม
น้องหอม... น้องหอมหนาวใช่ไหมครับ"

"ไม่หนาว ไม่ต้องมาคลุม จะไปห้องพ่อ จะกลับบ้าน
ไปหานม หงุดหงิด!! พี่เขตต์ชัดใจ!!" น้ำเสียงประชดประชัน
กระแทกใส่น้ำสุดเขตต์ จากนั้นก็ตามด้วยสองมือน้อย ๆ ที่
ผลักรอกเขาออกจากตัว

"....กลับบ้านแล้วแสดงว่าเย็นนี้ยกเลิก" ชายหนุ่มพูด
อย่างมีชัย ระดับคุณหนูต้นหอมแล้วนะหรือ ถ้าเธออยากไป
ไม่มีทางผู้แน

"ไปรับที่บ้านด้วย" และร่างระหงก็สะบัดหน้าไปพร้อม
กับกระเป๋แบรנדของเธอ

ชายตัวสูงที่มีเสื้อสูทพาดอยู่ที่แขนพ่นลมหายใจออกมา

แรง ๆ หลังจากกลับมาเมืองไทย คุณหนูจอมเอาแต่ใจก็หา
เรื่องเขาไม่เลิก ต้องได้ดังใจและต้องตามใจเท่านั้น เธอไม่ใช่
เหตุผลในการนำทางชีวิต ใช้เพียงความรู้สึกและความสนุก
เท่านั้น

“เคยได้ยินว่าทั้งสวยและอารมณ์ร้าย วันนี้ได้เจอกับตัว
สวยบาดใจมาก” ปกป้องพูดอย่างไม่ปิดบัง ความสวยของเธอ
คงไม่มีชายใดกล้าปฏิเสธ

“อย่าหาเรื่องใส่ตัวดีกว่า ไม่มีใครปราบคุณหนูต้นหอม
ได้หรอก” ปกป้องอยากจะเชื่อดังคำที่เพื่อนพูด แต่มองจาก
สายตาแล้ว เขาคิดว่าคนที่ปราบได้คือสุดเซตต์นี้อย่างไร
“แล้ววันนี้มีอะไรถึงมาหาถึงนี้ เย็นนี้ก็ไม่ว่างนะ อย่างที่ได้ยิน”

“เข้าใจ แวะมาหากี่เท่านั้น”

ตอนที่ 3

คุณหาสน์สุดหุติดแม่น้ำเจ้าพระยาใจกลางกรุง
เนื้อที่โดยรอบมากกว่าร้อยไร่ ภายในตกแต่งด้วยสวนไม้
นานาชนิด ทั้งไม้ดอกและไม้ประดับทั้งดงาม

ภายในอาณาเขตของคุณหาสน์ที่กว้างใหญ่ มีเรือนไม้
ขนาดพองามตั้งอยู่ปักชายของตัวคุณหาสน์ มีชื่อว่า ‘เรือนร้อย
รัก’ ถูกตั้งโดยคุณหนูต้นหอม องค์หญิงของบ้านที่ทุกคนแสน
ตามใจ

เรือนร้อยรักเป็นสถานที่เดียวบนโลกใบนี้ เป็นที่ซึ่ง
เปลี่ยนให้คุณหนูจอมเหวี่ยงกลายเป็นลูกแมว ด้วยความรัก
ของแม่นมที่โอบอ้อม ประหนึ่งว่านี่คือแม่ของเธอโดยแท้

"แม่นม!! ช่วยดันหอมด้วย แม่นม!!!" เสียงใสของ
ต้นหอมร้องเรียกไปทั่วบ้าน ก่อนที่คนถูกเรียกจะออกมา
ต้อนรับ เวลานี้...คนเดียวที่จะเข้าข้างเธอก็คือแม่นม

"เป็นอะไรคะคุณหนู... เกิดอะไรขึ้นคะ..." เด็กสาวแสน
แก่นแก้วสวมกอดแม่นมอย่างแสนรัก จากนั้นก็ย้ายร่างกายไป
หลบอยู่ด้านหลังทันที เมื่อตอนนี้ผู้เป็นบิดาตามเข้ามาแล้ว

"นมช่วยหอมด้วย ช่วยหอมด้วยค่ะ" ในรั้วคฤหาสน์
หลังนี้คนที่ป็นเจ้าของคืออู๋ฉิมกร แต่กระนั้นเจ้าตัวก็มีความ
เกรงใจแม่นมอยู่บ้าง ด้วยทำงานรับใช้ตั้งแต่สมัยพ่อแม่ ลาก
ยาวมาจนเลี้ยงลูกสาวตัวเอง เมื่อภรรยาตัวเองตายจากไป
บ้านหลังนี้ก็ไม่มีนายหญิงคนใหม่ มีเพียงแม่นมที่ทำหน้าที่แม่
และหัวหน้าแม่ครัว

"คุณท่านคะ คุณหนูทำอะไรผิดหะคะ ไม่เคยเห็น
คุณท่านโกรธขนาดนี้" จะว่าไม่เคยโกรธขนาดนี้ก็คงไม่ใช่
หากแต่เคยโกรธมากกว่านี้แต่ทำอะไรไม่ได้มากกว่า ความรัก
ลูกดังดวงใจ ตามใจในทุกเรื่อง ทำให้ทุกวันนี้ต้นหอมแทบจะ
ไม่ฟังผู้เป็นบิดาแล้ว

"ก็คุณหนูคนดีของแม่นมไง ผมสั่งให้เรียนบริหาร ไม่

เรียน... พอให้ทำงานก็ว่าไม่ชอบ แบบนี้สมควรไหม?" พูดแล้วก็ก็ต้องหอบเหนื่อยที่วิ่งไล่ตามลูก อายุปุ่นนี้ก็ยังไม่วายเคี้ยวเข็ญ

"ก็หอบไม่ชอบนี่พ่อ.." ต้นหอมรีบประท้วง

"ไม่ชอบบริหารลูกก็น่าจะทำอย่างอื่น ยังมีอะไรมากมายในบริษัทให้ลูกทำนะ มันอาจจะสนุกก็ได้ ลองดูสิ" นี่คือประโยคขอร้องไห้หรือไม่ ขอร้องให้ลูกสาวเริ่มต้นทำงานสักชิ้น ดีกว่าเที่ยวก่อเรื่องให้พ่อต้องตามเช็ดล้างทุกวี่วัน

เงินทองมากมายมีใช้เท่าไรไม่รู้หมด ลูกสาวคนเดียวจะไม่ทำงานวุฒิกี่ก็ไม่ว่า แต่เพราะตอนนี้ตนเองอายุมากโข หากวันหนึ่งตายจากก็กลัวว่าลูกนั้นจะไร้ที่พึ่งพิง หากเรียนรู้ทำงานมองเห็นชีวิต เขาคงหมดหวังและนอนตายตาหลับ

"แต่พ่อมีลูกสาวคนเดียว ยังไงหอบก็ต้องมาบริหารงานแทนพ่อ หรือไม่มีก็มีสามีสสิ พ่อจะได้ให้สามีของลูกไปบริหาร"

"สามีเหรอ?" ต้นหอมมองไปโดยรอบอย่างต้องการตัวช่วย ซึ่งสุดเขตต์กำลังเดินออกมาจากห้องนอนพอดีบอดี้ "หอบมีแฟนแล้ว แล้วเขาก็บริหารงานถูกใจพ่อแน่"

"มันเป็นใคร" คนเป็นบิดาถามอย่างใครรู้ ที่ผ่านมานี้

ยักษ์เคยเห็นลูกสาวสนใจชายคนใด “ถ้าหอมกำลังคบกับใครก็
พามาเจอพ่อเลย แล้วพ่อจะไม่บังคับลูกอีก ว่าจะไงล่ะ?”

“ก็พี่สุดเขตต์ไง!!!” สุดเขตต์มองหน้าแม่ตัวเองอย่าง
ตกใจ เขาไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น คุณหนูตัวแสบกำลังหาเรื่องให้
เขามากแล้วแน่

สายตาของแม่นมซึ่งเป็นแม่แท้ ๆ ของสุดเขตต์มอง
อย่างสงสัย ฉายแววตำหนิที่ลูกนั้นกล้าเทียบชั้นเจ้านายอย่าง
ไม่ควร ทั้งบอกทั้งสั่งสอนตั้งแต่เด็กจนโต ยิ่งกล้าทำเรื่องแบบ
นี้อีกหรือ

คนถูกเอ่ยอ้างมองหน้าแม่แล้วเป็นเศร้า ปากเตรียมจะ
แก้ต่างความผิดที่ตนไม่ได้ทำ แต่คุณหนูต้นหอมก็วิ่งเข้ามา
กอดเสียก่อน

“เขตต์ นี่ลูกแอบคบกับคุณหนูหรือลูก”

“แม่ครับ” ชายหนุ่มร้องอย่างอ่อนใจ แม่ของเขาเชื่อทุก
อย่างที่คุณหนูตัวแสบบอก และแมื่อย้ำหนักหนาว่าอย่าตีตน
เสมอ นาย “เข้าใจผิดแล้วครับแม่”

“เรื่องจริงค่ะแม่นม หอมคบกับพี่เขตต์ เรามีอะไรกัน
แล้วด้วย” พูดอย่างมั่นใจขณะที่สุดเขตต์เหมือนถูกมีดปักกลาง

อก ยังไม่ทันจะได้อธิบายให้ผู้เป็นมารดาเข้าใจ ผู้เป็นเจ้านายที่รักอย่างวุฒิกกรก็เหมือนฟ้าผ่ากลางอก

"คุณท่านครับ คือ..."

"พ่อไม่เชื่อ..." วุฒิกกรยืนกรานเสียงแข็ง เขารู้จักลูกสาวจอมหาเรื่องดี และรู้จักสุดเขตต์ดีไม่แพ้ไปกว่าลูกตน เขามั่นใจว่าสุดเขตต์จะไม่ล่วงเกินลูกสาวตัวเองแน่

"ไม่เชื่อใช่ไหมพ่อ ได้!!!" ว่าแล้วหญิงสาวก็นุ่มคอขายตัวสูงลงมาจูบ เธอต้องการเอาตัวรอดจากเหตุการณ์นี้ให้ได้ และทางรอดของเธอคือทุกคนต้องเชื่อเท่านั้น

คุณหนูต้นหอมเพียงใช้ริมฝีปากทาบทัບเท่านั้น เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าการจูบจริง ๆ เป็นอย่างไร แต่นี่ก็ถือเป็นจูบแรกสำหรับเธอ และเป็นจูบที่พ่อจะเลิกบังคับเธอได้แล้ว

ตัวเธอนั้นไม่ชอบสุดเขตต์ที่พ่อรักมากกว่าตน แต่ในบรรดาชายที่เคยพานพบ สุดเขตต์เป็นคนเดียวที่เธอให้ความใกล้ชิดและเชื่อมั่น นอกเหนือไปจากนั้น เธอยังไม่ชอบให้เขาสนใจคนอื่นมากกว่าเธอ

"โ้ย้ย!!! แม่จะเป็นลม"

"พ่อเดี๋ยวนี้หอม... เขตต์แกจะพายายหอมไปไหนก็ไป"

ฉันล่ะปวดหัว!!" วุฒิกรโบกมือไล่ลูกสาวที่สร้างเรื่อง จะเชื่อไหมว่าสิ่งที่ลูกพูดเป็นความจริง จากนั้นก็เอ่ยเรียกหาน้ำสั๊ก แก้วก่อนที่จะเป็นลมไปก่อน "ใครก็ได้หาน้ำมาให้ฉันหน่อยสิ"

สุดเขตต์มองจากเหตุการณ์แล้วปวดหัว เขาจึงจับข้อมือเล็กของหญิงสาวออกไปจากตรงนี้ ไม่เช่นนั้นคงได้หามส่งคนใดคนหนึ่งไปโรงพยาบาล

ฝ่ายคนก่อเรื่องไม่ได้คิดว่าเป็นความผิดแต่น้อย เธอคิดเพียงว่าจะไม่มีใครบังคับเธอ และนี่ก็เป็นการแสดงออกที่ดีที่สุด

"คุณท่านปล่อยให้เขตต์ไปกับคุณหนูได้ยังไงคะ เราต้องกันเขาออกจากกันสิคะ" แม่หันซ้ายแลขวา จะห้ามลูกชายไม่ให้พาคุณหนูแสนรักไปไหนก็ไม่ทัน จะดูแลคุณท่านที่ตัวเองเคารพก็แทบทрудเป็นลมไปกับพื้น

"นม!! นมเชื่อเหรวาสุดเขตต์จะกล้ำลวงเกินยายหอมถึงทำฉันก็ไม่ว่า เอาสิ!! ฉันอยากได้เจ้าเขตต์เป็นลูกเขย"

"คุณท่าน!!" แม่ถามอุทานอย่างตกใจ จะว่าตกใจก็คงไม่ถูกเมื่อวุฒิกรไม่ได้พูดครั้งแรก ก่อนที่จะส่งให้สุดเขตต์ไปเรียนเมืองนอก เขาก็เคยพูดแล้วครั้งหนึ่ง อยากได้ชายผู้นี้มาเป็น

เขยเสียให้ได้ เพราะทั้งนิสัยใจคอและลูกสาวคลุกคลีมากที่สุด หากแต่ก็ไม่ได้บังคับลูก เพราะเมื่อต้นหอมเจอใครที่ชอบพอ ตนเองก็พร้อมจะเปิดใจ

"อย่าคิดแบบนั้นนะคะ ไม่ได้ค่ะ!! สุดเขตต์เป็นแค่เด็ก รับใช้ แค่คุณท่านเมตตาแค่นี้ก็มากแล้ว"

"ฉันไม่เคยรังเกียจสุดเขตต์เลย ถ้าลูกฉันรักใคร ฉันก็จะรักคนนั้น เอาน่า...ตอนนี้นั้นไปหายาต้มมาให้ฉันดีกว่า ลูกสาวฉันนี้สร้างเรื่องตลอด ปานนี้ก็คงหาเรื่องเจ้าเขตต์แน่"

แม่นมอ่อนใจที่จะพูดอะไรไปมากกว่านี้ สองเท้าก้าวเข้าไปประคองผู้เป็นนายไปยังเก้าอี้ตัวใหญ่ เทียบกันด้วยอายุน่าจะเป็นแม่นมเสียมากกว่าที่ควรถูกประคอง

ตอนที่ 4

สุดเซตต์หิวร่างเล็กที่ก่อความวุ่นวายออกมายังสวนนอกบ้าน เพราะเธอต้องการเอาตัวรอดจากพ่อเป็นแน่แท้ เอาตัวเขาเข้าไปเกี่ยวข้อไม่รู้กี่รอบแล้ว แม้ชายหนุ่มจะไม่เคยคิดรังเกียจในตัวหญิงสาว อีกทั้งยังหลงรักในความเอาแต่ใจที่เขาไม่เคยเอาชนะได้สักครั้ง แต่อย่างไร หญิงสาวผู้นี้ก็เพียบพร้อมเกินกว่าที่เขาจะอาจเอื้อม

ตั้งแต่เด็กจนโตแม่นั้นบอกสอนให้จดจำ ว่าตนเองเป็นเพียงแค่ลูกคนใช้ การได้เป็นเพื่อนเล่นหรือคนดูแลคุณหนู เป็นเพียงหน้าที่ห้ามคิดเป็นอื่น

“พีเซตต์จะลากหอมไปไหน หอมเจิบนะ!! ปล่อย!!”

คนถูกลากร้องไวย เธอเดินออกจากการจุดธูปมาเท้าเอวมองหน้าเขา

เธอเพียงยิ้มชื่อเขามาอ้างกับพ่อเท่านั้นไม่เห็นต้องโกรธตัวเธอเป็นฝ่ายจูบเขาเองเสียด้วย จะมองมุมไหนเธอก็เป็นฝ่ายเสียหาย จะทำความเข้าใจก็รอบผู้ชายตรงหน้าก็ได้ประโยชน์ แล้วเหตุใดต้องมาจุดธูปลากเธอด้วยอาคมมนิกรรมแบบนี้

"คุณหนูทำอะไรลงไป"

"น้องหอม!!!" คนตัวเล็กส่งเสียงเข้ม

"ครับ น้องหอมทำอะไรลงไป จะเล่าได้ยังว่าเกิดอะไรขึ้น พี่ไม่ตลกด้วยเลยนะ ป่านนี้แม่นมของต้นหอมเป็นลมแล้วมั้ง" อาจมากกว่าแม่นมก็เป็นไปได้ คงรวมไปถึงวุฒิกรพ่อของต้นหอมด้วย

"ก็พ่อจะให้หอมแต่งงาน.. หอมไม่ยอมแต่ง.."

"แต่งกับใคร?" ชายหนุ่มพูดแทรกทันควัน รู้ดีว่าคุณหนูเอาแต่ใจคนนี้ไม่เคยมีเหตุผล ทุกการตัดสินใจใช้เพียงอารมณ์ขับเคลื่อนเท่านั้น

ถามไปแล้วคนถูกถามก็เงยบ เพราะพ่อของเธอยัง

ไม่ได้บอกว่าแต่งกับใคร ในความคิดของหญิงสาวกับใครก็จะไม่แต่ง เธอไม่ชอบการบังคับและเธอจะไม่แต่งกับใครทั้งนั้น

"ว่าไง คุณท่านจะให้น้องหอมแต่งกับใคร?"

"หอมไม่รู้ ก็พ่อพูดว่าจะให้แต่ง หอมไม่แต่งหรอก" เธอสารภาพพร้อมกับความเหิน และคนฟังอย่างสุดเขตต์ก็ต้องเหินใจเธอเท่านั้น ต้องเข้าข้างเธอคนเดียวตลอดด้วย

"หอม!! หอมก็รู้ว่าคุณท่านไม่เคยขัดใจหอม คุณท่านไม่มีทางบังคับให้หอมแต่งงานกับคนที่หอมไม่รักหรอก" ตันหอมลอยหน้าลอยตา ทำไมเธอจะไม่รู้ แต่เธอผิดหรือที่ต้องการแสดงความจำนงก่อน "กลับไปบอกทุกคนเถอะว่าที่น้องหอมพูดไปไม่เป็นความจริง เราไม่ได้เป็นอะไรกัน"

"เป็นความจริง เราเป็นอะไรกัน พี่เขตต์จูบหอมแล้วนะ" ดวงตาคมมองหน้าหญิงสาวภายใต้ความสูงอย่างพิลึก นี่เธอกำลังพูดถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ใช่หรือไม่ เหตุการณ์ที่เธอเอาริมฝีปากมาแนบชิดผิวเผิน นั่นหรือคือจูบที่เธออุปโลกน์

ชายหนุ่มอยากจะหัวเราะออกม้าง ๆ นั่นไม่ได้เรียกว่าจูบเลยในความคิดเขา หากมองว่ามันเสียหยาบไหมก็คงไม่ปฏิเสธ แต่เขาทำผิดอะไรเล่า เมื่อเขาเป็นฝ่ายยื่นนิงเฉยให้

คุณหนูจอมเอาแต่ใจกระทำ

"โอเค จวบ!! จวบแบบพี่น้องเหมือนที่เราเล่นกันตอนเด็ก ๆ ใจ มันไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น น้องหอมไปบอกทุกคนเถอะ" ชายหนุ่มพยายามเกลี้ยกล่อม สมัยเป็นเด็กชายและเด็กหญิง เธอและเขาต้องเป็นเพื่อนเล่นกัน ครั้งหนึ่งก็เคยเล่นเป็น เจ้าชายกับเจ้าหญิง เมื่อเจ้าหญิงนอนหลับเจ้าชายจึงได้จูมพิต

ต้นหอมมองคนพูดอย่างไม่สบอารมณ์ เธอไม่รู้สึกรู้ว่า นั่นคือการจูบแบบเจ้าชายเจ้าหญิงเสียหน่อย เธอโตเกินกว่าที่จะเล่นอะไรแบบนั้น

นั่นเป็นจูบแรกที่เธอเสียให้กับสุดเขตต์ และเขาก็ต้องเป็นคนรับผิดชอบ ตั้งแต่เด็กจนโตเขาต้องตามใจและเอาใจ เธอคนเดียวเท่านั้น หรือการไปเรียนเมืองนอกทำให้เขาเปลี่ยนไป มีผู้หญิงคนไหนที่ควรค่าเอาใจมากกว่าตน

กระนั้นหญิงสาวที่ทำงานก็ผุดเข้ามาในความคิด สุดเขตต์สนใจเธอคนนั้นหรือไม่ ทั้งท่าทีและคำพูดที่คนทั้งคู่มีต่อกัน ทุกอย่างกำลังทำให้ต้นหอมยอมไม่ได้ ผู้ชายคนนี้ต้องสนใจเธอคนเดียวเท่านั้น เขาไม่มีสิทธิ์สนใจใครอื่น และหญิง ไหนก็ห้ามมาสนใจสุดเขตต์ด้วย

"ไม่!!" ดันหอมเดินหนีไปในที่สุด เรื่องอะไรที่เธอจะต้องยอมทำตามคำขอของเขา เธอจะให้พ่อและแม่นมเข้าใจแบบนั้น สุดเขตต์จะได้ไม่ต้องไปมองใครหน้าไหน

"หอมพูดไปแล้วว่าพีเชตต์เป็นของหอม เราเป็นแฟนกัน พี่จูบหอมแล้ว ดังนั้นหอมจะไม่พูดอะไรกับใครทั้งนั้น ถ้าหอมจะต้องแต่งงาน ก็เป็นพีเชตต์นั่นแหละที่ต้องรับผิดชอบ เข้าใจไหม!!" พุดร่ายยาวด้วยอารมณ์จากนั้นดันหอมจึงได้เดินหนีไปทิ้งตัวบนเก้าอี้กลางสวน พยายามเก็บกดอารมณ์ไม่พอใจเมื่อคิดว่า แท้จริงสุดเขตต์อยากจะไปสนใจหญิงที่ชื่อ 'จอมขวัญ'

ดันหอมช่างแสนดี้อเหลือเกินในสายตาของเขา ก่อเรื่องให้ได้ปวดหัวไม่รู้จบสิ้น มีเพียงช่วงเวลาแค่นี้ที่ที่เขาเฝ้าคิดถึงความเอาแต่ใจของเธอ การได้ไปเรียนเมืองนอกทำให้เขาต้องห่างจากที่นี่ แต่มันกลับตอกย้ำให้เขาได้รู้ว่าแท้จริงแล้วเขารักเธอไปตั้งนานแล้ว

เขาควรฉวยโอกาสเพื่อได้เธอมาครอบครองหรือไม่

โอกาสที่เจ้าตัวหาเรื่องใส่ตัวแท้ ๆ เพียงแค่พ่อพุดถึงเรื่องแต่งงาน ก็อยากจะเอาชนะด้วยการไม่ทำตามคำสั่ง เธอไม่รู้เลยหรือว่าเรื่องเหล่านี้สำคัญ จะแต่งกับใครก็ได้ใช่ที่ไหน

เธอรักและมีใจให้เขาอย่างที่ไม่ต้องการหรือเปล่า

"น้องหอม พี่ว่าคิดดูให้ดี เรื่องนี้..."

"เพราะยายจอมขวัญอะไรนั่นใช้ไหม?" หญิงสาวลุกขึ้นยืนเต็มความสูง จากนั้นก็ออกแรงผลักเขาจนล้มไปกับพื้น เพราะในใจของเขาไม่ได้อยากจะใส่ใจดูแลเธออีกแล้ว เขาจึงปฏิเสธเธอมากมายขนาดนี้

"พี่เขตต์ต้องเป็นของหอมจำไว้!! ยายจอมขวัญนั่นไม่มีสิทธิ์!! คนเดียวที่มีสิทธิ์ในตัวพี่คือหอม!! พี่จำเอาไว้เลย!!" พูดแล้วดวงตาคู่สวยที่แต่งแต้มเครื่องสำอางก็วาวใส ด้วยสิ่งที่เอ่ยพูดออกไปคือส่วนลึกของความรู้สึก สิ่งที่อยู่ภายในซึ่งเธอบอกตัวเองว่าเป็น 'ความเกลียด'

"หอมพูดอะไรออกมาเนีย!!"

"ก็พูดว่าพี่ต้องเป็นของหอมไง!! พี่ต้องสนใจแค่หอม!! พี่ต้องเอาใจแค่หอม!! พี่ต้องห้ามขัดใจหอม!! พี่ต้องไม่สนยายจอมขวัญนั่น!! พี่..." สุดเขตต์โอบกอดร่างเล็กที่สั่นเต็มอารมณ์ของเธอกำลังโกรธจัด และตอนนี้ก็คงมีความเสียใจร่วมอยู่ด้วย เพราะเขามองเห็นว่าเธอกำลังจะร้องไห้แล้ว

"หอม หอมใจเย็นนะ" สุดเขตต์ประคองไหล่ของคนตัว

เล็กหลวม ๆ พยายามเรียกสติของเธอให้คืนกลับมา เธอคง
โกรธจนไม่รู้ว่าพูดอะไรออกมาบ้าง "ที่หอมพูดมาพีทำให้ได้
หมดเลยทุกอย่าง แต่ที่หอมบอกกับทุกคนมันหมายถึงคนที่รัก
กัน คนที่จะต้องมีชีวิตครอบครัวด้วยกัน หมายถึงคนรัก"

"ก็พีเซตต์เป็นคนที่ไม่หอมรักไง!!" คนตัวเล็กพูดพร้อมกับ
หยาดน้ำตาที่รินไหล นี่เธอกำลังสารภาพรักกับเขาโดยไม่รู้ตัว
เธอกำลังบอกให้เขารู้ว่าเธอรักเขาจากกันบึงของความรู้สึก

ส่วนคนฟังเหมือนหยุดหายใจ เขาไม่คิดว่าสิ่งที่ต้นหอม
พูดออกมาคือความรัก แต่คิดว่ามันคือความโกรธผสมความ
เอาแต่ใจ เขาพยายามขบไล่ความคิด ไม่มีทางที่คุณหนูแสน
เจ้าศเจ้าอย่างอย่างเธอ จะมารักคนด้อยต่ำอย่างเขาซึ่งเป็น
เพียงลูกคนใช้ เธอเพียงแค่อยากให้เขาสนใจเหมือนตอนเด็ก
ๆ ก็เท่านั้น

แต่ตาของคนที่พูดที่เอื้อนเอ่ย ทำไมทำให้เขารู้สึกว่าเป็น
ความจริง แววตาของเธอจริงจังอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขา
ควรเชื่ออะไรกันแน่ในเวลา

"ฟังแล้วจำเอาไว้เลยนะ พีต้องเป็นของหอม หอมจะไม่
ไปบอกอะไรกับใครทั้งนั้น ใครถามหอมก็จะบอกว่าพีได้หอม

แล้ว!! เข้าใจได้ด้วย!! ไอ้พีเชตต์บ้า!!" คนพูดออกแรงผลึกสุด
เชตต์ออกจากตัวอีกครั้ง แต่คราวนี้คนตัวสูงเพียงถอยหลังไป
สองก้าว จากนั้นหญิงสาวก็วิ่งออกไปจากสถานการณ์บัดนี้

"นี่มันอะไรกันเนี่ย" สุดเชตต์หลุดตัวลงกับเก้าอี้ เขาไม่รู้
เลยว่าตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้นบ้าง หลังจากกลับมาได้ไม่กี่วันก็มี
แต่เรื่องเข้ามาติด ๆ และทุกเรื่องก็เกี่ยวข้องกับต้นหอมคนเดียว
เท่านั้น

ทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว คุณหนู
ต้นหอมจะมารักคนอย่างเขาได้จริงหรือ ชายหนุ่มมองไปทั่ว
สวนที่เต็มไปด้วยพรรณไม้นานาชนิด แต่สายตาของเขา
กลับไปสิ้นสุดที่มุมเดิม ชั้นสองของคฤหาสน์สุดหรู หน้าต่าง
ห้องนอนของคุณหนูต้นหอมนั่นเอง

ตอนที่ 5

กลางดึกของคืนซึ่งจิตใจของสุดเขตต์ยังว้าวุ่น แม้หัวสมองจะพยายามบอกให้ทำงานตรงหน้า หน้าที่ความรับผิดชอบที่วุฒิกรมอบหมาย แต่หัวใจกลับวอกวนไปหาเรื่องของต้นหอม คุณหนูจอมเอาแต่ใจที่ก่อเรื่องเอาไว้

เขาบอกความจริงกับแม่และวุฒิกรทุกอย่าง หากแต่คนทั้งสองกลับเชื่อและไม่เชื่อ คนเป็นเจ้านายของบ้านเชื่อในทุกคำพูดของเขา ส่วนคนเป็นแม่นั้นแบ่งรับแบ่งสู้ ใจหนึ่งอยากเชื่อใจหนึ่งอยากปฏิเสธ แต่นั่นก็คือลูกชายที่เพิ่งตกเตือนให้เชื่อฟัง

ก๊อก!!! ก๊อก!!! ก๊อก!!!

“สุดเขตต์!! เกิดเรื่องใหญ่แล้วลูก” แม่มนร้องเรียกลูกชายจากนอกห้องทำงานในกลางดึก เมื่อสาวใช้ของดึกใหญ่มาบอกข่าว คุณหนูที่ตนรักสุดหัวใจหายไปจากบ้าน ไม่มีเรื่องไหนใหญ่ไปกว่าเรื่องนี้อีกแล้ว

“เกิดอะไรขึ้นครับแม่”

“คุณหนูหายไปลูก คนที่ดึกใหญ่บอกว่าคุณหนูตื่นนอนหายไป ตามหาจนทั่วบ้านก็ไม่เจอ นี่ รถของคุณหนูก็หายไปนะลูก หายไปดึก ๆ ดื่น ๆ แบบนี้แม่เป็นห่วงจังเลย” สุดเขตต์เสียผมตัวเองแบบลวก ๆ เขายืนฟังขอบประตูมองมารดาที่กำลังกระวนกระวายใจ ประหนึ่งลูกในอกของตัวเองหายไปจากบ้านเสียอย่างนั้น

“เจียบไปครึ่งวัน กะแล้วว่าต้องก่อเรื่อง...” คนเป็นลูกพูดเหมือนเรื่องปกติ ส่วนคนเป็นแม่เจียนร้องไห้อยู่รอมร่อ

“อย่ามัวแต่ว่าคุณหนูเลย ออกไปตามหาเถอะ แม่ร้อนใจจะแย่อยู่แล้ว แม่เป็นห่วงคุณหนู”

“คุณหนูของแม่จะไปไหนได้ครับ ป่านนี้นอนร้องไห้อยู่ที่บ้านสวนแล้ว ไม่มีที่ไหนหรอกครับ” สุดเขตต์รู้ดีว่าคุณหนูแสนเอาแต่ใจจะไปที่ไหน ตลอดเวลาที่ใกล้ชิดกันมาแต่เด็ก ที่

เดียวที่หญิงสาวจะไปเมื่อทุกซี้ใจคือบ้านสวน บ้านหลังเก่า
ของวุฒิกกรซึ่งตอนนี้จำคนดูแลไว้เท่านั้น

“งั้นก็ไปตามคุณหนูเถอะ แม่เป็นห่วง”

“สุดเขตต์!!” วุฒิกกรร้องเรียกระหว่างเข้ามาในตัวบ้าน
คนเดียวที่น่าจะไปตามลูกสาวตัวเองได้ต้องเป็นชายหนุ่ม
เท่านั้น “ช่วยไปดูยายหอมหน่อยสิ ถ้าฉันไปตามคงไม่กลับมา
ง่ายแน่”

“ได้ครับ เอ็ม...คุณท่านครับ ผมกับคุณหนู”

“เราอย่าเพิ่งคุยเรื่องนี้ ไปตามยายหอมก่อนดีกว่า” วุฒิ
กรพูดแทรก แสดงท่าทีไม่ได้สนใจใครรู้กับเรื่องที่สุดเขตต์
พยายามจะบอก แม้จะอธิบายไปแล้วแต่เขาอยากให้สุดเขตต์
ตามใจลูกสาวตนมากกว่า

“รีบไปเถอะเขตต์ แม่เป็นห่วงคุณหนู”

“ครับแม่” ชายหนุ่มตอบรับก่อนที่จะกลับเข้าไปในห้อง
เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าซึ่งเป็นชุดนอนออก เรื่องอะไรก็ตามแต่ หาก
เกี่ยวข้องกับคุณหนูต้นหอม แม่นมไม่อาจที่จะนิ่งนอนใจได้
เลย

ทางด้านของวุฒิกกรผู้เป็นบิดา ห่วงหาลูกสาวมากมาย

จริงอยู่ แต่ก็รู้ไม่ต่างไปจากที่ สุดเขตต์รู้ ที่ไหนที่คนเอาแต่ใจจะ
ไป เวลานี้จึงอยากได้อะไรร้อน ๆ เพื่อหลับสบายในคืนนี้ จึง
เรียกห่านม่อนผ่านแม่นมของลูกสาว

สุดเขตต์ขับรถออกนอกตัวเมืองจนเข้าเขตบ้านสวน
เป็นพื้นที่ที่วุฒิกมรยังให้คนคอยดูแลอย่างดี ปลูกไม้ผล
อย่างเช่นแต่ก่อนที่เขาเคยอยู่ คงไว้ซึ่งความทรงจำเดิมเมื่อครั้ง
ยังไม่มั่งมี ในตอนนั้นต้นหอมยังเป็นเพียงเด็กน้อย เธอมีแม่ที่
คอยรักเอาใจใส่ จนเมื่อแม่ตายจากไป ความดูแลตกอยู่ที่แม่น
มขณะที่วุฒิกมรมุ่งมั่นสร้างฐานะ

รถหรูสีขาวมุกจอดเทียบอยู่ในพื้นที่ของบ้าน เป็นอย่าง
ที่ชายหนุ่มคิดไว้อย่างที่ไม่ต้องคาดเดา ภายในตัวบ้านเปิดไฟ
สลัว ๆ เธอคงยังไม่ได้นอนแน่แท้

เพียงก้าวแรกที่เข้าไปด้านในสุดเขตต์ก็ต้องตกใจอย่าง
มาก เมื่อต้นหอมนอนพุบอยู่ก้นชิดหัวไหล่หลายขวด ภายใน
ห้องเต็มไปด้วยกลิ่นแอลกอฮอล์ เขาไม่รู้เลยว่าหลายปีที่ไป
เรียนต่อ คนเอาแต่ใจเริ่มแก้ปัญหาด้วยการดื่มเหล้า หากเมื่อ
มองจากสภาพก็คิดว่าเมาหนักไม่ได้สติ

“ต้นหอม!! ต้นหอม!! ทำไมดื่มจนเมาขนาดนี้ได้หะ”

ทั้งเขย่าและเรียกขานคนนอนหลับ ไร้ซึ่งเสียงตอบรับใด ๆ ทั้งสิ้น จากขวดเหล้าที่เห็นอยู่ตรงหน้ามากมาย ก็คงไม่ต้องมีคำอธิบายอะไรอีกแล้ว

ร่างเล็กถูกซ้อนเข้าสู่อ้อมอกแข็งแรง ก่อนจะอุ้มเธอตรงไปยังห้องนอนที่สุตเขตต์รู้ว่าอยู่ตรงไหน บ้านหลังนี้ตัวเขานั่นอยู่มาก่อนต้นหอมจะเกิดเสียอีก เพียงแต่ช่วยแม่เข้ามาซัดธุในบ้านก็เท่านั้น

สองวงแขนกระชับโดยที่สายตาเพียงมองไปข้างหน้า เพราะร่างบอบบางในวงแขนดูเฝ้าวนเกินไป สายเดี่ยวตัวเล็กไม่ได้ช่วยปกคลุมร่างกายของเธออย่างมิดชิดเลย อดไม่ได้ที่จะตำหนิเธอในใจว่า หากชายที่ตามมาดูเธอไม่ใช่เขา เธอคงไม่ได้โดนแค่ตำหนิในใจ

หลังจากวางคนเมาบนเตียงแล้วเสร็จ เจ้าตัวก็ไม่ได้นั่งเฉยอย่างที่เป็น มือเล็กเริ่มสัมผัสและบัดปายไปทั่ว ถูกรวบวางข้างลำตัวไม่ให้สัมผัสแผงอก เจ้าตัวก็หันไปดึงทิ้งเสื้อผ้าตัวเองซะนี่

“อยู่เฉย ๆ สิต้นหอม” พูดแล้วคนเมาก็คงไม่รู้เรื่อง

“ร้อน!! ไม่ห่ม.. มันร้อน!!” เธอสะบัดผ้าห่มออกจากตัว

เมื่อสุดเขตต์พยายามจะคลุ้มให้ รอบแล้วรอบเล่าก็ยังทำ
ดังเดิม

ร่างเล็กตื่นไปมาบนที่นอนอย่างหงุดหงิด ชายเสื้อตัว
น้อยของเธอขึ้น จนนเอวบางขาวผ่องได้ออกมาสัมผัสอากาศ
ภายนอก อีกทั้งใบหน้ายังแดงก่ำจากฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ สุด
เขตต์กลืนก้อนน้ำลายอย่างยากลำบาก เธอจะรู้บ้างไหมว่า
สร้างความลำบากใจให้เขาได้มากขนาดนี้

“เดี๋ยวพี่เพิ่มแอร์ให้ ห่มไว้ก่อน”

“ไม่ห่ม อืม!! หอมร้อน.. ไม่เข้าใจเธอ” ตันหอมคว้า
ร่างหนาที่กำลังจะลุกจากเตียง ก่อนที่เขาจะถาโถมไปทับบน
ร่างเล็กอย่างไม่ตั้งใจ กลืนแอลกอฮอล์พุ่งเข้าจมูกอย่างแรง
ผสมกับกลิ่นกายละมุนที่เขาปฏิเสธไม่ได้

“ตันหอม ทำไมทำแบบนี้” มือเล็กกอดรัดร่างหนาจน
เขาไม่สามารถหนีพ้น พันธนาการที่แนบแน่นและเปียดเสียด
ตามด้วยริมฝีปากชมพูระเรื่อที่ซุกใช้ไปตามซอกคอของเขา

“พี่เขตต์...อืม... พี่เขตต์ขา....” สุดเขตต์เริ่มไม่แน่ใจแล้ว
ว่าคนตัวเล็กเมาจริงหรือแกล้ง ทำไมเธอยั้วเข้าเขามากเช่นนี้

ยังไม่ทันที่ความคิดของเขาจะได้ทำงานตาม

กระบวนการ มือเล็กก็สอดเข้าไปในชายเสื้อ สัมผัสหน้าท้อง และลากสูงถึงจุดอ่อนไหว

“หอม!!!” สุดเขตต์ออกแรงดันร่างเล็กจนเธอแนบไปกับพื้นทีนอนนิ่ง เขาแน่ใจแล้วว่าเธอไม่ได้เมา และมันก็เป็นเช่นนั้นเมื่อดวงตาของเธอเปิดกว้าง ไม่มีท่าที่ดังคนเมาเลย “นี่หอมแก้มพี่เหร่อ!!!”

หากเธอเป็นเด็กเขาคงอยากจะตี เรื่องที่เธอกำลังแก้มไม่ควรสักนิด ผู้ชายต้องเนื้อหึงมีหรือจะไม่หวัง แล้วรูปโฉมที่งดงามอย่างเธอมาอยู่ตรงหน้า มันก็ไม่ต่างไปจากเนื้อสดในปากของเสื้อ ทุกอย่างที่ทำล้วนแต่ไม่ควรยิ่ง หากพลาดขึ้นมาคนที่เสียใจจะเป็นใคร

สุดเขตต์ลุกออกจากเตียงอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเดินตรงไปยังห้องน้ำทันที เขาต้องการสงบสติอารมณ์ จะด้วยความโกรธที่เธอเล่นไม่เข้าท่า หรือความต้องการกลางแกนกายที่ตื่นตัว อย่างน้อยก็ควรออกห่างจากคนก่อเรื่อง

ต้นหอมคงไม่รู้ว่าเขาต้องควบคุมตัวเองมากแค่ไหน ต้องกดเก็บอารมณ์ไม่ให้หลุดลอยไปตามความต้องการร่างกายของหญิงสาวที่โตเต็มตัว มันเป็นสิ่งหวานหอมยิ่งกว่า

น้ำผึ้ง

ตอนที่ 6

ต้นหอมนั่งเจียบในรถหรูเมื่อถูกลากออกจากตัวบ้าน เธอถูกดูและต่อว่าเสียหลายคำ เหตุเพราะความคิดอยากจะทำลายเขาแท้ ๆ เมื่อคิดว่าสุดเขตต์ชอบคนอื่นที่ไม่ใช่เธอ ความโกรธและความพ่ายแพ้ก็ครอบงำจิตใจ เธอยอมไม่ได้ที่เขาจะรักใคร่คนอื่น

สองเท้าของหญิงสาวไม่ยอมขึ้นไปบนรถ สองมือก็ยังวางพาดด้านนอก ด้วยเพราะตอนนี้ไม่อยากออกไปจากบ้าน สวน ดึกคืนก่อนคืนขนาดนี้ก็ยังบังคับเธอ ใครก็ตามที่บังคับจะไม่ทำตาม อะไรก็ได้ที่เธอจะขัด เธอจะทำมันทุกอย่าง

“คุณหนูครับ!!”

“บอกให้เรียกน้องหอมใจ!!” ถูกขัดใจเพิ่มหลังจากถูกบังคับให้กลับบ้าน ร่างเล็กที่นั่งบนรถจึงได้ติดตัวมาเย็นเต็มความสูง สองมือก็ผลักอกเขาเต็มแรงระบายความโกรธ

“ผมเรียกหลายครั้งแล้ว แต่คุณหนูคือไม่ยอมกลับมาหาเดียว อย่าเอาแต่ใจได้ไหมครับ”

“ไม่ได้!!!” คนตอบตะคอกสุดเสียง ภายใต้อาการมึดสลัว ดวงตาของต้นหอมก็เริ่มคลอเต็มหน่วย นี่เพราะสุดเขตต์ไม่รักเธอแล้วใช่ไหม ถึงทั้งคู่และต่อว่าเธอขนาดนี้ เมื่อก่อนจะขึ้นเสียงสักครั้งก็ไม่เคย

“กลับไปเลย!! จะไปไหนก็ไปเลย ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน!!” ต้นหอมก้าวเดินกลับไปที่บ้าน เธอโกรธเขาแล้วจริงๆ โกรธจนน้ำตาของเธอจะไหลอยู่แล้ว

“คุณหนูครับ” ต้นหอมก้าวเท้าเร็วขึ้นกว่าเดิม เธอไม่อยากจะยินเสียงของผู้ชายคนนี้แล้ว ผู้ชายที่ไม่รักเธอ คนเดียวที่รักเธอคือแม่นมเท่านั้น “น้องหอม พี่ขอโทษ...หอม น้องหอมหยุดก่อน หอม!!”

ชายหนุ่มวิ่งตามคนที่วิ่งหนีกลับเข้าตัวบ้าน แต่ด้วยความมึดและความเอาแต่ใจ ต้นหอมอยากเอาชนะจะวิ่งเร็ว

ขึ้น แสงที่ไม่เพียงพอทำให้คนตัวเล็กล้มไปกองกับพื้น สุดเขตต์
หมายจะวิ่งเข้ามาจับให้ทันแต่ก็ช้าไป

“ไม่ต้องมายุ่ง” เธอผลักคนใจร้ายออกห่างตัวพร้อมกับ
พยายามลุกหนี แต่ข้อเท้าเจ้ากรรมเหมือนจะเจ็บแล้ว เจ็บ
มากแต่ก็ไม่ส่งเสียง เธอไม่อยากได้ความเห็นใจจากเขาแล้ว
หากไม่รักเธอก็ไม่ต้องมายุ่ง

“เจ็บไหม พี่คุณนอย”

“ไม่ต้องมายุ่ง!! บอกว่าอย่ายุ่งงอไอ้ย!!” ข้อเท้าที่เจ็บ
เป็นทุนเดิมถูกกุมด้วยมือหนา และน้ำหนักมือนั้นก็ทำให้เธอ
เจ็บไปกว่าเก่า ความตั้งใจที่จะไม่ร้องก็พลันให้ส่งเสียงออกมา

สุดเขตต์เปิดประตูบ้านสวนอีกครั้งก่อนจะกลับมาอุ้ม
คนเจ็บ เธอพยายามขัดขึ้นแต่ก็ทนความเจ็บที่ข้อเท้าไม่ได้
สุดท้ายจึงยอมให้สุดเขตต์อุ้มเข้าไปในบ้าน

กล่องปฐมพยาบาลที่ยังมีติดที่บ้านหลังนี้ เพราะวันดี
คืนดีคุณหนูก็จะมาเยือน ดังนั้นทุกอย่างที่นี้จึงมีครบครัน แสง
ไฟภายในบ้านทำให้มองเห็นได้ชัดว่าข้อเท้าบวมแดง แต่เจ้า
ตัวก็ยังพยายามดิ้นหนีไม่ยอมให้สุดเขตต์จับต้อง

“ต่อไปพี่จะไม่ขัดใจน้องหอมแล้ว” สุดเขตต์ยอมแพ้แล้ว

จริง ๆ คำเดียวที่หญิงสาวต้องการคือการยอมแพ้ เขาต้องยอมแพ้เธอทุกอย่าง เท่านั้นจริง ๆ ที่ต้นหอมต้องการ

ได้ฟังสุดเขตต์พูดแบบนั้นเธอก็นิ่งขึ้น แต่กระนั้นก็ยังไม่วายยอมใจอ่อนโดยง่าย เพียงนิ่งคิดและไว้ตัวเท่านั้น “เอาเข้ามาให้พี่ดูนะ ถ้าเจ็บมากจะเป็นแผลนะ แล้วก็ใส่กระโปรงสั้นไม่สวยด้วย”

“ไม่สวยก็เรื่องของฉัน!!”

“น้องหอม”

“ไม่ต้องมาน้องหอมเลย!! พี่เขตต์ไม่ได้รักหอมนี้ออกไปเลย ไปรักษายาจนขวัญนั้นเลยไป” และแล้วเธอก็รำพึงไปถึงใครอีกคนจนได้ คนฟังที่คุกเข่าตรงหน้าถึงกับอ่อนใจจนขวัญที่เธอเจอเพียงครั้งเดียวมาเกี่ยวอะไรด้วย สองครั้งแล้วที่คนเอาแต่ใจเอ่ยถึง

“ไม่ต้องมามองหน้า ไม่ต้องมาจับไฉ้ย หอมบอกว่าอย่าจับไฉ้ย..เจ็บนะ” ริมฝีปากเล็กที่ต่อว่าต่อขานคว้างออก เธอเจ็บที่เขาจับลงตรงรอยข้ำนั้น

“เจ็บก็อยู่เฉย ๆ”

“ไม่ไฉ้ย.. เจ็บนะ”

“ก็พี่บอกให้อยู่เฉย ๆ” สุดเขตต์ขยับตัวเข้าหาหมายจะ
ทลายให้ แต่คนน้อยใจก็ยังไม่หมดฤทธิ์ ใช้สองมือผลักเขาซ้ำ
“ใครบอกว่าพี่สนใจคนอื่นมากกว่าน้องหอม ถ้าพี่สนใจคนอื่น
แล้วพี่จะมาหาหอมทำไม”

“ก็คุณพ่อบังคับไง คุณพ่อบอกอะไรพี่ก็ทำหมดนั่น
แหละ” พุดอีกก็ถูกอีก สุดเขตต์ไม่เคยขัดคำสั่งวุฒิกิจ และอาจ
เชื่อฟังกว่าแม่ตัวเองด้วยซ้ำ เพราะแม่ของตนออกจะเข้าข้าง
คุณหนูแสนรักไปหน่อย

สองมือของสุดเขตต์วางเท่าที่หมายจะทาให้ลง จากนั้น
เขาจึงได้จับมือทั้งสองข้างของต้นหอม หากไม่คุยให้รู้เรื่องก่อน
จนเข้าก็คงไม่ได้ทลายหรือหลับนอนกันแน่

“หอมฟังพี่นะ หอมจะเป็นผู้หญิงที่พี่รักและสนใจ”

“หอมจะเป็นคนเดียวที่พี่เขตต์สนใจ ถ้าพี่จะไปสนใจ
คนอื่นก็ไม่ต้องมาสนใจหอม ปล่อย!!” สุดเขตต์ต้องรวบกอด
เด็กเจ้าอารมณ์ไว้นิ่งงั้น เธอจะไม่รอให้เขาพูดให้จบเลย
หรือยัง “ปล่อย!! ไม่ต้องมาจับหอม ไปกอดคนอื่นเลย ไป
สนใจคนที่อยากสนใจเลยไป!!”

“ขอร้องจากแม่นมของหอมสักคนไม่ได้เหรอ” ต้นหอม

นึ่งเจียบ หากเป็นแม่นมเธอยอมได้อยู่แล้ว แต่สิ่งที่เขาพูดจริงหรือเปล่า “เมื่อก่อนพี่สนใจหอมแค่ไหน ปัจจุบันก็สนใจเท่าเดิม เมื่อก่อนรักแค่ไหน ทุกวันนี้ก็ยังรัก และไม่ให้ใครเทียบเท่าน้องหอมแน่นอน ยกเว้นแม่นม”

ต้นหอมนึ่งเจียบไม่พูดอะไรหลังจากนั้น เธอพอใจสิ่งที่ได้รับฟัง และเธอก็คิดว่าผู้ชายคนนี้จะต้องเป็นแบบนั้น ผู้ชายที่ยอมทิ้งเพื่อนทุกคนเพื่อตามเอาใจเธอคนเดียว ผู้ชายที่ยอมเอาชื่อเสียงมาคลุมตัวเธอแม้ตัวจะเปื่อย ผู้ชายที่เธอบอกว่าเกลียดและเรียกเขาว่าคนชั่ว แต่กลับเป็นผู้ชายที่เธอต้องการให้รักและสนใจเธอคนเดียว

“ส่วนเรื่องของจอมขวัญ พี่ไม่ได้คิดอะไรกับเธอเลย ไม่ต้องเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับใครด้วย น้องหอมเป็นตัวเอง แค่นั้นก็พอ สุดท้ายเรื่องที่พูดกับคุณท่าน ถ้าจะไม่พูดบอกความจริงก็ไม่เป็นไร แต่หอมช่วยยอมคุณท่านบ้าง ลองเริ่มทำงานตามที่คุณท่านอยากให้ลองบ้าง คิดว่าสนุกก็ได้นะ”

“สุดท้ายก็พูดช่วยคุณพ่ออยู่ดี”

“ช่วยหอมมากกว่า พี่รู้ว่าหอมรักคุณท่านมาก บางครั้งวิธีการที่ใช้มันก็ผิดนะ” คนรู้ทันกระซิบกอด เขาใจเย็น

กับเธอที่สุดแล้ว โกรธใครทั้งโลกแต่ก็ใจร้ายกับเธอไม่ได้

“พอ ๆ ไม่ต้องพูดแล้ว พี่จะทாயาไหม หอม่วงแล้วนะ” เมื่อถูกรู้เท่าทันความคิดซึ่งเป็นความจริง เจ้าตัวก็พาเปลี่ยนเรื่องพลางผลักรอกของสุดเซตต์เบา ๆ

คนที่จ้อเด็กเอาแต่ใจสำเร็จจึงได้ลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้น บิบบาออกจากหลอดแล้วลงมือรวบให้ แต่เด็กจนโตก็มีแต่เขาที่คอยดูแลผู้หญิงคนนี้ ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือที่โรงเรียน ในตอนที่สุดเซตต์เรียนจบไปก่อน เด็กเอาแต่ใจร้องห่มร้องไห้จะไม่มีเขาอยู่ด้วย ช่องว่างที่ห่างกันในบางปี สร้างความสบายใจให้กับชายหนุ่ม แต่ก็สร้างความคิดถึงในเวลาเดียวกัน

ไม่ว่าจะมีขมหรือประหม หากคุณหนูจอมเอาแต่ใจอยากให้เขาเล่นด้วย ต่อให้สนุกกับเพื่อนแค่ไหนก็ต้องมาหาเธอ ต่อให้ทำอะไรที่ไหนก็ต้องมาหา กลายเป็นความยึดอัดที่พัฒนาสู่ความสัมพันธ์ และมันชัดเจนเมื่อเขาไปเรียนต่อเมื่อนอก

ช่องว่างที่เขาเรียนคนละที่กับต้นหอม เขายอมรับว่าชีวิตได้รับความสบายใจมากที่สุด เพราะไม่ต้องตามเอาใจใคร เพียงกลับมาบ้านและต้องรองรับอารมณ์คุณหนูก็เท่านั้น แต่

เมื่อไปเรียนต่อเมืองนอก ความสบายใจที่ได้รับเต็มไปด้วย
ความคิดถึง เพราะที่เรียนไม่มีเธออยู่ กลับห้องก็ยังไม่เห็น
หน้าอีกเช่นกัน นั่นเองที่เขาารู้แล้วว่า หัวใจไม่ได้อยากให้เธอ
ออกห่าง กลับอยากต้องการเธอเข้ามาด้านในให้ลึกที่สุด

ใช้เวลานวดยาอยู่พักใหญ่ สุดเขตต์เงยหน้าขึ้นมาก็
ต้องลอบยิ้ม คุณหนูจอมหาเรื่องและเอาแต่ใจกลับไปเสียแล้ว
แผลงฤทธิ์ให้คนอื่นปวดหัว พอตัวเองหมดแรงก็ซิงหลับ เป็น
แบบนี้ตลอดไม่มีเปลี่ยน

เธอเป็นผู้หญิงเอาแต่ใจและก้าวร้าว แต่มันเป็นเพียง
แค่นั้นสายตาคนอื่น สำหรับคนที่รู้จักต้นหอมจริง ๆ ผู้หญิงคน
นี้ดียงสาที่สุด

ตอนที่ 7

ห้องทำงานของสุดเขตต์เป็นที่นั่งเล่นพักผ่อนไปแล้ว เมื่อไม่รู้จะไปไหนที่หมายจึงมาที่บริษัท ตั้งใจว่าจะบังคับชายหนุ่มให้พาไปกินอาหารเที่ยง เธอไปเจอร้านหนึ่งในโซเชียลที่สวยถูกใจ ไม่อยากขับรถไปเองให้เหนื่อย ไม่อยากให้คนขับรถพาไป แต่อยากได้คนตามใจอย่างสุดเขตต์ไปข้างตัว

ระหว่างที่ สุดเขตต์ไปหาท่านประธานบริษัท คุณหนูต้นหอมจึงหยิบเอาหนังสือแฟชั่นขึ้นมาอ่าน ก่อนจะเข้ามาเธอได้ซื้อติดมาด้วย มองดูเสื้อผ้าแบรนด์ใหม่ ๆ ที่ยังไม่ได้ซื้อ หากมีชุดไหนถูกใจก็ไม่รีรอจับจอง เธอเป็นผู้นำแฟชั่นอยู่แล้ว

โดยถือคติที่ว่า ‘ซื้อมาไม่ใช่ ดีกว่าอยากได้แต่ไม่ได้ซื้อ’

“สุดเขตต์คะ” จอมขวัญถือวิสาสะเปิดประตูเข้ามาในห้อง เธอรู้อยู่แล้วว่าชายหนุ่มไม่อยู่ และนี่เองคือจุดประสงค์ของการเข้ามา “อ้าว สุดเขตต์ไม่อยู่หรอกหรอคะ อืมสวัสดิ์คะคุณต้นหอม”

หญิงสาวเมินเฉยต่อท่าทีของผู้มาเยือน สำหรับคุณหนูต้นหอมไม่มีใครอยู่ในสายตาอยู่แล้ว เธอยังคงจับจ้องที่หน้าหนังสือซึ่งอธิบายเสื้อผ้าสไตร์ใหม่ ส่วนเสียงที่ได้ยินก็ไม่ต่างไปจากฝุ่นไรที่พัดเข้ามาในห้อง

“เขตต์นี่ะ เขาไม่ชอบผู้หญิงเงี้ยวเงี้ยวแต่ใจหรอกนะคะ” ประโยคของจอมขวัญเรียกความสนใจได้ดีจริง ผู้หญิงที่เยอหยิ่งตัววัดสายตาไม่พอใจเข้าหา เธอยิ้มหวานพร้อมกับสองเท่าที่ก้าวเข้ามาในห้อง ผิดกับคนที่นั่งอยู่บนโซฟาทิงหนังสือในมืออย่างเต็มแรง

“เธอหมายความว่ายังไง!!” ไม่เพียงแค่นั้นหนังสือที่เธออยากจะฟาดใส่โต๊ะ ยังรวมไปถึงใบหน้าของจอมขวัญที่มองมาอย่างท้าทายด้วย ผู้หญิงคนนี้เป็นเพียงพนักงานในบริษัท แต่กลับเป็นคนเดียวที่มองจ้องลูกสาวเจ้าของอย่างเย้ยหยัน

“ก็ตามที่พูดแหละค่ะ ผู้หญิงที่มีดีแค่หน้าตา ทำอะไรไม่เป็น ชีวีน เอาแต่ใจ ผู้ชายคนไหนเขาก็ไม่ชอบทั้งนั้นแหละค่ะ หรือคุณหนูต้นหอมคิดว่ามีคนชอบเธอค่ะ” พูดแล้วจอมขวัญก็ยกยี้ม ใครในบริษัทต่างเกรงใจเธอหนักหนา แต่สำหรับจอมขวัญผู้มากความสามารถ วุฒิกรเองก็ชมเธอบ่อยครั้งว่าทำงานดีเหลือเกิน ดังนั้นลูกสาวเจ้าของที่ไม่เอาไหนจึงไม่อยู่ในสายตา

“ต้องมารยาธแสร้งอย่างเธอสินะ!! เหอะ!!” ต้นหอมหัวเราะในลำคออย่างขบขัน นี่นะหรือคือผู้หญิงที่หลายคนต่างชื่นชม ไม่เว้นแม้แต่พ่อของเธอที่พูดถึงอยู่บ้าง

ใบหน้าสวยหวานแต่งตัวเรียบร้อย น้ำเสียงและคำพูด อ่อนโยนโยน ทุกอย่างก็แค่หน้าากมารยาเท่านั้น แค่เห็นต้นหอมก็อยากจะอ้วก นิสัยแบบนี้เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจที่สุดสำหรับเธอไม่จำเป็นต้องแสร้งทำตัวแบบนั้น เธอจะทำอะไรก็ได้ พูดแบบไหนก็ตาม อย่างไรสุดเขตต์ก็ต้องรักเธอ

“แต่ลืมไปนิดค่ะ ปกติคุณหนูต้นหอมทำอะไรไม่เป็นอยู่แล้ว ที่ทำได้ก็แค่บังคับเขตต์สินะคะ ที่เขตต์ยอมก็เพราะลูกเจ้านาย ไม่ได้สนใจผู้หญิงนารำคาญหรอกค่ะ”

“เธอคิดว่าตัวเองเป็นใคร ห๊ะ!! กล้าดียังไงมาพูดกับฉันแบบนี้” มือเล็กกำแน่นด้วยความโกรธ หากผู้หญิงคนนี้ยังไม่หยุด เธอคิดว่าตัวเองต้องตบผู้หญิงตรงหน้าแน่

แม้จะเชื่อว่าสุดเขตต์จะต้องรักและสนใจเธอคนเดียว แต่ประโยคที่จอมขวัญพูดออกมา หญิงสาวก็อดที่จะยอมรับไม่ได้ เธอขึ้นบงคับเขาสารพัด เรียกร้องจากเขาทุกอย่าง และชายหนุ่มซึ่งเป็นเพียงคนใช้ก็ต้องยอมเธอด้วย

“ฉันจะบอกอะไรให้อาบุญ!! พี่เขตต์ต้องเป็นของฉันคนเดียวเท่านั้น เขารักฉันคนเดียว!!”

“พูดเหมือนจะปล้ำสุดเขตต์ขึ้นเลยนะคะ”

“นั่งบ้านี้!!!” ต้นหอมตวาดเสียงดัง

“อย่าเสียงดังสิคะ แค่นี้คนทั้งบริษัทก็พูดกันไปทั่วว่าท่านวุฒิกุลผู้แสนดี แต่มีลูกสาวไม่เอาไหน ทั้งเอาแต่ใจและก้าวร้าว ไม่เคยได้ยินผ่านหูบ้างหรือคะ”

แก๊ก!!! แก๊ก!!!

“ไฉ่ย!!!!”

หลังเสียงบางอย่างดังขึ้นที่ประตูบานใหญ่ จอมขวัญที่คาดการณืเอาไว้ก่อนแล้วก็ล้มไปกับพื้น เธอร้องเสียงดังราว

กับเจ็บปวดรุนแรง ลักษณะที่บ่งบอกได้โดยง่ายว่าคุณต้นหอม
กระทำ

บานประตูเปิดกว้างและสุดเขตต์อยู่ที่หน้าห้อง สายตา
พนักงานด้านนอกมองเข้ามาพร้อมสายตาคำถาม เป็น
ต้นหอมคนเดียวหรือไม่ที่ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์ทุกอย่างชัดเจน
จนเมื่อสุดเขตต์เข้ามาประคองจอมขวัญ และตามมาด้วยเสียง
อ่อนหวานของคนแสรังเจ็บ

“คุณต้นหอม จอมขวัญขอโทษค่ะ จอมแค่อายากจะเข้า
มาถามงานกับเขตต์ก็เท่านั้น”

“เป็นบ้าเหรอ!! ยายบ้า!!” ต้นหอมเหมือนถูกฟาดด้วย
ไม้อันใหญ่ยิ่ง สายตาของสุดเขตต์กำลังดำทอเธอโดยไม่มี
เสียง

“ต้นหอม..” สุดเขตต์อียากจะต่อว่าเธอมากกว่านี้ แต่รู้
ดีว่าหากไม่อดทนจะบานปลาย เขาคิดว่าเห็นเต็มตากับภาพ
ตรงหน้า คุณหนูจอมเหวี่ยงต้องทำร้ายจอมขวัญแน่

สายตาของจอมขวัญมองจ้องคนเอาแต่ใจด้วยรอยยิ้ม
เธออิงแอบซบลงกับอกแกร่งของสุดเขตต์ มันกระตุ้นให้
ต้นหอมตรงดิ่งเข้าไปกระซกแซนคนเสแสร้ง จากนั้นก็ตบเต็ม

แรงไปที่แก้มใส

คนถูกตบเซตกลล้มไปกับพื้นอีกรอบ จะด้วยแรงตบก็ช่างและสิ่งของตนเองก็ดี และก่อนที่ต้นหอมจะได้ทำอะไรไปมากไปกว่านี้ สุดเขตต์ก็เข้ามาขวางและกอดรวบตัวไว้

“ต้นหอม!! ที่นี่บริษัทนะ ทำไมทำตัวแบบนี้!!”

ต้นหอมมองหน้าสุดเขตต์ด้วยแววตาเจ็บช้ำ ชายตรงหน้ากำลังตัดสินเธอโดยไม่ถามอะไรสักนิด เพียงเพราะภาพที่เห็นไม่ได้เป็นอย่างที่เข้าใจ ผู้หญิงที่เสแสร้งแกล้งทำคนนี้ทำให้เธอถูกต่อว่า

“เขตต์ อย่าว่าคุณหนูเลย”

“กรี๊ด!!! นังบ้า!!” ต้นหอมจะเข้าไปตบคนเสแสร้งอีกรอบ แต่คราวนี้ถูกกระชากให้ออกห่างแรงกว่าเดิม มันแรงพอให้คนตัวเล็กเจ็บแขนซึ่งถูกรั้ง

“ออกไปคุยกับพี่ข้างนอก” สุดเขตต์จุดกระชากคนตัวเล็กที่ตัวสั่นเทาไปทั้งตัว เธอกำลังโมโหจนไม่สามารถเปล่งเสียงอะไรออกมาได้ทั้งนั้น

“ปล่อย!! ไอ้พี่เขตต์ปล่อย!! กรี๊ด!!” มือหนารวบเธอเข้ามาประชิดตัว อีกมือก็ปิดปากที่ส่งเสียงมัน กว่าที่คุณหนู

จอมเอาแต่ใจจะได้รับอิสระ ตัวเองก็เข้ามาอยู่ในส่วนของสวน
ด้านหลัง เป็นพื้นที่ของบริษัทและยังไม่ค่อยมีคนเท่าไหร่นัก

“หอม หอมเป็นลูกสาวประธานบริษัทนะ ทำอะไรต้อง
คิดถึงท่านบ้าง แบบนี้คนเขาจะว่าท่านเอาได้ ว่า..”

“ว่ามีลูกสาวไม่เอาไหน!! ทั้งเอาแต่ใจ!! ทั้งก้าวร้าว!!
ทำอะไรก็ไม่ใช่สักอย่าง!! แบบนี้ใช่ไหม!!” ดันหอมผลัดอก
สุดเขตต์เต็มแรง น้ำตาของเธอรินไหลอย่างเจ็บซ้ำ ไม่ใช่แค่
คนอื่นที่พูดกันหรอก มันรวมไปถึงผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเธอคนนี้
ด้วย

สุดเขตต์ปฏิเสธไม่ได้ว่าทุกคนพูดกันแบบนี้ แต่เขาไม่
คิดว่าเจ้าตัวจะร้องไห้ออกมา จะว่าการทะเลาะกันหรือมี
ปัญหากับใคร คุณหนูคนนี้ก็จะไม่หลั่งน้ำตา มันต้องเป็นเรื่อง
ที่เธอเจ็บปวดใจเท่านั้น

หรือคำพูดของเขานั้นรุนแรงเกินไป จะคิดทบทวนแค่
ไหนก็ยังมั่นใจว่าอ่อนโยนแล้ว ทุกอย่างที่เขาพูดก็ยังมีเหตุผล มี
ความหวังดีให้กับเธอและครอบครัวด้วย

“น้องหอม... พี่อยากให้ออกคิดหา..”

“หอมมันเงา!! แต่รู้ไว้เลยนะ นางจอมขวัญนั้นนะ

มันมารยา!! มันเสแสร้ง!! มันไม่ใช่คนดีน่ารักอย่างที่ทุกคน
เห็นด้วยอีก ๆ ” พุดแล้วหญิงสาวก็เจ็บจุก ตัวเธอน่าจะทำ
มากกว่าตบเพียงแค่ครั้งเดียว

“ทำไมพุดแบบนี้ คุณจอมขวัญเธอ”

“กรี๊ด!!!! ไม่ฟัง!!” ต้นหอมตวาดเสียงลั่นก่อนที่จะเดิน
หนี เธอทนต่อล้อต่อเถียงกับเขาไม่ไหวแล้ว เธอทนฟังเขา
เข้าข้างคนอื่นไม่ได้

“ต้นหอม หยุด!! อย่างเดินหนีสิ เราต้องคุยกันด้วย
เหตุผล!!” สุดเขตต์เสียงเข้ม เขาก้าวยาว ๆ ไปขวางหน้า “พี่จะ
ไม่ถามว่าเกิดอะไรขึ้น แต่พี่จะบอกให้หอมได้รู้ว่า หอมมีค่า
และไม่เคยมีง่่าในสายตาพี่ แต่พี่อยากให้หอมใจเย็น ๆ
พยายามมีเหตุผล!!”

“ตอนนี้พี่เขตต์ก็พุดว่าหอมมีค่า พุดว่าไม่ง่่า แต่สิ่งที่
พี่ทำมันไม่ใช่ พี่ตัดสินหอมไปแล้วว่าหอมผิด!! ถ้ามสิ!! แล้ว
หอมจะบอกว่าคุณจอมขวัญมันเสแสร้ง มันแก้งลั้มลงไป
เอง!!” พุดไปแล้วชายตรงหน้าก็นิ่งเงียบ ใบหน้าที่มันบอกชัด
ว่าไม่เชื่อ

ในมุ่กลับกันสุดเขตต์ก็แสนอึดอัด คุณหนูต้นหอม

ก้าวร้าวเอาแต่ใจ แต่เธอมีนิสัยตรงไปตรงมา ยิ่งคนไม่รู้จักมัก
คุ้นละก็ เธอยังไม่สูงส่งงุ่นวาย จะมีที่ชอบก่อเรื่องก็คนใกล้
ตัวอย่างเขานี่เอง

ตอนที่ 8

“เจียบแบบนี้ ไม่เชื่อสินะ” ต้นหอมน้ำตาร่วงอีก รอบ เธอปาดมันออกจากพวงแก้มเร็วที่สุด นี่เป็นครั้งแรกที่เธอโกรธและเสียใจในเวลาเดียวกัน ไม่ได้โกรธที่จอมขวัญก่อเรื่อง แต่โกรธที่คนตรงหน้าไม่เชื่อเธอ

จะพูดไปแล้วก็คงไม่ใช่แค่สุดเขตต์ ทุกคนที่เห็นเหตุการณ์ อาจรวมไปถึงพ่อของเธอ เมื่อรู้ทุกอย่างก็คงพูดว่า เธอนั้นผิดผู้เดียว

“หอมเกลียดพี่!!!” ต้นหอมออกแรงผลักอกเขาอีกครั้ง เธอวิ่งออกไปจากจุดที่ยืน รีบตรงไปยังรถส่วนตัวที่จอดอยู่อย่างไม่รอช้า ไม่สนใจสุดเขตต์ที่วิ่งตามมา

“อะไรกันเนี่ย!!” สุดเขตต์ยกมือขึ้นกุมขมับ แต่วันทำงานยังไม่เต็มที่ด้วยซ้ำ ถ้าไม่พาดันหอมไปกินข้าวก็ต้องหาเรื่องป่วย กว่าจะคุยตกลงกันได้ว่าต้องรอเวลาพัก วันนี้เจ้าตัวจึงได้ยอมรอ แต่กระนั้นก็ยังเกิดเรื่องวุ่นวายอีก

ชายหนุ่มกลับเข้าไปทำงานอีกครั้ง อย่างไรก็ตามเขาก็ทำหน้าที่เป็นผู้บริหาร จะทำงานเพื่อตามใจเด็กเอาแต่ใจก็ใช้เรื่องแต่เมื่อกลับเข้ามาทำงานก็จิตใจสับสน หากดันหอมเสียใจจนทำเรื่องไม่เป็นเรื่องขึ้นมา คนที่เสียใจที่สุดก็คงไม่พ้นเขาเอง

ท้ายที่สุดก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นโทรหา เจ้าตัวไม่รับสายอย่างที่คาดคิด เขาจึงติดต่อไปหาแม่ซึ่งเป็นแม่นมของหญิงสาว บ้านสวนที่อาจจะเดินทางไป หรือตัวคุณหาสนที่เก็บตัวร้องไห้ แต่ไม่ว่าจะที่ไหนก็มีคำตอบว่าคุณหนูดันหอมไม่ได้อยู่ที่นั่น

“ไปไหนล่ะเนี่ย?” สุดเขตต์คิดว่ารู้จักหญิงสาวดีแล้ว แต่ทำไมทุกทีจึงไม่มีเธอ โดยชีวิตส่วนตัวดันหอมก็ไม่มีเพื่อนสนิท ไม่ว่าจะเรียนระดับไหนเธอก็ชอบอยู่ตัวคนเดียว จะพูดว่าเธอชอบชีวิตแบบนั้นก็เปล่า เพราะไม่มีใครทนทำตามความต้องการของเธอได้นั่นเอง

“.....คุณท่าน” สุดเขตต์หมายถึงภรรยาของวุฒิกกร หากไม่มีที่ไหนที่หญิงสาวไปแล้วก็น่าจะเป็นที่วัด คิดแล้วก็ทำให้ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนเต็มความสูง จากนั้นก้าวยาว ๆ ไปหาวุฒิกกร เขาขอออกไปดูหญิงสาวก่อน กลัวว่าจะคิดมากจนเกิดเรื่องไม่ดี

ขับรถออกจากบริษัทตรงไปยังวัดแห่งหนึ่ง เป็นวัดริมแม่น้ำไม่ไกลจากบ้านสวน พื้นที่ที่รถจอดสนิทเขาก็รีบวิ่งไปยังจุดหมายปลายทาง และมันก็เป็นจริงดังนั้น หญิงสาวร่างเล็กกอดเข้าร้องไห้ เธอแสนร้ายกับคนมากมายแค่ไหน ก็เป็นแค่เด็กผู้หญิงที่ขาดแม่ตัวเอง

“แม่ ไม่มีใครรักหอมเลย อื้อ ๆ พ่อก็ไม่รัก พ่อรักแต่งาน พี่เขตต์ก็ไม่รักหอม พี่เขตต์ไม่รักหอมแล้ว” สองเท้าของสุดเขตต์หยุดนิ่งเมื่อเดินเข้าไปใกล้ เสียงสะอื้นดัดพ้อแสนเศร้าโศก เธอไม่รู้เลยหรือว่าทุกคนที่เอ่ยมารักเธอที่สุด

“หอมไม่น่ารักใช่ไหมคะแม่ อื้อ ๆ อื้อ ๆ หอมทำอะไรก็ไม่ดี หอมไม่เอาไหน ทำให้ใคร ๆ ก็ว่าพ่อ ทำไมแม่ไม่เอาหอมไปอยู่ด้วย หอมเหงา อื้อ ๆ” น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าของต้นหอมไหลริน เธอคิดถึงอ้อมกอดของแม่เป็นที่สุด เธอเองก็

พอจะรู้ว่าทุกสิ่งที่ทำเรียกความเอาแต่ใจ แต่ก็ไม่มีวิธีไหนแล้ว
ให้พ่อสนใจเธอบ้าง

หลังจากภรรยาที่รักตายจากไป วุฒิกกรักทุ่มเทเพื่อสร้าง
ชีวิตแสนสุขสบายกับลูกสาว สุดท้ายเขาก็ทำสำเร็จด้วย
กิจการค้าเพชร แต่บนความทุ่มเทกลับมอบเพียงเงินทองให้กับ
ลูก ไม่มีอ้อมกอดที่เด็กน้อยคนหนึ่งปรารถนา

“แม่กอดหอมหน่อยนะ อีก ๆ อ้อ ๆ กอดหอมหน่อยอ้อ
...” ร่างกายที่คุกรุ่นเข้ากับพื้นขยับเข้าหาฐานเจดีย์ จากนั้นสอง
วงแขนจึงได้โอบกอด เป็นภาพที่สุดเขตต์ยังต้องหันหลังเพื่อ
เช็ดน้ำตาตัวเอง

ชายหนุ่มทบทวนว่าตนทำอะไรผิดไปหรือเปล่า ตนเอง
ใจร้ายกับต้นหอมมากไปใช่ไหม เหตุผลข้อเดียวที่ต้นหอมรัก
แม่นมมากกว่าใคร ไม่ใช่เพราะการตามใจทุกอย่าง แต่เพราะ
แม่นมเป็นคนเดียวที่ให้อ้อมกอดกับเธอทุกครั้ง เมื่อวัยเด็กสุด
เขตต์ไม่เคยเข้าใจเรื่องนี้ มารดาบอกว่าคุณหนูขาดความรัก
แต่เด็ก จะฟังกี่ครั้งก็ไม่เข้าใจ มาตอนนี้เองที่ขัดแย้งกับใจ
ที่สุด

สองเท้าของชายหนุ่มเดินไปยืนที่ด้านหนึ่ง เขาคิดว่า

ตัวเองไม่ควรเข้าไปหาคนเสียใจเวลานี้ เข้าไปก็มีแต่จะเกิดปากเสียงกันเปล่าประโยชน์ เขาจึงเฝ้ามองเธอเงียบ ๆ เรื่อยไป

เวลาเนิ่นนานของการร้องไห้หยุดลง ต้นหอมเพียงนั่งนิ่ง ๆ ด้วยใบหน้าเประเฉไฉ เธอไม่มีน้ำตาจะรินไหลอีกแล้ว ร้องไห้จนตาเจ็บระบม

“เห้ย!! ตกใจหมดเลยพี่สาว คิดว่าผี” เด็กวัดคนหนึ่งเดินผ่านมาเจอ แต่แท้จริงแล้วถูกจ้ำงให้เอาซาลาเปามาให้เด็กขี้แฉ “หน้าพี่ไปโดนอะไรมา ไม่สวยเลย...”

สุดเขตต์แอบยิ้มเมื่อเด็กวัดพูดตามที่บอก คนฟังซึ่งนั่งกับพื้นจึงได้หันมามองตาขวาง จากนั้นเจ้าตัวจึงควานหากระจกในกระเป๋าามองหน้าตัวเอง พบว่าเครื่องสำอางที่แต่งอย่างดีเลอะเทอะไปหมด แต่กระนั้นก็ยังคิดว่าตัวเองสวยอยู่

“นี่!! ถ้าฉันไม่สวยก็ไม่มีใครแถวนี้สวยแล้วแหละ ชี!”

“สวย ๆ ก็สวย แล้วพี่กินอะไรยัง ซาลาเปาไหม มีคนเอามาถวาย” เด็กวัดชูซาลาเปาในถุงพลาสติก แต่เดิมมันอยู่ในกล่องสวยหรูที่ สุดเขตต์สั่งให้มาส่ง

“ไม่กินหรอก ไม่อร่อย!!” คนพูดเชิดหน้าใส่ ใช้แป้งพฟกลบรอยหมองคล้ำบนใบหน้า ร่างกายก็ยังนั่งกับพื้นเปื้อนดิน

“ใครบอกว่าไม่อร่อย นี่ผมตีกับเด็กในวัดแย่งมาเลยนะ ต้องเอาแอบมากินในป่าช้าเนี่ย อุตส่าห์ใจดีอยากแบ่งให้ กลัวว่าจะหิว ไม่กินก็ไม่ต้องกิน” เด็กวัดทำท่าจะเดินกลับ แต่ก็เดินอย่างเชื่องช้า ส่วนคนที่ผ่านการร้องไห้และเลยเวลากินข้าวมานานก็ลังเล ใจหนึ่งก็อยากกินอีกใจก็คิดว่าคงไม่อร่อย

“ก็ได้!! อันหนึ่ง ขออันหนึ่ง!!”

“ได้!!” เด็กวัดเดินกลับมาหา ในถุงมีซาลาเปาสีอันต้นหอมหยิบไปหนึ่งอันในที่สุด “กินเลยพี่ อร่อยมาก จริง ๆ”

“แล้วทำไมไม่กินล่ะ วางยาฉันปะเนี่ย!!!” เด็กวัดคิดอยู่คิดใจ เขาถูกจ้างให้เอามาให้ โดยบอกว่าต้องทำให้ผู้หญิงคนนี้นักินให้ได้ แต่ไม่ได้ถูกจ้างให้กิน แต่หากตนไม่กิน...ผู้หญิงคนนี้นักไม่กินแน่ ดังนั้นเด็กชายจึงหยิบซาลาเปาออกมากินคำโต ๆ

“อืม อืม..อร่อย กินดิพี่ กิน!!”

“เดี๋ยวก็ติดคอตายหรอก” ต้นหอมแอบยิ้ม เธอกินซาลาเปาเนื้อขาวนิ่มในมือ รู้สึกอร่อยราวกับร้านโปรดที่ตนชอบ แต่ก็คิดว่าคงไม่ใช่ ใครจะซื้อของแพงขนาดนั้นมาถวายที่วัด และข้อสรุปของเธอก็จบลงด้วยคำว่า ‘หิว’

ต้นหอมและเด็กวัดนั่งกินซาลาเปาด้วยกัน เธอกินเข้า

ไปลูกเดียว ส่วนเด็กวัดกินไปสามลูก จำนวนลูกต่างกันแต่
ระยะเวลาการกินกลับเท่ากันเสียอย่างนั้น คนที่ผ่านการร้องให้
แต่ได้รับน้ำใจคิดเอ็นดู แต่ก็ยังไว้ตัวและถือดีอยู่บ้าง

“ซาลาเปาที่ฉันเคยกินอร่อยกว่านี้หลายเท่าเลย ไม่
อยากจะทำ!!” เด็กวัดหันมองหน้าคนสวย เขาไม่ได้พูดอะไร
ตอบไปเพราะในปากยังอัดแน่น “อยากกินปะล่ะ จะซื้อให้
กิน!!”

“ตักบาตรถามพระเหอะ?” เด็กวัดพูดตามคำซึ่งเคยได้
ยินจากหลวงตา “หลวงตาบอกว่า ไม่มีโยมคนไหนถามพระ
หรือกว่าวันนี้จะฉันอะไร โยมอยากใส่บาตรอะไรก็ได้”

“นี่!! สอนฉันเหอะ” ต้นหอมเท้าเอวอย่างหาเรื่อง ส่วน
สุดเขตต์ที่แอบดูอยู่แทบหลุดขำ เธอกำลังหาเรื่องทะเลาะกับ
เด็กวัด “แต่เอาเถอะ! ฉันจะซื้อให้กิน ซื้อให้เด็กวัดแล้วก็
ถวายพระในวัดด้วย จะสั่งให้มาส่งที่นี้พรุ่งนี้เช้า นายก็อยู่รับ
ด้วยนะ”

“ถ้าพี่จะถวายก็มารับพรด้วยสิ”

“ไม่เอาเหอะ พรอะไรก็ไม่ทำให้ฉันสมหวังเหอะ”
ต้นหอมลุกขึ้นยืนพลางปิดกั้นที่เปื้อนดิน เธอรู้สึกสบายใจขึ้น

ทั้งการได้ร้องให้ออกมากับแม่ พุดความรู้สึกกับแม่ และการ
ได้ต่อปากต่อคำกับเด็กวัด

“พี่อะไรเธอ บอกหน่อยสิ ยากรู้!”

“ไม่บอก ทำไมฉันต้องบอกนาย!!”

“ให้! งกว่า อุตส่าห์แบ่งให้กิน” ต้นหอมที่เตรียมจะเดิน
กลับต้องหันมาเท่าเอว ก็เธอจะส่งซาลาเปามาให้กินนี่ไง ที่
เธอส่งมาแพงกว่าที่เธอได้กินวันนี้เสียด้วยซ้ำ “อะ ๆ อย่าด่าใน
วัดนะพี่ บาปนะ ก็แค่อยากรู้เอง ผมจะได้ช่วยขอพรให้พี่
สมหวังไง บอกหน่อย ผมไม่บอกใครหรอก”

“.....ฉันขอ” ต้นหอมมองไปยังรูปของแม่ที่ติดอยู่บนหน้า
ฐานเจดีย์ เธอถอนหายใจออกมาหนึ่งครั้งเบา ๆ “ขอให้มีความสุข”

ตอนที่ 9

สุดเขตต์ขับรถตามคุณหนูเอาแต่ใจกลับมายัง
คฤหาสน์ เขาจอดรถไว้นอกรั้วและเดินเข้าไป ในตอนที่
เดินเรียบไปตามสวนก็เห็นว่าต้นหอมกำลังตรงไปเรือน
ร้อยรัก แนนอนว่าคงไปอ้อนแม่นมแน่

ภาพคันทาและแสนคันทาเป็นไปอย่างที่คุณหนู
ต้นหอมตรงเข้าไปกอดแม่นม จากนั้นก็ฟ้องว่าเขาเข้าข้างคน
อื่นไม่เข้าข้างตน ยังพูดใส่อีกว่าสุดเขตต์ขึ้นเสียง พูดจาไม่
รักษาน้ำใจเธอต่อหน้าคนทั้งบริษัท

สุดเขตต์ที่แอบฟังไม่ได้โกรธเธอเลยสักนิด เขายิ้มเสีย
อีกที่เธอฟ้องมารดาได้ จากนั้นคุณหนูจอมเอาแต่ใจก็เอนตัว

นอนหนุนตักแม่นมหลับ เธอเป็นแบบนี้เสมอเมื่อเจอเรื่องเศร้า
ใจ อ่อนและซนนอนตักตั้งแต่เด็ก ตอนที่ตัวเล็ก ๆ ก็ต้องอุ้ม
แต่พอโตหน่อยก็ซนหนุนตักจนเท่าทุกวันนี้

“สุดเขตต์” ผู้เป็นมารดาพูดเสียงต่ำ ปลายนิ้วชี้ลูก
ชายคาดโทษจากเรื่องที่คุณหนูฟ้อง หากแต่ก็เสียงดังไม่ได้
ด้วยไม่อยากให้คนที่ตามวมแดงตื่นจากการหลับฝัน

“ยอมรับผิดชอบทุกอย่างครับแม่” ชายหนุ่มยกมือไหว้คน
เป็นมารดา จากนั้นสายตาที่จับจ้องไปยังใบหน้าสวยที่
หลับไหล ยังคิดเป็นห่วงที่เจ้าตัวกินซาลาเปาไปแค่ลูกเดียว

“ผมต้องกลับไปทำงานแล้ว แต่วันนี้คุณหนูของแม่เอี่ยม
...เหมือนจะเสียใจมาก ผมโทรสั่งของโปรดเธอมาให้แล้ว ถ้า
ตื่นแม่ก็เอาให้กินนะครับ อ้อ...แล้วหลังเลิกงานผมจะรีบ
กลับมาอ้อ แม่ช่วยพูดให้คุณหนูของแม่หายโกรธผมด้วยนะ
ครับ”

“แล้วทำไมต้องดูคุณหนูต่อหน้าคนอื่น” ผู้เป็นมารดาส่ง
สายตาไม่พอใจ ตนเองพอจะรู้ว่าคุณหนูเอาแต่ใจ แต่ใน
สายตาคุณหนูของเธอยังเด็กนั้ การดูต่ำว่ากล่าวถือเป็นเรื่อง
ไม่ควร

“มันเป็นอุบัติเหตุครับ ผมไม่อยากให้คนพูดถึงคุณท่าน
ไม่ดีด้วย คราวหลังผมจะระวังกว่านี้ครับแม่”

“อืม งั้นก็ไปทำงานเถอะ”

“ครับแม่” สุดเขตต์มองคนนอนหลับอย่างห่วงหา
อยากจะลูบหัวเธอก่อนจากไปแต่ทำไม่ได้ เพราะทำแบบนั้น
แม่ของตนคงหาไม้หน้าสามมาตีเป็นแน่แท้

บ่ายแก่จนเย็นย่ำในศาลาริมน้ำ แม่นมเขย่าตัว
คุณหนูต้นหอมแผ่วเบา หลังจากเอาหมอนนุ่มมาให้
นอนหนุน ห่มทับด้วยผ้าผืนบาง คุณหนูต้นหอมก็หลับ
ยาวเหมือนตอนเป็นเด็ก ๆ เวลานี้เย็นย่ำมากแล้ว แม่นมกลัว
ว่าคนดีจะตื่นมาแล้วปวดหัว จึงต้องปลุกให้ตื่นจากการนอน
หลับแสนสบายนั้น

“คุณหนูคะ คุณหนู..ตื่นเถอะคะ คุณหนูต้นหอม”
เสียงเรียกแสนหวานดังแผ่วเบาข้างหู เด็กดีหลับตากอดรวบ
คนที่อายุเยอะมากอด เธอยังหลับตาเป็นการบอกว่าจะนอน
ต่อ “ตื่นเถอะคะ เย็นมากแล้วนะคะ อีกเดี๋ยวคุณท่านก็จะ

กลับแล้ว ไปอาบน้ำล้างหน้าล้างตาดีไหมคะ”

“พ่อไม่กลับเย็นแม่นมก็รู้ สามสี่ทุ่มนอนแหละค่ะ พ่อก็คงประชุมและทำงานตามเคย” คนนอนหลับพูดอย่างไม่ต้องเดา แต่หากเธอก่อเรื่องวุ่นวายภายในบ้าน คนผู้เป็นพ่อก็จะกลับมาเอง

“แต่ถึงคุณท่านยังไม่กลับ ตาสุดเขตต์ก็ต้องกลับแนมนมคิดว่าต้องจัดการหน่อยแล้ว” ดวงตาที่หลับปริ้มจึงได้ลืมตาตื่น เธอลุกขึ้นมากอดอกและยกไหล่อย่างคาดโทษ

“จัดการเลยคะนม เอาหนัก ๆ ตีให้ไม่หักเลยนะค่ะ”

“คะ นมเตรียมไม้เอาไว้อแล้ว” แม่นมชี้ไปที่ไม้เรียวขนาดใหญ่ ใหญ่กว่าของเดิมที่สุดเขตต์เคยถูกตี ก่อนบินไปเรียนเมืองนอกเขาก็ยังต้องกอดอกให้มารดาตี เพราะทำให้คุณหนูร้องไห้เสียใจ

คนตัวเล็กที่บอกให้แม่นมจัดการหนัก ๆ หวังใจ ทำไมไม้เรียวถึงอันใหญ่ขึ้น แบบนี้กันของสุดเขตต์คงระบมจนนั่งไม่ได้ ถึงเธอจะไม่เคยถูกแม่นมตี แต่เธอก็คิดว่าแรงนั้นมีไม่น้อย

“เดี๋ยวนมจะให้ตาแหม่มเป็นคนตี นมแก่แล้วกลัวว่าจะตี

ไม่หนัก ตาเขตต์จะไม่เชื่อฟัง ให้ตาแหม่ตี จะได้หนัก ๆ”

“เอ๋ม...ตาแหม่เหวอคะ” ต้นหอมกลืนน้ำลายลงคอ

“คะ คุณหนูไปอาบน้ำก่อนนะคะ แล้วมาทานข้าวกับนม มีของที่คุณหนูชอบหลายอย่างเลย” แม่ نرمหมายถึงของที่สุดเขตต์สั่งมา เป็นร้านอาหารจีนชื่อดัง หากไม่ใช่ชื่อของวุฒิกรสั่งก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะได้กิน

“นะ...นมคะ หอมว่า...” หญิงสาวจะพูดอย่างไรดี ‘เปลี่ยนใจแล้วอย่าตีพี่เขตต์เลย’ เพียงแค่คิดก็ไม่ใช่ตัวเธอสักนิด แต่ไหนแต่ไรก็เป็นเธอที่เอาแต่พูดว่า ‘ตีเลย ตีหนัก ๆ’ แต่นั่นมันไม่อันนิตเดียว ไม่ได้ใหญ่ยาวเกือบเท่าไม้หน้าสามนี้ แถมยังให้แรงชายวัยใกล้สี่สิบเป็นคนตีอีกด้วย

“หอมไปอาบน้ำดีกว่า แล้วจะมาทานข้าวกับนม นะคะ หอมหิวมาก ๆ เลย” ต้นหอมไม่พูดเอ่ยขอ เธอเปลี่ยนเป็นการพาตัวเองไปอาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย

แม่ نرمได้แต่ยิ้มน้อย ๆ มองคุณหนูที่รักเดินออกไปจากศาลา ตนเองเลี้ยงดูคุณหนูมาตั้งแต่แบเบาะ รักเสียยิ่งกว่าลูกในอกตัวเองด้วยซ้ำ แล้วแบบนี้จะไม่รู้ได้อย่างไรว่าห่วงหาสุดเขตต์ ทั้งไม้ที่มีขนาดใหญ่และจัดหาคนตี ล้วนเป็นวิธีเรียก

ความสงสารจากคุณหนูทั้งนั้น หญิงสาวเอาแต่ใจในสายตา
ทุกคน แต่สำหรับแม่นมแล้ว...เธอคือเด็กไร้เดียงสาที่น่าสงสาร

เย็นของวันสุดเขตต์กลับบ้านช้ากว่าเวลานิดหน่อย เขา
เสียเวลาไปเดินซื้อของเอาใจต้นหอม จนได้กำไรข้อมือเส้นเล็ก
ราคาไม่แพงหนึ่งเส้น มองแล้วสวยเหมาะสมกับความน่ารัก
เพียงแต่ไม่ใช่เพชรมีค่าซึ่งคู่ควรกับเธอเท่านั้น

ในตอนที่เลี้ยงรถเข้ามาจอดในบ้านก็มองเห็นต้นหอม
เธอกำลังเดินไปตามทางเดินมุ่งตรงไปเรือนร้อยรัก สวมใส่เสื้อ
ยืดกระโปรงสั้น เป็นชุดเก่งที่แม่นมซื้อให้เมื่อนานแล้ว แต่เดิม
ความยาวของกระโปรงเสมอเข้า แต่เพราะหญิงสาวโตและ
สูงขึ้น ความยาวนั้นจึงร่นขึ้นไปเหนือเขาราวฝ่ามือ

ต้นหอมได้ยินเสียงรถยนต์ก็หันไปหาด้วยความตกใจ
เพราะนั่นหมายความว่าเขาคงได้รับโทษ แต่เมื่อเห็นใบหน้า
คนที่ใจร้ายกับเธอ จากที่จะเตือนอย่างห่วงใยจึงได้ขีดหน้าใส่
สองเท่าก็ก้าวเร็ว ๆ ไปยังเรือนร้อยรัก

“เด็กดี้อ” สุดเขตต์พูดยิ้ม ๆ เขาเอาของลงจากรถแล้วจึง
ได้เดินตามไป สร้อยข้อมือที่ซื้อมาฝากเก็บใส่กระเป๋ากางเกง
มัน เมื่อสบโอกาสจึงค่อยให้แล้วขอคืนดี

กลับเข้าบ้านซึ่งเป็นเรือนร้อยรักให้พักอาศัย คนเป็นแม่และไม้อันใหม่ก็รอการทำโทษ สุดเขตต์มองเห็นเหตุการณ์เป็นต้องหวาดหวั่น นี่เขายังต้องถูกแม่ทำโทษอีกใช้ไหม แล้วไม้นั้นก็ใหญ่มากเสียด้วย

“คุณหนูบอกว่าเขตต์ทำให้เสียใจ จริงหรือเปล่า” แม่ถามเริ่มถามเมื่อลูกลงมาจากห้องนอนอีกครั้ง หลังจากเอาของขึ้นไปที่เก็บ

“ครับแม่” สุดเขตต์ยืนกอดอกมองหน้าคุณหนูต้นหอม เธอเมินหน้าไปทางอื่นไม่มองจ้อง แต่แอบเห็นว่าเจ้าตัวกำลังหมุนเหวี่ยงที่นิ้วชี้ไปมา ความที่รู้จักกันมานาน เมื่อหญิงสาวหมุนเหวี่ยงนิ้วชี้หมายความว่าไม่มั่นใจ “ผมยอมรับผิดที่ทำให้คุณหนูต้นหอมเสียใจครับ ต่อไปผมจะไม่ทำอีก ต่อไปจะใส่ใจคุณหนูต้นหอมมากกว่านี้ครับ”

“ถ้าเขตต์รับผิด แม่จะให้ตาแฉ่มตีสามที” สุดเขตต์มองหน้าแม่อย่างไม่เข้าใจ ไม้อันใหม่กับตาแฉ่มผู้เป็นคนดี ก่อนจะได้รับคำตอบเป็นรอยยิ้มเล็ก ๆ บนปากแม่

ตาแฉ่มผู้รับทบาทเป็นอย่างดีรีบยื่นขึ้น ในมือมีไม้อันยาวใหญ่ มือของคุณหนูต้นหอมที่หมุนวนกับเหวี่ยงเปลี่ยน

มาเป็นกำแน่น

“ไม่ต้องตีหรือคะนม” ต้นหอมวิ่งเข้าไปขวางนายเข้ม เธอยืนกางแขนหันหลังให้กับสุดเขตต์ “ตีไปก็เท่านั้นแหละคะ พี่เขตต์เขาไม่รักหอมแล้ว ถ้าจะทำโทษ...หอม..หอมจะคิดวิธีเองคะ”

“วิธีไหนล่ะคะ” แม่นมไม่ได้ใส่ใจกับคำว่ารัก แต่เด็กจนโตหญิงสาวก็พูดคำนี้เสียบ่อย ไม่ว่าสุดเขตต์จะไปเล่นกับเพื่อนคนไหนก็จะมาฟ้องว่า ‘พี่เขตต์ไม่รักหอมแล้ว’ ในขณะที่คนฟังอย่างสุดเขตต์ห่มนเศร้า เขาจะหรือที่ไม่รักเธอแล้ว?

“หอมจะบังคับให้พี่เขตต์พาไปเที่ยววันนี้คะ” ถึงไม่เกิดเรื่องนี้ต้นหอมก็บังคับเขาได้ แต่ที่อ้างออกมาเพราะคิดไม่ออกแล้ว “วันนี้คุณพ่อให้งานพี่เขตต์เยอะมาก ถ้าพาหอมไปเที่ยวก็ทำงานไม่ทันแน่ ให้ถูกคุณพ่อดุไปเลย”

“คะ แบบนั้นก็ได้” แม่นมหันไปยกน้ำขึ้นดื่ม แอบลอบยิ้มในสิ่งที่หญิงสาวเอ่ยอ้าง สุดเขตต์นะหรือจะถูกวุฒิกรรดุ เธอรักคุณหนูต้นหอมยิ่งกว่าลูกฉันใด วุฒิกกรที่อยากมีลูกชายก็รักสุดเขตต์มากฉันนั้น

ตอนที่ 10

มืออาหารเย็นคุณหนูต้นหอมไม่แม้แต่มองหน้าสุด
เขตต์ เธอโกรธและน้อยใจในสิ่งที่เขาทำ และเธอจะไม่
หายโกรธเขาโดยง่าย เมื่อคุยกับแม่นมจะยิ่งมีความสุข
แต่เมื่อหันมาทางสุดเขตต์ที่นั่งตรงข้าม รอยยิ้มบนใบหน้าก็
แปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง

กินอาหารเย็นได้มากกว่าปกติเพราะมือกลางวันกิน
น้อย ซาลาเปาลูกเล็กถูกย่อยไปจนหมด อิ่มแล้วก็เตรียมจะ
กลับคฤหาสน์ด้วยไม่เห็นหน้าใคร แต่เธอไม่ทันสังเกตว่าสุด
เขตต์มาดักรอที่ทางเดินแล้ว

“ไหนว่าจะให้พี่พาไปเที่ยวครับ” สองเท้าของต้นหอม

หยุดนิ่งชั่วอึดใจ ก่อนจะก้าวต่อเร็วกว่าเดิม “แบบนี้พี่ก็ทำงานเสร็จทัน คุณท่านก็คงไม่ว่าพี่นะ”

ต้นหอมไม่สนใจและไม่พูดด้วย เธอก้าวต่อไปเร็วกว่าเดิม ไม่สนใจเสียงฝีเท้าที่ก้าวตามหลัง แอบคิดโกรธที่ทางนี้ไกลซะจริง ทำไมสร้างเรือนร้อยรักห่างจากคฤหาสน์มากโข

“ซื้อสร้อยข้อมือมาง้อนะ” สุดเขตต์วิ่งไปดักหน้าคนที่เดินหนี และมันก็ทำให้เธอหยุดนิ่งใช้สายตาจับจ้อง แววมองสิ่งในมือชายหนุ่มอย่างสนใจ เพียงมองก็รู้ว่าไม่ได้มีราคาแพงว่ะอะไร แต่ถูกใจจนเธอนั้นเก็บยืมไว้ไม่อยู่

“พี่เลิกงานก็รีบไปหาซื้อเลยนะ เลื่อนนานมากด้วย อยากให้น้องหอมหายโกรธ” สร้อยข้อมือถูกยื่นไปใกล้คนตัวเล็ก มองเห็นรอยยิ้มแสนสวยก็แสนพอใจ เธอหายโกรธเขาแล้ว แต่อาจยังเล่นตัวไม่ยอมง่าย ๆ

“คิดว่าสร้อยข้อมือกระจอกนี้จะทำให้หอมหายโกรธเธอ!!” ปากพูดอย่างแต่โบหน้าและแววตาไม่ได้คิดแบบนั้นสักนิด เธออยากได้มันมาอยู่บนข้อมือจะแยะ หากเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่สุดเขตต์ฟังก็คงน้อยใจ แต่เพราะเขารู้จักเธอมาทั้งชีวิต มีหรือจะไม่รู้ความรู้สึกแท้จริง

“พรุ่งนี้พี่จะพาไปทานข้าวเที่ยง วันหยุดก็จะตามใจน้องหอมด้วย แบบนี้พอไหม”

“ก็ได้!!” ตันหอมยิ้มกริ่มรับเอาสร้อยข้อมือมาถือ เธอพลิกหมุนมันไปมาอย่างสนใจ แม้มันจะเป็นสร้อยธรรมดาตามท้องตลาด แต่เธอกลับรู้สึกมีความสุขเมื่อได้มันมาเหมือนกับที่เธอจะต้องได้สุดเขตต์มาเป็นของตน

“หายโกรธพี่แล้วใช่ไหม”

“อืม” พุดโดยไม่ได้สนใจคำถาม เธอกำลังใส่มันลงบนข้อมือซ้าย สีส้มพุดอ่อนเข้ากับแหวนที่เธอมักใส่บนนิ้วชี้มาก

“แล้ววันนี้จะไปเที่ยวไหม”

“ไม่ไปหรอก เจ็บตายุากนอนจะแย่ พุดให้นมไม่ดีพี่ต่างหาก” คนที่สนใจกำไลข้อมือพุดไปตามความจริง “ใส่ยากจัง ทำไมพี่เขตต์ไม่ใส่ให้เนี่ย”

สุดเขตต์ยิ้มน้อย ๆ ใส่สร้อยข้อมือให้คนตรงหน้า หาเรื่องเอาแต่ใจไม่เว้นเสียจริง ฟังจากคำพุดที่ว่าเจ็บตาก็รับรู้เธอร้องให้เสียนมนานนี้ “ไปทำอะไรมาเจ็บตา ร้องให้เหวอ”

“ไครร้อง!! ทำไมหอมจะต้องร้องให้ด้วยไม่ทราบ!!”

“นั่นสินะ” ทำไมจะต้องร้องให้ แถมร้องให้กอดเจตีย์ไว้

อัฐิแม่เสียด้วย “ใส่เรียบร้อย คีนนี้กินนอนพักผ่อนนะ ตาจะได้หายบวม”

“ซิ!! รู้หรอก” ต้นหอมสะบัดเสียงแล้วจึงสนใจกำไฉ่มือ “เดี่ยวก่อน ตอบมาหน่อยสิ พี่เขตต์ชอบยายจอมมารนั้นหรือเปล่า”

“คุณจอมขวัญ...” สุดเขตต์พูดเสียงอ่อน เมื่อเห็นคนอารมณ์ดีแสดงความไม่พอใจจึงหยุด เธอจะเรียกอะไรก็คงต้องปล่อยเวลานี้ “พี่ไม่ได้ชอบ ไม่ได้คิด ไม่ได้สนใจคุณจอมขวัญเลย สักนิดก็ไม่เคยครับ”

“ดีมาก” คนฟังอารมณ์ดีกว่าเดิมหลายเท่า คีนนี้เธอคงนอนหลับฝันดีแล้ว “หอมจะไปนอนแล้ว กอดหอมก่อนแล้วพี่เขตต์ค่อยเดินกลับ”

“หอม....” คนถูกออกคำสั่งอุทานชื่อ นี่เธอหันมาบังคับเขาทำเรื่องแบบนี้แล้วหรือ จะรู้ไหมว่าการบังคับให้เขากอดแต่ตัวเองเสียหาย

“ไหนบอกว่าไม่ได้ชอบยายจอมมาร แล้วทำไมกอดหอมไม่ได้ ห๊ะ!!!” พูดแล้วมือเล็กก็ตีเข้าที่กลางอกคนตัวสูง “จะไม่กอดใช่ไหม!! ได้!!”

“โอเค” สุดเขตต์จับรั้งข้อมือ เมื่อต้นหอมจะกระชากสร้อยเส้นเล็กออก เธอต้องหาเรื่องเอาแต่ใจจนได้

ชายตัวสูงขยับตัวเข้าหาก่อนจะโอบกอดเธออย่างเชื่องช้า หัวใจของเขาเต้นไม่เป็นจังหวะ ในยามที่คุณหนูจอมเหวี่ยงซบหน้าแนบชิด หัวใจก็พลันพองโตไปด้วยความสุขตนเองรู้ว่าเขานั้นต่ำต้อย แต่ก็ไม่เคยมองว่าต้อยค่า ความหมาย เพียงแต่เมื่อยับยั้งชั่งใจได้ก็จะไม่ก้าวข้ามจุดที่ยืน

คนตัวเล็กจมหายเข้าไปในอ้อมกอดแสนอุ่นของสุดเขตต์ เธอไม่ได้กอดกับเขาคั้งแรก แต่เด็กจนโตกอดกันไม่รู้กี่ครั้ง แต่ครั้งนี้หัวใจของหญิงสาวหวาดหวั่น เธออบอุ่นไปทั้งหัวใจ ความรู้สึกเหมือนได้รับการปกป้อง ซึ่งสุดเขตต์เท่านั้นที่จะให้กับเธอ

สองแขนกลมกลิ้งกอดร่างหนาแน่น คำพูดที่เขาบอกว่าไม่สนใจจอมขวัญ เป็นจริงหรือไม่เธอยังไม่รู้ การเอาใจใส่อ่อนแอเป็นการโกหกหรือเปล่ายังไม่แน่ใจ แต่เธอมีความสุขที่ตอนนี้อยู่ในวงแขนของผู้ชายคนนี้

“กอดแล้ว ไปนอนได้แล้วนะ” ชายตัวสูงเป็นฝ่ายต้องดันตัวหญิงสาวออก เวลาที่ถึงตัวนานจนเกินความเหมาะสม

“พรงนี้ถ้าจะไปทำงานกับพี่ก็ตื่นเช้าหน่อยนะ”

“ไม่ไปหรอก!! หอมจะไปทำเล็บ ตอนเที่ยงพี่เขตต์ไปรับด้วย” มือเล็กพลิกมองเล็บสวยที่ถลอกไป “แล้วก็ห้ามมาช้านะ พี่เขตต์มาซ้ำหอมจะแหกอกพี่ คอยดู!!”

“ครับ ไม่ช้าแน่นอน”

“งั้นหอมไปนอนแล้ว เจ็บตาจะแย่!!” สุดเขตต์วางมือลงบนหัวของหญิงสาว เอ็นดูในความน่ารักที่ปะปนมาในน้ำเสียงไม่พอใจ จากนั้นก็ยื่นมองคนตัวเล็กเดินลับจากสายตา

ชายตัวสูงพ่นลมหายใจออกมาอย่างเชื่องช้า จะว่าโล่งอกก็ไม่ใช่ว่า สุขใจก็ไม่เชิง ดวงตาคมมองจ้องไปยังพระจันทร์นวลอ่อน แต่ละวันผ่านไปไม่ง่ายเพราะมีคนเอาแต่ใจข้างตัว แต่หากไม่มีเธอเขาก็คงไม่สุขใจอย่างนี้

ครีท!!! ครีท!!! ครีท!!!

เสียงโทรศัพท์สั่นเตือนในกระเป๋า เป็นปกป้องที่โทรติดต่อเข้ามา หลังจากบินกลับเขาไม่ได้สนใจเพื่อนเลย ให้เวลากับการทำงานอย่างเต็มที่ ส่วนที่เหลือของชีวิตก็ยกให้คุณหนูต้นหอมไปจนหมด หากไม่ใช่ปกป้องมาหาที่ทำงาน

หรือโทรติดต่อกัน เขาก็คงหายไปจากเพื่อนคนนี้

(“ตั้งแต่กลับไทยนี้ไม่สนใจเพื่อนเลยนะ”) สุดเขตต์หัวเราะในลำคอกับคำทักทายนั้น สมัยเรียนที่เมืองไทยเขาก็ไม่มีเพื่อนเพราะคุณหนูต้นหอมเหมือนกัน

“ก็ยุ่ง ๆ แหละ มีอะไร”

(“ยุ่งกับคุณหนูต้นหอมสินะ ถ้ามจริง ชอบเธอหรือเปล่า”) หลังจากสิ้นคำถามสุดเขตต์ก็ทอดสายตาไปยังคฤหาสน์หลังใหญ่ ‘ชอบสิ ชอบมาก’ (“ถ้าไม่ชอบหรือยังไม่มีใคร มีคนอยากแนะนำให้รู้จัก อยากจะลองคุยไหม”)

“ไม่ต้องเลย ฉันยังไม่อยากคุยกับใครตอนนี้ ขอทำงานก่อน” แต่คิดว่าจะมีคนคุยสุดเขตต์ก็ขุ่นลุก แค่มองขมขื่นคนเดียวคุณหนูต้นหอมก็เหวี่ยงวินไม่เลิก หากเขามีคนคุยเป็นตัวเป็นตน ไม่อยากจะจินตนาการต่อ

(“ปิดกั้นตัวเองไปหรือเปล่า ตอนที่อยู่เมืองนอกก็ยังเห็นคบสาวอยู่นี่หว่า ทำไมกลับไทยแล้วปิดประตูตายเลยนะ เพราะคุณหนูต้นหอมสินะ”)

“ก็ประมาณนั้น ที่เมืองนอกเรียกว่าชีวิตอิสระ แต่กลับไทยชีวิตฉันมีเจ้าของ เจ้าของหวงมากเสียด้วย” พูดแล้วสุด

เซตต์เป็นต้องหัวเราะออกมา ไม่ใช่ตื้นหอมหวงเขาเมื่อโต เธอ
หวงเขาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว แต่หวงเพราะเห็นตนเป็นเพียงของ
เล่นชิ้นหนึ่งในบ้านเท่านั้น

เมื่อได้ไปเรียนต่อเมืองนอก หลังจากปรับตัวให้เข้าที่
เข้าทาง สุดเซตต์ก็เปิดใจคบหากับสาวมมบลอนด์ทันที คบได้
ไม่ถึงสามเดือนก็เลิก จากนั้นก็ควงคนใหม่ไปเรื่อย ๆ เป็นชีวิต
ที่ชายหนุ่มจำกัดความว่าอิสระ แต่ไม่ใช่ความสุขบนความ
ทุกข์เช่นที่มีกับตื้นหอม ก่อนเดินทางกลับสามเดือนเขาเคลียร์
ตัวเองทุกอย่าง กลายเป็นคนขาวสะอาดที่พร้อมจะให้คุณหนู
เอาแต่ใจเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว

ตอนที่ 11

อากาศยามเช้าที่แสนสดใสของวันหยุด ในทุกวันสุดเขตต์จะออกไปวิ่งออกกำลังกายเสมอ จากนั้นก็จะเตรียมตัวไปทำงาน และเพราะวันนี้เป็นวันหยุดซึ่งคงไม่ได้หยุด เขาออกแรงวิ่งนานกว่าทุกวัน ตั้งใจว่าจะกลับเข้าบ้านสายกว่าเวลาเดิม จากนั้นค่อยเตรียมรับมือกับคุณหนูต้นหอมเป็นสิ่งแรก

กลับเข้ามาในบ้านเห็นลุงคนสวนกำลังลากกิ่งไม้ ชายหนุ่มจึงเข้าไปช่วยอย่างแข็งขัน ต่อด้วยการเข้าไปหาแม่ที่ครัวใหญ่ ภายในคฤหาสน์สุดหรูซึ่งมารดาเป็นหัวหน้าแม่ครัว

แต่วันนี้ดูต่างไปจากทุกวันมาก เมื่อชายหนุ่มเห็นผู้เป็น

มารดาเย็นยิ้มเล็กน้อยมีความสุข สายตามองออกไปนอกหน้าต่างห้องครัว คนที่เดินเข้ามาจากบานประตูหยิบแก้วน้ำแล้วมองอย่างไม่เข้าใจ

“มองอะไรครับแม่” สุดเขตต์กอดผู้เป็นมารดาจากด้านหลัง จนได้เห็นต้นเหตุที่ทำให้แม่ของคฤหาสน์นี้ยิ้มไม่หุบ นั่นก็คือคุณหนูต้นหอมที่กำลังก้ม ๆ เงย ๆ กับต้นพริกในสวนครัว “คุณหนูของแม่ไปทำอะไรตรงนั้นครับ”

“คุณหนูมาขอให้แม่สอนทำอาหาร อ้อนแม่เมื่อวานทั้งวัน วันนี้ก็ตื่นมาแต่เช้าเลยนะ มาช่วยเตรียมของตั้งหลายอย่าง ยังจะไปเก็บพริกสดเองอีกด้วย” มารดาของสุดเขตต์มองอย่างภูมิใจ ส่วนสุดเขตต์นั้นคิดเอ็นดูทั้งคนผู้เป็นแม่ไปจนถึงคุณหนู เขารู้ดีว่า...เพียงคุณหนูต้นหอมรินน้ำดื่มเองแม่ก็ภูมิใจแล้ว

“ฝนตกหรือไม่ก็น้ำท่วมครับ” ชายตัวสูงยกน้ำขึ้นดื่ม เขามองจ้องเสื้อผ้าของต้นหอมที่สวมใส่ เสื้อยืดตัวโตซึ่งเป็นของเขาเอง ถูกยึดไปตั้งแต่เรียนมัธยม เธอเอาไปใส่นอนจนเนื้อผ้าเปื่อยยุ่ย ขอให้ได้แกลังหรือรุ่นวายกับเขา เธอนั่นจะมีความสุขเป็นหนักหนา

“เขตต์อย่าว่าคุณหนูสิลูก”

“คุณหนูของแม่สร้างแต่เรื่องปวดหัวตลอดนี้ครับ เมื่อวานก็ทะเลาะกับคุณท่านในห้องทำงาน แค่คุณท่านอยากจะให้ลองทำงานเท่านั้นเอง” สุดเขตต์ยังคงหาข้อแย้งเพื่อค้านผู้เป็นมารดา เขาเองก็รักและเอ็นดูคุณหนูเหมือนกัน แต่เมื่อพูดคุยตามเหตุและผล ยังไงเสียหญิงสาวผู้นี้ก็สร้างแต่เรื่องโดยแท้

“เขตต์ก็รู้ว่าคุณท่านทำแต่งงาน คุณหนูก็แค่อยากให้คุณท่านสนใจก็เท่านั้น แม่ว่าคุณหนูน่าสงสารนะ..”

“ผมน่าสงสารกว่าหรือเปล่า ถูกคุณหนูของแม่เหวี่ยงใส่ตลอด แถมแม่ยังไม่เคยเข้าข้างผม” คนถือแก้วน้ำพูดเง่างอดอย่างไม่จริงจัง ทุกครั้งแม่ก็จะพูดว่า ‘เขตต์เป็นพี่’

“งู ๆ นันงู!!!” สุดเขตต์ส่งเสียงดังแกล้งคนในสวนผัก คุณหนูดันหอมร้องกรีดกร๊าดและวิ่งเข้ามาด้าใน ตามมาด้วยสาวใช้สองคนที่อยู่ในสวนผัก ผู้เป็นมารดาของสุดเขตต์จึงได้ออกแรงตีแขนลูกชาย

“นม...งูอยู่ไหน นม!!” ดันหอมกอดตัวแม่นมด้วยความกลัว ถ้วยพริกในมือเกือบตกสู่พื้น ส่วนพริกในถ้วยหกมา

ตลอดทางเพราะคนตื่นกลัว “พี่เขตต์ไปจัดการมัน อยู่นู๋ไหน มันอยู่นู๋ไหน!! เข้ามาในบ้านได้ไง!!”

“ไม่มีงูหรอกคะคุณหนู” แม่นมตีแขนลูกชายแรง ๆ อีกครั้ง ส่งถ้วยพริกที่ตื้นหอมถืออยู่ให้กับสาวใช้ด้านหลัง อีกคนตามกลับไปเก็บพริกที่หกตลอดทาง “เขตต์ไปแกล้างคุณหนู ทำไมลูก ไปเด็ดข้าวพริกเลยนะ”

“แม่ครับโ้ย!!” ชายหนุ่มพลาดท่าถูกทำโทษอีกแล้ว ถูกมารดาใช้งานในครัว แล้วยังถูกกำปั้นน้อย ๆ ของตื้นหอมทุบเข้าที่กลางอก

“พี่เขตต์เขาไม่รัก ไม่สนใจหอมไข่คะ สนใจยายจอมมารอะไรนั่น” ตื้นหอมได้ที่พ้อง ยังไม่วายพูดไปถึงใครอีกคนที่ตนไม่ชอบหน้า

“โยงหาคุณจอมขวัญอีกแล้วนะ แล้วก็เลิกพูดว่าพี่ไม่รักด้วย พูดจนติดปากแล้วนะโ้ย” ถูกทุบกลางอกอีกรอบ ผู้เป็นมารดาก็ไม่คิดช่วยเขาสักนิด

“ใครคะคุณหนู จอม..ขวัญ?” ชื่อแรกที่ได้ฟังคือจอมมาร แต่คิดว่าชื่อที่ถูกต้อนน่าจะเป็นจอมขวัญ ถูกเอ่ยมาเกี่ยวก็น่าจะเป็นใครคนหนึ่งในชีวิตลูกชาย

“ก็คนที่ทำให้พี่เซตต์กล้าซัดใจหอมไงคะ คนที่เป็นสาเหตุทำให้หอมเสียใจ พี่เซตต์ดูหอมเพราะผู้หญิงคนนี้แหละค่ะ” สุดเขตต์อยากจะบีบแก้มคนซีฟุ้งแรง ๆ หากจอมขวัญไม่หายไปจากชีวิตเธอก็คงไม่เลิกราแน่

“เธอไม่เป็นคนดีเหรอคะคุณหนู” แม่นมโอบกอดและเอ่ยถาม คำว่าคนดีถูกใช้อย่างเหมาะสม ต่อให้เกลียดแค่ไหน หากมีข้อดีต้นหอมก็จะไม่ต่อต้าน

ครั้งหนึ่งเคยมีสาวใช้ซัดใจเธอจนได้แผล เธออยากกินน้ำหวานแต่ดันชนนมอุ่นให้ ต้นหอมยืนยันจะไล่ออก แต่เมื่อแม่นมถามว่าสาวใช้คนนี้ใช่คนดีไหม ต้นหอมก็ยังพูดบอกว่าเธอเป็นคนดี เพราะอย่างน้อยก็ตั้งใจทำสิ่งดีเหล่านั้นให้เธอ

“ไม่เลยค่ะ ไกลจากคำว่าคนดีมาก” คนตอบพูดอย่างไม่ต้องคิด จากนั้นก็หันไปทำหน้าตาแสดงชัยชนะกับสุดเขตต์

“ตาเซตต์...” แค่เรียกชื่อเจ้าของชื่อก็รู้ว่าผิดเต็มประตู ผิดโดยไม่ต้องมีสาเหตุก็ได้ แค่มีเจตหยาอย่างคุณหนูต้นหอม จำเลยอย่างเขาก็พร้อมรับผิด

“ครับแม่ ต่อไปจะดูแลให้ดีกว่านี้ครับ ไหน...วันนี้จะทำอะไรครับคุณหนู..ต้นหอม” ชายตัวสูงพูดเปลี่ยนเรื่องใน

ประโยคท้าย ก่อนที่เรื่องจะบานปลายไม่จบ แต่ก็ลืมไปว่าเจ้าตัวไม่ให้เรียกคุณหนู

“ไม่ให้เรียกคุณหนูไง!!” หญิงสาวสวนขึ้นทันควัน

“ครับ ๆ น้องต้นหอม ทำอะไรล่ะครับ”

“แกงเขียวหวาน พ่อชอบ” คุณหนูเอาแต่ใจยิ่งกริม เธอรู้มาว่าวันนี้ผู้เป็นบิดาไม่มีงานเช้า เธอจึงตั้งใจจะตื่นมาทำอาหารที่พ่อชอบ คิดว่าหากทำตัวดี ๆ ผู้เป็นบิดาก็จะชมบ้าง

“ไม่รู้ว่าคุณท่านจะเจริญอาหารเพราะเป็นเมนูโปรดหรือทานไม่ได้เลยเพราะไม่ใช่ฝีมือแม่นม” สุดเขตต์พูดแก้งเมื่อทำที่คนตัวเล็กดูตั้งใจมาก ใบหน้าหญิงสาวหงิกงอค้อนให้ชายหนุ่มในฉับพลัน ทำท่าจะทุบอกเขาอีกรอบ แต่คราวนี้ชายหนุ่มไหวตัวหนีก่อน “อ้อย ๆ พี่ช่วยเด็ดข้าวพริกให้ละกัน”

“งั้นคุณหนูตั้งกระทะน่ะคะ แล้วเราเคี้ยวน้ำกะทิให้หอมกัน” แม่นมส่งสายตาปราชญ์ชาย จากนั้นก็หันมาหาคุณหนูแสนรัก พาไปยังอุปกรณ์ครัวที่สาวใช้คนอื่นจัดเตรียมของ

ต้นหอมเชื่อฟังในทุกคำพูดของแม่นม เธอตั้งใจทำทุก

ขั้นตอนด้วยตนเอง ปกติไม่เคยทำอาหารเลยแม้แต่ครั้ง ทำให้
การทำอาหารในครั้งนี่ตั้งอกตั้งใจเป็นอย่างมาก สุดเขตต์เอง
ยังสัมผัสได้ว่า..หากวุฒิกรได้เห็นความตั้งใจ จะต้องกินข้าวให้
มากเพื่อขอบคุณลูกสาว

ร่างเล็กที่ไม่ได้ปรุงแต่งด้วยเครื่องสำอางช่างแสนน่ารัก
แท้จริงต้นหอมเป็นคนน่ารักที่สร้างความเกี่ยววราด เอา
อารมณ์การเอาแต่ใจมาปิดบังบางเรื่อง นั่นคือความอ่อนแอที่
หลบซ่อนในตัวเธอไว้

ตอนที่ 12

เช้าของวันซึ่งวุฒิกรตั้งใจจะทานอาหารเช้ากับลูกสาว หลังจากตลอดอาทิตย์มีประชุมด่วนตลอด แต่ยังไม่ทันจะออกจากห้องเลขาก็โทรมาแจ้งถึงปัญหาการส่งสินค้า ด้วยความรับผิดชอบจึงกลับไปแต่งตัวเพื่อไปทำงาน

สองเท้าก้าวลงบันไดเตรียมออกจากบ้าน แม้ในวันหยุดก็ยังต้องแบกรับภาระ คิดไว้ว่าหากลูกสาวมีสามีและเข้ามารับช่วงต่อ เขาผู้สร้างกิจการอันยิ่งใหญ่ก็พร้อมที่จะอำลา

“คุณท่านคะ” แม่נםออกจากห้องครัวเพื่อเตรียมจัดตั้งโต๊ะอาหาร สายตามองเห็นผู้เป็นเจ้านายเดินอย่างรีบร้อน

ประหนึ่งว่าจะออกไปจากบ้าน ทั้งที่เมื่อวานสั่งไว้ว่าจะรับ
อาหารเข้ากับคุณหนู

“คุณท่านไม่รับอาหารเข้าเหรหะคะ” แม่ نرمร้องเรียกอีก
ครั้ง ในใจกังวลว่าจะมีเหตุให้คุณหนูแสนรักเสียใจ เพราะ
บ่อยครั้งที่ตั้งใจจะทานข้าวมือเข้ากับลูก สุดท้ายก็มึ่งงานด่วน
เสมอ หลายปีที่ผ่านมาในคฤหาสน์หลังนี้ คุณหนูต้นหอมจึง
ต้องทานข้าวคนเดียวอย่างอ้ำงว้าง

“ผมรีบมากแม่ نرم ฝากดูแลยายหอมด้วย คงยังไม่ตื่น
หาอาหารที่เจ้าตัวชอบนะ” วุฒิกมลสั่งการพลางเดินตรงไปหารถ
หุ มีคนขับรถเปิดประตูให้ตามหน้าที่ จากนั้นก็เข้าไปในตัว
รถโดยไม่รอฟังคำกล่าวของแม่ نرم

“คุณหนูเธอ....” ไม่ทันที่แม่ نرمจะได้พูดจบ เจ้านายผู้
เป็นบิดาของคุณหนูต้นหอมก็ไปเสียแล้ว ทำได้เพียงพูด
ตามหลังรถหุที่ขับเคลื่อนไกลสายตา “เธอทำอาหารให้
คุณท่านเองเลยนะคะ”

แม่ نرمมองกลับเข้าไปในบ้านด้วยความหวั่น ไม่
อยากจะคิดว่าต้นหอมจะเสียใจแค่ไหน ความพยายามที่ตื่น
เช้ากว่าเก่าก่อน ความตั้งใจที่ทนร้อนเพื่อให้พ่อได้เห็นฝีมือ

“คุณหนูจะเป็นไงกันล่ะเนี่ย อุตส่าห์ตั้งใจทำอาหาร”
แม่นมไม่กล้าจะเดินเข้าไปในบ้านด้วยซ้ำ คิดแล้วก็ให้สาวใช้
ไปเรียกสุดเขตต์ที่เรือนร้อยรัก หากสุดท่ายแล้วแม่นมเอาไม่
อยู่จะได้มีคนช่วย

“พ่อล่ะคะแม่นม พ่อลงมายังคะ” หญิงสาววิ่งลงบันได
มายังประตูบ้าน มองเวลาแล้วคิดว่าพ่อคงลงมาแล้ว แต่เมื่อ
มองไปบนโต๊ะอาหารก็ไม่พบผู้เป็นบิดา

“คุณท่าน..” พูดได้เพียงเท่านั้นแม่นมก็ก้มหน้าเจิบ

“พ่อ...ไปทำงานแล้วหรือคะ” น้ำเสียงแผ่วเบาเปล่ง
ออกจากริมฝีปาก ดวงตาหญิงสาววาวใสในบัดดล ความ
น้อยเนื้อต่ำใจอัดแน่นเต็มอก

“คุณท่านบอกว่าเป็นงานด่วนนะคะ นมว่า...”

“ค่ะ ก็แบบนี้แหละค่ะ หอมรู้” ร่างเล็กเดินไปยังโต๊ะ
อาหารตัวยาว ความยาวของโต๊ะที่เธอเห็นมาแต่เด็ก และ
ความทรงจำของการทานอาหารเช้าแสนเจิบเหงา ในหนึ่งปี
เธอได้ทานอาหารกับบิดากี่วัน เมื่อบิดาทานอาหารเช้าเธอก็
ตื่นสาย เมื่อเธอตื่นเข้าบิดาก็ไปทำงาน วนเวียนแบบนี้ซ้ำ ๆ
จนต้นหอมเติบโต

เหล่าแม่บ้านจัดโต๊ะอาหารอย่างสวยงาม ถ้วยแกงเขียวหวานซึ่งอยู่กลางโต๊ะไม่ได้มีความหมายอีกแล้ว ความพยายามของเธอไม่เคยอยู่ในสายตาศิลปินคนนั้น เช่นเดียวกับความสามารถตัวเองที่ไม่เคยถูกยอมรับ ถึงแม้หญิงสาวจะรู้ว่าบิดารักเธอมากกว่าใคร แต่งานก็ทำให้เกิดช่องว่างสำหรับหัวใจดวงน้อย ๆ

“เอาไปทิ้ง!!! เอาไปทิ้งให้หมด!!!” ตันหอมตวาดเสียงดังกับสาวใช้ในห้องอาหาร ทุกคนต่างนิ่งเงียบกับที่ สายตามองหาแม่แน่นมให้ช่วยเหลือด้วย

“ฉันบอกให้เอาไปทิ้งไง!! ไม่ได้ยินหรือ เอาแกงเขียวหวานบ้านี้ไปทิ้งให้หมดไง!! ฮือ ๆ” ตะเบ็งเสียงด่าทุกคนก่อนที่จะร้องไห้ เธอจะไม่ลงมือทำอะไรอีกแล้ว เมื่อสุดท้ายก็ไม่มีค่าสำหรับใคร “ไม่ทำใช่ไหม ฉันทำเองก็ได้ แล้วจะไล่ออกให้หมดเลย!!!”

“น้องหอม” สุดเขตต์วิ่งเข้ามาถอดรองเท้าเล็ก เธอกำลังตรงดิ่งเข้าไปหาถ้วยแกงเขียวหวาน มีแม่แน่นมที่ยืนห่อหุ้มอยู่หน้าประตู หากไม่มีสุดเขตต์ที่ร่างกายแข็งแรงห้าม ไม่แคล้วว่าของในห้องอาหารคงแตกกระจายจนหมด

“พี่จะกินเองนะ พี่จะกินให้หมดเลย ไม่ต้องทิ้ง และก็ไม่ต้องร้อง” สองมือจับรวบร่างเล็กที่แผดเสียง ปากก็พยายามพูดลอบให้อารมณ์เย็น ผิวแขนของเขาส่ายไปหมดเพราะเจ้าหล่อนใช้เล็บจิกข่วน

“ไม่ให้กิน!! กร๊าด!! ปล่อย!! เอาไปทิ้ง!!”

“หอมใจเย็น ๆ ให้พี่กินนะ พี่อยากกินฝีมือหอม” ร่างเล็กทิ้งตัวร้องให้กับพื้น มีสองวงแขนของสุดเขตต์โอบประคองบรรดาสาวใช้ต่างพากันยืนนิ่งเวทนา ทำไมพวกเธอจะไม่รู้ว่าคุณหนูของบ้านน่าสงสาร จะถูกตวาดต่อก็ยังได้ของกินของใช้จากคนเจ้าอารมณ์ เพราะเธอเพียงต้องการความรักที่บิดาไม่เคยให้

“ไม่ต้องมาอยากกิน ไม่ต้องมากินเลยฮือ ๆ พ่อยังไม่อยากกินเลยด้วยซ้ำ ฮือ ๆ แล้วพี่เป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมากิน!! ฮึก ๆ หอมไม่ให้กิน”

“คุณหนูคะ นมอยากกินฝีมือของคุณหนูนะคะ ฮึก ๆ อย่าร้องนะคะคนดีของนม” หญิงสูงวัยปาดเช็ดน้ำตาให้กับสาวน้อย เธอนิ่งสงบในวงแขนลูกชาย แต่ก็ยังร้องไห้สะอึกสะอื้น ความที่รักคุณหนูเสียยิ่งกว่าลูก ความเจ็บปวดจึงทำให้

แม่นมน้ำตาริน

“พวกเราก็อยากกินนะคะ” สาวใช้หนึ่งคนนั่งคุกเข่ากับพื้นห่างออกไป ตามด้วยอีกสามคนที่ส่งเสียงอือออสอดคล้อง “เคยแต่ทำให้คุณหนูกิน ไม่เคยกินฝีมือคุณหนู ถ้าจะทิ้งพวกเราจะกินให้หมดเลยคะ”

“จะเอาไปทำอะไรก็เอาไปเลย ปล่อย!! หอมจะกลับห้อง” ต้นหอมออกแรงเดินอีกครั้ง เธอรับรู้ความตั้งใจของทุกคน แต่ความเสียใจจนเกิดเป็นรอยแผลซ้ำ ๆ ต่อให้คนทั้งอำเภออยากจะกิน ก็ไม่อาจทดแทนบิดาเพียงคนเดียว

“ไม่ครับ พี่จะไม่ให้น้องหอมอยู่คนเดียว ถ้าจะระบายอารมณ์ก็ทำกับพี่ อย่าอยู่คนเดียว” สุดเขตต์ไม่ยอมปล่อยเขาแน่ใจว่าหากอารมณ์เจ้าหล่อนไม่ทุเลาจะต้องหาเรื่องระบายแน่

“อยากกรอรับอารมณ์นักใช่ไหม อี๊ ๆ ได้!!” พุดแล้ว ต้นหอมก็กัดต้นแขนของสุดเขตต์เต็มแรง แม่นมซึ่งอยู่ในระยะใกล้ยกมือขึ้นทาบอก คนหนึ่งก็ถูกลายในสายเลือด อีกคนก็คุณหนูที่รักดังดวงใจ

แรงกัดที่เต็มแรงหยุดนิ่งก่อนจะฉลักแขนชายหนุ่มออก

เมื่อสุดเขตต์ไม่ยอมขัดขึ้นหรือแสดงความเจ็บ แต่รอยฟันที่เธอ
ฝากไว้กลับขึ้นป็นแดงซ้ำเลือดทันตา

“อารมณ์เย็นแล้วใช่ไหมครับ” ดวงตาที่ร้องไห้อย่างหนัก
กวาดมองสุดเขตต์สลับกับรอยฟัน ไม่ตอบว่าอารมณ์เย็น
หรือไม่ แต่ก็ไม่ร้องไห้ออกมา “แบบนี้ก็ฟังพินะ ถ้าคุณท่านรู้
ว่าลูกสาวคนเดียวตื่นมาทำอาหารให้ ต่อให้มึงงานด่วนแค่ไหน
คุณท่านก็ไม่ออกไปแน่นอน”

“พีเชตต์จะบอกว่าเป็นเพราะหอมไม่บอกพ่อฉันสิ!!
ปล่อยเลย!! ปล่อยสิ!! ถ้าจะพูดแบบนี้ปล่อยเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นจะ
กัดให้แขนขาดไปเลย”

“กัดเลยครับ ถ้ากัดแล้วน้องหอมจะใจเย็นลง พียอม
ทุกอย่างถ้าหอมจะอารมณ์ดีขึ้น” คนพูดเอ่ยจริงจัง สายตาจับ
จ้องหญิงสาวในวงแขนที่เดินไปไหนไม่ได้

“ทุกอย่างใช่ไหม”

“ครับ ทุกอย่าง แต่ต้องไม่ทิ้งแกงเขียวหวาน และยอม
ให้พี่โทรบอกคุณท่าน พี่เชื่อว่าคุณท่านจะรีบกลับมาทานฝีมือ
ลูกสาวแน่นอน” แม่เนมมองการต่อกรของลูกชายอย่างมีหวัง
ตนเองก็เชื่อแบบที่ สุดเขตต์เชื่อ เพราะวุฒิกรรักลูกสาวดัง

ดวงใจ

“ได้!!” ตันหอมมองชายหนุ่มอย่างผู้ชนะ บนความเสียใจก็คิดวิธีเอาคืนพ่อได้ เมื่อพ่อไม่สนใจเธอ เธอก็จะก่อเรื่องให้วุ่นวายที่สุด “จันทน์ต่อไปนี้หอมจะไปนอนกับพี่เขตต์ที่เรือนร้อยรัก”

“ไม่ได้” / “ไม่ได้นะคะคุณหนู” สุดเขตต์และแม่นมพูดแทบจะพร้อมกัน จะเรียกร้องเรื่องอะไรก็ได้แต่ไม่ใช่เรื่องนี้

“กรี๊ด!!!! จันทน์ออกไปให้หมด!!” คนเอาแต่ใจกลับมาตะเบ็งเสียง แต่เจ้าตัวไม่ได้ร้อง เพราะตอนนี้ไม่มีความเสียใจจะมีก็แต่แผนการซึ่งหมายจะก่อเรื่องก็เท่านั้น

“หอมจะทำแบบนั้นได้ยังไง คุณท่านไม่ยอมแน่ หอมเป็นผู้หญิงนะ จะมานอนกับพี่ไม่ได้ หอมต้อง...”

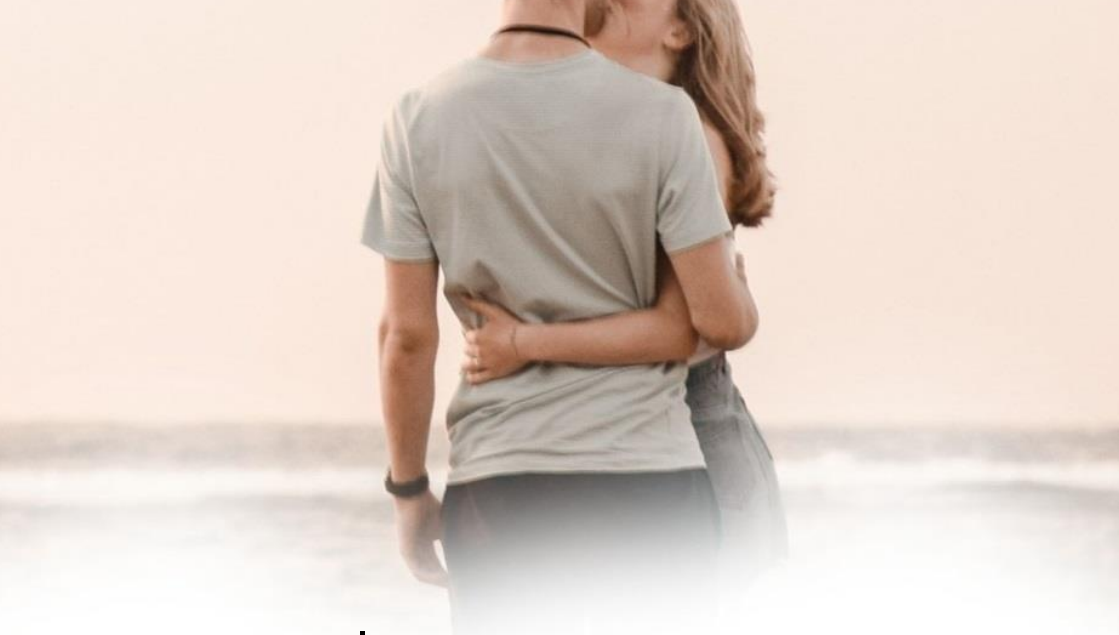
“ถ้าคุณพ่อยอม พี่ก็จะไม่มีปัญหาใช่ไหม? แม่นมด้วย!! จะเลิกมีปัญหาไหม ไม่งั้นหอมจะอาละวาดให้บ้านพังเลย”

“คุณหนูคะ” แม่นมลำบากใจเหลือเกิน กลัวแต่ลูกชายของตนจะอดทนไม่ไหว หากมีอะไรเกิดขึ้นคุณหนูผู้เป็นดังดวงใจจะเสียหายได้ “ก็ได้ค่ะ ถ้าคุณท่านไม่มีปัญหา นมก็ไม่

กล้ามีปัญหาหรอค่ะ”

“พี่เซตต์ล่ะ!!” จะให้สุดเซตต์ตอบอะไรได้ ขนาด
มารดาของเขาก็กังจ๋ายอม สุดเซตต์จึงได้พยักหน้าก่อนจะ
ปล่อยวงแขนที่โอบรัด ทั้งไว้เพียงคนเดียวแต่ใจที่ยื้มออกมา

ตอนที่ 13

หลังจากรู้เรื่องราวความวุ่นวายที่เกิดขึ้น ว่าลูกสาวคนดีตื่นแต่เช้าเพื่อทำอาหาร จากการบอกเล่าของสุดเขตต์เมื่อแยกจากพบลูกค้า วุฒิกกร็รีบกลับมาทานอาหารฝีมือลูกสาวทันทีโดยไม่ต้องคิด เขากินไปเสียมาก แม้รสชาติจะขาดตกบกพร่อง แต่ก็กินจนหมดราวกลับทั้งบ้าน มีอาหารจานเดียว จากนั้นก็ตามมาง้อลูกสาวที่เรื้อนร้อยรัก

“ต้นหอม พ่อกินแกงเขียวหวานหมดหม้อเลยนะ อร่อยมาก” วุฒิกกรยับเข้าไปนั่งใกล้ลูกสาวที่กอดแขนแน่นมไว้แน่น เขาตามมางอนง้อขอคืนดีกับลูกสุดที่รัก หนีมานั่งกอดแขนแม่นมเป็นที่พักพิง

สุดเขตต์เพียงแต่มองจ้องการงอนง้ออย่างเห็นใจ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่ใครจะทำสำเร็จ และหากตัดใจไม่ง้อเจ้าตัวก็จะก่อเรื่องเพิ่มให้ปวดหัวกว่าเก่า

“ต้นหอม พ่อขอโทษ เมื่อเช้าพ่อรีบมากจริง ๆ ถ้าพ่อรู้ว่าหอมทำอาหารเองพ่อจะกินข้าวเข้ากับหอม พ่อขอโทษนะ” วุฒิกรรมองไปยังสุดเขตต์อย่างขอความช่วยเหลือ เขาควรร้องลูกสาวอย่างไรดี แต่ใบหน้าชายหนุ่มเป็นคำตอบว่าช่วยไม่ได้

“หอมอยากได้กระเป๋าใบใหม่ไหม พ่อจะซื้อให้ บอกพ่อมาได้เลยนะ!! หรือหอมอยากได้อะไรบอกพ่อมา!!”

คล้ายมีสัญญาณตอบรับจากลูกสาวเล็กน้อย ดวงตาที่เมินใส่บิดायอมมองจับจ้อง มือที่สະบัดออกไม่ให้พ่อแตะยอมนัยหนึ่ง เป็นสุดเขตต์กับแม่นมที่เฝ้าภาวนาในใจ ขออย่าเป็นเรื่องที่ตกปากรับคำไว้เลย

“ขอมา!! พ่อจะให้ลูกทุกอย่าง!! ถ้าลูกหายโกรธพ่อ”

“หอมจะไปนอนกับพี่เขตต์ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป...”

“หอม!!!” เสียงผู้เป็นพ่ออ่อนแรงจนหายเข้าไปในลำคอ ลูกสาวคนเดียวของเขากำลังจะขอไปนอนกับผู้ชาย แม้ตนจะพอใจสุดเขตต์แต่ก็ไม่ได้อยากให้รวบรัดตัดตอนขนาดนี้

“แต่งงานก่อนได้ไหมลูก แล้วค่อยให้เขตต์เขามาพักสักใหญ่
นะลูกนะ”

“ไม่!!!” สุดเขตต์ยกมือขึ้นνωดขมับแรง ๆ คิดว่าสุดท้าย
แล้วเจ้านายผู้รักลูกสาวก็ต้องยินยอม เพราะเป็นทางออก
เดียวที่ต้นหอมหยิบยื่นให้ ไม่งั้นลูกสุดที่รักก็จะไม่ยอมหาย
งอน

“หอม... พ่อว่า...”

“ไหนพ่อบอกว่ายอมทุกอย่าง! ก็หอมบอกแล้วไงว่าพี่
เขตต์ได้หอมแล้ว เราเป็นผัวเมียกัน!!” คราวนี้สุดเขตต์ต้อง
เปลี่ยนจากยกมือขมับไปโบกไปมา บอกแม่และเจ้านาย
เชิงสัญลักษณ์ว่า ‘ไม่จริง’ “สรุปพ่อจะไม่ยอมใช่ไหมคะ”

วุฒิกรอยากจะฆ่าตัวตาย ลูกสาวของเขาคิดว่าตนเชื่อ
จริง ๆ หรือในเรื่องที่เคยเหย้าอ้าง อย่างไรก็ตามเขาก็เชื่อว่าสุดเขตต์
ไม่ล่วงเกินเธอแน่ “ถ้าใครรู้เข้าว่าลูกสาวพ่อไปนอนกับ.. กับ
แฟน โดยที่ยังไม่ได้แต่ง พ่อว่าจะดูไม่ดีนะ”

“สรุปที่พ่อพูดมาทั้งหมดคือพ่อโกหก ที่พ่อจะยอมทุก
อย่างก็หลอกลวง ไม่จริงทั้งนั้น!!!”

“ยอม ๆ พ่อยอมแล้ว พ่อให้ไปนอนกับ...แฟน แต่มี

ระยะเวลาได้ใหม่ หนึ่งอาทิตย์พอได้ใหม่ลูก เรือนร้อยรักหลัง
นิดเดียว ลูกพ่อนอนไม่สบายหรอก นะลูกนะ...”

“สองเดือน.. ถ้าพ่อไม่ยอม หอมก็ไม่หายโกรธ!!”

ผู้เป็นพ่อถึงกับกลืนน้ำลายไม่ลงคอยอย่างยากลำบาก
ถึงจะเชื่อใจสุดเขตต์ที่เห็นมาแต่อ่อนแต่ออก รู้จักนิสัยใจคอ
เป็นอย่างดี ยิ่งไปกว่านั้นไม่มีวันทำร้ายลูกสาวคนดีของเขา แต่การ
อยู่ห้องเดียวกันทั้งคืนหนึ่งอาทิตย์ก็มากเหลือล้น นี่ลูกสาวยื่น
ข้อเสนอสองเดือน มันจะไม่มีอะไรอย่างที่เขากลัวใช่ไหม

“อืม!! สองเดือน ได้ พ่อยอม” พูดแล้ววุฒิภรณ์ก็มองไป
ยังชายหนุ่ม ทั้งอายุอานามก็เข้าวัยหนุ่มวัยทำงาน ร่างกาย
กำยำแข็งแรง นิสัยขยันเอาการเอางาน จะมีน้ำอดน้ำทนกับ
ลูกสาวแสนสวยในห้องเดียวกันได้แค่ไหน

ใจอยากจะได้เป็นเขยก็จริงอยู่ แต่ไม่ได้อยากให้ลูกนั้น
เสียตัวก่อนความเหมาะสม มีลูกสาวทั้งคนใครเลยจะไม่รัก
หวงแหน แต่ลูกสาวตนนี้เรียกร้องจะนอนกับผู้ชาย คนเป็น
บิดาจำต้องตั้งหลักรับมือรอบด้าน

ห้องในเรือนร้อยรักซึ่งมีสุดเขตต์เป็นเจ้าของ ถูกแม่และสาวใช้เข้ามาทำความสะอาดอย่างละเอียด ข้าวของเครื่องใช้ของคุณหนูต้นหอมก็ถูกหยิบยกมาอย่างเพียบพร้อมให้หลับนอนในค้ำคืน

บรรดาสาวใช้และคนในบ้านไม่มีใครกล้าวิจารณ์เรื่องนี้ จะเรื่องนี้หรือเรื่องไหน ๆ ก็ไม่มีใครกล้า ทำงานที่นี้มีข้อเสียคือรองรับอารมณ์ต้นหอม แต่หากเทียบกับเงินทองแล้วคุ้มค่าจนเมื่ออยู่มันเข้าถึงแก่นแท้ของคนเอาแต่ใจ ทุกคนในบ้านจะรู้ว่าคุณหนูนั้นไม่ได้ร้ายอย่างที่เห็น

ห้องนอนไม่ได้กว้างขวางเท่าตึกใหญ่ที่หญิงสาวเคยอยู่ แต่กลับทำให้คนตัวเล็กพอใจอย่างมาก เธอกำลังเดินฮัมเพลงอย่างมีความสุข ในขณะที่สุดเขตต์หันน้ำนิ่งเคร่งเครียดอยู่หน้ากองเอกสาร เขาจะกล้านอนได้อย่างไรในคืนนี้ เมื่อเธอที่โตเป็นสาวเต็มตัว ร่างกายงามสะพรั่งมาอยู่ร่วมภายในห้อง

มารดาของตนย้านักย้าหนา ห้ามมีอะไรเกิดขึ้น นอกจากนอน ต้องให้เกียรติและคิดไว้เสมอว่าตนเป็นใคร ตัวเขาเองจำได้ทุกคำพูดของแม่ แต่คุณหนูผู้เอาแต่ใจตนเองละเคยรู้ไหม เธอมีแต่จะทำให้เขาอึดอัดขัดขวางทุกเวลาหน้าที่

จากห้องนอนที่ไม่เคยมีสีสนหรือกลิ่นหอมของน้ำหอม

ตอนนี้ควรจะคลั่งไปด้วยกลิ่นครีมทาผิวของหญิงสาว เธอนั่งเล่นอยู่บนเตียงสบายใจ ร้องเรียกให้สุดเขตต์มานอนหลายครั้ง แต่เขาก็กังอังกางงานจนดึกดื่นไม่ยอมนอน

“ถ้าพี่เซตต์ไม่นอน หอมก็จะไม่นอนนะ” หญิงสาวลากเก้าอี้ตัวเล็กมานั่งข้าง ๆ ชูदनอนสีครีมบางลู่วิถีขาวนวล เนื้อกายลอยเด่นตรงหน้าแม้จะพยายามมองเอกสารในมือ

“หะหอม!!” สุดเขตต์ร้องเสียงหลงเมื่อเก้าอี้ที่ตนนั่งถูกหมุน ร่างกายเผชิญกับหญิงสาวภายในชุดนอนบางเบา มันขัดแย้งกับตำราว่าหล่อนกำลังยั่ววนชัด ๆ ครั้งก่อนเจ้าหล่อนแกลังจนเขาเกือบเสียท่า ครั้งนี้ยั่วซึ่งหน้าไม่ปิดบัง

“พี่ว่า หอมเปลี่ยนชุดดีไหม เอ็ม...”

“ทำไมคะ” น้ำเสียงออດအံ့အံ့အံ့ใจ พร้อมกับปลายนิ้วลากไล่ไปตามพวงแก้ม สัมผัสคางกรามที่สากสัมผัสของตอหนวด มองเห็นชายตรงหน้าไม่สบตาได้ถึงใจ “พี่เซตต์..ไม่ชอบหรอกคะ”

“เออ... หอม หอมไปนอนก่อนนะ เดี่ยวพี่ทำงานอีกหน่อย แล้ว...เดี๋ยวพี่จะนอน” สุดเขตต์รวบมือหญิงสาวออกห่าง ทุกสัมผัสของเธออันตรายมาก มันกำลังยั่วยุสิ่งทีควรจะ

หลับไหล

“หอมจะนอนพร้อมพี่ บอกแล้วไง..ถ้าพี่เซตต์ไม่นอน หอมก็จะไม่นอน หอมจะนั่งข้าง ๆ พี่แบบนี้ และแบบนี้” หญิงสาวมือไม้ไม่อยู่สุข เธอรีบไล่ไปตามหน้าขาจนสุดเขตต์ต้องเลื่อนตัวหนี ใช้เท้าผลักเก้าอี้ให้ถอยออกจากเธอช่างยั่ว

“พี่ขอร้อง หอมไปนอนก่อนเถอะ”

“กลัวหอมเหวอคะ” เขาไม่มีวันกลัวเธอแน่ แต่เขาห้ามใจตัวเองไม่ได้มากกว่า ร่างกายหญิงสาวมันช่างแสนเย้ายวน และมันกำลังกระตุ้นความต้องการของเขาอย่างหนัก

ตอนที่ 14

“หอมอย่าตื่นนะ ไม่งั้นพี่จะไปนอนกับแม่”

“ลองไปนอนสิ หอมจะไม่ให้ใครได้นอนคืนนี้เลย!!” จากแกล้งยั่วเจ้าตัวก็มีน้ำโห ชู่คาดโทษคนที่จะหนีออกจากห้องไว้ก่อน

“น้องหอม อย่าทำแบบนี้กับพี่เลย” นี่เรียกการร้องขอชีวิตหรือไม่ เขากำลังร้องขอให้เธอตรงหน้าช่วยปรานีเขาหน่อย

“ไปนอนนะพี่เซตต์ หอมจะไม่ตื่น จะไม่แกล้งอะไรพี่ด้วย หอมง่วงมากเลย” เธออดอดอ้อน ตามความเป็นจริงหญิงสาวก็หวาดหวั่นในคำคืน ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่ แต่ใน

ใจคิดมันว่าหากเป็นสุดเขตต์เธอปรารถนา ส่วนใครอื่นเธอไม่ต้องการ “นะ นะพี่เขตต์ หอม่วงจริง ๆ”

สุดเขตต์ยอมแต่โดยดี เขาเอาเอกสารในมือวางลงบนโต๊ะ จากนั้นจึงได้เดินตามร่างเล็กไปที่เตียงนอน ต่างคนต่างนอนที่ตนเองด้วยใจหวาดหวั่น นี่เป็นคืนแรกของคนที่ทั้งคู่ บนเตียงซึ่งเคยเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียวกำลังมีใครอื่น

เมื่อสองร่างชายหญิงนอนบนที่นอนผืนเดียวกัน ภายในห้องกลับเต็มไปด้วยความเงียบ ไร้เสียงใด ๆ นอกจากจังหวะการเต้นหัวใจ ดวงตาทั้งสองยังคงเปิดกว้างภายใต้ความมืดสลัวของโคมไฟหัวเตียง

“พี่เขตต์” ต้นหอมเปิดประโยคสนทนา ความเงียบในตอนแรกหายไปจนหมดแล้ว “พี่เขตต์ไม่ชอบผู้หญิงแบบหอมหรอก”

ประโยคของจอมขวัญแวบเข้ามาในความคิดของหญิงสาว เธอนั้นไม่ใช่คนที่สุดเขตต์ชอบจริงหรือ ผู้หญิงแบบเธอไม่อยู่ในสายตาเขาใช่หรือไม่

“นอนเถอะนะ..” ชายหนุ่มคิดว่าตนเองไม่ควรตอบหากคำว่าชอบหลุดออกไปในเวลานี้คงไม่เหมาะสม หรือคำ

ว่าไม่ชอบก็อาจทำร้ายจิตใจคนถาม เลี่ยงไม่ตอบคงดีที่สุด

“พี่เขตต์ชอบผู้หญิงแบบไหน หอมจะปรับปรุงตัว” สุดเขตต์หันมองคนถามอย่างใช้ความคิด คำว่า ‘ปรับปรุงตัว’ ซึ่งเอ่ยออกจากริมฝีปาก คำพูดเขาอยากจะเข้าใจว่าเรื่องล้อเล่น

“นอนเถอะนะ.....” สุดเขตต์ข่มอารมณ์ตนเอง เขาอยากจะบอกเธอซะเหลือเกินว่า ทุกสิ่งที่เป็นคุณหนูต้นหอมทุกอย่างที่ต้นหอมเป็น นั่นคือสิ่งที่เขาชอบที่สุดแล้ว

ต้นหอมนั่งเฝ้ามองในความคิดตัวเอง เธอไม่อยากปักใจเชื่อว่าเธอไม่ชอบเธอ แต่ก็ตัดคำพูดของจอมขวัญออกไปไม่ได้ คิดมองตัวเองหลายรอบซ้ำ ๆ นอกจากความสวยที่หลายคนมักพูด เธอมีเรื่องอื่นที่ดีอีกไหม หรือสุดเขตต์ชอบผู้หญิงทำงานเก่ง เธอควรเริ่มต้นทำงานหรือเปล่า และหากเธอทำงาน...เขาจะเป็นของเธอคนเดียวใช่หรือเปล่า

การที่หญิงสาวเฝ้ามองไปนานกว่าจิตใจ มันทำให้เธอรู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูก เธอกำลังเสียใจที่เธอไม่ตอบหรือเปล่า หรือกำลังคิดทำอะไรกันแน่ ทำไมเธอไม่ตอบคำถามเธอ บอกว่าชอบแบบเธอดีไหม? ต้นหอมอาจสบายใจกว่านี้

“กอดหอมได้ไหม..” หลังจากเฝ้ามองไปนานต้นหอมจึงได้

เอ่ยพูด เธอไม่รู้ว่าสุดเขตต์จะยอมไหม แต่หากเขาบอกให้นอนอีกครั้งก็จะไม่บังคับ เท่านั้นเธอก็น่าจะเป็นคนเง่าในสายตาทุกคนเกินพอ

สุดเขตต์จ้างคนให้คนตัวเล็กเข้ามานอนหนุน ก่อนจะโอบกอดเธอโดยไม่มีคำพูด ร่างกายนุ่มนวลซบซึ้งอกแกร่ง เธอหลบยิ้มออกมาเมื่อเขายินยอม ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลข้อไหนอย่างน้อยคืนนี้เธอก็จะนอนหลับฝันดี อยู่ในอ้อมแขนของชายที่เธอเชื่อเสมอว่าเขาจะรักและตามใจเธอคนเดียว

ลมหายใจของต้นหอมสม่าเสมอในวงแขนแกร่ง บ่งบอกว่าเธอหลับไหลไปแล้ว เหลือเพียงสุดเขตต์ที่ต้องข่มอารมณ์ต่อไป เขาพยายามอย่างหนักเพื่อที่จะหลับ และสุดท้ายก็หลับไปโดยไม่รู้ว่าดีแค่ไหน

อย่างน้อยคืนแรกเธอก็ปลอดภัยในอ้อมกอดของเขา

เช้าวันใหม่สุดเขตต์ตื่นไปวิ่งอย่างเช่นปกติ ในตอนที่ลุกออกไปยังเห็นว่าคุณหนูต้นหอมยังไม่ตื่น เขาเองก็ไม่อยากกวนจึงให้เธอได้นอนต่ออย่างสบายที่สุด การวิ่งก็คือการปลดปล่อยพลังงานของตัวเอง ยังรวมไปถึง

ความต้องการที่อัดแน่นได้หลังออกมาเป็นหนังสือ

กลับเข้ามาในห้องนอนอีกครั้งหลังจากวิ่งเสร็จ สุดเขตต์พบว่าหญิงสาวร่างเล็กตื่นนอนแล้ว เธอแต่งตัวสวยและกำลังนั่งแต่งหน้า ทุกอย่างบ่งบอกว่าวันนี้เจ้าหล่อนจะตามไปที่ทำงานแน่นอน ไม่เพียงเท่านั้นมีสายตามองไปยังเตียงกว้างที่นอนถูกเก็บเรียบร้อยพร้อมด้วยเสื้อผ้าของเขา

“นมบอกว่าพี่เขตต์จะเก็บที่นอนเอง หอมก็เลยลองทำพอใช้ได้ไหม” เธอมองเห็นสุดเขตต์เข้ามาในห้องผ่านกระจกบานใหญ่ ถูกยกมาจากห้องนอนของเธอทำให้ห้องนี้แคบไปบ้าง

สุดเขตต์กวาดสายตามองรอบเตียงพบว่า เป็นฝีมือต้นหอมจริง ๆ เพราะหากเป็นแม่ตันท่านนั้นจะต้องเรียบตึงกว่านี้ และนิสัยที่ชอบเก็บที่นอนเองก็เพราะมารดา ไม่ใช่การบังคับ แต่เขาไม่อยากให้มารดาเหนื่อย

“น้องหอมไม่ต้องทำก็ได้นะ พี่กลับมาทำเองก็ได้ครับ”

“หอมถามว่าใช้ได้ไหม” มือที่ถือแปรงแต่งหน้าวางลงกับโต๊ะแรง ๆ เธอเอาใจเขาในเช้าวันใหม่กลับไม่ได้สิ่งที่ต้องการ

“ใช้ได้ครับ เก่งมาก” ดวงตาขุ่นเคืองของคนเจ้า

อารมณ์ยิ้มออกมาได้ เขารู้ว่าเธอต้องการคำชม แต่ที่พูดออกไปด้วยไม่ยากให้เหนื่อยเท่านั้น ลูกคนใจอย่างเขาควรทำให้เธอถึงจะถูก

“แล้วเสื้อผ้าละซอบใหม่ หอมเลือกให้ เข้ากับชุดของหอมเลย วันนี้เราไปทำงานด้วยกันนะ” สุดเขตต์ลอบยิ้มกับคำพูดหญิงสาว เธอจะให้เขาใส่เสื้อสีแดงไปทำงานเขาก็ชอบ แต่การกระทำนี้น่ารักเกินไปหรือเปล่า “ถามว่าซอบไหม!! ทำไมต้องให้ถามซ้ำเนีย!!”

“ซอบครับ ซอบทุกอย่างเลย คนเตรียมให้ก็สวยมากด้วยนะ” คนอยากเอาใจชมจนเกินเรื่อง คนฟังที่ไม่ทันตั้งตัวก็พลอยขัดเงินไปหมด จากนั้นภายในห้องก็เกิดสภาวะเงียบ “พี่ว่าพี่ไปอาบน้ำก่อนดีกว่า เดี่ยวไปทำงานสาย”

“กะ..ก็ไปสิ” ดวงตาสวดยหลบมองดำไม่เป็นตัวเอง จนเมื่อสุดเขตต์เข้าไปในห้องน้ำจึงได้ยิ้มกว้าง เธอมีความสุขว่าการตื่นนอนในคฤหาสน์หลายเท่าทีเดียว

ปากฝั่งของวุฒิกรมาที่เรื้อนร้อยรักแต่เช้า วันนี้เขาต้องไปพบลูกค้าคนสำคัญ นัดไกลถึงพญาต้องนั่งรถหลายชั่วโมง แต่หัวอกคนเป็นพ่อก็อยากจะเจอหน้าลูกสาว ไม่รู้ว่าเมื่อคืน

เกิดอะไรขึ้นบ้าง

แม่นมที่เตรียมอาหารในห้องครัวออกมาพบ สายหัว
เบา ๆ ที่วุฒิกมรมาเย็นจืดจ๋อ รักลูกสุดดวงใจแต่แสดงความรัก
ทางที่ผิด ความคิดเพียง..ตัวตายแต่ลูกสุขสบายก็พอแล้ว

“ยังไม่ลงมาหอรอกค่ะ” แม่นมเข้าไปหา “แต่เมื่อเข้า
เขตต์บอกว่าไม่มีอะไรนะคะ คุณท่านสบายใจเถอะ”

“ลูกผมคือเหลือเกิน นมหาของกินที่หอมชอบให้ด้วย
นะ บอกเขตต์ด้วยว่า..ถ้าหอมอยากได้อะไรก็ให้ทำตาม อย่า
ไปซัดใจมาก”

“ค่ะคุณท่าน”

วุฒิกมรพยับน้ำให้กับหญิงสูงวัยตรงหน้า จากนั้นก็
มองไปบนชั้นสองของเรือนร้อยรัก ไม่รู้ว่าปานนี้ลูกสาวทำอะไร
มองอยู่อึดใจก็ก้าวเท้าออกไปจากตัวบ้าน หน้าทีความ
รับผิดชอบก็ยังคงมี

ตอนที่ 15

อาหารเข้าในเรือนร้อยรักสร้างความสุขให้ต้นหอมอย่างมาก โต๊ะอาหารขนาดสี่คนนั่งมีคนนั่งถึงสาม ผิดกับคฤหาสน์หลังใหญ่ที่ตนอยู่มาตลอด โต๊ะกว้างและใหญ่สามารถนั่งได้ถึงสามสิบคน แต่ในทุกวันและเกือบทุกมื้อมีเธอนั่งเพียงหนึ่ง วันนีใบหน้าของคุณหนูจึงเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

แต่เรือนร้อยรักก็เลิกไปถนัดตาเมื่อเหล่าสาวใช้เข้ามาจัดการเรื่องต่าง ๆ อย่างไรแม่นมก็ยอมไม่ได้ที่คุณหนูจะขาดตกบกพร่องไปสักเรื่อง เพียงยินยอมให้นอนร่วมห้องกับลูกชายตนก็หัวใจเหลือ กว่าแม่นมจะหลับได้เมื่อคืนก็เจียนสว่าง เดินวนหน้าห้องลูกหลายรอบหลังจากที่ไร้แสงไฟ

“เหมือนสามีภรรยามาทำงานด้วยกันเลย” ต้นหอมทอด
แซนสุดเขตต์อย่างอารมณ์ดี ทั้งเสื้อผ้าที่คุมโทนเหมาะสม
ใบหน้าชายหญิงที่ไม่มีใครกล้าปฏิเสธ ความเหมาะสมในเรื่อง
รูปร่างหน้าตาที่เกินด้าน

“แต่หอมไม่ได้มาทำงาน หอมมาก่อวน” หญิงสาว
หน้าอเม่สุดเขตต์พูดจบ ทำให้คนพูดที่ตั้งใจแกล้งอมยิ้ม

ในมือของสุดเขตต์ถือกล่องอาหารคู่กับกระเป๋าทำงาน
เป็นที่คุณหนูจอมหาเรื่องตั้งใจทำกับมารดา หลังจากสุดเขตต์
เข้าห้องน้ำต้นหอมก็ลงไปเตรียมอาหาร เธอต้องการทาน
อาหารกลางวันแบบคนรัก คนซึ่งต้องทำหน้าที่ตามใจหรือจะ
คิดขัด ต่อให้เธอเอาข้าวคลุกน้ำปลาเขาก็จะกิน

“อย่ามาพูดกดดันหอมนะ”

“กดดันตรงไหน พี่ไม่ได้พูดสักคำนะ”

“ก็ไอ้ที่บอกว่าหอมไม่ได้มาทำงานนั่นไง แหมว่ามา
ก่อวนอีกต่างหาก” คนพูดทำปากย่นปากยาวไม่พอใจ เธอ
เป็นถึงลูกเจ้าของจะให้ทำงานอะไรเล่า แค้นเธอก็อยากให้พ่อ
เลิกทำงานมาสนใจเธอคนเดียวจะแย่

“พี่พูดผิด?” สุดเขตต์หยุดเดิน ก่อนจะหันไปมองหน้า

คนตัวเล็กที่เคียงคู่ จะมีทางไหนใหม่ที่เขาจะเกลี้ยกล่อมเธอ ให้ลองทำงานสักอย่างอาจจะชอบก็ได้ เรื่องที่คิดน้อยใจคน เป็นพ่ออาจลดน้อยลงไปด้วย “ก็ไม่ผิดนี่ แววดาหอมมันบอก ว่าทุกอย่างเป็นความจริง”

“อัย!! ดาหอมมันไม่ได้มีปากนะ” สุดเขตต์ยกยิ้มมุมปาก พอใจเมื่อหญิงสาวอารมณ์ดียิ้มได้ อาจต้องใช้เวลาสัก หน่อย ยอมให้มาก่อกวณเขาสักพัก อาจพบสิ่งที่ตัวเองอยาก ทำ

ในสายตาของสุดเขตต์ คุณหนูต้นหอมคือความสดใส โลกรอบ ๆ ตัวเธอจะดูน่าอยู่ขึ้นมาในทันที เมื่อเธอยิ้มหรือ หัวเราะออกมา แต่หากเธอร้องไห้เสียใจหรือโกรธ โลกก็จะ พลันดับมืดราวกับล่มสลาย ไม่ใช่เพราะเธอพร้อมจะพังทุกอย่าง แต่เพราะหัวใจเขามันอยู่ที่เธอ

“สุดเขตต์ จอมมีเรื่องงานที่จะปรึกษาหน่อยค่ะ” จอมขวัญเดินเข้ามาหาทั้งสอง โดยในมือถือแฟ้มเอกสารอยู่ตาม ตั้งใจ “เอิ่มคือ.. จอมไม่ค่อยเข้าใจงานเท่าไร เกี่ยวกับโปรเจกต์ใหม่ที่เราจะเปิดตัวเครื่องเพชรนะ”

“ตรงไหนล่ะที่คุณไม่เข้าใจ” สุดเขตต์กุมมือเล็กเอาไว้

เป็นการเตือน เขาหวังว่าหญิงสาวจะไม่ก่อเรื่อง การแสดงออกที่อยากให้เชื่อว่าเขาคุยเรื่องงานเท่านั้น

“จะคุยตรงนี้หรือคะ” สายตาจอมขวัญมองไปรอบ ๆ ซึ่งเป็นทางเดิน ความจริงเธออยากจะสื่อให้คุณหนูผู้ฟ่ายแฟ้มมองเห็น ว่าคนที่สุดเซตต์สนใจคือเธอ ไม่ใช่การถูกบังคับอย่างที่ เป็น “ไปคุยที่ห้องทำงานจอมก็ได้คะ ถ้าห้องคุณไม่สะดวก”

“เอิ่มผมว่า...”

ต้นหอมสะบัดตัวก่อนจะเดินหน้ามุ่มเข้าห้องทำงานของสุดเขตต์ เธอไม่ชอบใจที่ สุดเขตต์ต้องอยู่กับผู้หญิงอย่างจอมขวัญ รู้ดีว่าจอมขวัญมีเป้าหมายเดียวกับเธอ คือต้องการสุดเขตต์ แต่จอมขวัญดูเป็นสาวสวยที่มากความสามารถ จนเธอคิดว่าสุดเขตต์อาจไม่ได้มีหัวใจไว้เพื่อเธอดังปาก

คุณหนูต้นหอมอยากจะกรีดให้ลั่นตึกในความไม่ได้ตั้งใจนี้ แต่เธอเรียนรู้แล้วว่า การอาละวาดไม่ใช่ทางออกทั้งหมดที่นี่ หญิงสาวจึงต้องข่มอารมณ์เอาไว้

ล่องเลยไปกว่าชั่วโมงเมื่อสุดเขตต์หันมองนาฬิกาใบหน้าของต้นหอมลอยขึ้นในจิตใจหลายระลอก ปานนี้เจ้าตัว

คงนอนจนหน้าอไปแล้ว เมื่อเขามาคุยงานกับจอมขวัญนานขนาดนี้

หลังจากอธิบายงานอย่างละเอียด แน่ใจว่าจอมขวัญเข้าใจในงานเหล่านั้น ชายหนุ่มก็รีบกลับไปยังห้องของตนเองทันที แต่ก็ต้องพบกับความว่างเปล่าจนได้ ภายในห้องไร้ซึ่งหญิงสาวตัวเล็กที่คอยตามติด เหลือเพียงกล่องอาหารถูกยัดไว้ถึงขยะ เขาให้เลขาเอากระเป๋ากล่องอาหารตามมาไว้ ไม่คิดว่าคนเอาแต่ใจจะทิ้งได้ลง

“ซึ่งอนจริง ๆ เลย” สุดเขตต์ก็มหยิบกล่องอาหารขึ้นปิดฝุ่น ไม่รู้ว่าตอนนี้เจ้าตัวไปอยู่ไหน หนีกลับบ้านไปแล้วหรือเปล่า

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

ระหว่างการคิดขังใจว่าตัวเองควรจัดการเรื่องไหนเสียจะประตุห้องก็ดังขึ้น จากนั้นบานประตูก็เปิดออกปรากฏร่างกายของชายผู้เป็นเจ้านาย

“เชิญครับคุณท่าน” สุดเขตต์เชื้อเชิญประธานบริษัทเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้คนสุดเขตต์จะเรียกว่าคุณวุฒิกิร แต่หากอยู่ตามลำพังจะเรียกว่าคุณท่าน “โทรตามผมก็ได้นะครับ

คุณท่านไม่น่ามาเอง”

“ฉันอยากมาหา” คนสูงวัยถอนหายใจออกมาแรง ๆ เมื่อเขารีบออกจากบ้านเพื่อพบลูกค้าคนสำคัญ แต่สุดท้ายก็ถูกยกเลิกกะทันหัน คิดแล้วก็เสียใจที่ไม่ได้ทานข้าวกับลูกนานแล้ว

“คุณท่านมีอะไรจะใช้ผมหรือเปล่าครับ”

“ฉันเห็นเธอมาแต่เด็กนะสุดเขตต์” คนผู้มีอายุมากกว่าพูดอย่างไม่อ้อมค้อม เข้าเรื่องที่อยากจะพูดซึ่งไม่เกี่ยวกับงาน “ฉันเองก็รักเธอเหมือนลูกคนหนึ่ง และฉันก็พอดูออกว่าเธอเองก็ชอบยายต้นหอม”

“คุณท่านครับผม....” ความตกใจทำให้ชายหนุ่มอุทานออกมา ไม่คิดว่าตนจะถูกจับได้โดยง่าย แต่แม้คิดมีใจก็ไม่อาจเอื้อมแตะต้องหญิงสาวแน่นอน

“สุดเขตต์ เรื่องของหัวใจมันบังคับกันไม่ได้หรอก ตอนฉันเป็นหนุ่ม แม่ของต้นหอมก็สูงส่งจนฉันเอื้อมไม่ถึงเหมือนกัน” ชายวัยกลางคนทำที่ใจดีเล่าเรื่องราวของตนเอง ความรักในวันวานที่ไม่อาจลบเลือนไปจากใจ ความรักที่แม่ของต้นหอมยอมทิ้งชีวิตสุขสบายเพื่อตน มีเพียงสาวใช้ที่

จงรักภักดีตามติดมากี่เท่านั้น

“แม่ของต้นหอมก็ไม่ต่างกับต้นหอมเลย ทั้งหน้าตาและนิสัย ฉันสร้างเนื้อสร้างตัวเพื่อหวังให้ครอบครัวสบาย ให้สมกับที่ยอมลำบากกับฉัน ต้นหอมก็เหมือนแม่นั่นแหละ ภายนอกดูร้ายกาจแต่จิตใจดี” พูดแล้ววุฒิกกรก็ยิ้มมีความสุข ถึงภรรยาจะไม่ได้เลี้ยงลูกจนเติบโตใหญ่ แต่เขารับรู้ว่าภรรยาอยู่ในหัวใจเสมอ

“ฉันแค่อยากบอกให้รู้ ว่าฉันไม่เคยมองคนที่ฐานะ ฉันมองที่นิสัย หากเธอรักลูกสาวฉันจริง”

“คุณต้นหอมแค่เห็นผมเป็นเหมือนพี่ชายครับ เธอแค่อยากเอาชนะคุณท่าน เธอไม่ได้คิดอะไรกับผมหรอกครับ เธอเห็นว่าผมตามใจก็เลยตามติดผมเท่านั้น”

“สุดเขตต์ ไม่ใช่แค่ฉันกับแม่ของเธอหรอกที่รู้จักต้นหอมดี เธอเองก็รู้ดีว่าทุกอย่างที่ต้นหอมทำมันเพราะอะไร เพราะเห็นเธอเป็นพี่ชายหรือเพราะอะไรกันแน่” สุดเขตต์สบตา กับผู้เป็นนาย เขาเองก็อยากจะคิดว่าทุกอย่างคือความรัก แต่เขาก็ไม่อาจยกตนเสมอมา ไม่กล้าดึงเธอลงมาหาหมาวัดอย่างเขา

“แล้วก็ไปข้อได้แล้วนะ” ชายร่างท้วมพูดพลางลุกขึ้นยืน
ในตอนทีกลับเข้ามาบริษัท เปิดประตูเข้าไปก็เห็นลูกสาวนั่ง
หน้ามู่ย พูดอะไรด้วยลูกสาวก็ไม่ยอมเปิดปาก จนรู้จากเลขาฯ
ว่าน่าจะโกรธสุดขีด “นั่งหน้ามู่ยอยู่ในห้องฉันนะ”

“ครับท่าน” ชายหนุ่มน้อมรับ เขาทำหน้าที่อเธอมาแต่
เด็ก และมันไม่ขาดตกบกพร่องแน่นอน ในตอนเด็กเขาอาจ
ถูกบังคับให้อเธอบ้าง แต่เมื่อโตขึ้นเขาทำด้วยความเต็มใจทุก
ครั้ง

ตอนที่ 16

ชายหนุ่มนั่งมองกล่องอาหารตรงหน้าอยู่นาน ภายในหมีเรื่องราวมายเกี่ยวกับต้นหอม เธอเป็นผู้หญิงที่สูงเกินกว่าเขาจะเอื้อมถึง แม้จะเป็นดอกฟ้าที่พร้อมจะโน้มน้าเขาก็ตาม จนเมื่อความคิดมาหยุดนิ่งที่งานพรีอาร์เครื่องเพชร ความคิดอะไรบางอย่างก็เกิดขึ้น

ชายหนุ่มเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์อย่างขังใจ คิดว่าใครไปคนเอาแต่ใจก็คงไม่รับ จะจ้อแต่ละครึ่งต้องคิดอย่างดีก่อน หญิงสาวชอบการตามใจก็จริงอยู่ แต่ไม่ใช่การให้อะไรก็ได้แบบส่ง ๆ เธอรับรู้ได้ว่าใครคนนั้นรู้สึกแบบไหน อยากจ้อจริงไหม หรือเพียงอยากให้ทุกอย่างจบ

คิดแล้วสุดเขตต์ก็ส่งข้อความไป เป็นใจความสั้น ๆ ที่มั่นใจว่าเจ้าตัวจะเป็นฝ่ายมาหา ‘เป็นแฟนกับพี่นะครับ’ จากนั้นชายหนุ่มก็เปิดกล่องอาหาร ยังไม่ถึงเวลาพักแต่อยากจะกินแล้ว อยากจะกินทั้งอาหารและคนทำ

เพียงสองนาที่หลังจากส่งข้อความประตู่ห้องก็ถูกเปิดออก ก่อนที่หญิงสาวร่างเล็กจะวิ่งเข้ามา “ไม่ได้โกหกใช้ไหม”

สุดเขตต์ลอบยิ้มออกมาเมื่อเธอมาเร็วมาก จากห้องทำงานประธานชั้นบนสุดมาถึงนี้ ก็น่าจะมากกว่าห้านาที มือที่กำลังใช้ช้อนสีชมพูลายการ์ตูนตักอาหาร จึงเอาเข้าปากอย่างอารมณ์ดี

“กินได้ไง!! หอมทิ้งมันแล้ว สกปรก!!” ต้นหอมไวโยเมื่อเห็นภาพตรงหน้า เธอแม้แต่ดีใจจนไม่ทันสังเกตกล่องอาหาร หลังจากอ่านข้อความเธอก็รีบวิ่งมาทันที ยังคิดขำใจที่วันนี้ใส่ส้นสูงไปหน่อยจึงวิ่งช้า

“แล้วหอมทิ้งทำไมล่ะ”

“ก็พี่ไม่สนใจหอมนี้ สนใจยายจอมมารนั่น” คนฟังถอนหายใจออกมาเบา ๆ ส่วนคนที่ยืนอยู่เหมือนจะลืมนไปแล้วว่ามาที่นี่เพราะจะได้คำตอบเรื่องอะไร

“มาหาพีลี” ชายหนุ่มพูดเสียงต่ำ เขาจ้างม็อรอให้คนตัวเล็กเดินเข้ามาใกล้ จนเมื่อเธอเดินเข้ามาหาแล้วดิ่งประชิดตัว ร่างเล็กจึงนั่งลงบนตักของเขาโดยง่าย คนที่อยู่นบนตักสุดเซตต์แข็งทื่อ ชายหนุ่มไม่เคยทำแบบนี้มาก่อน จะไม่ให้เธอตกใจได้อย่างไร “ตกใจเหรอ?”

“ก็พีลีไม่เคยทำแบบนี้ หอมก็เลยแปลกใจ ไม่ได้ตกใจซะหน่อย” เพื่อแสดงออกว่าเธอไม่ได้ตกใจสักนิด สองวงแขนจึงได้โอบรอบลำคอหนา “เห็นไหม ไม่ได้ตกใจซะหน่อย”

ปากบอกไม่ตกใจแต่ตอนนี้หน้าแดงแล้ว ที่ผ่านมาเขาอยากทำทุกอย่าง อยากกอด อยากหอม อยากสัมผัสเธอเสมอ แต่เพราะความยับยั้งชั่งใจจึงไม่ทำ มาตอนนี้ความคิดเปลี่ยนไปแล้ว เขาหาวิธีหลอกล่อให้เธอยอมทำงานได้ โดยที่เขาสามารถเปิดโอกาสให้ตัวเอง

วงแขนชายหนุ่มโอบกระชับเอวบาง ดวงตาจ้องมองคนตรงหน้าอย่างตั้งใจ ในยามที่มองริมฝีปากสวยได้รูปยิ่งหวั่นไหว เมื่อก่อนไม่กล้าแม้แต่มองซึ่งหน้า มาตอนนี้เขามองอย่างตั้งใจเพียงนี้

ที่ผ่านมาคูณหนูต้นหอมไม่เคยมีแฟน ใครเข้ามาจีบก็

ดำไม่ไว้หน้า เธอถือตัวและเย่อหยิ่ง หลายคนจึงมองว่าเธอสวยแต่รูป แต่ใครเลยจะรู้ว่าผู้หญิงคนนี้มีดีแค่ไหน เพียงแค่ทุกคนไม่เข้าใจเธอก็เท่านั้น

“ไม่ต้องกินแล้วมันไม่สะอาด” ถูกจ้องนาน ๆ เจ้าตัวก็ชักเขิน เธอยั่วเขาสารพัดยังไม่เป็นผล มาตอนนี้เพียงถูกจ้องหน้าก็หายใจไม่ทั่วท้องแล้ว

“ไม่อยากรู้หรือว่าพี่ส่งข้อความไปพี่โกหกไหม”

“ไม่!!” มาตอนนี้ความอยากรู้หายไป เพราะเธอได้คิดไตร่ตรอง นิสัยอย่างสุดเขตต์ไม่ชอบการพูด “หอมรู้ว่าพี่ไม่ชอบพูด พี่ชอบแสดงออกมากกว่า การแสดงออกมันฟ้อง”

หญิงสาวเมินหน้าไปทางอื่นเมื่อชายหนุ่มกระชับอ้อมกอดมากยิ่งขึ้น เธอเพิ่งรู้วันนี้เองว่าการใกล้ชิดกับเขาทำให้เธอเขินได้มากขนาดนี้ ที่ผ่านมาเธอเข้าใจผิดเข้าใจใหม่ว่าเกลียด แท้จริงเธอชอบเขาเสียมากกว่า แค่น้อยใจเมื่อพ่อชมเพียงแต่สุดเขตต์

“แต่พี่อยากบอก” ดันหอมหันมามองหน้า หัวคิ้วขมวดเข้าหาไม่เข้าใจ “พี่จะบอกว่าเป็นความจริง แต่พี่คงเป็นคนรักของหอมไม่ได้ เพราะหอมอยู่สูงเกินไปสำหรับพี่”

“หอมไม่เคยคิดแบบนั้นนี่” ถึงเธอจะมองเขาเป็นคนใช้ แต่ก็ไม่เคยมองใครไม่ใช่คน ปากเธอดำคนไปทั่วแต่ก็ไม่ได้เกลียดชัง

“พี่รู้ แต่เพราะหอมไม่เคยคิด พี่ยังเอาเปรียบหอมไม่ได้นะ”

“หมายความว่าไง” เธอถามเสียงอ่อน น้ำเสียงแสดงความผิดหวังจนชายหนุ่มคิดเอ็นดู อยากจะหอมซ้ำ ๆ แล้วบอกว่าอดทนอีกหน่อย

“พี่เองก็คิดว่าคุณท่านไม่รังเกียจพี่ แต่อยากให้ท่านเชื่อในตัวเราสองคน เชื่อว่าหอมพร้อมที่จะเดินไปกับพี่ หอมพร้อมหรือเปล่า” ต้นหอมพยักหน้า เธอเหมือนถูกมนต์สะกดให้เชื่อทุกอย่าง เพียงออกจากริมฝีปากสุดเขตต์ก็พอ “ถ้าหอมทำงานช่วยพี่ ช่วยงานคุณท่าน ให้ท่านเห็นว่าหอมพร้อมที่จะสร้างครอบครัว สร้างอนาคตกับพี่ ไม่ใช่ความรักที่ฉาบฉวยเหมือนคนทั่วไป”

“แต่หอมจะช่วยอะไรพ่อได้ หอมไม่ได้จบบริหารเหมือนพี่นะ อีกร้อยอย่างหอมก็ไม่เอาไหน เรียนก็ไม่ได้เก่งเหมือนพี่ด้วย” หญิงสาวรู้สึกตัวเองด้อยทุกอย่าง สมัยเรียนมีสุดเขตต์ซึ่งเรียนเก่งที่สุดในโรงเรียนคอยสอน เธอก็ยังสอบได้อันดับรั้งท้าย

งานที่ทำส่งอาจารย์ก็เป็นสุดเขตต์แอบทำและเอาไปส่งแทนเสียส่วนมาก

“หอมรู้ไหมว่างานที่เกี่ยวกับเครื่องเพชร ไม่ได้ขายแค่ความสวยของเพชร มันขายความสวยของคนใส่ด้วย” หญิงสาวมีใบหน้านูนง เธอมองหน้าชายหนุ่มอย่างสงสัย แต่ในขณะที่เดียวกันก็ตั้งใจฟัง “ลูกสาวของท่านประธานสวยจนหนุ่มๆ ที่ไหนเขาก็รู้ ถ้าหอมใช้ความสวยของหอม บวกกับความงามของเพชร มันต้องออกมาได้ดีแน่ และพี่ก็จะภูมิใจในคนรักของพี่มาก”

ต้นหอมมั่นใจในความสวยของตัวเองเป็นที่สุด หากเกี่ยวกับเรื่องความงามเธอมั่นใจว่าโดดเด่น แต่เมื่อมันรวมกับความสามารรถ เจ้าตัวก็ยังไม่มั่นใจ หากตัดสินใจทำแล้วไม่เป็นอย่างที่คิด

“และถ้าหอมทำออกมาไม่ดีล่ะ” คนกังวลเอ่ยถาม ในขณะที่คนหลอกล่อมมั่นใจเกินร้อย ไม่ใช่แค่เขาที่มั่นใจ วุฒิกกรผู้เป็นพ่อก็ต้องมั่นใจเรื่องนี้

“หอมทำมันออกมาได้ดีแน่นอน แค่ออมได้ลงมือทำ ท่านประธานก็ดีใจมากแล้ว พี่เชื่อมั่นในตัวต้นหอมนะ” สุด

เขตต์หอมลงที่แก้มใสราวกับการป้ายยา จากนั้นจึงมองคน
ตัวเล็กที่หน้าแดงไปกว่าเก่า แอบกลัวว่าหญิงสาวจะปฏิเสธ
สัมผัสนั้น แต่เมื่อเธอหันหน้าหนีแล้วยิ้มเขินเป็นอันเข้าใจ

“ก็ได้..... หอมลองดูก็ได้”

ตอนที่ 17

ห้องหนึ่งในเรือนร้อยรักที่มีขนาดเล็ก คุณหนู
ต้นหอมยัดที่นั่นเพื่อนั่งทำงาน หลังจากรู้ว่าตัวเอง
จะต้องทำอะไร เป้าหมายของชีวิตก็เกิดขึ้น เครื่องเพชร
คอลเลคชั่นใหม่กำลังถูกออกแบบ แต่ทุกแบบไม่มีความโดดเด่น
ต้องตาเธอ เธอกำลังมองหาหรือพยายามปรับอะไร
บางอย่าง

หญิงสาวเปิดภาพวนกลับไปกลับมาหลายรอบ ‘เพชร’
เธอสัมผัสมันได้เพียงเท่านั้น แต่สำหรับต้นหอมที่รักความ
สวยงาม ไม่ใช่การเป็นเพชรแล้วอะไรก็ได้ มันต้องมีความดูดี
โดดเด่น เช่นเดียวกับเธอที่ต้องมั่นใจว่าโดดเด่นแล้ว

ในหัวของเธอกำลังคิดว่าดีไซเนอร์บริษัทพอไม่เอาไหน หรือเพราะอะไรมันจึงไม่พอดี แก๊ซ ลองวาด ปรับแก้ เธอทำสารพัดจนห้องซึ่งมีขนาดเล็กประหนึ่งผ่านมรสุม เมื่อกระดาศ สีขาวถูกขยำเป็นก้อนกลมกองไปทั่ว

สุดเขตต์แอบพาแม่นมมาดูคุณหนูแสนรักเป็นต้องส่ายหัวด้วยความเอ็นดู รู้ดีว่าหญิงสาวจะทำได้ แต่อดเอ็นดูความพยายามของเจ้าหล่อนไม่ได้จริง ๆ

“แม่เชื่อว่าคุณหนูทำได้ คุณหนูเก่งจะตาย” สุดเขตต์มองคนใต้ความสูงซึ่งเป็นมารดาด้วยรอยยิ้ม แม่ของเขาจะเชื่อในความเป็นคุณหนูคนเก่งเสมอ และจะคอยให้กำลังใจจนเขาอดอิจฉาไม่ได้

ต่อให้คุณหนูทำพลาดก็ยังหาทางชมได้อยู่ดี จำได้ว่าครั้งหนึ่งสอบได้อันดับที่แปดสิบของระดับชั้น จากเดิมที่ได้แปดสิบห้า แม่นมคนนี้ทำอาหารเอาใจยกใหญ่ รวากับคุณหนูของแม่ได้ทีหนึ่งมาครอง ผิดกับสุดเขตต์ที่ได้อันดับหนึ่งมาครองเสมอ คำชมที่ได้รับจนคุ้นชินคือ ‘เก่งมากลูก’

“อย่าให้คุณหนูนอนดึกนะลูก ดูแลคุณหนูดี ๆ นะ” แม่นมอดไม่ได้ที่จะห่วงหญิงสาว เธอเลี้ยงมาแต่เล็กแต่น้อย

จนเติบโตใหญ่ จากแม่ของตนเคยเป็นแม่นมให้มารดาต้นหอม

เด็กหญิงต้นหอมในวัยเด็กแสนอ่อน จะเข้ามากอด
ขอเลาะทุกครั้งเมื่อโดนบิดาดู ภายนอกอาจเป็นหญิงสาวแสน
เอาแต่ใจ แต่ภายในกลับอ่อนแอและโหยหาความรัก

“ครับ แม่ไปนอนเถอะ”

“จ้ะแม่ไปนอนนะ” สุดเขตต์ตามไปส่งมารดา รวมทั้งให้
เวลาหญิงสาวได้ทำงานเต็มที่ จะสร้างอนุสาวรีย์กระดาศใน
ห้องเขาก็ไม่ว่า

ผ่านไปหลายชั่วโมงเมื่อสุดเขตต์คิดว่ามันดีก็มากแล้ว
เขากลับมายังประตูห้องบานเดิมที่เปิดแง้มอยู่ มองผ่านช่อง
ประตูเข้าไปกลับไม่เห็นเจ้าหล่อนนั่งอยู่เสียแล้ว เธอพุบหน้า
หลบไปกับโต๊ะเขียนงาน ท่ามกลางกองกระดาศมากมาย
รอบตัว

สุดเขตต์หัวเราะออกมาเบา ๆ นี่ก็ไม่ได้งานเป็นแน่
คงจะตายแล้วกลับไปเหมือนตอนเด็ก นั่งทำการบ้านโดยมี
เขาเป็นผู้สอน เจ้าตัวมักบ่นว่าตายหมดแล้ว อ่านเท่าไรก็
ไม่เข้าใจ พอสุดเขตต์เริ่มทำให้ดู คุณหนูผู้แสนเอาแต่ใจก็กลับ
สุดท้ายการบ้านจะเป็นสุดเขตต์ทำให้เสมอ จนคุณครูเบื่อก็จะ

เรียกสุดเขตต์ไปตักเตือนเรื่องนี้ ต่อให้ลงโทษสุดเขตต์ก็ยังมี
ลายมือเขาบนสมุดการบ้านอยู่ดี

ชายหนุ่มเดินลึกลงไปชั้นล่างเพื่อหาถุงขยะ ก่อนจะ
กลับขึ้นยังห้องเป้าหมาย จัดการเก็บเศษกระดาษลูกบอลซึ่ง
เกิดจากการขยำของเธอ

เก็บไปได้เกือบแล้วเสร็จก็พลันไปเห็นบางอย่าง สมุด
งานที่วางบนโต๊ะมีข้อความหนึ่งเขียน ‘หอมจะทำให้ได้’ อ่าน
แล้วจึงได้ลูบหัวคนนอนหลับ เขาเองก็มั่นใจว่าเธอจะทำได้

เมื่อเห็นข้อความทำให้นึกถึงนิสัยข้อหนึ่ง ต้นหอมชอบ
เขียนข้อความทุกหน้าบนสมุดการบ้าน เธอคิดอะไรก็จะเขียน
แบบนั้น เป็นตัวเล็ก ๆ บนหน้ากระดาษมุมซ้าย ชายตัวสูงจึง
ได้นั่งลงกับพื้นข้างถุงขยะ เปิดคลี่ก่อนทรงกลมที่ถูกขยำ และ
มันก็มีข้อความซ่อนอยู่ในทุกแผ่นจริง ๆ

‘โง่หรือบ้า ประโคมเพชรขนาดนี้ ไม่ทำเสียไปเลยแล้ว’

‘ก็สวยดีแต่ขาดอะไร’

‘คุณพ่อชอบงานแบบนี้เหรอ’

‘พีเซตต์จะโกรธเราไหมถ้าทำไม่ได้’

‘ฉันโง่ขนาดนี้เลยเหรอ แค่นี้ก็คิดไม่ออก’

‘ใครรับคนนี้เป็นดีไซเนอร์เนี่ย ไม่สวยเลย’

สุดเขตต์อ่านข้อความทุกแผ่นในถุงขยะ เขาวางเรียง
ซ้อนกันจนเป็นปึกหนา กลายเป็นว่าไม่มีขยะกองโตแล้ว มี
เพียงกระดาษข้อความซึ่งยับไปหน่อยก็เท่านั้น เขาลุกไปหยิบ
หนังสือเล่มม้วน มีน้ำหนักรวมมากพอที่จะทับกองกระดาษนี้
พรงนี้เข้าเมื่อมันเรียบค่อยเก็บลงกล่องไว้ให้คนทำงานครั้งแรก
ดู

“ทำไมออกแบบได้ห่วยขนาดนี้ พ่อจ้างเดือนละเท่าไร
เนี่ย” คนที่อยู๋ในวงแขนของสุดเขตต์ละเมอบ่น เธอขึ้นวไปใน
อากาศเหมือนมีคนตรงหน้า จากนั้นก็กลับไปในอ้อมแขน

“อย่าบอกนะว่าพรงนี้จะไปอาละวาดแผนกออกแบบ”
เขาเองก็คาดเดาไม่ได้เหมือนกัน รู้เพียงว่าเจ้าตัวดูจะจริงจัง

หลังจากที่ต้นหอมตกลงทำงานชิ้นนี้ สุดเขตต์ได้
รายงานต่ออุมิกร คนผู้เป็นบิดาดีใจเก็บรอยยิ้มไม่อยู่ แม้รู้ว่า
สุดเขตต์ใช้เรื่องความรักมาต่อรอง แต่เพียงลูกอยากจะทำ
งานก็เป็นสุขแล้ว

เช้าของวันต้นหอมตื่นแต่เช้าวิ่งมายังคุณหาสน์ เธออยากมาคุยกับพ่อในเรื่องเพชรที่เธอสงสัย แม้ความจริงจะถามจากสุดเขตต์ก็ไม่มีปัญหา แต่ได้ยินสาวใช้พูดว่า บิดายังไม่ออกจากบ้าน ความคิดจึงนำพาให้เธออยากพบ

“พ่อคะ หอมอยากรู้เรื่องเครื่องเพชรที่กำลังจะเปิดตัว” สองเท้าของหญิงสาวหยุดลงเมื่อพ่อกำลังจะออกจากบ้าน เธอมาเข้าไปไซ้ไหม เป็นเหมือนทุกครั้งที่ยืนไม่ทันอาหาร เข้ากับพ่อ จนเมื่อพยายามตื่นเข้ามานั่งรอ บิดาของเธอก็จะไม่ทานข้าวเช้าเพราะมึนงานด่วน

“สงสัยตรงไหนล่ะ” วุฒิกถามโดยมือส่งกระเป๋ เอกสารให้คนขับรถ คิดดีใจที่ลูกสาวคนเดียวจริงจังทำงาน

“หอมอยากรู้ความ...”

“โทรศัพท์ขอบคุณท่าน..” ลูกน้องคนสนิทพูดพลางยื่น โทรศัพท์ให้วุฒิก ทำให้คุณหนูต้นหอมพูดไม่ทันจบ ครั้นจะพูดต่อบิดาก็หันไปรับสายแล้ว ทำให้ผู้ช่วยซึ่งไม่ได้ตั้งใจรู้สึก ผิด “ผมขอโทษครับคุณหนู”

ต้นหอมชักสีหน้ามองอย่างไม่พอใจ คนของพ่อซึ่งอายุ เฉียดสี่สิบ จะร้องด่าก็เกรงใจผมหงอกเต็มหัว สุดท้ายหญิง

สาวจึงสลดมหายใจเข้าเต็มปอดรอคอย

“พ่อต้องไปแล้วลูก” ชายสูงวัยหันกลับมาหา ใช้มือวาง
ลูบบนหัวคนตัวเล็กด้วยความรัก หากเขารู้ว่าลูกจะมาหาคงไม่
จัดตารางงานรอบเช้า ด้วยอายุมากขึ้นช่วงเช้าเป็นเวลา
ที่สมองปลอดโปร่ง “สงสัยตรงไหนถามสุดเขตต์ได้ลูก พี่เขตต์
ของลูกรู้ แต่ถ้าอยากคุยกับพ่อ วันนี้น่าจะเสร็จงานตอนบ่าย
สอง พ่อ...”

“พ่อไปทำงานเถอะค่ะ หอมจะถามพี่เขตต์” ร่างเล็ก
หมุนกายเดินกลับไปยังเรือนร้อยรัก เธออาจคิดผิดไปเอง
ตั้งแต่จำความได้ก็เป็นแบบนี้ตลอด ตอนที่แม้อยู่บิดาก็
ทำงานอย่างหนัก มีเพียงคำบอกจากมารดาว่าทุกอย่างก็เพื่อ
ลูก แต่ทรัพย์สินเงินทองมากมายในตอนนี้นั้นเยอะเกินไป
สำหรับหญิงสาว เธออยากได้ความรักมากกว่า

บนโต๊ะอาหารของเรือนร้อยรักแตกต่างจากเมื่อวาน
วันนี้คุณหนูต้นหอมไม่ยิ้มสดใส สุดเขตต์ลงจากบันไดบ้าน
อย่างงุนงง ตอนที่ลงมายังบอกว่าจะไปหาความรู้ แล้วเกิด
อะไรกับคนช่างพูด จู่ๆ จึงเงียบซึม

“มีอะไรหรือเปล่าครับแม่” สุดเขตต์เอ่ยถามมารดาซึ่ง

กำลังออกจากครัว มีสาวใช้คนหนึ่งยกอาหารเข้าไปวางบนโต๊ะ ไม่ได้รับความสนใจจากคุณหนูและไม่เรียกร้องอยากได้อะไร

“ไปหาคุณท่านมา แต่ได้ยินว่าคุณท่านรีบออกไปทำงาน” แม่นมพูดบอกเสียงเครือ พ่อลูกคุณนี่ประหนึ่งคู่รักพลัดพราก คนหนึ่งอยากเข้าหาอีกคนออกห่าง คนหนึ่งเฝ้าหวังเห็นอีกคนประชิดประชัน จะรวมยี่สิบปีก็ยังเป็นเหตุการณ์เดิมๆ

สุดเขตต์นั่งลงตรงข้ามคุณหนูต้นหอม ความรู้ที่เธอเอ่ยคือการไปหาพ่อ สุดท้ายก็ผิดหวังกลับมา “กินข้าวสิน้องหอม วันนี้เรามีงานสำคัญต้องทำนะครับ”

คนตัวเล็กพยักหน้ารับ เธอใช้มือเรียวยาวจับช้อนยาวขอบทองสวยหรู ไข่ปลายช้อนเขี่ยข้าวสวยในจานอย่างเบื่อง่าย ในความคิดเต็มไปด้วยคำถาม ‘อาหารที่ดี บ้านที่น่าอยู่ เงินทองที่มากมาย มันเป็นชีวิตที่มีความสุขจริง ๆ หรือเปล่า’ หลายคนิจฉาชีวิตบนกองทองของเธอ แต่ทำไมตัวเองไม่ภูมิใจสักนิด

ตั้งแต่เล็กจนใหญ่ไม่เคยมีสักครั้งที่บิดาไปรับส่งที่

โรงเรียน ยามเห็นเพื่อนคนอื่นมีพ่อมารับก็แอบอิจฉา เธอจึง
เริ่มไม่มีเพื่อนร่วมห้อง มีเพียงสุดเขตต์เพื่อนรุ่นพี่ที่ขาดพ่อ

ตอนที่ 18

“วันนี้พี่มีประชุมกับทีมออกแบบ หอมอยากเข้าไปกับพี่ไหม” สุดเขตต์เอ่ยถามอีกครั้ง และครั้งนี้น่าจะเป็นประโยคที่สี่ซึ่งหญิงสาวไม่สนใจ ตั้งแต่เริ่มทานอาหาร ตันหอมตักข้าวเข้าปากเพียงคำเดียว จากนั้นก็เอาแต่นั่งเฉยไปมา แม่นมที่นั่งมองตลอดพลอยกินข้าวไม่ลงไปด้วย “ไม่มีใครคุยด้วย พี่ไปทำงานดีกว่า”

“เดี๋ยวสิ!!” ตันหอมเอ่ยเรียกเมื่อสุดเขตต์รวบข้อ เธอได้ยินทุกอย่างที่เขาพูด เพียงแต่ไม่อยากจะตอบ เธอเหนื่อยและเบื่อไปหมด “หอมแค่เบื่อ พี่เขตต์ต้องทิ้งหอมเลยหรอ”

“พี่ไม่ได้บอกว่าจะทิ้งนี่ แค่จะไปทำงาน คิดว่าหอมคง

อยากใช้เวลาเช้าข้าว” ดวงตาคมมองไปยังข้าวในจาน เพียงแค่ครึ่งทัพพีเท่านั้นกลับไม่มีที่ท่าว่าจะยุบ

“ก็หอมไม่หิวนี่” ไม่หิวหรือเธอไม่อยากกินกันแน่ ตอนที่เธออยู่มัธยมต้น เธอเบื่ออาหารเช้าจนไม่กิน สุดท้ายก็เป็นโรคกระเพาะ และเป็นสุดเขตต์ที่ต้องมานั่งเฝ้าเธอกินข้าวทุกเช้า

“กินก็ได้ พี่เขตต์กินข้าวต่อสิ” คนเบื่อโลกถอนหายใจออกมาแรง ๆ จากนั้นเจ้าตัวจิ๋มตักข้าวสวยเข้าปาก อาหารตรงหน้าหลายอย่างกลับกินไม่ลง

“อย่าทานแต่ข้าวนะคะคุณหนู” แม่ نرمตักกึ่งตัวสวยใส่จานให้ อาหารทุกอย่างทำอย่างตั้งใจ เพียงเพราะอยากให้คุณหนูที่รักได้ลิ้ม หากอยู่กับลูกสองคนคงมีแค่สองอย่างต่อมือเท่านั้น

“ขอบคุณค่ะ นมก็กินข้าวนะ หอมไม่ได้เป็นไร” หญิงสาวตักเนื้อกึ่งให้กับแม่ نرمสุดที่รักบ้าง จากนั้นก็ตักให้ชายที่นั่งตรงข้าม “พี่ก็กินข้าวด้วย ห้ามทิ้งหอม ไม่งั้นหอมพังเรื้อนร้อยรักแน่!!”

สุดเขตต์หัวเราะในลำคอก่อนจะกินข้าวต่อ นอกจากคิดหาวิธีให้ต้นหอมเริ่มทำงาน เขาคิดว่าคงต้องหาวิธีช่วย

เจ้านายที่รัก ต้องทำให้คนทั้งคู่ได้เผชิญหน้าเพื่อพูดความต้องการตนเอง ต่างคนต่างรักกันแน่นแฟ้น เพียงแต่การแสดงออกต่างกัน เวลาที่มีให้กันก็ไม่ค่อยพอดี

“หอมอยากรู้ความหมายของเครื่องเพชร คอนเซ็ปต์ของคลอเลคชั่นใหม่ พี่เขตต์อธิบายให้หอมฟังหน่อยสิ”

“เอาที่สำคัญละกันนะ เป็นชุดทับทิมล้อมเพชร ทับทิมเป็นอัญมณี แต่ไม่ใช่เพชร” สุดเขตต์อธิบายพลางตักอาหารให้กับคนตรงหน้า ระหว่างพูดคุยต้องทำให้เธอกินข้าวให้หมด ไม่อย่างนั้นโรคกระเพาะคงกลับมา

“อ่าว!! แต่พ่อทำห้างเพชรนะ ทับทิมไม่ใช่แล้วจะขายทำไม” พูดแล้วเธอก็ตักข้าวเข้าปาก หลงลืมไปว่าก่อนหน้านี้รู้สึกอย่างไร หัวสมองและหัวใจพลันคิดถึงเป้าหมาย คือการพิสูจน์ตัวกับงานชิ้นแรก

“มันเป็นเครื่องประดับที่สง่างาม จัดเป็นรัตนชาติชนิดหนึ่ง เหมือนพวกบุษราคัม ไพลิน อะไรมาก่อนนี่” คนฟังเคี้ยวข้าวแก้มกลม ใช้นิ้วชี้ขึ้นมาเคาะที่คางตัวเอง ไม่ทันได้สังเกตว่าแม่นมตักอาหารใส่จานอีกแล้ว จนเมื่อก้มหน้าก็เพียงตักเข้าปากอีกรอบ การกระทำของสองแม่ลูกที่ยึดให้กันน้อย ๆ

“ทับทิมที่ใช้เป็นทับทิมเนื้อดีซึ่งมีสีขาวปนอยู่ เรียก
ทับทิมกินบ่เสียง มีความเชื่อว่าเป็นสิริมงคล” สุดเขตต์อธิบาย
ต่อ

“กินบ่เสียง?” คนฟังทำคิ้วยุ่งด้วยข้อแปลกประหลาด
แต่เมื่อสุดเขตต์บอกว่าความหมายดีก็ไม่ใส่ใจ

“ใช่ ส่วนเพชรที่ใช้ล้อมรอบทับทิมเซตนี้เป็นเพชรน้ำ
งาม มีการเจียระไนเป็นห้าสิบสองเหลี่ยม ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นการ
เจียระไนที่ยากและสวยที่สุด”

“เม็ดเล็ก ๆ เนียนนะมีถึงห้าสิบสองเหลี่ยม” คนเคยใส่
เครื่องประดับแต่ไม่เคยมีความรู้แปลกใจ ยิ่งคิดภาพว่ามันเม็ด
เล็กมากยิ่งไม่อยากจะเชื่อจำนวนเหลี่ยม

“นอกจากนี้เนื้อเพชรก็ยังเป็นเพชรระดับ Flawless (FL)
เป็นเพชรที่ได้ชื่อที่ไม่มีตำหนิและมลทิน ถ้าเปรียบให้ذنหอม
เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ เป็นเซตเพชรที่บ่งบอกถึงความบริสุทธิ์และ
ความสะอาด”

“ความบริสุทธิ์และความสะอาด” คล้ายว่าหญิงสาวจะ
ปลดล็อกความคิดตัวเองได้ เธอตามหาสิ่งที่ต้องการเจอแล้ว
ใบหน้าที่เคยบึ้งตึงในตอนแรกจึงได้ยิ้มสดใสออกมา

“เพิ่มข้าวใหม่คะคุณหนู” แม่ نرمเอ่ยถามเมื่อข้าวคำสุดท้ายหมดแล้ว มองเห็นคนที่ตัวเองรักกินข้าวได้ก็พลอยอิ่มสุข คนกินยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ากินหมดแล้ว

“ก็ได้ค่ะ นิดหนึ่งละกัน เดี่ยวอ้วน” เธอยิ้มส่งให้กับแม่ نرم จากนั้นก็หันมาหาชายหนุ่มที่นั่งตรงข้าม เขากำลังส่ายหัวเบา ๆ ให้กับเธอ เจ้าตัวจึงค้อนวงโตส่งให้

“คืนนี้พี่เขตต์พาหอมไปเที่ยวหน่อยนะ หอมอยากไปเที่ยว ทำงานแล้วหอมปวดหัวขอไปฟังเพลงหน่อย” สุดเขตต์เพียงแต่พยักหน้า เขายินดีพาเธอไปเที่ยวอยู่แล้ว เพราะเป็นห่วงเจ้าตัวแต่งตัวไม่ค่อยมิดชิด ได้ฟังจากผู้เป็นแม่ว่าช่วงที่เขาไปเรียนต่อ คุณหนูต้นหอมก็ไม่ได้ออกไปเที่ยวเลย เวลาที่คนเอาแต่ใจเอ่ยขอเขาจึงไม่ขัด รวมทั้งไม่ตั้งข้อแม้ใด ๆ

สุดเขตต์มีประชุมกับทีมออกแบบซึ่งต้นหอมไม่
อยากไปด้วย ด้วยเพราะไม่อยากอละวาดทำงานไม่
ถูกใจตน หญิงสาวจึงเลือกที่จะนั่งคิดเสื้อผ้าให้เหมาะกับ
เครื่องประดับ

จนเมื่อเวลาผ่านไปก็รู้สึกปวดเมื่อย คนนั่งอุดหนุนห้อง

นาน ๆ จึงออกไปเดินยืดเส้น ตั้งใจว่าจะหาเครื่องดื่มสักแก้ว แล้วค่อยกลับมาคิดต่อ แต่ระหว่างที่กำลังเดินผ่านกลุ่มพนักงาน หูของเธอก็ได้ยินอะไรบางอย่าง

“นี่ ๆ พวกเธอว่าพีจ่อมขำขวัญกับคุณสุดเขตต์เขาเป็นอะไรกันเหรออ ทำไมเขาสนิทกันจังเลย แฟนใช่ปะ?”

“บ้าสิ คุณสุดเขตต์เขาเป็นลูกเขยท่านประธานไม่ใช่เหรออ หรือว่าข่าวลือ ก็เห็นคุณต้นหอมมาเฝ้าเข้าเฝ้าเย็น”

“นั่นสินะ แต่เมื่อกี้เดินผ่านห้องประชุม คุณสุดเขตต์ก็สนิทกับพีจ่อมขำขวัญมากนะ อะไรกัน ถ้าเป็นแกจะเลือกใครอะ”

“นั่นสิ แกเป็นผู้ชายเหมือนกันไหนลองพูดมาสิ”

ต้นหอมขยับสองเท้าเข้าไปใกล้มากขึ้น เธออยากฟังคำพูดของคนเหล่านี้น้อย่างชัดเจน แม้ในใจจะคิดโกรธที่ตนเองถูกเอ่ยถึง แต่กระนั้นก็อยากได้ยินคำตอบเรื่องนี้

“ถ้าให้เลือกความสวย ก็คงเลือกคุณต้นหอม แต่ถ้าเลือกสำหรับชีวิตคู่ น่าจะพีจ่อมขำขวัญนะ ไม่น่าจะมีใครชอบคนเอาแต่ใจไหม อีกอย่างพีจ่อมขำขวัญก็สวยน่ารัก เป็นผู้หญิงที่มองไม่เบื่อ แถมเก่งด้วยนะ”

คนฟังในกลุ่มสนทนาเธอออกเห็นด้วยในคำตอบ ขณะที่
ต้นหอมโกรธจัดจนอยากจะกรี๊ด เธอก้าวเท้าออกจากจุดที่ยืน
ไปหาทุกคน มองจ้องด้วยความไม่พอใจจนทุกคนสลายออก
จากกันรวดเร็ว

“ต่อหน้าเราก็ทำเป็นสนใจ พอเราไม่ตามไปเผื่อก็อึด
กับยายจอมมารสินะ!” ต้นหอมกำมือแน่นด้วยความโกรธ เธอ
ไม่มีอารมณ์คิดงานอีกแล้ว ยิ่งประโยคคำพูดของพนักงาน
วนเวียนซ้ำ ๆ อารมณ์ของเธอก็เจียนจะระเบิด

ตอนที่ 19

สุดเขตต์ออกจากห้องประชุมด้วยความรีบร้อน เพราะต้องออกมาตามเวลาที่บอกไว้กับต้นหอม แอบเผื่อเวลาเกินไปแล้วครึ่งชั่วโมงก็ยังไม่เพียงพอ เมื่อทีมออกแบบที่รวมไปถึงจอมขวัญมีปัญหา กว่าจะจัดการปัญหา และอธิบายทุกอย่างก็เกือบไม่ทัน

กลับเข้ามาในห้องเห็นคุณหนูจอมเหวี่ยงตั้งอกตั้งใจทำงาน ดูแปลกไปบ้างที่เจ้าตัวไม่ถามไถ่ หรือไม่แม้แต่สนใจมองนาฬิกา แต่ก็ไม่ได้ต่างไปจากตอนที่เขาออกไปนัก เพราะต้นหอมยังสนใจงานตรงหน้า

เวลาผ่านไปจนใกล้จะเลิกงาน ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกว่ามัน

ผิดปกติ มันควรมีอะไรเกิดขึ้นบ้างในเวลาหลายชั่วโมงนี้
อย่างน้อยก็คำถามหาเรื่อง เรียกร้องอยากกินอะไร หรือไม่ก็
งอแงอยากให้เราสนใจสักเรื่อง แต่ทุกอย่างนิ่งเงียบเหมือน
พายุใหญ่กำลังจะเข้าอย่างนั้น

สุดเขตต์ลุกออกจากโต๊ะทำงานเข้าไปหาหญิงสาว เธอ
นั่งเหยียดตัวยาวบนโซฟาของห้อง เพราะบุคคลภายในห้องนี้
คือสุดเขตต์เธอถึงทำตัวตามสบาย หากมีคนอื่นซึ่ง
นอกเหนือจากคนในครอบครัว ต้นหอมจะอยู่ในท่าทางของ
นางพญาผู้เลอโฉม

ปลายปากกาในมือของต้นหอมเคาะลงบนหน้าขาเรียว
สวย ดวงตามองไกลออกไปนอกหน้าต่างบานกระจกใส
ความนิ่งเฉยของใบหน้ายากเกินกว่าที่ สุดเขตต์จะคาดเดา แต่
เขามั่นใจว่าตัวเองยังไม่ได้ทำอะไรให้ขุ่นมัว

“พี่ไม่มีงานอะไรแล้วนะ เราลบกั๊กกันเลยไหม” เสียงที่ดัง
ขึ้นทำให้ต้นหอมดูนาฬิกาข้อมือ ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมง
เสียด้วยซ้ำ เธอเบิกตามองคนถามก่อนจะลุกขึ้นยืน จากนั้น
ถอนหายใจออกมาแรง ๆ

“คะ!!!” คำเดียวสั้น ๆ ออกจากริมฝีปาก ทำเอาคนถาม

เหมือนไม่มั่นใจ นี่คือคุณหนูต้นหอมตัวจริงหรือเปล่า “วันนี้หอมจะไปแต่งตัวที่ห้องนะ พี่เขตต์มารับที่บ้านตอนสองทุ่ม เข้าใจหรือเปล่า!!”

“ทำไมพูดเหมือนจะไม่ทานข้าวกับพี่เลย”

“หอมกินอะไรรองท้องที่บ้านละกัน” พูดแล้วหญิงสาวก็ก้าวเดินออกไปจากห้อง ทิ้งให้สุดเขตต์ยืนงงกว่าอึดใจ จากนั้นจึงได้วิ่งตามคุณหนูต้นหอมอย่างรวดเร็วที่สุด

ตลอดทางของการกลับมาบ้านซึ่งแตกต่างจากทุกวัน คุณหนูต้นหอมนั่งกอดอกหลับตา เธอนิ่งเงียบไม่ปริปากพูดอะไร ไม่รู้เลยว่าเครียดจากงานที่ทำ หรือเธอเจอปัญหาอะไรที่เธอไม่รู้ แต่ที่แน่นอนอย่างที่สุดคือ...นี่ไม่ใช่ตัวตนของต้นหอม

เมื่อรถจอดเทียบที่หน้าคฤหาสน์หลังใหญ่ ต้นหอมเปิดประตูลงรถด้วยตัวเอง เธอไม่รอให้ชายหนุ่มทำหน้าที่เปิดประตู ทั้งที่ก่อนหน้านี้ชอบบังคับบอกคำสั่ง เพราะเธออยากเป็นเจ้าของให้สุดเขตต์ดูแล

“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าล่ะ?” สุดเขตต์มองตามหลังหญิงสาวร่างเล็ก เธอนิ่งเฉยเป็นนางพญาผู้เย่อหยิ่ง แต่มันแอบซ่อนความเย็นชาที่น่ากลัวเอาไว้

ปากฝ่ายของต้นหอมเองแสนอึดอัด เธอพยายามทำตัวเองให้หนึ่งเฉย ไม่เรียกร้องและเอาแต่ใจกับเขา ไม่เง่าสร้าง ความน่าเบื่อ แต่มันก็ไม่ใช่ตัวของเธอเอาเสียเลย

จนเมื่อได้ไปเที่ยวปลดปล่อยความรู้สึกตัวเอง ต้นหอม ตี๋มไปหลายแก้วจนเริ่มมึน เธอเดินไปตามจังหวะเพลงโดยมี สุดเขตต์นั่งมองตลอด เขาเป็นดังบอดี้การ์ดและมาดแฟนหนุ่ม ผู้หวงแหน

วันนี้คุณหนูต้นหอมแต่งตัวเซ็กซี่มาก แต่มันก็เป็นการ แต่งตัวปกติของเจ้าหล่อน สุดเขตต์หวงแหนเรือนร่างของหญิงสาวมาก แต่เคยพูดบอกเตือนแล้วจึงไม่เตือนซ้ำ ครั่งล่าสุดที่เตือนก็ได้คำตอบกลับมาจาก ‘ก็มาเกี่ยวกับพีเซตต์ทุกครั้ง แต่งให้พีดูทุกครั้ง แล้วจะห้ามอะไรหนักหนา ถ้าห้ามจะแต่งไปเกี่ยวกับคนอื่น’

เวลาผ่านไปจนสุดเขตต์คิดว่าต้นหอมเมามากแล้ว เป็นจังหวะที่มีผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหา สายตาของคนที่ไม่ได้ ตี๋มสักแก้วจึงลุกอย่างรวดเร็ว เขายืนเคียงข้างพร้อมกับสายตา เอาเรื่อง แบบนี้แล้วใครไหนเลยจะกล้าเข้าใกล้

“น้องหอม พี่ว่าดึกแล้วนะ กลับไหม?” คนเมาเซเข้ามา

หาอกแกร่งดั่งเสาคิน เธอยืนแทบไม่อยู่เพราะดื่มไปมาก เมื่อหันมาเจอคนที่ทำให้ปวดหัวก็ชักสีหน้าไม่พอใจ จนเธออยากปลดปล่อยอารมณ์ด้วยการหาเรื่อง มือเล็กจึงกำแน่นก่อนทุบแรง ๆ บนอกของเขา

“หอมสว้ยไหม? ไหนตอบเซ่” คนเมาทุบไปถามไป เธออยากรู้ว่าคำตอบจะเป็นแบบพวกพนักงานไหม

“หอมสว้ยที่สุดครับ”

“เหอะ! แค่อวยสินะ” สุดเขตต์ฟังอย่างไม่เข้าใจ แค่อวยกับสว้ยมีความหมายต่างกันอย่างไร คิดว่าคนเมาคงคุมสติตัวเองไม่ได้แล้วจึงพูดไม่รู้เรื่อง “ใช่! หอมมันก็แค่อวยไง แค่อวย!!”

“กลับบ้านนะ เมามากแล้ว”

“ถ้าไม่กลับ พี่ก็ลากกลับบ้านอยู่ดี งั้นก็อุ้มไป!! ขี้เกียจเดิน!!” ว่าแล้วคนเมาแต่ใจก็ทิ้งตัวในวงแขน เธอไม่อยากจะทำอะไรแล้ว ความเมินเมาทำให้ส่วนลึกซึ่งอยากกดเก็บแสดงออกมา

สุดเขตต์ถอดเสื้อตัวนอกออกอย่างยากลำบาก ชุดของต้นหอมโชว์เนื้อหนังมากเกินไป หากอุ้มขึ้นก็คงชั้ดกับสายตา

และมันก็ขัดกับสายตาคนอื่นด้วย คนถูกคลุมเสื้อไม่พอใจในตอนแรก แต่เพราะความเมาจึงถูกรวบในที่สุด

ชายหนุ่มพาคนเมาเข้าไปนอนเบาะหลัง คลุมทับด้วยเสื้อตัวเองแล้วเตรียมจะผละตัวออก แต่มือเหนียวของเจ้าหล่อนที่คิดว่าหลับไปแล้วรั้งตัวไว้

“หอมสว้ยใหม่....” คำถามเดิมเอ่ยขึ้น

“สว้ยครับ นอนดี ๆ พี่จะพากลับบ้าน” แกะมือน้อย ๆ ออกอีกครั้งแล้วเตรียมจะผละตัวออก แต่หญิงสาวก็ยังจับรั้งค้อมัน เท่านั้นไม่พอเมื่อพยายามแกะกระดุมเสื้อของเขาอีก “น้องหอม!! ทำอะไร!!”

“เป็นแฟนกันไม่ใช่เหรอ!! ห๊ะ!! หรือที่บอกโกหก!! โกหกเหรอ!!” สุดเขตต์ปล่อยมียอมให้เธอปลดกระดุมเสื้อคิดเพียงอยากทำอะไรก็จะให้ทำ ยอมเอนตัวเข้าหานิ่ง ๆ แล้วปล่อยตามสบาย เพียงจ้องมองว่าเธอจะทำอะไรต่อ

คนได้ใจพยายามแกะกระดุมเสื้อซึ่งแสนยาก แกะเท่าไรก็แกะไม่ออก ความหงุดหงิดในใจซึ่งคิดมาตลอดทำให้โมโห ทำไมเธอได้แค่ความสว้ย ส่วนจอมขวัญได้ความน่ารัก น่าสนใจด้วย

“หอมเป็นอะไร? ไหนลองบอกพี่มา” สุดเขตต์ปิดประตูรถก่อนจะสตาร์ทเครื่องยนต์ คิดแล้วจนแน่ใจว่าหญิงสาวต้องเจอปัญหา และมันก็น่าจะเกี่ยวกับตนเองแน่แท้

“วันนี้ตอนพี่ไปประชุมหอมทำอะไร” ถามพลางยกหัวน้อย ๆ ของหญิงสาววางบนตัก เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับกับน้ำดื่มในรถเพียงให้ชุ่มหมาด จากนั้นก็ซับไปตามลำคอให้เธอสบายตัวขึ้น

“หอมสวยม้าย..” คำถามเดิมจากคนเมามากเกินกว่าจะเข้าใจ ในคำว่าสวยมันต้องมีอะไรแน่ ๆ แต่มันยากเกินกว่าที่เขาจะรู้ หากถูกถามแบบนี้ทุกครั้งก็ตอบเหมือนเดิม แล้วอะไรคือคำตอบที่เจ้าตัวอยากรู้ได้

“หอมถามว่าหอมสวยไหม!! ตอบเซ่!! ตอบ!!!” เมื่อไม่ได้ยินคำตอบเธอจึงถามใหม่ แต่เธอจำไม่ได้ว่าก่อนหน้านี้ถามไปหลายรอบ หญิงสาวรู้เพียงในคำตอบนั้นเธอต้องดีที่สุด เธอคือที่สุดสำหรับสุดเขตต์ ผู้ชายที่เธอเป็นเจ้าของ ผู้ชายซึ่งเป็นสมบัติของเธอเท่านั้น

“หอมสวยกว่าคุณจอมขวัญ” ชายหนุ่มตัดสินใจอ้างชื่อบุคคลคนที่สาม เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าได้ผลไหม แต่หลายวันมา

นี่จอมขวัญคือตัวแปรหลายเรื่อง

“เหอะ! แค່สวย! แค່สวยสินะ!! ก็แค່สวย!!”

“เหื่อ....” สุดเขตต์ถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน แล้วอะไรที่ต้นหอมอยากได้ ถ้าไม่เมาเขาอาจหลอกถามได้มากกว่านี้ สติไม่มีแล้วยังคุยไม่รู้เรื่อง แบบนี้จะคุยกันจบได้ยังไง

“พี่เขตต์!! หอมน่าเปื้อหรือเปล่า เป็นคนน่าเปื้อหรือเปล่าอืม...” ต้นหอมชันตัวนั่ง เธอใช้มือกำชายเสื้อของเขาพุงตัว น้ำหนักและแรงดึงทำให้กระดุมเสื้อเขาหลุดออก แรงที่ร่วงลงส่งให้ริมฝีปากหญิงสาวแนบชิดกับริมฝีปากเขา

สุดเขตต์เป็นฝ่ายผละตัวออกเพราะความตกใจ ใบหน้าของเธอในระยะใกล้แสนสวย กลิ่นแอลกอฮอล์พุ่งออกจากริมฝีปากปะทะใบหน้า เธอไม่รู้ตัวในการกระทำแต่เขารู้ทุกอย่างด้วยสติ

“หอม...สวยไหมอืม” ริมฝีปากหนาปิดกั้นเสียงคำถามซึ่งหาคำตอบไม่ได้ บดเบียดกลีบปากเข้าหาด้วยความกระสัน ความต้องการอัดแน่นในอก แม้มีสติก็ทานทนต่อไปไม่ไหว เขาคาดหวังว่านี่เป็นคำตอบที่เธอต้องการ

ปลายลิ้นร้อนผ่าวเข้าไปเกี่ยวกระหวัดหาความหวาน
ดูดเม้มริมฝีปากและความอุ่นอímซึ่งคนเฒ่าตอบสนอง ตักตวง
รสจวบปานน้ำทิพย์อย่างนุ่มนวล คุณหนูผู้แสนเอาแต่ใจช่าง
หวานซ่านและน่าหลงใหล แต่ก่อนที่ความรู้สึกจะพัดพาไป
มากกว่านี้ สุดเขตต์จำเป็นต้องผละตัวออกเพื่อหักห้าม

“เห้อ... จะรู้ตัวบ้างไหมเนี่ย” ชายหนุ่มรำพึงรำพันคน
เดียว คนเฒ่าซึ่งไม่มีสติขยับเม้มริมฝีปาก มั่นบวมแดง
เล็กน้อยเพราะแรงกัดซึ่งเขาไม่ได้ตั้งใจ

ตอนที่ 20

สายของวันคนเมาตื่นมาด้วยอาการปวดหัว วุฒิกรเพิ่งจะออกไปเมื่อครู่หลังจากมาหาลูกสาวในห้อง ได้รู้ว่ากลับมากลางดึกในสภาพเมามาก แม่ยมต้องลุกมาช่วยเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้า ส่วนสุดเขตต์หนีไปนอนห้องเล็กเพราะคนเมาอยู่ไม่สุข

หลังจากนอนลืมตาปรับสภาพอารมณ์พักใหญ่ คุณหนูต้นหอมจึงได้ลุกไปอาบน้ำ เธอเวียนหัวและทรงตัวไม่ค่อยอยู่ เรียกหาสาวใช้มาช่วยอาบน้ำและดูแล กว่าจะได้ออกจากห้องก็เจียนจะสับสนแล้ว

ลงมาชั้นล่างมองเห็นสุดเขตต์นั่งทำงานบนโต๊ะเล็ก ๆ

เธอจำอะไรไม่ค่อยได้เท่าไรเพราะดื่มหนัก แต่มั่นใจว่าสุดเขตต์เป็นคนปากกลับมาแน่นแท้ จากนั้นก็น่าจะเป็นแม่นมดูแลต่อตามหน้าที่เคยคุ้น

“วันนี้มีแคสตัวนางแบบนี้ ตายจริง!!” ดันหอมยกมือขึ้นกุมขมับแน่น เธอตั้งใจว่าจะไปดูเองแท้ ๆ ความหงุดหงิดจากเรื่องของสุดเขตต์พาลพาให้ดื่มหนักไม่ยั้งคิด

“พี่เลื่อนเป็นวันพรุ่งนี้แล้ว วันนี้พักเถอะ”

“เลื่อน?!!” คนที่ยืนเซมิสาวใช้ประคองร้องประท้วง แม่เจ้าหล่อนจะเอาแต่ใจแต่ก็ไม่อยากเอาเปรียบคนอื่น “นั๊ดแล้ว? เลื่อนอย่างนี้ได้ยังไง พวกเขาก็คมาพริสิ!!”

“พี่ให้เลขาฯโทรไปเลื่อนแต่ละโมเดลตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ไม่มีใครเสียเวลาเดินทางมาหรอก” สุดเขตต์ตัดสินใจเลื่อนงานแคสตัวตั้งแต่เมื่อวาน หลังจากทีหญิงสาวบอกว่าจะไปเที่ยว แน่ใจว่าดันหอมจะต้องตื่นไม่ไหวแน่แท้

คุณหนูดันหอมไม่ได้สนใจมากไปกว่านั้นด้วยปวดหัว เธอถูกประคองไปยังโต๊ะอาหารเพื่อหาอะไรดื่ม นั่งพักและทบทวนตัวเองอยู่นานก็ยังจำอะไรไม่ได้ เมื่อคืนคล้ายความฝันและความจริง เธอเหมือนละเมอว่าตัวเองจูบกับสุดเขตต์

เก้าอี้ตัวยาวในศาลาริมน้ำข้างเรือนร้อยรัก มีร่างกาย
ของต้นหอมนอนพักสายตา บริเวณดวงตามีมะเขือเทศปิดทับ
เอาไว้ รอบผิวน้ำมีแสงกวาผ่านบางแปะทั่วแก้ว

“นางแบบที่หอมอยากได้เป็นแบบไหนหรือ” สุดเขตต์
เข้าไปในศาลาที่เงียบสงบ มารดาของเขาพาเหล่าสาวใช้ไปทำ
ความสะอาดคฤหาสน์ มันกว้างมากและคงใช้เวลาทั้งวัน

“ก็คนที่สวยและโดดเด่น ไม่เอามืออาชีพ อยากให้
ความสนใจอยู่ที่เพชร อยู่ที่เครื่องประดับไง!!” หญิงสาวตอบ
เธอไม่ได้สนใจในคำถามและไม่รู้ว่านั้นเป็นการหลอกล่อ
จุดประสงค์แท้จริงของสุดเขตต์คือหาความหมายของคำว่า
‘สวย’ และ ‘แค่สวย’

“แล้ว.... หอมมีความคิดยังไงกับคำว่าสวย” เขาถาม
หยิ่งเชิงไปที่ละนิด ประหนึ่งกำลังล้วงความลับคู่ต่อสู้ “สวย
ของผู้หญิง พี่หมายถึง...สวย กับ แค่สวย”

“สวยก็คือสวยไงคะ!! แต่มันจะมีสายนามองน่าค้นหา
สวยที่มองไม่เบื่อ สวยที่มองได้ทุกวัน ไม่ใช่สวยอย่างเดียว
แบบ...” พูดเพียงเท่านั้นเธอก็หยุดพูด เพราะคำพูดของ
พนักงานซึ่งวกมาหาเธอ เธอที่ถุกมองว่ามีแค่ความสวยอย่าง

เดียวเท่านั้น

“แบบ...อะไรครับ?” สุดเขตต์ถามต่อ แต่คนนอนเอนตัวไม่ตอบแล้ว เธอนิ่งเงียบและไม่สนใจเขา สุดเขตต์จึงพอจะประมวลความเข้าใจด้วยตัวเอง แม้ไม่เข้าใจทั้งหมดแต่คิดว่าคาดเดาไม่ผิด

“หอมอยากรู้คำว่าสวยในสายตาของพี่ไหม” ต้นหอมหยิบมะเขือเทศที่ปัดดวงตาสองข้างออก เธอไม่ได้พูดออกไปว่าอยากรู้หรือไม่ แต่เธอแสดงออกชัดเจนว่าต้องการ

สุดเขตต์ลอบยิ้มก่อนที่จะหยิบมะเขือเทศในจานปัดตาคนนอน ปัดลงสองข้างแล้วจึงจับประคองบ่าให้เธอเอนตัวอย่างอ่อนคลาย จากนั้นจึงได้จับมือนุ่มมาเกาะกุม

“ในสายตาของพี่มีผู้หญิงคนหนึ่งสวยมาก พี่ก็รู้ว่า เป็นสวยที่น่านมองน่าค้นหาหรือเปล่า ไม่รู้ว่าเป็นสวยที่มองไม่เบื่อหรือเปล่า แต่ที่แน่ใจที่สุดคือ...เป็นสวยที่มองได้ทุกวัน เพราะพี่มองมายี่สิบสามปีแล้ว”

มือเล็กที่สุดเขตต์เกาะกุมกระชับจับเล็กน้อย เธอกำลังดีใจโดยไม่ได้พูดอะไรออกมา เธอกำลังตื่นเต้นมีความสุข เพราะคำพูดของเขา ความหมายของการมองความสวยมา

ยี่สิบสามปี ความหมายที่ชัดเจนแจ่มแจ้งว่าเป็นเธอ

“ผู้หญิงคนนี้เป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในสายตาของพี่ และพี่ก็ยังไม่เคยรู้สึกเบื่อความสวยนี้เลย ยิ่งถูกความสวยทำร้ายก็ยิ่งมอง ยิ่งความสวยนั้นเอาแต่ใจก็ยิ่งอยากเข้าไปใกล้ พี่คิดว่าน่าจะ...เป็น...สวยอันตราย”

“ว่าหอมอันตะอึ้ม” ริมฝีปากที่ขยับพุดตลกกลิ้งหายไป เมื่อสุดเขตต์แนบสัมผัสอย่างทะนุถนอม คนนอนปิดตาด้วยมะเขือเทศเบิกโพล่ง มองเห็นเพียงสีแดงส้มของมะเขือเทศกับริมฝีปากที่รุกราน จนริมฝีปากของสุดเขตต์ผละลอกไปก็ยังแน่นิ่งเหมือนไร้วิญญาณ

คนฉวยโอกาสจวบผละตัวเดินออกไปจากศาลาด้วยรอยยิ้ม แอบคิดเอ็นดูที่คุณหนูมากฤทธิ์หมดเรี่ยวแรง ตอนทำตัวยั่วยวนมันอกมันใจหนักหนา เมื่อถูกรุกเร้าเอาจริงกลับไร้เดียงสาไม่รู้ความ

นานกว่าสติของต้นหอมจะคืนกลับตัว หญิงสาวลูกนั่งไม่สนใจแผ่นมาสก์ธรรมชาติบนใบหน้า ดวงตาเบิกมองคนที่กำลังก้าวเท้าเข้าเรือนร้อยรัก จากนั้นจึงได้ยกมือขึ้นปิดริมฝีปากตัวเองแน่น นี่เธอถูกสุดเขตต์จวบจริงแท้แน่ใช่ไหม จวบ

โดยที่เธอไม่ต้องบีบบังคับขู่ขู่ แถมเป็นจูบที่ทำให้เธอเหมือนจะตายดับไปตรงนี้

“เมื่อคืนก็ฝันว่าถูกจูบ เข้ามาก็ถูกจูบจริง ๆ อีก อะไรกันเนีย!!” มือเล็กทุบลงที่กลางอกตัวเอง เธอมองกลับไปที่เรือนร้อยรักอีกครั้งแล้วจึงหันกลับมา จับปากตัวเองซ้ำ ๆ ด้วยความตื่นเต้น มันเป็นสัมผัสที่แตกต่างจากครั้งเมื่อเธอโน้มลงมาจูบ มันดูดีมีและละมุนใจ เธอส่งเหมายไปหมดแล้วกับการกระทำนั้น คำพูดของพนักงานที่กววนในหวัก็พลันหาย

เลขาฯสุดเขตต์แจ้กับทีมงานซึ่งจะดูแลการแคสตัวนางแบบ ประกอบด้วยน้ำตาล ประภา พะพายและน้ำนิง ทั้งสี่คนถูกคัดเลือกด้วยตัวสุดเขตต์เอง จากทั้งความสามารถและหลายองค์ประกอบ ซึ่งเขาเลือกอย่างดีที่สุดเพื่อต้นหอม

ผิดกับคนถูกเลือกทั้งสี่เหมือนถูกฟ้าผ่า ทำงานที่นี้อย่างดีไม่เคยทำผิด แต่แล้วทำไมจึงเหมือนถูกลงทัณฑ์บัญชาการให้ไปทำงานกับคุณหนูแสนเอาแต่ใจ ใครต่อใครพากันพูด

ถึงว่าเป็นตัวร้าย เช่นนั้นแล้วพวกเธอจะอยู่รอดหรือไม่

“พะพาย ทำยังไงดี!! พวกเราจะทำงานถูกใจคุณหนู
ต้นหอมไหม ถ้าทำไม่ถูกใจต้องถูกไล่ออกแน่ เรายังไม่อยาก
ถูกไล่ออกนะ” น้ำตาลกอดแขนเพื่อนร่วมชะตากรรม สีหน้าทุก
คนในห้องนี้ไม่ได้แตกต่างกันเท่าไร

“ได้ยินมาว่าคุณต้นหอมเจ้าอารมณ์มาก อะไรไม่ได้
ดังใจก็ด่าทันที พวกเราแย่แน่!!” พะพายพูดเสริมอย่างกังวล
เธอยังไม่พร้อมจะตักงานเวลานี้ ครั้งหนึ่งก็เคยได้ยินว่าจอม
ขวัญถูกตบไปแล้วหนึ่งราย

“พวกเธอเคยเจอคุณต้นหอมแล้วหรือ บางทีอาจเป็น
แค่ข่าวลือก็ได้” ประภาพูดเสียงเรียบแต่คล้ายการให้กำลังใจ
ตัวเอง

“แต่วันที่คุณต้นหอมตบจอมขวัญเราเห็นนะ เธอร้าย
เอาการเลย” น้ำนิ่งพูดตามความจริง บานประตูที่เปิดเพียง
เล็กน้อยแต่เธอมองเห็นในจังหวะนั้นพอดี

ได้ฟังดังนั้นทั้งสี่ก็เหมือนจะกอดคอกันร้องไห้ ประหนึ่ง
ว่าชีวิตกำลังลงเหวลึกลงทางขึ้นไม่ได้ และไม่แน่ว่าอาจตายกัน
เหวหาศพไม่เจอ ส่วนต้นหอมก็คือยมทูตที่จะมารับดวง

วิญญาณพวกหล่อนไปปรโลก

ตอนที่ 21

ห้องประชุมใหญ่ชั้นล่างของบริษัทถูกใช้เป็นห้อง
คัดตัวนางแบบ บรรดาทีมงานต่างชะมັกเขม้นตั้งใจ
ทำงานถวายชีวิตหลังจากรับรู้ว่าตนเองเป็นผู้รับผิดชอบ
สี่สาวผู้ได้รับมอบหมายมาจัดเตรียมงานตั้งแต่เข้าตู่ งานนี้
เหมือนศึกชี้ชะตาซึ่งต้องผ่านไปให้ได้

นางแบบหน้าใหม่จากหลากหลายโมเดลลิ่งร่วมร้อย
ชีวิต ด้วยสิ่งที่ต้นหอมต้องการคือความสดใหม่ ไม่เอามือ
อาชีพที่สนใจเล่นข่าวมากกว่าชายเพชร และทุกค่ายให้ความสำคัญ
สนใจงานนี้มาก เพราะค่าตัวที่คุณหนูต้นหอมวางไว้สูงลิบลัว

แต่นางแบบทุกคนก็ไม่มีใครสวຍเข้าตา ทีมงานที่สุด

เขตต์ส่งมาช่วยในการประสานงานเริ่มหัดหู้ สีสาวเริ่มมีสีหน้าเหมือนชะตาชีวิตจะดับลง บางคนเปิดประตูเข้ามายังไม่ทันโพสท่าก็ถูกไล่ออกไป จนตอนนี้เหลือเพียงสามคนสุดท้ายในการคัดเลือก

น้ำตาลและเพื่อนทั้งสามอยากจะจุดธูปถวายหัวหมู ขอให้คนใดคนหนึ่งถูกใจเจ้านายเถอะ เกรงว่าหากสามคนสุดท้ายไม่เข้าตา พวกเธอนี้แหละที่จะไม่มีชีวิตต่อไป

“อะไรกัน!! นางแบบแต่ละโมเดลลิ่งสวยได้แค่นี้เองหรือ!!” ดันหอมฟาดพ้ำในมือลงกับโต๊ะด้วยความหงุดหงิด เธอเสียเวลานั่งดูเหล่านางแบบหลายชั่วโมง แต่สุดท้ายก็คิดว่าน้ำเหลวไม่น่าสนใจสักนิด

“นี่ไม่ได้คัดคนก่อนมาให้ฉันเลือกหรือ!!” เมื่อไม่มีคนตอบหญิงสาวจึงหันไปหาน้ำตาลซึ่งใกล้สุด ขณะที่ความจริงนางแบบทุกคนถูกคัดแล้วคัดอีกก่อนจะพาเข้ามา

“คัดแล้วนะคะ คือ.. คุณดันหอมอยากได้นางแบบหน้าใหม่ แต่ละคนก็เลยอาจจะสวยไม่เต็มที่ มีความไม่มั่นใจบ้างแต่..” น้ำตาลยังไม่ทันพูดจบดันหอมก็ยืนขึ้นเต็มความสูง คนพูดอธิบายเป็นต้องถอยหลังก้าวสองก้าวเพื่อระวังภัย

“อ้าย!!! ไม่ได้ตั้งใจเลย!! หหมดแล้วใช้ไหมนางแบบทั้งประเทศเนีย!!” คนเอาแต่ใจมองไปรอบ ๆ ทีมงานซึ่งรวมไปถึงช่างภาพไม่มีใครกล้าปริปาก หากเป็นที่บ้านหญิงสาวคงฟังทั้งห้องด้วยความหงุดหงิด

“คนสุดท้ายมาแล้วค่ะ” น้ำนิ่งซึ่งวิ่งออกไปตามคนสุดท้ายรีบเข้ามา เหมือนเจ้าตัวจะเข้ามาทันเวลา หรือไม่ก็เข้าไปหน่อย เพราะสภาพเพื่อนในห้องเหมือนถูกแทงด้วยมีดยาวสิบลูต

ต้นหอมหันไปทอดอกมองหญิงสาวผู้มาใหม่ เธอสวยและดูมีเอกลักษณ์ ผิวสีน้ำผึ้งนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อน ผมนลอนสีบรอนด์หม่นถูกใจคนมอง อีกทั้งความสูงและรูปร่างก็ยังดูดี ต้นหอมใช้เวลาของคนนี้นานกว่าทุกคน สีสาวที่ยืนลุ้นจึงพอมีความหวัง

“หมุนตัวค่ะ” คนที่ใช้เวลามองนานอดใจสั่ง น้ำตาลและน้ำนิ่งมองหน้ากันด้วยความหวัง แต่เพียงหมุนตัวจบลงใบหน้าพึงพอใจก็กลับมาเรียบตึง “ไม่ผ่าน!!!”

เหล่าทีมงานต่างพากันงงไปหมด เมื่อเห็นได้อย่างชัดเจนว่าหญิงสาวคนนี้ น่าสนใจ ต้นหอมเองก็ยังใช้เวลา

นานกว่าคนอื่น ๆ ด้วยซ้ำ

“ไม่โอเคหรอกคะ คือดิฉันเห็นว่านางแบบคนนี้ก็ดู..”

“นิ้วของเธอไม่สวย!!” ต้นหอมกระแทกตัวนั่งบนเก้าอี้ อย่างหัวเสีย ทั้งกายใส่พนักงานแล้วหลับตา แต่ละคนที่ คัดเลือกวันนี้มีข้อดีข้อเสียแตกต่างกัน แต่สำหรับต้นหอมแล้ว จุดที่จะต้องมียี่ห้อประดับ บริเวณนั้นต้องดูดีด้วย ไม่ใช่แค่ หน้าตาที่น่าสนใจเท่านั้น

“แล้วนี่ก็โหมงแล้วเนี่ย!!” ทำงานมาหลายชั่วโมงจนเจ้า ตัวลืมหเวลา เธอไม่ได้หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาจากกระเป๋าเลยด้วย ซ้ำ ก็ม้วนหน้าดูแต่ข้อมูลนางแบบแต่ละคน

“บ้ายโหมงครึ่งคะ” พะพายเป็นผู้เอย์ตอบอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ยังจำได้ว่าเลขาสสุดเขตต์โทรมาถามว่าจะเสร็จตอน ไหน เธอก็ยังให้คำตอบไม่ได้เหมือนไม่กล้าเข้าหาคุณหนู ต้นหอม ไม่แน่ว่าตอนนี้ก็อาจจะถูกตำเรื่องที่ทำให้เจ้านายเลย อาหารเที่ยง

“แล้วทำไมไม่บอกเนี่ย!!” ต้นหอมตวาดเสียงอย่างไม่ พอใจ เธอลุกขึ้นยืนก่อนจะหยิบกระเป๋าถือราคาหลักแสน ตั้งใจจะหยิบเงินให้กับพนักงานที่ยังไม่ได้กินข้าว จนเมื่อ

สายตามองเห็นคนเหล่านั้นเดินถอยหลังไป

“เป็นอะไร?” คนถามไม่เข้าใจทำที่นั่น เธอมองไม่ออกว่าสี่สาวที่ยืนตรงหน้ากำลังกลัว หัวสมองเข้าใจว่าพวกเธอคงหิว ครั้นจะเอาเงินให้ก็คิดอะไรได้บางอย่าง แม่นมเคยขอโทษสาวใช้ที่ส่งงานเกินเวลา ด้วยการทำอาหารให้ในมือพิเศษ แต่จะให้เธอทำแบบนั้นคงไม่ไหว

“ปะ..เปล่าค่ะ” น้าنینตอบเสียงสั้น ตอนนี้อยู่แค่เสียงเท่านั้นที่สั้น ตัวของเธอก็เริ่มจะไม่มีแรง หิวและยังกลัวเจ้านายด้วย

“เปล่าก็ไปตามคนที่ยังไม่ได้กินข้าว!! มีใครบ้าง ตรงข้ามมีร้านอาหารใช่ไหม? ฉันจะพาไปเลี้ยง!!” สี่สาวที่ยืนก้มหน้ายืดยืนไม่เข้าใจ พวกเธอมองหน้ากันเหมือนตนเองหิวจนหุฟลาด “ไม่ได้ยินที่ฉันพูดเหรอ!! ใครยังไม่ได้กินข้าว!!”

“มีเหลือแค่พวกเราสี่คนค่ะ คนอื่น ๆ พวกเราให้สลับไปแล้ว แต่พวกเราไม่กล้าไปกลัวประธานงานให้คุณตื้นหอมไม่ทันค่ะ” น้าตาลตื่นตกใจรีบพูดร่ายยาวตอบคำถาม

“งั้นก็ไปรอกันที่ร้าน ฉันไปเข้าห้องน้ำก่อน เดี่ยวตามไป!” พูดแล้วตื้นหอมก็เดินออกจากห้อง

เธอคิดจะไปหาสุดเขตต์ก่อน แต่เมื่อคำนวณเวลาขึ้นลงลิฟต์ก็เบื่อน่าย สองเท้าของหญิงสาวจึงเข้าห้องน้ำชั้นล่างแล้วเตรียมเดินไปลานจอดรถ ระหว่างที่กำลังหากุญแจรถในกระเป๋าถือ สายตาก็พลันมองเห็นกลุ่มทีมงานที่เธอนัดไว้ พวกหล่อนกำลังเดินจับกลุ่มไปยังทางเดินอีกด้าน ซึ่งมองแล้วไม่ใช่ลานจอดรถ

“พวกเธอจะไปไหน!!?” สีสาวได้ยินเสียงตะโกนถามจึงมองกันอย่างไม่เข้าใจ หรือพวกเธอเข้าใจผิดว่าคุณหนูต้นหอมจะเลี้ยงข้าว “ลานจอดรถอยู่ทางนี้ไม่ใช่หรือไง หิวจนตาลายสิท่า!!”

“อ้อ...” น้ำตาลยิ้มอ่อนเข้าใจความหมาย เธอเดินกลับมาหาต้นหอมก่อนจะนอบน้อมพูดจา “พวกเราเดินไปจะข้ามสะพานลอยตรงนั้นก็ถึงแล้วนี่ค่ะ”

“เดินเหรอ?” ต้นหอมมองแดดที่ร้อนจัดอย่างพิลึก ในเมื่อมีรถให้นั่งตากแอร์เย็นสบาย ทำไมเธอจะต้องไปเดินให้ร้อนด้วย

“เดินห้านาทีก็ถึงแล้วครับน้องหอม” สุดเขตต์ที่รับรายงานจากเลขาฯรีบลงมา ดีที่ยังทันพวกเธอทั้งห้าหน้าบริษัท

เขาเองยังไม่ได้กินอะไรเพราะรอหญิงสาว กลัวว่าเจ้าตัวจะน้อยใจที่เขาไม่รอ “ว่าแต่จะบ่ายสองแล้วนะ เพิ่งจะหาร้านอาหารหรือครับ”

“จะต่อว่าที่หอมละเลยไม่ดูแลใช่ไหม!” คนพูดตัวดีสายตาไม่พอใจ คนตัวสูงซึ่งเป็นผู้บริหารที่นี้จึงยิ้มอ่อน เขาอาจพูดไม่ถูกเวลาเมื่อคนเหล่านี้กำลังหิว “ก็สี่คนนี่ไม่ยอมบอกว่าเที่ยงแล้ว เปลี่ยนคนอื่นไปกินข้าวได้!! แต่ตัวเองหิวท้องรอ บ้ากันหรือเปล่า!!”

สี่สาวที่กลัวเกรงในตอนแรกหลบยิ้ม พวกเธอเริ่มรู้สึกอะไรได้บางอย่าง คุณหนูที่พวกเธอกลัวหนักหนาในตอนแรกปากร้ายแต่กำลังใจดีกับพวกเธอ

“แต่ฉันไม่เดินไปหอรอกนะ ร้อน!! รถฉันจอดอยู่นู่น ไปรถฉัน!!” ต้นหอมทำท่าจะเดินนำไปยังรถตนเอง แต่ข้อมือเล็กก็ถูกรั้งเอาไว้ “อะไรพี่เซตต์ จะบ่ายสองแล้วนะ เดียวก็เป็นโรคกระเพาะตายกันพอดี!!”

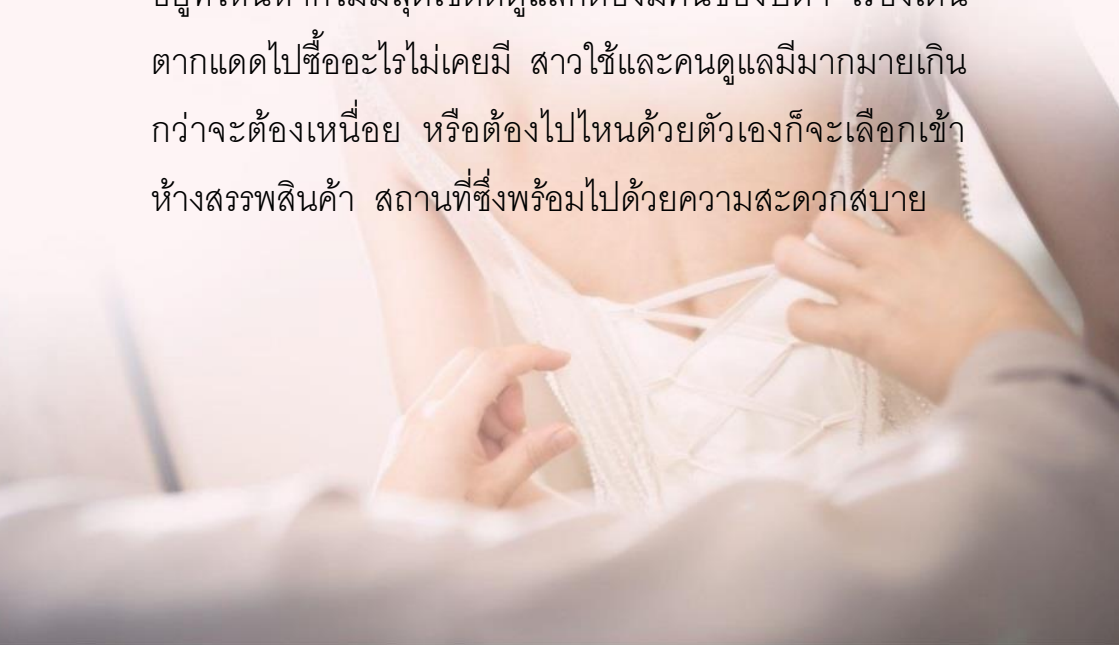
“เดินไปหานาที่ก็ถึงครับ” สุดเขตต์พูดเสียงลากยาว เขาถอดเสื้อสูทคลุมหัวให้กับคนตัวเล็ก “ไม่ร้อนแล้วใช่ไหม”

“เดินก็ปวดขา ไปรถนั่นแหละ!!”

“ถ้าเดินแล้วปวดขาพี่จะอุ้ม ลองเดินดูก่อนนะ ทุกคนก็ยังเดินนี่” สุดเขตต์พยายามรบเร้า เขามองเห็นว่ามันมีข้อดี การทำให้คุณหนูผู้สูงศักดิ์ได้สัมผัสชีวิตธรรมดา จะทำให้คนเอาแต่ใจคิดใคร่ครวญ

ทั้งหกคนเดินไปตามทางเดินของแดดบ่ายสอง มันร้อนเรียกเหงื่อได้ในระดับหนึ่ง แต่ก็มีความสนุกตลอดเส้นทาง ต้นหอมกระซิบจับเสื้อสุทไม่อยากจะถูกแดด เธอเดินตามหลังสี่สาวไปตามทางเล็กริมถนน สายตามองจ้องการแต่งตัวที่แสนธรรมดา รองเท้าผ้าใบขาดเก่า รองเท้าพื้นเรียบ เสื้อผ้าตลาดนัด ทุกอย่างบนตัวทั้งสี่คนดูธรรมดาไปหมด

อายุยี่สิบสามปีแต่เป็นครั้งแรกที่ได้ข้ามสะพานลอย จะอยู่ที่ไหนหากไม่มีสุดเขตต์ดูแลก็ต้องมีคนของบิดา เรื่องเดินตากแดดไปซื้ออะไรไม่เคยมี สาวใช้และคนดูแลมีมากมายเกินกว่าจะต้องเหนื่อย หรือต้องไปไหนด้วยตัวเองก็จะเลือกเข้าห้างสรรพสินค้า สถานที่ซึ่งพร้อมไปด้วยความสะดวกสบาย

ตอนที่ 22

และแล้วทุกคนก็มาถึงร้านก่อนหน้าหาที่ คุณหนู
ต้นหอมมองกลับไปบริษัทซึ่งเธอเดินมา จะว่าไปแล้วก็
ไม่ได้เหนื่อยเท่าไร กลับสนุกดีด้วยเมื่อได้มองไปรอบ ๆ ทั้ง
ยังแอบมองสุดเขตต์ซึ่งเดินไปด้วยกัน

“เหนื่อยหรือเปล่า” สุดเขตต์รับเสื้อจากหญิงสาวเมื่อเข้า
มาด้านในร้าน เป็นห้องแอร์เย็นสบายผิว เขาหยิบเอา
ผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋า ชุบลงบนหน้าผากสวยที่ขึ้น
เหงื่อเล็กน้อย

ส่วนสี่สาวแอบลอบยิ้มกับท่าทีคนทั้งคู่ พวกเธอไม่คิด
ว่าจะได้มาทานอาหารกับเจ้านาย ทำงานมาไม่เคยใกล้ชิด

สนิทสนมคนในชั้นผู้บริหาร และต่างพากันคิดถึงเรื่องข่าวลือที่ว่า...สุดเขตต์ชอบจอมขวัญไม่น่าจะใช้เรื่องจริง เพราะคนที่สุดเขตต์มีใจน่าจะเป็นคุณหนูต้นหอมมากกว่า

ในร้านมีคนไม่มากนักเนื่องจากเลยเวลาพักแล้ว ต้นหอมเปิดเมนูไปเรื่อย ๆ ด้วยไม่มีอาหารน่าสนใจ หรือบางที่การเลยเวลาอาหารก็ทำให้ไม่อยากกิน จนเวลาผ่านไปจึงได้สังเกตว่าไม่มีใครสั่งอาหาร หันไปทางสุดเขตต์ก็พบว่าเอาแต่นั่งอมยิ้มไม่พูดจา

“แล้วทำไมไม่สั่งล่ะ!! หิวไม่ใช่เหรอ?” เธอโวยขึ้นทันที จากนั้นก็มองทุกคนอย่างหัวเสีย แอบหันมองคนข้างกายที่ขยับตัวมาดูเมนูในมือเธอ

“เอิ่ม..ค่ะ ค่ะ” น้ำตาลเปิดเมนูเล็ก ๆ มีแรงส่งของเพื่อนที่นั่งข้างผลัดแขนช่วย ประหนึ่งหน่วยกಲ್ಲำตายของเพื่อนในครั้งนี่

“ทางร้านของเรามีเมนูแนะนำนะคะ” เสียงพนักงานรับออเดอร์ดังขึ้น ซึ่งเป็นคนละคนกับที่เอาเมนูมาส่งให้ “หากลูกค้ายังไม่มีเมนูในใจ แนะนำเป็น...”

“เอาคนนี่!!!” คุณหนูต้นหอมพูดแทรกการแนะนำเมนู

เพียงเงยหน้าและสำรวจหญิงสาวที่กำลังเอ่ยเมนูอาหาร
ต้นหอมก็พูดโพล่งออกไปทันที การตามหานางแบบทั้งวัน
ล้มเหลว แต่การมาทานข้าวที่นี้ประสบความสำเร็จ

“ฉันบอกว่าจะเอาคนนี้น้ำตาล” ต้นหอมเรียกชื่อจาก
ป้ายที่แขวนคอ เพราะเธอลืมเอาออก สุดเขตต์เป็นคนให้ทำ
ป้ายชื่อเพื่อแนะนำตัวเอง ด้วยแน่ใจว่าคนเจ้าอารมณ์คงไม่
ถาม “ไม่ได้ยินหรือไง!! จะเอาคนนี้ นางแบบนะ!! จะเอาคน
นี้!!”

“อ้อ!! ค่ะ!!” คนที่ถูกเรียกชื่อคิดได้ในบัดดล ในตอน
แรกตกใจเมื่อชื่อตัวเองหลุดออกมา ทั้งที่ก่อนหน้านี้ถูกใช้
เรียกว่าเธอ ทุกคนในที่งานไม่มีใครถูกเรียกชื่อด้วยซ้ำ

น้ำตาลและน้ำนิ่งรีบลุกจากเก้าอี้ไปอธิบายความ
ต้องการ ทั้งเด็กรับออเดอร์และผู้จัดการร้านให้รับรู้ คนที่
เหลือรอคอยยังได้ะอาหารด้วยใจจดจ่อ ต้นหอมผู้ดูแล
กิจกรรมนี้ตื่นเต้นจนมือเย็นจัด สุดเขตต์ซึ่งนั่งข้างกายจึงเอา
มือไปกุมไว้ แต่ความสนใจอยู่ที่การสนทนา การกระทำของ
สุดเขตต์จึงไม่มีความหมาย มีเพียงสองหญิงสาวที่นั่งตรงข้าม
แอบลอบยิ้ม

“น้องเขาตกลงแล้วค่ะคุณต้นหอม!!”

“จริงเหรอ!! เย่!!” ต้นหอมลูกจากเก้าอี้สวมกอดน้ำตาลอย่างดีใจ จากนั้นเจ้าตัวก็หันมากอดสุดเขตต์ ทั้งให้น้ำตาลที่วิ่งมาหากลายเป็นหินโดยไม่ทันตั้งตัว

สุดเขตต์กอดคนตัวเล็กพร้อมกับพยายามกลั้นหัวเราะ คนเอาแต่ใจไม่รู้เลยว่าทำให้สี่สาวหวั่นวิตกแค่ไหน แต่นี่คือตัวตนที่ไม่ค่อยมีใครได้สัมผัส ความน่ารักและจิตใจดี ภายใต้อารมณ์ความเอาแต่ใจนั่นเอง

“เมื่อกี้คุณต้นหอมกอดเราอ่า” น้ำตาลหันไปหาน้ำนิ่งหลังจากได้สติ เธอเหมือนหลุดไปอยู่อีกโลกแล้วจริง ๆ แรงสัมผัสที่ถูกสาวเจ้านายสร้างเอาไว้คล้ายจะยังติดตัวอยู่

“ในที่สุดก็ได้นางแบบแล้วพี่เขตต์ หอมดีใจจัง!!” คนตัวเล็กภูมิใจมาก สุดเขตต์ก็เพียงพยักหน้าให้กำลังใจ “กินข้าว! สั่งอาหารเร็วน้ำตาล เอ่อ... แล้วสามคนนี่ชื่ออะไร”

ต้นหอมมองไปยังคนที่เหลือ ไม่มีป้ายชื่อที่ออกเหมือนกับน้ำตาล ทั้งสามคนจึงรีบแนะนำตัวอย่างกระตือรือร้น

สี่สาวที่ สุดเขตต์เลือกมา มีอายุเท่ากับต้นหอม แต่ละ

คนมีนิสัยโอบอ้อมอารี อีกทั้งยังใจกว้างกับเพื่อนร่วมงานมาก เป็นความตั้งใจของชายหนุ่มเมื่ออยากให้ต้นหอมเปิดใจในการรับเพื่อน เธอไม่รู้ตัวหรอกว่ากำลังทำความรู้จักใครสักคนในระหว่างที่ทำงาน

ไม่ใช่ว่าสุดเขตต์อยากจะผลักดันความรับผิดชอบ อยากจะทำให้เธอออกห่างจากตัวด้วยมีเพื่อน แต่ต้นหอมเติบโตมาด้วยความแตกต่างของสังคม นิสัยส่วนตัวก้าวร้าวปิดกั้นตัวเอง คนเป็นเพื่อนทั่วไปจะไม่เข้าหาต้นหอม แต่คนที่ต้องอดทนทำงานและเรียนรู้นิสัยแท้จริง จะทำให้รักต้นหอม เช่นเดียวกับสาวใช้ทุกคนในบ้าน ถูกด่าแค่ไหนทุกคนก็รัก คุณหนูเอาแต่ใจคนนี้

สี่สาวกลับเข้ามาทำงานที่ตนเองรับผิดชอบต่อไป หลังจากได้ตัวนางแบบที่หาแสนยาก งานก็ต้องเดินต่อไปตามขั้นตอน ทั้งการเตรียมพร้อมเพื่องานเปิดตัว ไปจนการเตรียมสถานที่อย่างเหมาะสม เธอทั้งสี่จะต้องเป็นที่มางานคุณภาพให้กับต้นหอม

จากความกดดันกลายเป็นความตั้งใจ จากความกลัว
เกรงกลายเป็นความรัก เวลาเพียงหนึ่งวันเปลี่ยนความคิด
พวกเธอในบัดดล ทุกอย่างเปลี่ยนไปเพราะเนื้อแท้ของต้นหอม
ไม่ได้มีพิษภัยเลย

“คุณต้นหอมใจดีมากเลยว้าใหม่ ดุสิ” พะแพงยกถุง
ขนมที่ถูยกัดใส่มือ พวกเธอปฏิเสธว่าไม่รับ แต่คุณหนูต้นหอม
ก็ซื้อให้ครบทุกคน “ไอ้ที่ขอบดาเนีย เรามองว่าน่ารักไปเฉย
เลย”

“นั่นสิ! อารมณ์แบบปากร้ายใจดีทำนองเนี่ย” น้ำนิ่งพูด
เสริม เมื่อเห็นว่ามีพนักงานเดินเข้ามาใกล้ก็พูดดังมากขึ้น
“ตอนแรกเรากลัวแทบแย่ว่าคุณต้นหอมจะร้าย แต่พอได้
ทำงานด้วยกันแล้วน่ารักสุด ๆ ดีใจที่ได้ทำงานกับคุณต้นหอม
มากเลย”

“จริงด้วยน้ำนิ่ง” น้ำตาลรีบช่วยเพื่อนพูด พวกเธอทั้งสี่
คนอยากจะลบข่าวเสียหายของต้นหอม จะว่าเวลาต่อก็
อารมณ์ร้ายจริงอยู่ แต่พอรู้ตัวตนก็โกรธไม่ลงเสียนี้ “ใครบอก
คุณหนูนิสัยไม่ดีเราเถียงใจขาด!!”

“ธรรมดาแหละนะ!!” จอมขวัญก้าวยาว ๆ เข้ามาใน

กลุ่มสนทนา จากนั้นสายตาก็มองไปยังถุงขนมในมือสี่สาว แม้ไม่พูดอะไรออกมามากกว่านี้แต่สายตาของเธอบรรยายทุกอย่างแล้ว

เพื่อนพนักงานคนอื่นก็พลอยมองตามไปด้วย ความเห็นของทุกคนจึงเข้าใจในทางที่ผิด คิดมองว่าคุณหนู ต้นหอมซื้อคนด้วยเงิน และเธอทั้งสี่ก็ซื้อได้ง่าย ๆ แค่นมถุงละไม่กี่ร้อยก็เห็นผิดเป็นชอบ

น้ำตาลและผองเพื่อนมองหน้ากันอย่างผิดหวัง ทุกคนเดินแยกออกไปขณะที่สี่สาวอึดอั้น “ทำไมทุกคนมองแบบนี้ไปได้ คุณต้นหอมแค่นี้มีน้ำใจซื้อให้ พวกนี้อคติกับคุณต้นหอมจัง”

“เราว่าไม่ใช่พวกนี้หรอก แต่เป็นจอมขวิญญูมากกว่า” ประภาผู้พูดน้อยเอ่ยเสียงเรียบ เพื่อนทั้งสามต่างหันไปยังคนพูดในทันที ความคิดของทุกคนต่างลงความเห็นว่ ‘ถูกต้อง’

“อย่าไปสนใจเลย อีกหน่อยทุกคนก็จะรู้ว่าใครที่เป็นเพชร แล้วใครที่เป็นกรวด” พะพายพูดตามความจริง “เราสนใจว่าคุณต้นหอมสวยและหุ่นดีดีกว่า จะบอกว่านางแบบคนไหนก็สวยไม่สู้คุณต้นหอม วันนี้เห็นทานอาหารถึงได้รู้ว่าดูแลตัวเองมาก เป็นคุณสุดเซตต์ที่คอยพูดให้กินเพิ่ม

ด้วยซ้ำ”

“พวกเขาน่ารักและเหมาะสมกันมากเลยเนอะ เวลาเขามองตากันคือฉันอยากฆ่าตัวตาย หวานมาก!!!” น้ำนึ่งเก็บอาการไม่อยู่ตัวบิดไปมา ในคำว่า ‘หวานมาก’ ก็ลากเสียงยาวจนใจแทบขาด

“ที่เขาลือกันว่าคุณสุดเซตต์ถูกบังคับให้เอาใจนี่ไม่จริง!!! คุณดันหอมเม็นใส่ก็ยิ่งเอาอกเอาใจ สบเลือดสบเนื้อคนมองอย่างพวกเราสุด ๆ สายตานี้เหมือนจะกลืนกินคุณ ดันหอมทั้งตัวแล้วอ่า อร่อย!!”

ทั้งสี่สาวพากันพูดถึงความหวานน่ารักของชายหญิง ไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่าพวกเขาไม่เหมาะสม แม้จะพอรู้ภูมิหลังของสุดเซตต์มาเล็กน้อย แต่ทั้งห้าตาไปจนความสามารถที่โดดเด่น การศึกษาที่ได้ยินว่าเป็นที่หนึ่งตลอดการเล่าเรียน อีกทั้งยังจบปริญญาโทมหาวิทยาลัยดังในเมืองนอก เท่านั้นก็เกินพอต่อการเป็นลูกเขยเศรษฐีอย่างวุฒิมิกรแล้ว

ตอนที่ 23

พะพายถือกล่องขนมตาลที่แม่ทำขายในมือมัน ความตั้งใจของเธอนำมาฝากคุณหนูต้นหอม เธอเดินวนไปมาหลายรอบสุดท้ายก็กลับมาหาเพื่อน ด้วยกลัวว่าคนมีฐานะจะกินไม่เป็น

“พะพาย ก็แค่เอาเข้าไปให้เอง เราว่าถึงคุณต้นหอมไม่เคยกินเขาก็ไม่ทิ้งหรอก” ความเชื่อของน้ำตาลเป็นแบบนั้น คนปากร้ายใจดีมักชี้สังสาร เพียงแต่เอาอารมณ์มาปิดบังขังตัวเองไว้

“เกิดวันนี้อารมณ์ไม่ดีขึ้นมาทำไมล่ะ กลัวนี่!! แต่เราอยากให้คุณต้นหอมมากเลยนะ” พะพายกอดกล่องขนมอย่าง

ทะนุถนอม ขนมห้างทางที่แม่ของเธอทำขาย ราคาของมัน
เพียงแค่สิบบาท หากเทียบกับคุกกี้หนึ่งชิ้นยังถูกเสียกว่า แต่
มันเป็นขนมที่เธอกับแม่ตั้งใจทำ ความตั้งใจจึงอยากส่งให้เธอ
ที่แสนดี

“ไม่เห็นต้องคิดเยอะขนาดนั้นเลย คิดแค่ให้ก็พอแล้วนี่”
ประภาพุดขึ้นพลางเดินไปซังกาแฟ เพื่อนทั้งสองที่ยืน
กระสับกระส่ายจึงหันไปสนใจ “ก็พะพายอยากให้ ก็คิดแค่ว่า
ให้ ต่อให้คุณต้นหอมเอาไปทิ้งก็คิดว่าเราให้แล้ว ให้แล้วเป็น
ของคุณต้นหอม เธอจะทิ้งก็เรื่องของเธอ”

“ไม่ค่อยพูด แต่เวลาพูดทีนี้อย่างกับมิดปากอกไหนะ!”
น้ำตาลหันไปหาเพื่อนข้างกาย แต่เมื่อนึกใคร่ครวญก็เป็น
เช่นนั้น “แต่ก็จริงนะพะพาย ถ้ามีคนที่รักและชอบงูมากเอง
มาฝากเธอ ถ้าเธอไม่ชอบก็มีสิทธิ์จะเอาไปปล่อยไม่ใช่หรอ
ในเมื่อเขาให้เธอแล้ว”

“ก็จริง ขอบใจนะ!!”

“ขนมกระจอกแบบนั้น คุณหนูเง่ากินไม่เป็นหรอ
กะ!” จอมขวัญพูดขึ้นเมื่อเดินเข้ามาในห้อง เธอได้ยินบท
สนทนาทุกอย่าง “ยายนั่นหยังจองหองจะตาย คงคิดว่าตัวเอง

เป็นลูกเจ้าของบริษัทจะทำอะไรก็ได้ เท่าที่ดูก็ไม่มีอะไรดี
นอกจากหน้าตานะ!”

“พูดเกินไปหรือเปล่าจอมขวัญ” น้ำตาลพูดอย่างไม่
พอใจ เธออาจตำแหน่งน้อยกว่า แต่ด้วยอายุและวันเวลาที่
เข้างาน เธอกับจอมขวัญก็นับว่าใกล้เคียงกัน “อย่างน้อยก็
ควรให้เกียรติคุณต้นหอมบ้าง เวลาเธอพูดกับคนอื่นยังดูดีกว่า
นี้เลยนะ ทำไมต้องทำเหมือนเกลียดคุณต้นหอมหน้าหนา ไม่
เห็นว่าจะจะมาทำอะไรให้ เธอไม่ชอบบ่นวุ่นวายกับใครด้วยซ้ำ”

“ได้กินเศษเงินของยายคุณหนูวันเดียวก็นึกปกป้องแล้ว
เหรอน้ำตาล หึ!! เตือนด้วยความหวังดีนะ คุณค่าของคนมอง
ที่ผลงานนะ ไม่ใช่คนที่ประจบประแจง”

“จอมขวัญ!!” น้ำตาลโกรธจนเลือดขึ้นหน้า เธอไม่คิด
เลยว่าจอมขวัญผู้แสนดีสำหรับทุกคนจะร้ายกาจถึงเพียงนี้
“เธอคงอิจฉาคุณต้นหอมสินะถึงพูดจาแบบนี้ เธอทำงานที่นี่ก็
เพราะคุณพ่อคุณต้นหอม อย่างน้อยก็สำนึกบ้างเถอะ!!”

“พ่อก็ส่วนพ่อ ลูกก็ส่วนลูก อีกอย่างนะ...ลูกอย่างยาย
ต้นหอม บางทีคุณวุฒิก็นึกอยากจะไม่มีมากกว่า” คนพูด
ลอยหน้าลอยตาออกไปจากห้องพร้อมกับแก้วกาแฟ ขณะที่

คนฟังทั้งสามโกรธจัด จะมีก็แต่ประภาเท่านั้นที่ไม่แสดงอารมณ์ออกมาชัดเจน

“ไม่คิดเลยว่าจอมขวัญจะนิสัยเสียขนาดนี้” น้ำตาลด่าให้หลัง เธอคว่ำกล่องขนมตาลในมือพะพายไปด้วยความโกรธ จากนั้นก็ใช้อีกมือลากแขนของเพื่อนไปตามทางเดิน สองเท้ามุ่งตรงไปยังห้องทำงานของสุดเขตต์ทันที

ความโกรธทำให้น้ำตาลหน้ามืดตาลายไปหมด เธอต้องการพิสูจน์ว่าต้นหอมไม่ใช่คนแบบนั้น และกว่าจะรู้ตัวก็มายืนอยู่ในห้องทำงานของสุดเขตต์แล้ว

คนผู้เป็นเจ้าของห้องออกจะแปลกใจและตกใจไปด้วยกัน แต่เมื่อเห็นว่าเป็นทีมงานของต้นหอมจึงไม่ได้ว่ากล่าว ส่วนคนที่นั่งไขว่ห้างบนโซฟาตัวยาวเพียงแต่หันมอง เธอไม่ได้เรียกและไม่รู้ว่าทั้งสองคนมาทำไม

“คุณต้นหอมกินขนมตาลเป็นไหมคะ” น้ำตาลวางกล่องขนมสี่เหลี่ยมลงตรงหน้า เธอไม่หลงเหลือความหวาดกลัวในใจแล้ว มีเพียงความโกรธที่ประหนึ่งภูเขาไฟ มันรอการปะทุอย่างเต็มที่

สุดเขตต์มองเหตุการณ์ก่อนจะลุกออกจากเก้าอี้ เขา

ตรงไปหาบุคคลผู้เข้ามาเยื่อน จากนั้นก็หันมองต้นหอมที่เหมือนไม่เข้าใจ และคำถามของน้ำตาลก็มีคำตอบที่ชายหนุ่มรู้แน่นอนว่า ‘ไม่เป็น’ เพราะต้นหอมเป็นคนเลือกกิน ขนมไทยก็ไม่ใช่แบบที่เธอคุ้นชินด้วย

“แม่พะพายเป็นคนทำคะ อร่อยมากด้วยนะคะ พะพายอยากจะเอามาให้คุณต้นหอม แต่ไม่กล้า! ดิฉันเลยอาสาเอามาให้คะ!!” ต้นหอมเพ่งพินิจมองขนมตรงหน้า เธอเหมือนจะเคยได้ยินชื่อมาบ้าง น้ำตาลก็พอจะเคยเห็น แต่เธอไม่เคยคิดอยากจะลิ้มลองมันมาก่อนสักครั้ง

“มันอร่อยหรือ?” คนที่นั่งมองพูดเป็นคำถาม สายตามองไปยังสุดเขตต์เป็นการบอกว่า...เธอถามเขา คนที่รู้จักเธอดีน่าจะให้คำตอบได้

“พี่เคยกินมันอร่อยนะ แต่ไม่รู้น้องหอมชอบไหม” ชายหนุ่มไม่รู้ว่าน้ำตาลกับเพื่อนมีปัญหาอะไร แต่เขาแน่ใจว่าพวกเธอทั้งสองจะต้องไม่ยากผิดหวังกลับไป ในส่วนของการตัดสินใจกินหรือไม่สุดเขตต์ไม่อาจรู้ และเขาก็ไม่อาจคาดเดา

ต้นหอมหยิบกล่องขนมพลิกไปมา เธอมองหน้าน้ำตาลก่อนจะมองไปหาคนด้านหลัง เป็นพะพายที่ยืนหลบเหมือน

ตัวเองทำผิด จากนั้นเจ้าตัวก็พยายามใช้มือเกาะ

เล็บที่ยาวและถูกพื้นทึบสีสวองามเกาะอย่างยากลำบาก
สุดเขตต์จึงนั่งลงข้างกายก่อนจะช่วยเหลือ ในที่สุดขนมตาลสี
เหลืองผ่องก็ปรากฏแก่สายตา

“วางยาคันหรือเปล่า” ต้นหอมถามเป็นเรื่องขบขัน เธอ
ติดปากกับการนำอะไรเข้าสู่ร่างกายโดยคนแปลกหน้า ถามที่
เล่นที่จริงโดยที่หญิงสาวไม่ใส่ใจคำตอบ

“พะพายไม่กล้าหกรอกคะ” คนที่แอบด้านหลังรีบตอบ

สุดเขตต์เห็นเจ้าตัวซึ่งใจนานจึงหยิบชิ้นเล็กในจาน
ขนม เป็นขนมเค้กที่ต้นหอมกินไปเพียงสองคำเท่านั้น เขาทำ
ให้ขนาดของขนมตาลพอคำก่อนจะส่งให้หญิงสาว “หอมลอง
กินสิ จะได้รู้ว่าชอบไหม”

ขนมชิ้นเล็กถูกส่งเข้าไปในปากตามคำแนะนำของสุด
เขตต์ เธอรับรู้รสชาติแล้วรู้สึกชอบใจ ความหวานที่ไม่ได้โดด
เด่นแต่พอดีอย่างมาก ผิดกับขนมเค้กร้านดังที่เธอกินไม่ลง
หวานแสบคอจนเจ้าตัวดื่มน้ำหมดแก้ว

มือเรียวสวยจับชิ้นเล็กส่งขนมเข้าปากอีกคำ เธอมอง
หน้าสุดเขตต์ก่อนจะยิ้ม เธอชอบรสชาติของมัน คนแอบลุ่ม

อย่างเขาจึงได้ระบายยิ้มออกมา

‘ของบางอย่างก็ต้องใช้เวลาในการเรียนรู้จริงๆ’ สุดเขตต์แอบคิดพร้อมกับความโล่งใจ หนึ่งคือคุณหนูต้นหอม เปิดรับขนมที่ไม่เคยลิ้มลอง และสองคือพะพายกับน้ำตาลไม่ เสียความรู้สึกในน้ำใจครั้งนี้

“อรรอย นิ่มด้วย มีกลิ่นหอมของอะไรก็ไม่รู้” คนกินตักขนมเข้าปากอีกคำ เธอมีนิสัยจริงจังไม่เสแสร้ง หากไม่อรรอยก็จะพูดใส่หน้าตามตรง แต่หากอรรอยก็จะชมซึ่งหน้าเช่นกัน “อรรอยกว่าไอ้เค้กที่พี่เขตต์ซื้อมาอีกนะ”

“น้องหอม...” สุดเขตต์พูดเสียงอ่อน เธอค้อนนิด ๆ เพราะที่พูดออกไปเป็นความจริง อยากจะฟันกินมากกว่าสองคำแต่ก็ทำไม่ลงด้วยสเปค

“ก็มันอรรอยกว่าจริงนี่ ต่อไปอย่าไปซื้ออีกนะพี่เขตต์ แม่ผมยังทำอรรอยกว่าอีก!!” เจ้าตัวพูดไปส่งขนมเข้าปากไปแทบจะลิ้มไปแล้วว่ามีสองสาวภายในห้อง

“ดีใจที่คุณต้นหอมชอบนะคะ แม่พะพายทำขนมไทยหลายอย่าง พะพายขอเอามาฝากบ่อย ๆ ได้ไหมคะ” คนตั้งใจเอามาฝากพูดอย่างดีใจ เธอกลับบ้านไปเมื่อวานมีขนมของ

แพ่งให้กับมารดา มารดาของเธอจึงอยากจะทำขนมมาให้ตอบแทน แต่เป็นเจ้าตัวที่กลัวว่าหญิงสาวผู้เป็นนายจะกินไม่เป็น

“ตักบาตรถามพระเหร่อ!!” สุดเขตต์แทบหลุดคำเมื่อหญิงสาวเอ่ยพูด เขารู้ว่าเธอจำมาจากใคร แต่ต้นหอมคงไม่รู้ว่าสุดเขตต์อยู่ตรงนั้น “ถ้าอยากจะเอามาฝาก ใครจะไปว่าล่ะ!! ขอบคุณละกันไอ้กล่องเนีย อร่อยมาก!!”

สองเพื่อนสนิทที่เข้ามาในห้องยิ้มพอใจ เธอทั้งสองออกไปจากห้องด้วยรอยยิ้ม จากนั้นก็ถูกเลขาฯสุดเขตต์ต่อว่าต่อขาน ด้วยเสียมารยาทเข้าไปในห้องเจ้านายโดยพลการ

ต้นหอมนั่งกินขนมขึ้นแล้วขึ้นเล่าอย่างอร่อย เธอไม่ทันสังเกตว่ามีใครบางคนมองมาด้วยรอยยิ้ม และเขาก็ไม่ได้กินขนมสักคำ จนขนมหมดแล้วจึงได้รู้สึกตัว

“พี่เขตต์อยากกินเหร่อ? มันหมดแล้ว” ชายหนุ่มหัวเราะออกมาไม่รู้ตัว เขาไม่ได้อยากจะกินเสียหน่อย แต่เขามีความสุขที่เธอกินได้ ไอ้ขนมที่เสียเวลาไปซื้อก็เพราะว่าเจ้าหล่อนทานอาหารเข้าน้อย แต่เมื่อซื้อมาก็กินไม่กี่คำ

“อย่ามาหัวเราะ! จะกินก็ไม่ต้องจักบอก!! มันหมดแล้วเนีย!!” คนพูดชักสีหน้าไม่พอใจ เธอกลายเป็นคนหงุดหงิดไป

โดยไม่รู้ตัว ขนมหงอกนี้ก็ได้ใหญ่มาจิงหมดเร็ว

“พี่ไม่ได้อยากกิน แค่มองเฉย ๆ”

“ทำหน้าตาเหมือนหอมหวงกินเลยนะเนี่ย!!”

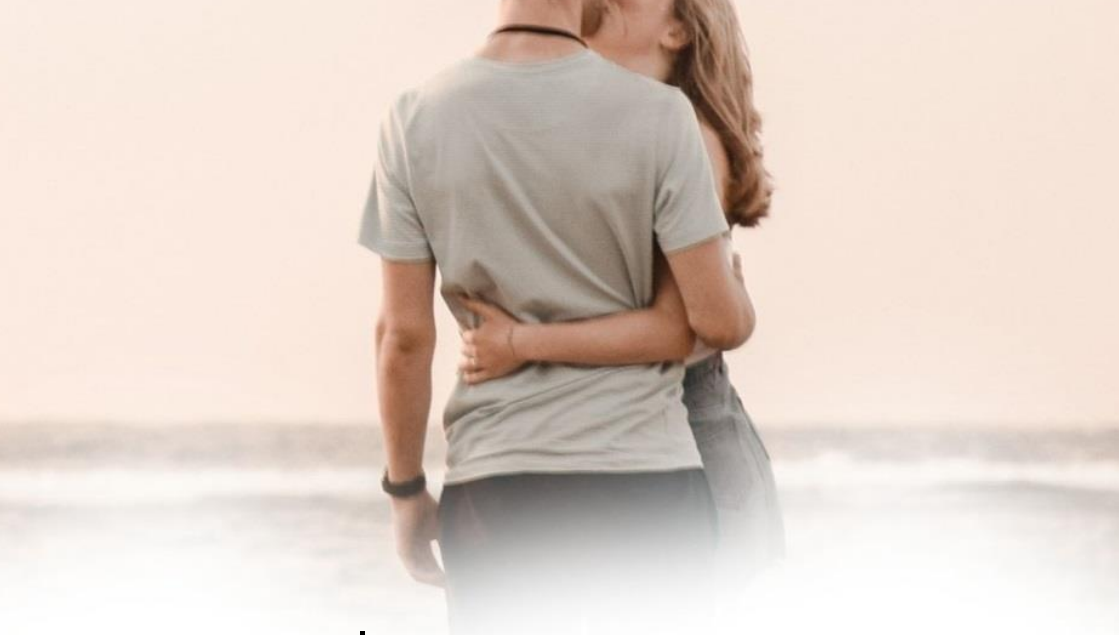
“พี่ไม่ได้รู้สึกแบบนั้นเลย” สุดเขตตีไข่ปลายนิ้วโป้งเซ็ด
ริมฝีปากให้หญิงสาว จากนั้นก็ใช้มือลูบหัวเบา ๆ “ดูเรื่องชุด
ของพวกนางแบบไปถึงไหนแล้ว มีอะไรให้พี่ช่วยไหม”

“ทำเหมือนตัวเองรู้เรื่องเสื้อผ้าผู้หญิงนั่นแหละ!!”

“พี่อาจไม่ค่อยรู้ แต่ก็มีทีมงานที่พี่สามารถช่วยหา
ข้อมูลได้นะ นี่หอมดูถูกพี่หรอ” สุดเขตต๋อยากจะบอกว่าเขามี
ความรู้เรื่องความสวยงามผู้หญิงมากกว่าที่เธอคิด ไม่เช่นนั้น
คงเลือกกำไลข้อมือให้ถูกใจเธอไม่ได้

ในทุกวันต้นหอมจะใส่กำไลข้อมือที่ สุดเขตต๋อยซื้อให้ อยู่
ที่ว่าจะคู่กับนาฬิกาเรือนไหน บางวันก็ถูกจับคู่ให้อยู่กับ
นาฬิกาหลักล้าน แต่กลับเข้ากันอย่างลงตัว

ตอนที่ 24

การประชุมครั้งสำคัญในการเปิดตัวสินค้าตัวใหม่
ต้นหอมผู้ดูแลเรื่องงานเปิดตัวเข้าประชุมเป็นครั้งแรก
เธอนั่งคู่กับสุดเขตต์และมีบิดาเป็นคนถัดไป

ตลอดการประชุมพูดคุยถึงเรื่องตลาดที่กำลังจะขยาย
ไปสู่ต่างประเทศ บางอย่างเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาด้วยไม่สนใจ
แต่บางอย่างก็เกิดคำถามไม่เข้าใจในหัว จนเมื่อเข้าสู่เรื่องการ
เปิดตัวเครื่องเพชรที่แผนกออกแบบกำลังฟรีเซนต์

ต้นหอมให้ความสนใจกับเรื่องนี้เพราะเธอดูแล สุด
เขตต์เองก็คอยแนะนำเจียบ ๆ ในหลายเรื่องกับหญิงสาว วุฒิ
กรแอบมองสอดส่องและพอใจในตัวลูกสาว แค่เห็นเธอนั่งใน

ห้องต่อให้ไม่สนใจก็ดีมากแล้ว

จอมขวัญเป็นคนรับผิดชอบในการออกแบบครั้งนี้ เธอได้รับคำชมอย่างหนาหู ภาพเครื่องเพชรที่ถูกฉายบนหน้าจอ สวยสดสมคำชม มีการปรับแก้ในจุดที่ต้นหอมไม่ชอบ ทั้งที่เธอนั้นก็ยังไม่ได้บอกความต้องการ แม้ไม่ชอบหน้าแต่เธอก็มองเห็นว่าจอมขวัญมีฝีมือ

ต้นหอมจดยรายละเอียดของจุดประสงค์ผู้ออกแบบ ความหมายและความต้องการของบิดา ด้วยมุมมองของหญิงสาวไม่ใช่แค่เพชรที่นำเสนอ แต่ยังรวมไปถึงการแต่งหน้าและเครื่องแต่งกาย มันจะเป็นตัวพรีเซนต์ผลงานได้ดีที่สุด

“เครื่องเพชรชุดนี้ดิฉันตั้งใจมากค่ะ ฉันใช้เวลาร่วมปีในการออกแบบและแก้ไข หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความสนใจจากลูกค้า” จอมขวัญพูดปิดท้ายการพรีเซนต์ผลงาน

“มันต้องเป็นแบบนี้แน่คุณจอมขวัญ” วุฒิกิรเอ่ยชมด้วยความเชื่อมั่น “ลูกค้าจะต้องสนใจมากแน่ ผมเชื่อความสามารถคุณ”

“ฉันก็หวังแบบนี้แหละท่านประธาน และหวังว่าทีมที่คุณดูแลเรื่องงานวันเปิดตัวจะไม่ทำให้เครื่องเพชรนี้งามต้อง

หอมง นะคะ!!” จอมขวัญมองมายังต้นหอมอย่างตั้งใจ เป็น
สุดเขตที่ที่นั่งข้างกายต้องกุมมือเอาไว้ เพราะเขาไม่อยากให้
เธอระบายอารมณ์ออกมาตอนนี้

จอมขวัญกลับเข้านั่งที่ของตนเองด้วยรอยยิ้ม ส่วน
ต้นหอมจิกเล็บลงบนมือซ้ายหนุ่มเต็มแรง เธออยากจะแผด
เสียงด่าคนปากดีอย่างจอมขวัญ แต่ก็ยังมีสำนึกว่าไม่อยากให้
บิดาเสียหน้า รวมไปถึงแรงสัมผัสที่ สุดเขตต์พยายามปราม

วุฒิกรปิดประชุมด้วยรอยยิ้ม เขาส่งเอกสารตรงหน้า
ให้กับเลขาฯ จากนั้นจึงได้เดินเข้าไปหาลูกสาวเพียงคนเดียว
“หอมตั้งใจนะลูก ที่มงานเขาตั้งใจมาก อย่าทำให้พ่อเสียหน้า
นะคนเก่ง”

“นี่พ่อไม่คิดว่าหอมทำได้สินะ!!” ความอดทนไม่ตอบโต้
จอมขวัญหญิงสาวทำได้ดี แต่เมื่อได้ยินประโยคคำพูดของ
บิดากลับทนไม่ได้ คำพูดที่ถูกนำมาใช้แตกต่างกันเหลือเกิน
ความหมายของคนฟังก็เช่นกัน

“พนักงานในบริษัทพ่อพูดอย่างเชื่อมั่น! แต่หอมเป็นลูก
พ่อ! พ่อพูดเหมือนขู่ว่าหอมจะทำพัง ถ้าพ่อไม่มั่นใจขนาดนี้ก็
เอาไปให้คนอื่นทำเถอะ!!” คนเป็นลูกมองด้วยแววตาผิดหวัง

ในใจของเธอก็เจ็บปวดมากด้วย

“หอม...” สุดเขตต์กอดรวบสองบ่าที่สั่นเทา “คุณท่าน
ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น คุณท่านแค่นั้น..”

“ไม่ต้องพูด!!” หญิงสาวหันไปตะคอก เธอมีหูและมี
สมองเข้าใจความหมายดี เธอไม่ต้องการฟังคำพูดเข้าข้างจาก
สุดเขตต์ “พ่อไม่เชื่อว่าหอมทำได้ใช่ไหมคะ!!!”

“ไม่เชื่อลูกพ่อจะเชื่อใคร” วุฒิกมลตอบเสียงอ่อย เขาใช้
คำพูดไม่ถูกไปจริง ๆ และเขาก็ไม่คิดว่าเจ้าตัวจะเป็นจริงเป็นจัง
ขนาดนี้ อย่างไรก็ตามนี่ก็เป็นที่ทำงาน แม้ทุกคนจะออกไปแล้วก็
ไม่ยากให้มองไม่ดี “เออละ พ่อว่าพ่อไปทำงานก่อน แล้วเรา
เจอกันที่บ้านนะ”

วุฒิกมลละตัวออกไปจากลูกสาว สุดเขตต์เมื่อเห็น
ช่องว่างก็รีบเข้าไปกอดคนตัวเล็ก ใช้มือปิดปากเจ้าตัวเอาไว้
เพราะล่วงรู้ ก่อนที่จะมีเสียงกรีดออกมาดังไปทั้งห้อง

“พี่จะไม่ปล่อยจนกว่าหอมจะใจเย็น ถ้าฉันลิปสติก
เปื้อนหน้านะ” คนกอดรวบรีบขู่ขวัญ ส่วนคนรักสวรั้งงามก็
รีบหยุดนิ่งทันที “น่ารักมาก พี่อยากให้หอมเป็นคนน่ารักใน
สายตาทุกคน เหมือนที่น่ารักกับพี่นะ”

สุดเขตต์ยอมที่จะคลายอ้อมกอดออกจากคนตัวเล็ก แต่ก็ยังแอบหวาดหวั่นว่านี่เป็นการหลงหลอก เพราะเจ้าตัวลั่นฤทธิ์ง่ายไปหน่อย ร่างกายค่อย ๆ ถอยออกอย่างเชื่องช้า

“ไอ้พี่อ้อม...” เป็นอย่างที่สุดเขตต์คิดไว้จริง ๆ ต้นหอมร้องสุดเสียงเมื่อเขาออกห่าง แต่ความระแวงในตอนแรกก็ทำให้ชายตัวสูงปิดเสียงร้องนั้นทันที แต่เขาไม่ได้ใช้มือปิดเช่นครั้งแรก เปลี่ยนเป็นริมฝีปากของตัวเอง

คนถูกจับไม่ทันตั้งตัวกับสถานการณ์ เธอเบิกตากว้าง รับรสจูบที่ดูดัน แรกเริ่มมันเพียงทาบทับให้เธอหยุด จนเมื่อแปรเปลี่ยนเป็นความเชี่ยวชาญกัดกระแสน้ำ ใบหน้าสวยถูกประคองให้หงายรับรสจูบ ร่างกายถูกลากถอยไปจนชิดโต๊ะประชุม

สัญญาขณานแห่งธรรมชาติทำให้ต้นหอมตอบรับสัมผัสสຸກเร็ว เธอเปิดโพรงปากให้เขาเข้ามาสำรวจ ส่งปลายลิ้นหยอกเย้าให้เขาดูดกลืนตามแต่ใจ สิ่งแปลกใหม่ที่เธอเน้นกระสันต้องการไปแล้ว

สุดเขตต์ผละริมฝีปากออกห่างอย่างห้ามใจ จ้องมองคนตัวเล็กในวงแขนที่ตาปรือมอง หญิงสาวผู้นี้อันตรายเสีย

จริง เพียงสัมผัสเล็กน้อยก็ทำให้เขาเกือบคุมตัวเองไม่อยู่

“ตอนอยู่เมืองนอก พี่เขตต์มีแฟนหรือเปล่า” ต้นหอมเอ่ยถามระยະไกล้ เรื่องนี้เธอเคยถามเขาไปแล้วหลายครั้ง ทุกครั้งจะมีคำตอบว่าเคย แต่จริงแล้วที่เธออยากรู้คือมากกว่านั้น เธอต้องการล่วงรู้ความสัมพันธ์มากกว่านี้

หากเป็นที่เมืองไทยสุดเขตต์ไม่เคยมีแฟน เพราะต้นหอมจะเป็นมารหัวใจเสมอ เมื่อไปเมืองนอกและวุฒิกิจไม่ให้บินตามไป อิสระการใช้ชีวิตจึงเป็นของสุดเขตต์เต็มตัว

สุดเขตต์มองใบหน้าคนถามที่แดงระเรื่อ ดวงตามีความเอียงอายน่ารัก และเขารู้ดีว่าเธออยากรู้อะไร

ประสบการณ์ของเขามีไม่น้อยไปกว่าความสามารถด้านอื่น แต่มันจะไม่มีทางใช้กับต้นหอม หากทุกอย่างไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เธอจะเป็นผู้หญิงที่เขาให้เกียรติที่สุด

“พี่ตอบไปหลายครั้งแล้ว เรากลับไปทำงานกันดีกว่า”

“เคยมีอะไรกับคนพวกนั้นไหม” ต้นหอมกระซอกสาบเสื่อเมื่อเขาผละตัวออก เธออยากรู้จนทนไม่ไหวแล้ว และเธอก็ควรได้รู้เมื่อสุดเขตต์ให้ตำแหน่งแฟนกับเธอ

“ไม่เคยครับ”

“โกหก!” มือเล็กกระซกสาบเสื่อแรงกว่าเดิม เธอเองก็รู้คำตอบแต่อยากไต่ยีนจากปากเท่านั้น เธอชอบคำตอบตามใจเธอ ไม่ใช่คำตอบตามความจริง “หอมสวยสู้แฟนเก่าพี่เขตต์ไม่ได้หรอก ฟรังพวกนี้นั้นมใหญ่กว่าหอมหรอก”

“ต้นหอม!!” สุดเขตต์แะมือน้อย ๆ ที่ต้นคอ เขาไม่คิดว่าหญิงสาวจะพูดอะไรออกมาแบบนี้ แต่ยิ่งแะคนจับก็ยิ่งกระซกเข้าใกล้ เพราะการกระทำนี้คือการขัดใจ “หอมไม่ควรพูดอะไรแบบนี้ละ มันดูไม่ดีเลย ถ้าใครมาได้ยีนจะมองหอมยังไง”

“ใครจะมาไต่ยีน!! ก็ห้องนี้ไม่มีใคร พี่นั่นแหละตอบมา!!” เธอกระซกเข้ามาใกล้กว่าเดิม หากคราวนี้ไม่ตอบจะรังเกไทให้รัดคอตายไปเลย “หรือว่าหอมอ้วน หอมไม่น่าสนใจหรอก พูดมาซิ!!!”

“ไม่อ้วน สวย ดุดี น้องหอมสวยที่สุดในสายตาพี่”

“แล้วทำไม.....” หญิงสาวไม่กล้าที่จะพูดต่อ เธอรู้ความหมายที่ตนจะพูด เธอเข้าใจว่ามันคืออะไร แต่เธอไม่เข้าใจท่าทีของสุดเขตต์ แต่ไหนแต่ไรเขาก็พูดบอกว่าเธอสวย

แต่ก็ไม่เคยทำในสิ่งที่ตัวเองคาดคิด

“หอมตอบพี่มาก่อนว่าทำไมต้องการให้พี่ทำแบบนั้น”
สุดเขตต์ตั้งคำถามเป็นครั้งแรก มันยากเกินไปที่เขาจะอธิบาย
เรื่องนี้

“ก็หอมไม่รู้ว่่าพี่โกหกหรือเปล่า พี่บอกว่าหอมสวยที่สุด
อาจจะกลัวหอมอาละวาดก็ได้ หอมแค่อยากแน่ใจ!!”

“แล้วถ้าเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้น มันทำให้หอมแน่ใจหรือ
อะไรทำให้คิดแบบนั้น?” ตันหอมเงยหน้าสบตาคนตัวสูง
ตอนนี้เองที่เธอได้เข้าใจ หากสุดเขตต์โกหกจริง ๆ เมื่อมันมี
อะไรเกิดขึ้นก็ไม่ได้หมายความว่าเขาพูดจริง “หอมรู้จักพี่มาทั้ง
ชีวิต ไม่เชื่อคำพูดพี่จริง ๆ หรือ หอมคิดว่าทุกอย่างที่พี่พูด
เป็นเรื่องโกหกจริงหรือ”

สุดเขตต์รู้กร้าวตั้งคำถาม แน่นอนว่าตันหอมรู้จักเขาดี
มาก เธอตามติดเขายิ่งกว่าเงาตามตัว อยู่กับเขาตลอดเวลา
มากกว่ามารดาด้วยซ้ำ ตัวเขาเองก็รักและตามใจเธอตลอด
มันไม่เพียงพอให้คนหนึ่งคนเชื่อเลยหรือ

“หอมฟังพี่” สุดเขตต์กระชับจับบ่าเล็ก เขยคางให้เธอ
มองหน้าสบตา “พี่เป็นผู้ชายคนหนึ่ง พี่เคยมีแฟน มีคนรัก

และพีก็เคยมีอะไรกับผู้หญิงที่ผ่านมา พีมีความต้องการเหมือนผู้ชายทั่วไป”

ต้นหอมนั่งฟังคนตรงหน้า หัวใจก็พลอยกระสับกระส่าย เมื่อได้ยินการยอมรับ การบอกว่าเขาเคยมีอะไรกับผู้หญิงพวกนั้น ก็เธอหวนเขามากนี้ เขาต้องเป็นของเธอคนเดียว

“แล้วต้นหอมก็เป็นผู้หญิงที่ทำให้พีต้องการมาก แต่พีจะไม่ทำร้ายหอมแน่นอน จนกว่าพีจะทำทุกอย่างถูกต้อง ทำให้คุณท่านยอมรับ ทำให้แม่ผมของหอมเข้าใจ ทำทุกอย่างให้ถูกต้อง ทั้งหมดที่พีทำพีรักหอมนะ พีให้เกียรติหอม แค่ว่าที่พีทำลงไปยังรู้สึกผิดเลยรู้ไหม แต่พีก็ห้ามใจตัวเองไม่ไหว ดังนั้นหอมเข้าใจพีนะ และเชื่อใจพีเถอะนะ”

สุดเขตต์พูดร้ายยาวบอกความรู้สึกตัวเอง ไม่มีอะไรปิดกั้นความรู้สึกเขาอีกแล้ว ทุกอย่างคือคำว่ารักที่พร้อมแสดงออกกับเธอ และทุกอย่างจะต้องถูกต้องคู่ควร

ตอนที่ 25

กลางดึกของคืนซึ่งสุดเขตต์แทรกตัวลงบนที่นอน เขารั้งร่างกายของต้นหอมเข้ามากอดเช่นคืนที่ผ่านมา รู้ดีว่าสุดท้ายหญิงสาวก็ต้องเรียกร้องให้ทำแบบนี้ แต่ครั้งนี้แตกต่างไปจากเดิม เมื่อทันทีที่ร่างเล็กเข้ามาชิดแผงอก ร่างหนา ก็พยายามจะดิ้นตัวออกไปทันควัน

เพราะสัมผัสที่เปียดชิดบ่งบอกอะไรบางอย่าง ร่างกายของหญิงสาวภายใต้ชุดนอนบางลื่น เธอไม่มีชั้นในเป็นปราการขวางกั้น แรงสัมผัสเสียดสีรับรู้ได้ทันท่วงที

ความที่ สุดเขตต์ไม่ทันคาดคิดจึงเสียท่า ต้นหอมใช้ร่างกายขึ้นมากาบาททับเป็องบน และมันกำลังกระตุ้นสิ่งที่

หลับไหลให้ตื่นขึ้นมา

“ต้นหอม!! พี่คิดว่าเราคุยกันรู้เรื่องแล้วนะ” ร่างเล็กที่ทาบทับใช้ความอิมอวบเบียดเสียดกับแผงอกแกร่ง มันลากสัมผัสเชื่องช้าจนเขารับรู้ความชุ่มชื้น เลือดในตัวของเขากำลังปั่นป่วนไปหมดแล้ว

“หอมยินดีจะเป็นของพี่นะ พี่ไม่ชอบเหรอ..” เขาเล็กแทรกลงกลางหว่างขาคนเบื่อง่าย คนที่พยายามดิ้นออกแรงและหลบหนีสัมผัสสัณฐานจวนทรมานมาก มือหนาจึงตัดสินใจจะใช้กำลัง “ถ้าพี่เซตต์ผลัก หอมจะแก้ผ้า!!”

“หอมไม่ควรล้อเล่นกับเรื่องพวกนี้นะ!!” คนถูกขู่ไม่กล้าทำ เพราะเขาแน่ใจว่าต้นหอมทำจริง ไม่เคยมีคำว่าขู่กับสุดเขตต์เพราะเธอชนะตลอด

“หอมเหมือนคนล้อเล่นเหรอ บอกแล้วไงว่าหอมเต็มใจ” หญิงสาวพยายามจับมือของคนทีนอนราบมาสัมผัสร่างกาย แต่แขนแข็งแรงของเขาเกร็งแน่นไม่ยินยอม “อย่าฝืนตัวเองสิ หอมรู้พี่ต้องการ”

“ทำไมได้อันักหอม อย่าได้อะไรมาก...พี่เหนื่อย” พุดประหนึ่งขอร้องแต่คนที่คาบคร่อมกลับไม่ฟัง เธอสอดมือเข้า

ไปได้ชายเสื้อที่เขาสวมใส่ สัมผัสร่างกายซึ่งเต็มไปด้วยมวล
กล้ามเนื้อ

“หอมกำลังทำให้พี่โกรธนะ!!” สุดเขตต์พยายามหาวิธี
แต่เหมือนว่าเขาพลาดเสียแล้ว เมื่อคนที่สอดมือเข้าไปใต้ชาย
ผ้าซักมือออกมา จากนั้นเจ้าตัวก็ถอดเสื้อชุดนอนทันที เป็น
สุดเขตต์ที่ต้องหลับตาแน่นและใช้สองมือปิดทับ

“หอมทำบ้าอะไรเนีย!!!” สุดเขตต์โกรธมากเมื่อต้นหอม
ทำแบบนี้ เขายังหลับตาและไม่กล้าขยับร่างกายแต่น้อย สิ่ง
ที่เขาสัมผัสได้คือร่างเล็กผละออกไปจากตัว แต่เขาไม่กล้าลืมตา
ด้วยไม่รู้ว่าเธอปกปิดร่างกายหรือยัง

“ใส่เสื้อผ้าเดี๋ยวนี้นะหอม!!!” ไม่มีเสียงตอบรับจาก
หญิงสาวภายในห้อง แต่เขาก็ยังไม่กล้าลืมตา “หอม!! หอม
ไฉนที่พี่พูดใหม่!! พี่บอกให้ใส่เสื้อผ้าเดี๋ยวนี้อ!!”

แก๊ก!! แก๊ก!!!

เสียงที่หูได้ยินคือบานประตูถูกเปิดออก จากนั้นก็ถูก
ปิดลงในเวลาสั้น ๆ สุดเขตต์ลืมตาแล้วจึงมองไปรอบห้อง ไม่มี
คุณหนูต้นหอมอยู่แล้ว สองเท้าของเขาเริ่มวิ่งออกจากห้องตาม
ไปทันที

คุณหนูเอาแต่ใจกึ่งเดินกึ่งวิ่งไปตามทางเดิน เธอใช้ผ้าคลุมบ่าผืนบางคลุมกาย ใช้สองเท้าเปลือยเปล่าวิ่งกลับไปทักฤหาสน์ เธอเหนื่อยใจที่สุดเขตต์ตะคอกใส่เธอหลายครั้ง แต่เธอก็รู้ว่าตนเองทำเกินไป

หญิงสาวตัดสินใจจะแกล้งสุดเขตต์เพราะจะนอนที่เรือนร้อยรักคืนสุดท้าย อยากรู้ว่าเขาจะอดทนได้จริงหรือไม่ แต่เธอไม่ได้คิดวิธีเมื่อเขาจะเกรี้ยวโกรธ สุดท้ายตนเองก็ต้องวิ่งหนีออกมาเพราะความเหนื่อยใจ

เหนื่อยใจในการกระทำของตัวเองแท้ ๆ

“หอม! เดียวก่อน หยุดก่อน!!” สุดเขตต์พยายามร้องเรียกแต่ไม่ดังมาก เพราะกลัวว่าคนอื่นในบ้านจะรับรู้ อีกทั้งต้นหอมก็ยังอยู่ในชุดนอนไม่ค่อยเรียบร้อย ถึงมีผ้าคลุมบ่าทับก็ดูไม่ดี

“นั่นใครนะ” รบภ.ซึ่งเดินตรวจตราบริเวณรอบฤหาสน์ สาดแสงไฟไปทางต้นหอม สุดเขตต์วิ่งเร็วกว่าเดิมก่อนจะกอดรวบร่างเล็กเอาไว้ หากมีใครเห็นเธอสภาพนี้ต้องพุดถึงในทางไม่ดีแน่นอน

สองวงแขนกอดรวบมือหนึ่งก็ปิดปากไม่ให้ส่งเสียง

จากนั้นก็พาคนตัวเล็กเข้าไปหลบหลังพุ่มต้นแก้ว จากที่จะได้นอนหลับในเวลาใกล้เที่ยงคืน กลายเป็นว่าต้องมาวิ่งไล่จับในสวนข้างคฤหาสน์ เขาอยากจะตีคนหาเรื่องกลางดึกเสียจริง

“อย่าตื่นนะหอม ถ้ามีใครเห็นหอมแบบนี้จะไม่ดี เข้าใจที่พี่พูดไหม” สุดเขตต์พูดเสียงต่ำหยาบ เขาเป็นห่วงเธอมากกว่าใคร ในขณะที่คนฟังเข้าใจว่าเขาโกรธอยู่ ร่างเล็กจึงไม่สนใจว่าตัวเองจะเสียหาย เธอพยายามดิ้นไม่หยุด

“หอมอยู่เฉย ๆ ซิ” สุดเขตต์กอดคนตัวเล็กแน่นเมื่อรปภ.เดินเข้ามาใกล้ หลบแสงไฟที่สาดผ่านต้นแก้วเป็นรอบที่สอง ออกแรงกอดคนตัวเล็กแน่นจนคิดว่าเธอน่าจะเจ็บตัวแล้วแน่ สุดท้ายรปภ.ก็เดินผ่านไปยังด้านหลังคฤหาสน์

“เจ็บหรือเปล่า พี่ขอโทษ” สุดเขตต์คลายวงแขนแล้วจึงลูบเบาหญิงสาวแผ่วเบา เขากลัวว่าตนเองจะกอดเธอแน่นไป แต่เมื่อคลายวงแขนต้นหอมก็พลันจะตื่นหนี คนตัวโตจึงได้กอดรวบอีกครั้งและลุ่มไปกับพื้นหญ้า

“ปล่อยนะ หอมจะไปนอนห้องตัวเอง” คนพูดทำเสียงอ้อมแอ้มในลำคอ ความน้อยทำให้ไม่กล้าเผชิญหน้า ยังมีความรู้สึกที่กลัวสุดเขตต์โกรธด้วย

“พี่คิดว่าเราคุยกันรู้เรื่องแล้วนะ หอมควรเข้าใจพี่สิ”
ต้นหอมเข้าใจทุกอย่าง แต่ตอนนี้เธอกำลังมีความน้อยใจที่
เท่านั้น “หอมหยุดตื่นก่อน หอมฟังพี่ หอม..”

สุดเขตต์กระชับร่างที่ติดกับพื้นหญ้าเข้ามาจูบ เขารวบ
สองมือเล็กที่พยายามต่อสู้ไว้เหนือหัว บดเบียดริมฝีปากคนที่
นอนราบอย่างหนักแน่น เธอทำให้เขาโกรธและห้วงปะปนกัน
ไปหมด

คนถูกจูบปรับอารมณ์ตามไม่ทันสักนิด เขาโกรธที่เธอ
ทำเรื่องไว้ในห้อง แล้วทำไมถึงมาจูบเธอตรงนี้ได้ ยังไม่ทันที่
ความคิดจะได้กลับมา มือหนาของสุดเขตต์ก็กอบกุ่มเต้าอวบ
ไว้มน แรงสัมผัสเคล้าคลึงผ่านเนื้อผ้าที่บางลื่น สร้างความ
กระสันต้องการในตัวหญิงสาวให้แตกกระจาย

ร่างเล็กแอ่นเอนอกอวบให้เขาสัมผัส จากอกซ้ายย้าย
ไปอกขวาตามแต่ใจ ริมฝีปากก็บดเบียดจูบชายตรงหน้าไป
ตามอารมณ์กระสัน เธอลืมไปแล้วว่าตอนนี้กำลังอยู่ในสวน
ของบ้าน

“หอมต้องการแบบนี้จริง ๆ ไช้ไหม” สุดเขตต์ถามซิด
ชอกคอหอมกรุ่น เขาสอดมือหนาเข้าไปใต้เนื้อผ้าบางเบาของ

หญิงสาว สัมผัสอ้อมพร้อมกับคำถามแทบพรวด

เพียงฝ่ามือสัมผัสโดยไร้สิ่งขวางกั้นก็ทำให้ต้นหอมไม่
เป็นตัวเอง ร่างกายที่สวยงามตั้งแต่หัวจรดเท้าไม่เคยให้ใครจับ
ต้อง วันนี้สุดเขตต์กำลังย่างกรายไปตามเนื้อผิวบอบบาง

“หอมต้องการแบบนี้จริง ๆ ใช่มั้ย” สุดเขตต์ถามซ้ำอีก
ครั้ง แม้ปากจะถามแต่ร่างกายไม่ได้หยุดปลุกเร้า ปลายนิ้ว
สัมผัสความชุ่มชื้นของตุ่มไต่ มีเสียงครางในลำคอบ่งบอกว่าเธอ
ช่านเสีย

เขาอาจหยุดมันไม่ได้อีกแล้วหากเจ้าหล่อนยังเจียบบแบบ
นี้ เขาคือชายมีเลือดเนื้อ และเขาคือคนที่รักและต้องการเธอ
มากกว่าใคร

“ไม่... อืม..หอมขอโทษ” ต้นหอมกลืนใจตอบไปในที่สุด
และนั่นก็เป็นการปิดสวิทช์การกระทำรุกล้ำของชายหนุ่ม

สุดเขตต์ผลัดตัวออกก่อนจะนั่งหันหลังให้กับหญิงสาว
เขาใช้ความอดทนข่มอารมณ์ต้องการซึ่งเกินขีดสุด เขาแทบจะ
แตกสลายไปตรงนี้แล้ว เขาต้องการเธอจนใจแทบขาด มือ
สองข้างกำแน่นและบอกตัวเองว่า ‘ไม่’

“ความจริงหอมแค่อยากแก้มึง ตั้งใจว่าจะนอนที่เรือน

ร้อยรักคืนสู่สุดท้าย อยากรู้ว่า...พี่จะทนได้จริงไหม” ต้นหอมจัดระเบียบเสื้อผ้าตัวเอง เธอรั้งผ้าคลุมบ่ามาคลุมทับไว้ ความรู้สึกมากมายยังตราตรึงไปหมด รวมไปถึงความรู้สึกผิด “หอมขอโทษค่ะ”

สุดเขตต์หอบหายใจออกมาแรง ๆ หลายรอบ เธอหาเรื่องไม่เว้นวันซะจริง ๆ หากเธอเป็นเด็กเขาคงอยากตีเธอ

ผ่านไปหลายนาทีกว่าที่ สุดเขตต์จะข่มอารมณ์ได้ เขาหันกลับมาหาคนตัวเล็กที่นั่งเงียบ ๆ ด้านหลัง จากนั้นก็ถอดรองเท้าตนเองไปสวมให้

“ไปนอนที่ห้องตัวเองดีแล้ว เดินไปได้ใช่ไหม” เขาถามด้วยไม่ได้แหย่มองหน้าคนตัวเล็ก กลัวว่าความต้องการมากมายจะกลับมา เพียงแค่เห็นเรียวขาผ่านแสงสลัวก็ใจระส่ำ

“หอมขอโทษค่ะพี่เขตต์” สุดเขตต์กัดฟันแน่นมองหน้าคนพูด เขาวางมือบนหัวเธอเบา ๆ ไม่บ่อยเลยที่เขาจะได้ยินคำขอโทษ เพราะที่ผ่านมามาก่อนต้นหอมถูกเสมอ

“พี่ไม่ได้โกรธ พี่แค่ห่วง รีบเดินไปเถอะจะได้ไม่มีคนเห็น พี่จะยืนรอจนกว่าหอมจะเข้าไปในบ้าน”

“คะ” ต้นหอมยอมที่จะเดินไปยังคุกหาสน์แต่โดยดี
ก่อนที่จะเข้าไปในตัวบ้านยังมองกลับมาหาชายตัวสูง ยังเห็น
ว่าเขาเียนมองมาทางเดิมไม่วางตา

ตอนที่ 26

สาวใช้คนหนึ่งวิ่งกลับมาหาสุดเขตตัวอย่างกระตือรือร้น จากนั้นจึงได้รายงานว่าคุณหนูต้นหอมยังไม่ตื่นนอน และวันนี้จะไม่ไปทำงานกับชายหนุ่มด้วย ได้รับคำตอบเขาจึงพยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะขับรถออกไปจากรั้วคุณหาสน์

ชายหนุ่มไม่รู้หรอกว่าต้นหอมกำลังคิดอะไรอยู่ ยังคิดมากเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนหรือไหม แต่ที่เขาแน่ใจคือ...คุณหนูต้นหอมกำลังหลบหน้า หากมันทำให้เธอสบายใจเขาก็จะไม่ขัดข้อง ให้พักผ่อนอย่างเต็มที่ตามความต้องการ อยากจะรู้อยู่เหมือนกันว่า...จะทำได้กี่วัน คนที่เป็นเงาของเขาทุกกลม

หายใจจะหลบหน้าได้สักเท่าไร

สายของวันได้รับรายงานจากเลขานุการห้อง สีสาว
ที่มงานของต้นหอมถูกรถของคฤหาสน์มารับ พวกเธอได้รับ
คำสั่งให้ไปทำงานกับต้นหอมที่บ้าน เป็นเครื่องหมายยืนยันว่า
การหลบหน้าี้มีความจริงจัง

สุดเขตต์หิบบโทรศัพท์ต่อสายหา มารดา อยากรู้ว่า
คุณหนูต้นหอมทำอะไรอยู่ การได้เห็นหน้าในห้องทำงานทุกวัน
ต่อให้ชอบหาเรื่องก็เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต อาหารมือเที่ยงก็ดู
เจียบเหงาเมื่อไม่มีเจ้าตัวอยู่

“คุณหนูของแม่ทำอะไรอยู่ครับ ได้ข่าวว่ารับที่มงานไป
ที่บ้าน” สุดเขตต์กรอกเสียงตามสาย

(“ใช่ ตั้งใจมากเลยนะ ห้องโถงมีแต่ราวเสื้อผ้าเต็มไป
หมด แม่เห็นแล้วชื่นใจมาก ไม่คิดว่าคุณหนูของแม่จะเก่ง
ขนาดนี้”) ชายหนุ่มเอนตัวพิงเก้าอี้อย่างอารมณ์ดี คุณหนูของ
แม่เก่งเสมออยู่แล้ว ใครเลยจะเทียบเท่าได้เล่า

“ไม่ได้สร้างเรื่องเอาแต่ใจใช่ไหมครับ”

(“ก็มีโววายตามปกตินั่นแหละ แต่ที่มงานของคุณหนู
ดูเข้ากันได้ดีนะ เหมือนเป็นเพื่อนกันเลย”)

“ดีครับ ฉันมีอู่เพียงเดียวผมกลับไปทานอาหารที่
คุณหาสนั่นะครับ มีงานจะคุยกับคุณหนูของแม่ด้วย” ชายหนุ่ม
อ้างเรื่องงาน จะบอกไปตามตรงว่าคิดถึงก็กลัวมารดาจะ
ตำหนิ

(“ได้สิ ตั้งใจทำงานนะลูก”)

“ครับแม่” สุดเขตต์วางสายก่อนจะทำงานตรงหน้า เขา
ตั้งใจจะกลับบ้านและไม่กลับมาที่บริษัทอีก เองงานไปทำกับ
คุณหนูต้นหอมก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร

ความสามารถของสุดเขตต์ตั้งแต่เด็กจนโตที่โดดเด่น
นั่นคือการบริหารทุกอย่างได้ดี เขาถูกฝึกมาโดยคุณหนู
ต้นหอม จะต้องทำทุกอย่างในชีวิตให้ดีพร้อม ทั้งเอาใจคนหา
เรื่องอย่างต้นหอมและการเรียนซึ่งไม่เคยบกพร่อง งานบริหาร
จึงเป็นเรื่องคุ้นชินไปเสียได้

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

“ขออนุญาตค่ะ” จอมขวัญเคาะประตูแล้วจึงได้ส่งเสียง
จากนั้นเจ้าตัวก็ผลักประตูเข้ามาในห้อง มีรอยยิ้มจากชายผู้ถือ
โทรศัพท์ส่งมาให้ “อารมณ์ดีจังเลยนะคะ วันนี้มีอะไรพิเศษ
ไหม”

“ไม่ได้มีอะไรพิเศษครับ คุณจอมขวัญมีอะไรหรือเปล่า”
สุดเขตต์วางโทรศัพท์ก่อนจะยิ้มบาง ๆ ส่งให้ ทุกอย่างไม่ได้มี
อะไรพิเศษ ในทุกวันก็เป็นแบบนี้เสมอ คือมีคุณหนูต้นหอมอยู่
ในชีวิตของเขา

“ก็ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ พอดีว่าแผนกออกแบบจะมี
กินเลี้ยงมือเที่ยงกันนิดหน่อย งานของพวกเราจบแล้ว ทุกคน
ก็เลยอยากจะให้คุณสุดเขตต์ไปกับเรา” คนเอยชวณั่งลง
ตรงหน้าโต๊ะทำงานของชายหนุ่ม แท้จริงคนที่อยากให้คุณสุดเขตต์
ไปคือเธอ ไม่ใช่เหล่าทีมงานแต่อย่างใด

“คงไม่ได้ครับ พอดีวันนี้ผมนัดทานข้าวกับคุณต้นหอม
แล้ว” จอมขวัญยิ้มเจื่อนพลงมองไปภายในห้อง ก่อนเข้ามา
ได้ถามจนแน่ใจแล้วว่าคนที่ตามเป็นเงาติดตัวชายหนุ่มไม่ได้มา
ด้วย

“เข้าใจแล้วค่ะ คุณสุดเขตต์กับคุณต้นหอมนี้สนิทกันจัง
เลยนะ คนในบริษัทถึงได้เข้าใจผิดว่าคบกัน”

“เรื่องที่พวกเขาคิดว่า...ผมกับคุณคิดอะไรกัน นั่นคือ
เรื่องเข้าใจผิดครับ แต่ผมกับคุณต้นหอมเป็นเรื่องเข้าใจถูก
แล้ว” สุดเขตต์ยิ้มส่งให้อีกครั้ง ก่อนที่มือจะเปิดแฟ้มเอกสาร

โดยไม่ได้สังเกตใบหน้าคนฟัง “ผมกับคุณต้นหอมเรารู้จักกัน มาแต่เด็กครับ ไม่มีเรื่องอะไรในชีวิตเธอที่ผมไม่รู้”

คนฟังหน้าชาจนไม่รู้ว่าจะควรจะเอ่ยถามอะไรมากไปกว่านี้ ใบหน้าอ่อนหวานที่ปั่นยืมเข้าหาแต่กร้าว เธอพยายามฝืน ยืมและพยายามอยู่ห้องนี้ต่อไปให้ได้ ไม่คิดว่าเมื่อสุดเขตต์อยากจะพูดอะไรที่ตรงไปตรงมา มันจะตรงมากจนเธอนั้นรับไม่ไหว

“ชัดเจนจังเลยนะคะ นี่คุณกับคุณต้นหอมคงเป็นแฟน กันแล้วแน่เลย ใช่ไหมคะ” แม้จะลำบากใจไม่น้อยแต่ก็ยังคง ความอ่อนหวานดังเดิม สำหรับจอมขวัญเท่านี้เธอผ่านไปได้

“ครับ” คนสนใจเอกสารเงยหน้าตอบ ผิดไปจาก ความคิดของจอมขวัญ ด้วยข่าวลือหนาหูพูดกันว่า หากคน ทั้งคู่คบหากันจริง...หมายความว่าสุดเขตต์หวังในหน้าที่ เพราะตนเองก็เป็นเพียงลูกคนใช้ในบ้านเท่านั้น

“แล้วคุณจอมขวัญล่ะครับ ทำงานที่นี้มาสักพักแล้ว อย่าสนใจแต่ทำงานจนลืมเรื่องหัวใจนะครับ ได้ยินหนุ่ม ๆ พวกกันชมคุณเยอะเลย”

“แหม!! ก็ไม่ใช่คนที่อยากให้ชมนี่คะ”

“บางครั้ง....คนที่อยากให้ชมเขาอาจมีคนที่อยากชมอยู่แล้วไงครับ” คราวนี้สุดเขตต์มองหน้าหญิงสาวตามตรง เขาพอจะมองออกถึงอะไรบางอย่าง แต่เขาไม่ค่อยแน่ใจ เดิมทีตนเองและจอมขวัญรู้จักกันมาก่อน และที่ผ่านมากบ๊องซึ่งเป็นเพื่อนสนิทก็ดูจะสนใจเธอ แต่เพราะอะไรจอมขวัญถึงมีท่าทีมาทางเขาได้

“ลองเปิดใจกว้าง ๆ ครับ บางทีคุณจอมขวัญอาจจะมองข้ามใครไป เช่น นพเพื่อนของผม” คนฟังยิ้มอ่อน เธอคิดว่าตัวเองพลาดแล้วที่เข้ามาคุยกับเขา สถานการณ์ตามความต้องการจึงได้ยากเย็นขึ้นขนาดนี้ “คุณจอมขวัญมีเรื่องอื่นอีกไหมครับ พอดีบายนี้นะผมจะไม่กลับเข้ามาในบริษัทแล้ว”

“ไม่ค่ะ ตามสบายนะคะ อืม...งั้นจอมขอตัวก่อนละกันนะคะ” จอมขวัญลุกขึ้นยืนก่อนจะออกไปจากห้อง มีเพียงสายตาของสุดเขตต์เท่านั้นที่มองส่ง

ชายหนุ่มถอนหายใจออกมาเบา ๆ แล้วจึงพิงกายกับพนักพิงด้านหลัง ผู้หญิงเป็นเพศที่เข้าใจยากที่สุด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเข้าใจไม่ได้ ความต้องการของผู้หญิงเป็นไปตามอารมณ์มากกว่าความคิด

เสร็จจากการทำงานของตนสุดเขตต์จึงเข้าไปหา วุฒิกกร ตอนนี้เจ้านายผู้ดำรงตำแหน่งประธานบริษัท กำลังเคร่งเครียดในการขยายกิจการออกต่างประเทศ ยิ่งเติบโตมากเท่าไรผู้บริหารก็จะเหนื่อยมากเท่านั้น ชายหนุ่มรู้ดีว่าทุกอย่างทำไปก็เพราะลูกสาวคนเดียว

“ความจริงคุณท่านแบ่งงานมาให้ผมเพิ่มก็ได้นะครับ” นิ่งคุยเรื่องอื่นไปได้เล็กน้อยเขาจึงได้เอ่ยพูด เขาอยากให้อุฒิกกรมีเวลาอยู่กับต้นหอมบ้าง

“แค่ที่นายทำตอนนี้ก็เยอะมากแล้ว ไหนจะงาน ไหนจะต้องคอยตามใจยายหอม ฉันยังไหวอยู่” ปากบอกว่าไหวแต่ งานที่กองบนโต๊ะก็ไม่น้อย การเริ่มต้นต้องใส่ใจเป็นพิเศษ เป็นการทำงานที่เติบโตอย่างมั่นคง

“ผมทราบครับว่าคุณท่านยังไหว คุณท่านยังแข็งแรง แต่ผมแค่อยากให้พัก ลองหาเวลาไปเที่ยวกับคุณหนูดีไหม ครับ ผมจะช่วยจัดการเรื่องที่พักให้”

“ฉันรู้ว่านายต้องการอะไร” วุฒิกกรขยับไปนั่งข้างกายสุดเขตต์ ตบเบา ๆ บนบ่าของเขา ไม่ผิดหวังเสียจริงที่เชื่อมั่นใน

ตัวชายคนนี้ “หลังจากจบเรื่องขยายงานออกต่างประเทศ ฉันก็จะวางมือยาว ๆ แล้ว และฉันก็เตรียมทริปเที่ยวต่างประเทศเอาไว้ จะเที่ยวให้ยายหอมเปื้อนฉันเลย”

“จริงหรือครับ” สุดเขตดีใจอย่างไม่ปิดบัง แค่คิดว่าต้นหอมจะได้เที่ยวกับบิดาแบบยาว ๆ ก็รับรู้แล้วว่าเจ้าตัวจะมีความสุขมาก “ฉันรบกวนแบ่งงานบางส่วนให้ผมเถอะครับ ผมสามารถช่วยคุณท่านได้มากกว่านี้แน่นอน ผมอยากให้งานของคุณท่านจบเร็ว ๆ อยากให้คุณท่านมีเวลาให้กับคุณหนูมากขึ้น”

“ได้ ๆ” วุฒิกรจำเป็นต้องยอมจริง ๆ นอกจากเรื่องที่พูดบอกว่าจะลามมือ อีกเรื่องคือการทำให้สุดเขตต์และต้นหอมได้เริ่มต้นชีวิตครอบครัว ลูกสาวของเขาจะต้องได้รักกับคนดี ๆ และสุดเขตต์คือผู้ชายที่ลูกสาวเลือก

ตอนที่ 27

แบบเสื้อผ้าของนางแบบคนอื่น ๆ แล้วเสร็จไปจนหมด จะเหลือก็แต่ชุดฟิनाเล่ที่คัดสรรเท่าไรก็ยังไม่ถูกใจ ทั้งชุด แบบ ผ้าแบรนด์ ตลอดไปจนแนวทางแก้ไข น้ำตาลและสามเพื่อนสนิทต่างพยายามคัดสรรแต่หาทางออกไม่ได้ สุดท้ายทั้งห้าคนก็เหมือนยอมตายในกองผ้าห้างออกไปมีสาวใช้ที่อยูรรอเรียกชาน ยังมีแม่นมที่คอยนั่งมองห่าง ๆ ด้วยความห่วงใย

“โ้ย้ย!!! ไม่ได้ตั้งใจเลย อะไรกันเนี่ย!!”

ปึ้ง!!!

สมุดแบบถูกฟาดลงกับพื้นเป็นรอบที่สอง น้ำนิ่งที่อยู่

กับกองผ้าใกล้ตัวคุณหนูต้นหอมจึงได้ติดตัวนั่งอัดโน้ตไว้ พวกเธอตาเลยไปหมดด้วยงานที่ทำ หลังจากตอนแรกตื่นตะลึงกับความใหญ่โตของบ้าน

“พักก่อนไหมคะคุณหนู นี่สิบเอ็ดโมงแล้ว ถ้าได้ทานอะไรอาจจะทำให้คิดออกก็ได้ล่ะคะ” แม่นมเห็นวีสสาวนั่งกันเงิบไม่กล้าพูดอะไร คนที่คิดว่าพอจะช่วยเหลือได้จึงเข้ามาหา

“นมพาเพื่อน ๆ หอมไปทานก่อนละกันค่ะ หอมยังไม่หิว” แม่นมและวีสสาวมองหน้ากันนิ่ง ไม่ใช่เพราะการให้ไปหาอะไรกินก่อน แต่เป็นคำเอ่ยเรียกที่บอกว่า ‘เพื่อน’ คนที่เลี้ยงดูคุณหนูมาแต่เด็กยังแปลกใจ

“ไปสิ ไปกินข้าวกันก่อน ฉันยังไม่หิว” ต้นหอมหันไปสนใจแบบซดต่าง ๆ หลายซดที่สวยงามแต่เมื่อถูกนำมาประกอบกับเครื่องเพชรแล้วไม่เหมาะสม เธอจึงพยายามมองหาซดที่ขับส่งเครื่องเพชรมากขึ้น

“พวกเรารอทานพร้อมคุณต้นหอมค่ะ” พระยายเป็นฝ่ายเอ่ยพูด เพื่อนทั้งสามก็พลันพยักหน้าตาม มีแววตาดีใจและปลื้มที่พวกเธอแทบพูดไม่ออก ไม่คิดว่าตัวเองจะได้เป็น

เพื่อนกับลูกเจ้านาย

“จ้ะฉันจะไปหาของว่างมาให้เพื่อน ๆ คุณหนูนะคะ”

“คะนม”

หลังจากแม่มนมผลัดตัวออกไปทุกคนก็พยายามหาแบบกันต่อ ตอนนี้น้ำตาลและเพื่อนทั้งสามหันไปสนใจหาข้อมูลไม่ได้สนใจกองผ้าที่ถูกกระชากรื้อด้วยอารมณ์คนเอาแต่ใจ ทุกคนพยายามช่วยกันหาแบรนด์เสื้อผ้าน้องใหม่ที่ไม่โดดเด่นมากเกินไปเหมือนกับที่ต้นหอมไม่ต้องการนางแบบมืออาชีพ

จากลิสต์รายชื่อแบรนด์ต่าง ๆ ซึ่งสี่สาวช่วยกันค้นหาต้นหอมที่อยู่กับกองผ้าก็เหยียดด้วยาวนอนหลับตา สุดท้ายคนที่ออกแรงอาละวาดเพราะหงุดหงิดก็หายใจสม่ำเสมอ เป็นสัญญาณว่าเธอหลับเสียแล้ว

“ประภา...” น้ำตาลที่มองไปเห็นคนนอนหลับแอบส่งเสียงบอกเพื่อน พวกเธอยิ้มเอ็นดูแล้วจึงได้ปิดปากกลั้นหัวเราะ ประภานั่งอยู่ใกล้สุดจึงได้ขยับตัวออกห่าง กลัวว่าตนเองจะทำให้คุณหนูต้นหอมต้องตื่น

“จะว่าไปก็เหมือนเด็กเล่นนะ โวยวายหาเรื่อง สุดท้ายก็หลับ น่ารักเนอะ...ว่าไหม” น้ำนิ่งกระซิบบอกเพื่อน พวกเธอ

เริ่มที่จะคุ้นชินกับคุณหนูบ้านนี้มากขึ้นแล้ว

“คุณต้นหอมเรียกพวกเรว่าเพื่อนด้วย ความจริงไม่เรียกจิกหัวก็ดีใจจะแย่แล้วอ่า เราว่าคุณต้นหอมไม่ได้ร้ายนะ เหมือนคุ้นชินกับการทำตัวแบบนี้มากกว่า” พะพายพูดอย่างปลอบปลี้ม ไม่ทันสังเกตว่ามีชายตัวสูงเดินเข้ามาในห้องโถงจนเมื่อสุดเขตต์ย่อดำนั่งลงบนสันเท้าพวกเธอจึงมองเห็น

“สวัสดีค่ะคุณสุดเขตต์” พวกเธอยกมือไหว้โดยใช้น้ำเสียงไม่ดังมาก ชายหนุ่มมองไปด้านหลังก็เข้าใจทุกอย่าง

“งานมีปัญหาหรือครับ” จากร่องรอยของการอาละวาดทำให้สุดเขตต์เดาไม่ยาก เรื่องการทำลายข้าวของเป็นเรื่องคุ้นชินของบ้านนี้ และหลังจากเหนื่อยเจ้าตัวก็จะหลับอย่างที่เราเห็น

“ยังไม่มีชุดพินาเล่ที่ถูกต้องใจคุณต้นหอมค่ะ”

“แล้วชุดอื่น ๆ ละครับ”

“เรียบร้อยหมดแล้วค่ะ” น้ำตาลตอบพร้อมกับหมุนหน้าจอคอมพิวเตอร์ให้กับเขา สุดเขตต์นั่งลงกับพื้นแล้วเลื่อนดูงานหน้าต่าง ๆ ทั้งแบบชุด โทนการแต่งหน้า ทรงผมที่เหมาะสมกับรูปร่างนางแบบ

“การจัดงานและเวทีละครับ” สุดเขตต์ถามต่อเมื่อ

มองเห็นความเรียบร้อย ทั้งสี่คนเป็นคนที่ทำงานละเอียดอยู่แล้ว
เพียงแต่ต้องรองรับความต้องการของต้นหอมเท่านั้น

“ยังเหลือไปดูสถานที่จริงนิดหน่อยค่ะ” ประภาขึ้นแบบ
งานให้สุดเขตต์ เขาเปิดหน้าเอกสารพร้อมกับฟังคำอธิบายที่
ระดับเสียงไม่ดังมาก “คุณต้นหอมโอเคกับแบบ แต่จะไปดู
สถานที่จริงพรุ่งนี้ เพื่อปรับแก้ให้ทันเวลาค่ะ”

สุดเขตต์พยักหน้ากับรายละเอียดงาน มองว่าต้นหอม
รอบคอบแม้ว่าจะเป็งานแรก ทั้งที่ไม่เคยทำงานมาก่อนแต่ก็
ลำดับการทำงานได้ดีทีเดียว

แม่นมและสาวใช้สองคนยกอาหารว่างมาเสิร์ฟ น้านึ่ง
และเหล่าเพื่อนต่างรับของกันเจียบ ๆ มีสายตาของแม่นมซึ่ง
มองคุณหนูอย่างห่วงหา จากนั้นก็ปลดผ้าคลุมบาทว์เองไปห่ม
ให้คนนอนหลับ สุดเขตต์เพียงแต่มองด้วยคุ่นชินภาพเหล่านั้น
ส่วนสี่สาวรู้สึกอับจนไปทั้งหัวใจ พวกเธอรู้ว่าคุณหนูผู้เอาแต่ใจ
ขาดมารดาแต่เด็ก

“ชุดฟิनाเล่ติดปัญหาอะไรพิเศษหรือเปล่าครับ” เขา
กลับมาสนใจปัญหาที่ต้นหอมกำลังเผชิญ เพราะอะไรที่ชุดอื่น
หาได้เรียบร้อย แต่ชุดฟินาเล่กลับติดขัด

“เพชรชุดฟิनाเล่เป็นโทนขาวแดงคะ คุณต้นหอมมองว่าเสื้อผ้าดึงดูดความสนใจมากไป คุณต้นหอมอยากได้ชุดที่ไม่โดดเด่นมากแต่มีความหรรดูดี สีของชุดก็ต้องขับส่งเพื่อดึงความสนใจให้เพชรเด่นที่สุด” น้ำตาลเปิดภาพชุดต่าง ๆ ให้สุดเขตต์ได้ดูพลางอธิบายรายละเอียด

“ชุดอื่นเราดึงโทนของเพชรออกมาใช้ แต่ความขาวแดงของทับทิม มันดูเข้ากับทุกชุด แต่มันมีความกลืนกันมากเกินไปคะ คุณต้นหอมไม่ต้องการแบบนั้น” พระพายพูดเสริม

สุดเขตต์นิ่งเงียบด้วยความคิด เขาอยากช่วยอะไรเธอได้บ้าง สายตามองไปยังกองเสื้อผ้าและราวแขวนชุด มีชุดมากมายหลายแบบ บางชุดเป็นของแบรอนด์ดังระดับโลก แต่ก็ยังเป็นชุดที่ไม่เหมาะจริง ๆ

“สัดส่วนนางแบบชุดฟินาเล่เท่าไรครับ” พระพายรีบหยิบอีกแฟ้มส่งให้กับสุดเขตต์ทันที เขามองสัดส่วนความสูงแล้วโบกมือเรียกสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาหา “นี่เป็นสัดส่วนของคุณหนูต้นหอมหรือเปล่า”

“คุณหนูสูงกว่าสามเซนติเมตรคะ แล้วก็เอวเล็กกว่าครึ่งนิ้ว ความยาวแขนกับบ่ารวมทั้งช่วงสะโพกเท่ากับคุณหนู

ค่ะ” สาวใช้ที่ดูแลเสื้อผ้าของต้นหอมเป็นหลักอธิบาย สีสาวที่รับฟังถึงกับตกตะลึง ความอลังการบ้านนี้มีมากมายนัก

“ช่วงนี้คุณหนูชอบเสื้อผ้าเยอะไหม”

“ก็เรื่อย ๆ นะคะ บางส่วนยังไม่ได้ให้เอาไปทำความสะอาดด้วย” สุดเขตต์พยักหน้าเข้าใจก่อนที่จะยิ้มออกมา เขายกนาฬิกาขึ้นมองเล็กน้อย ด้วยเวลานี้คนที่ทำงานควรจะทานข้าวได้แล้ว

“ถ้าอย่างนั้นคุณน้ำตาลกับเพื่อน ๆ ไปทานอาหารเที่ยงกันก่อน ถ้ารอคุณต้นหอมก็น่าจะบ่ายสามโมงได้” สุดเขตต์มองไปยังคนนอนหลับ มีแม่นมที่คอยโบกด้วยสมุดเล่มบางเบา ๆ “หลังจากทานอาหารก็หารายละเอียดเรื่องชุดสำรองไว้แล้วผมจะช่วยอีกแรงในการหาชุดที่เหมาะสม”

“ได้ค่ะ” สีสาวรับคำ พวกเธอมองไปยังคนนอนหลับ แล้วจึงลุกตามสาวใช้คนหนึ่งออกไป

เมื่อจัดการทั้งสี่สาวให้ไปกินข้าวเรียบร้อยแล้ว สุดเขตต์ก็หันไปสั่งสาวใช้คนหนึ่งให้จัดโซฟาในห้องนั่งเล่น จากนั้นก็โอบอุ้มคนนอนหลับไปยังที่หมาย ห้องโถงที่เคยผ่านมรสุมอารมณ์จึงได้กลับมาเป็นปกติ

เวลาผ่านไปคุณหนูตื่นหอมตื่นจากการหลับไหล มีแม่มมนั่งอยู่ข้างกายด้วยความเป็นห่วง ส่วนสุดเขตต์นั่งอ่านเอกสารงานบนโซฟาอีกตัว

“หอมหลับเหรอนี่!! แล้วสีคนนั้นล่ะ!!” คนเพิ่งตื่นโวยเสียงลั่น เธอเพียงหลับตานึกภาพเสื้อผ้านั้น ไหงกลายเป็นว่าหลับไม่รู้ตัวแบบนี้

“อยู่ห้องนั่งเล่นครับ กำลังหาแบบเสื้อผ้าอยู่” สุดเขตต์เป็นผู้ตอบ เขามองจับจ้องคนที่หลบสายตาเล็กน้อยก่อนจะยิ้ม “ทานข้าวก่อนแล้วค่อยไปทำงานต่อ”

“แซนดิวิชละกันหอมอยากไปทำงานต่อเลย” ชายหนุ่มจับรั้งมือเด็กเมื่อจะลุกจากโซฟา มีสายตาของผู้เป็นมารดา มองมาอย่างไม่พอใจ แต่สุดเขตต์ไม่ได้สนใจมากนัก “อะไรพี่เขตต์ หอมบอกว่าจะไปทำงานไง ก็ให้คนยกแซนดิวิชไปให้สิ”

“ทานข้าวครับ!” น้ำเสียงโทนต่ำไม่จริงจังกวาด แต่คนฟังก็พอรู้ว่าเขากำลังพยายามไม่ดู ความที่เมื่อคืนสร้างเรื่องเอาไว้ เจ้าตัวจึงยอมโอนอ่อนไม่หาเรื่อง

“กินไปทำงานไปได้ไหมล่ะ? หอมอยากทำงานต่อ นอนไปตั้งสามชั่วโมง” คนพูดทำเสียงอ้อมแอ้มไม่ใช่อารมณ์

แอบเห็นสายตาแม่นมมองมาอย่างสงสัย

“จ้ะนมไปจัดการให้นะคะคุณหนู”

“ให้คนอื่นไปก็ได้ นมจะเดินอะไรเยอะแยะ ปวดขาไม่ใช่หรอคะ” คนเจ้าอารมณ์หันมาว่า เธอเป็นห่วงเสียมากกว่าจึงไม่อยากให้ทำ ความจริงวุฒิกฤก็ให้หยุดทำงานได้แล้วด้วยสุขภาพไม่แข็งแรง แต่แม่นมนั้นก็ยังหมั่นมาทำงานทุกอย่าง

“นมอยากทำคะ จะได้เลือกอาหารที่คุณหนูชอบ” แม่นมเดินแยกออกไปจากห้องด้วยรอยยิ้ม ไม่มีอะไรจะสุขเท่ากับความรักเหล่านี้อีกแล้ว ความรักที่มีต่อครอบครัวนี้เสมอมาในวันที่มารดาของต้นหอมออกจากบ้านใหญ่ตนก็ตามติดดูแลมาตลอด จะทุกข์ยากก็ขออยู่กับตระกูลนี้จนตาย

“น้องหอมหลบหน้าพี่หรือเปล่า”

“เปล่าซะหน่อย ปล่อยได้แล้ว หอมเครียดงานอยู่นะ” คนที่ยืนอยู่ปิดข้อมืออย่างไม่จริงจัง เธอไม่อยากจะยอมรับว่าหลบหน้าด้วยรู้สึกผิด ความคิดที่อยากทำอะไรไม่เป็นเรื่องเกือบทำให้เขาโกรธเธอมากแล้ว

“พี่จะช่วย แต่หอมหันมาคุยกับพี่ก่อน” สุดเขตต์ยืนขึ้น

และจับมือเล็กลูบเบา ๆ “อย่าหลบหน้าพี่อีกนะ ไม่ว่ากำลังคิดอะไรก็ไม่ต้องหลบ พี่ไม่มีทางโกรธหอม เข้าใจไหม?”

“ถ้าหอมไม่ให้พี่โกรธ พี่ก็ไม่มีสิทธิ์โกรธหอมหรอก!” พูดแล้วเจ้าตัวก็บิดตัวหนี ใครเลยจะยอมรับว่าตนเองรู้สึกผิดกับเขาก็เป็น ที่ผ่านมานอกจากจะไม่รู้สึกผิดกับใคร เธอก็ยังต้องชนะทุกสถานการณ์ด้วย

“ทีกลับมานอนนี่ก็เพราะห้องมันเล็ก อึดอัดจะตาย!! แต่ของก็เอาไว้มันแหละ เวลาใครมาห้องพี่เซตต์ จะได้ว่ามีเมียแล้ว” คนพูดลอยหน้าลอยตาส่วนคนฟังยกยืม ใครเลยจะกล้าเข้าไปในห้องของเธอ จะมีก็แต่คุณหนูต้นหอมเท่านั้นแหละที่อาจหาญ

ตอนที่ 28

“กินข้าวต้นหอม” สุดเขตต์ส่งเสียงเตือนเมื่อต้นหอมอมข้าวไว้ในปากเหมือนเด็ก ด้วยเธอกำลังสนใจสิ่งที่น้ำตาลพรีเซนต์งาน เมื่อได้ยินคำพูดของเขาเธอก็ยอมเคี้ยวข้าวทันที “ไม่ใช่เด็ก ๆ นะ ถ้ากินข้าวแบบนี้เดี๋ยวก็เป็นโรคกระเพาะหรอก”

“แต่หอมอ้มแล้วนะ” เธอกินไปได้เพียงแค่สามคำเท่านั้น ความสนใจอยู่ที่งานจนลืมความหิว คนที่กำลังพรีเซนต์งานจึงพลอยเงียบ ปล่อยให้คนทั้งคู่สนทนากันไปก่อน

“หอมกินไปได้สามคำเองนะ”

“แต่หอมอ้มแล้วไง” สุดเขตต์ดีสีหน้าเรียบตึง เขามอง

จึงและบอกให้เจ้าตัวรับรู้ เธอกำลังทำให้เขาไม่พอใจ ถึงเขา
จะไม่มีสิทธิ์โกรธแต่ก็มีสิทธิ์แสดงออกให้รับรู้ “กินอีกก็ได้ กล้า
ดียังไงมาบังคับหอมเนีย!!!”

พะพายและน้ำตาลมองหน้ากันยิ้ม ๆ ปากก็บอกไม่ให้
คนอื่นบังคับ แต่พวกเธอมองเห็นว่าสุดเขตต์ทำได้หลายเรื่อง
เจ้าตัวก็ยอมทำตามเหมือนไม่รู้ตัวเสียด้วย

กินข้าวไปได้ครึ่งจานมากกว่าที่เจ้าตัวประเมินตัวเอง
เอาไว้ ต้นหอมส่งจานข้าวให้กับสุดเขตต์พร้อมสายตาคาด
โทษ จากนั้นเธอจึงได้หันไปหาสี่สาวที่นั่งเงียบอยู่ ใช้มือโบก
ขยับเป็นการบอกว่าพูดได้ ขณะที่เธอยกน้ำขึ้นดื่ม

“จากที่เราลองเทียบสีของโหนดต่าง ๆ สีที่จะช่วยให้เพชร
กับทับทิมมีความโดดเด่นมากขึ้นคือสีดำค่ะ นางแบบของเรา
ผิวสีน้ำผึ้ง พอสวมชุดสีดำเข้าไปจะทำให้ดูดูเด่น เครื่องเพชร
ชุดนี้ตัวทับทิมมีความแดงสดดูเด่น ส่วนตัวเพชรที่ล้อมรอบเป็น
ขาวล้วน จะส่งให้โดดเด่นและน่าค้นหาในเวลาเดียวกันค่ะ”

“และจากที่เรามองหาหลาย ๆ แบรินด์ มีสามแบรินด์นี้
ที่น่าสนใจค่ะ” น้าเงงเสนอต่อหลังจากน้ำตาลพูดจบ มีพะพาย
ทางรูปภาพทั้งสามแบรินด์ โดยทุกแบรินด์เป็นสีดำล้วน

ทั้งหมด

“ไม่!” ต้นหอมพูดเพียงสั้น ๆ เธอพยายามนึกภาพตาม
แล้วแต่ยังไม่เหมาะสม ทั้งสามตัวเลือกยังไม่ถูกใจ

“หมายถึงสีหรือแบรนด์คะ” พระพายถามอย่างกลัวเกรง

“แบรนด์ สามแบรนด์นี้ยังไม่สวย ตัวนี้ก็พูซ่งบนอย่าง
กับนก ตัวนี้ก็ลากยาวอย่างกับนางเงือก นี่ก็สั้นอย่างกับงานพ
ริตดี!!”

“ลองดูเสื้อผ้าของตัวเองไหม” สุดเขตต์เอ่ยความคิดเห็น
เท่าที่เขาจำได้เสื้อผ้าของต้นหอมมีเยอะจนวุฒิกำลังต้องขยาย
ห้องให้ “บางทีอาจมีสักชุดที่ไม่ใช่แฟชั่นปีปัจจุบัน แต่มัน
อาจจะเหมาะกับเครื่องเพชรชุดนี้”

“ลองไปดูก็ได้ค่ะ” หญิงสาวยังไม่ค่อยมั่นใจ เธอรู้ว่า
ตัวเองมีเสื้อผ้าเยอะมาก แต่เธอไม่แน่ใจว่าจะมีชุดที่เหมาะสม
หรือไม่ แต่เมื่อมันไม่เสียหายก็น่าจะลองดู

เจ้าของบ้านพาทีมงานทั้งสี่คนเดินขึ้นไปยังห้องเสื้อผ้า
เป็นห้องกว้างทางปีกซ้ายของตึก ทั้งห้องถูกควบคุมด้วย
อุณหภูมิอย่างดี รอบห้องเป็นตู้เสื้อผ้าที่ถูกดีไซน์ด้วยกระจกใส
แต่ละราวแขวนเสื้อผ้าไล่สีไปตามโทนอย่างชัดเจน สี

สาวที่เข้ามาเหมือนหลุดไปยังอีกโลก มองเข้าไปในสุดยังมีชั้น
รองต่ำกว่าร้อยคู่ กระเป๋าก็มากมายจนเกินประมาณค่า
โชนกลางของห้องเป็นเครื่องประดับรูปแบบต่าง ๆ ทุกอย่าง
จัดเป็นระเบียบไม่มีแม้ฝุ่น

“ถ้าสีดำก็ต้องเป็นโซนนี้ ลองดูสิว่ามีชุดไหนบ้างที่...”
ต้นหอมหันไปหาสี่สาวที่เดินตามมา แต่พบว่าทั้งสี่คนกำลัง
มองไปตามทิศต่าง ๆ ไม่สนใจคนพูดเลย “นี่!!!! ฟังฉันไหม
เนี่ย!! ฉันพูดด้วยเนี่ย!!”

“พะ..ฟังค่ะ!!” พระพายหันมาเป็นคนแรกก่อนจะรีบยก
แฟ้มขึ้นดู เมื่อก็เธอหุบไม่ได้ยินอะไรเลย รู้เพียงห้องนี้สวย
ไปหมด เป็นสวรรค์ของผู้หญิงเลยก็ว่าได้

“ทำอย่างกับไม่เคยเห็นไปได้” คนผู้เป็นเจ้าของห้องพูด
อย่างเบื่อหน่าย ก็เธอเห็นห้องนี้จนเบื่อแล้วนี่

“ไม่เคยค่ะ” / “ไม่เคยค่ะ” / “ไม่เคยค่ะ” / “ไม่เคยค่ะ”

ต้นหอมที่หมุนตัวกลับมาหาเสื้อผ้าเป็นต้องหยุดชะงัก
ไม่คิดว่าทั้งสี่คนจะมีคำตอบที่เหมือนกัน หันมองไปทางสุด
เขตต์ก็พบว่าแอบลอบยิ้มออกมา คุณหนูที่เกิดบนกองเงินกอง
ทองนะหรือจะลวงรู้ว่าคนอื่นไม่มีห้องแบบนี้

“พวกเราไม่มีห้องแบบนี้หรอกค่ะ สวยมากเลย”
น้ำตาลเก็บอาการไม่ได้อีกต่อไป เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถือ
และหมายจะเอ่ยขออนุญาต “ขอพวกเราถ่ายรูปได้ไหมคะ นี่
มันห้องเจ้าหญิงชัด ๆ นี่มันห้องที่ผู้หญิงทุกคนใฝ่ฝันเลยนะคะ
ขอถ่ายรูปได้ไหมคะ นะคะคุณต้นหอม”

“เอิ่ม...เอาสิ!” ต้นหอมตอบอย่างงง ๆ

ความเครียดที่หาเสื้อผ้าไม่ได้หายไปเมื่อรู้สึกว่าการที่ทั้ง
สี่คนดูตื่นเต้น การเห็นพวกเธอทั้งสี่คนผลัดกันถ่ายรูปไปมาจึง
สนใจ ด้วยที่ผ่านมாதันหอมไม่เคยมีเพื่อน และไม่เคยมีใคร
ผลัดกันถ่ายรูปแบบนี้

“พวกเราโพสต์รูปลงไอจีได้ไหมคะ?” น้ำตาลหันมาถาม
ต่อหลังจากถ่ายรูปได้สักพัก คนถูกถามพยักหน้าอีกครั้ง

คราวนี้เจ้าตัวไม่มีอาการงง เพียงแต่รู้สึกว่าการทำไม
ตนเองไม่มีเพื่อนแบบนี้ หรือหากจะพูดว่าที่ผ่านมาสุดเขตต์คือ
เพื่อน เธอกับเขาก็ไม่เคยมีความรู้สึกสนุกสนานเล่นกันแบบนี้
เพราะสุดเขตต์มีหน้าที่แค่เพียงตามใจเท่านั้น

คนทั้งสี่เมื่อพูดคุยกับต้นหอมมีความอ่อนน้อม แต่เมื่อ
หันไปพูดคุยกันเองมีความสนิทสนม กระซอกแซก กอดคอก

หัวเราะ ตันหอมกำลังรู้สึกว่าคุณไม่มีสิ่งเหล่านั้น และเธอ
ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองไม่มี

“ผมว่าสาว ๆ ถ่ายด้วยกันดีไหมครับ” สุดเขตต์เป็นผู้
เอ่ยพูด เขาแอบมองเห็นคนข้างกายเงิบไป สีสาวที่ยืนก้ม
หน้ากับโทรศัพท์จึงได้เปลี่ยนมามองสบ “หมายถึงทั้งห้าคนนะ
ครับ”

“คุณตันหอมจะถ่ายรูปกับพวกเราหรือคะ” น้าเนิ่งเอ่ย
อย่างตกใจ พวกเธอแอบกระซิบกันว่าอยากถ่ายกับตันหอม
ด้วย แต่ก็ไม่มีใครกล้าพอที่จะเอ่ยชวน เพราะเพียงการแต่งตัว
ก็ไม่อาจจะเทียบกันได้

“มะ...”

“ครับ” สุดเขตต์พูดแทรกก่อนที่ตันหอมจะได้เอ่ย “ไป
ครับ พี่จะถ่ายรูปให้หอมสวยกว่าทุกคนเลย”

“ถึงคุณเขตต์หลับตาถ่ายพวกเราก็น่าจะไม่สู้คุณตันหอม
หรอกคะ” สีสาวพูดกันสนุกสนานก่อนที่จะเว้นพื้นที่ตรงกลาง
ให้ตันหอม เธอเดินเข้าไปถึงกลางของพื้นที่ก่อนจะฉีกยิ้ม สอง
มือจึงได้โอบเอวคนข้างกายแล้วถ่ายรูป เป็นรูปที่เธอถ่ายกับ
ผู้หญิงด้วยกัน ในลักษณะที่คล้ายเพื่อนกันเป็นครั้งแรก

สมัยเรียนแม้แต่รูปหมู่ในห้องเรียนหญิงสาวก็ไม่ถ่าย เธอไม่ทำกิจกรรมทุกอย่างกับเพื่อน แม้อาจารย์ก็ไม่สามารถ บังคับเธอได้ เพราะโรงเรียนได้รับการสนับสนุนจากบิดาเธอ ความรู้สึกพิเศษเหล่านี้จึงเป็นครั้งแรกที่คนเอาแต่ใจเคยมี

หลังการถ่ายรูปเสร็จสิ้นภารกิจเลือกเสื้อผ้าก็ถูกลบลิ้ม ต้นหอมเลือกรูปที่ดูสวยที่สุดโพสต์ลงไอจี และเพียงช่วงเวลา สั้น ๆ ก็มียอดการกดไลก์มากกว่าเดิมหลายเท่า เพราะหลายคนต่างพากันพูดถึงว่า ‘ผู้หญิงสี่คนนี่คือใคร เป็นเพื่อนกับ คุณหนูเอาแต่ใจนี้ใช่หรือไม่’

“น้ำนิ่ง” พะพายกระซิบกับเพื่อนก่อนที่จะยื่นโทรศัพท์ ไปหา ภาพที่ต้นหอมโพสต์มีการพูดถึงอย่างรวดเร็ว แต่ทุก คอมเมนต์กลับพูดถึงคุณหนูต้นหอมไม่ดีเท่าไร

“ทำไมเมนต์กันแบบนั้นล่ะ ไม่ชอบแล้วมาเมนต์รูปเขา ทำไมกัน พวกบ้านี้!!” น้ำนิ่งอ่านข้อความแล้วเกิดความโกรธ สุดเขตต์ได้ยื่นการสนทนาจึงได้เดินเข้ามาหา ส่วนต้นหอม กลับไปสนใจเสื้อผ้าชิ้นสีดำแล้ว

“ฉันจะด่ากลับให้หมดเลย พวกเราต้องไปช่วยกันนะ น้ำนิ่ง! พะพาย!” น้ำตาลพูดด้วยความโกรธก่อนที่จะก้มหน้า

กัมตาพิมพ์ข้อความ ยังไม่ทันจะพิมพ์จบประโยคมือหนาของ
สุดเขตต์ก็ยื่นปิดหน้าจอเอาไว้

“ไปทำงานของพวกคุณเถอะครับ คุณดันหომไม่สนใจ
คำพูดพวกนั้นหรอก” หญิงสาวทั้งสี่คนเงยหน้ามองอย่างไม่
เข้าใจ พวกเธอมองแลเลยไปยังต้นหอมที่กำลังขึ้นวิ้งสาวใช้

ในคำพูดของสุดเขตต์ไม่ใช่ว่าต้นหอมไม่สนใจเลย แต่
เธอผ่านคำว่าสนใจมานานแล้ว จนทุกวันนี้คำพูดพวกนั้นก็
เป็นแค่ตัวหนังสือที่เธอหมดแรงจะโกรธ หากไม่ได้มาพูดซึ่ง
หน้าเธอก็เพียงแต่มองข้ามเท่านั้น

“ถ้าพวกคุณคิดว่าคำพูดพวกนั้นไม่ถูกต้อง ก็แค่เป็น
เพื่อนที่ดีกับคุณต้นหอมก็พอ แคพยายามมองข้ามอารมณ์ร้าย
ๆ นั้นไปครับ”

“ก็ฉันบอกว่าเอาตัวที่สี่ไงเล่า!!! ทำไมเอาตัวนี้มา แล้ว
ทำตกพื้นด้วย!!! เอาไปทิ้งเลยนะ!! ฉันไม่ใส่แล้ว” คนเจ้า
อารมณ์ตะคอกเสียงดังจากด้านในสุดของห้อง มีสาวใช้คน
หนึ่งก้มหน้าก้มตาเก็บของ

“เดี๋ยวพวกเราเอาไปซักให้อย่างดีเลยคะคุณหนู” สาวใช้
ที่ก้มเก็บพูดเสียงสั่น ไม่กล้าแม้แต่เงยหน้ามองบุคคลผู้เป็น

นายด้วยซ้ำ

“ก็บอกว่ให้เาไปทิ้งงเเล่!! จะทิ้งเสื้อหรือจะทิ้งเธอห๊ะ!!” เสื้อในมือของต้นหอมถูกโยนให้กับสาวใช้คนเดิม “เาตัวนี้ไปด้วย วันหลังแต่งตัวไปเที่ยวก็ให้มันสวย ๆ หน่อย!! ใครรู้ว่าทำงานบ้านฉันทายเขาตาย!!”

คนฟังซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่กับพื้นมองอย่างไม่เข้าใจ ด้วยตนเองเข้ามาทำงานที่นี่และได้ดูแลห้องเสื้อผ้าใหญ่โตเลย จะว่าใหม่ที่สุดในบรรดาสาวใช้ทุกคนก็คงไม่ผิด “มะ..หมายความว่าไงคะ”

“ไหนบอกว่าเรียนจบม.6 มาไง!! แค่นี้ไม่เข้าใจเธอ!! ถ้าไม่เข้าใจก็เาไปเผาทิ้งเลยไป!! ไปไหนก็ไปเลยนะ!!”

“คุณหนูให้เธอนะ” เพื่อนสาวใช้คนหนึ่งรีบเข้ามาบอกกล่าวก่อนที่เจ้านายจะอารมณ์เสียไปมากกว่านี้

“ขอบคุณคะคุณต้นหอม”

“ขอบคุณทำไม!! ฉันทิ้ง!!” คนเาแต่ใจเ้าเาพุด ส่วนสาวใช้ที่ยืนกอดเสื้อผ้าในวงแขนน้ำตาคลอเต็มหน่วย

“ออกไป!! เาคนใหม่มาเลยนะ รำคาญ!!”

“คะ ๆ จะไปตามพี่แจ้เดี๋ยวนี้นะ” สาวใช้วิ่งผ่านทั้งสี่

สาวออกไปจากห้อง ในวงแขนของเธอมือเสื้อผ้าโอบอุ้มไปด้วย

ใครเลยจะรู้ว่าสาวใช้ของบ้านหลังนี้มีเสื้อผ้าแบรนด์เนม
ทุกคน ถึงจะเป็นคำพูดที่คนให้ใช้คำว่าทิ้ง แต่คนรับก็ไม่เคย
คิดโกรธ ส่วนสาวใช้คนใหม่อาจจะต้องปรับตัวนิดหน่อย หาก
ผ่านช่วงทำความเข้าใจไปได้ นั่นก็เพียงอารมณ์การแสดงออก
ครั้งคราวเท่านั้น

“ปากร้ายใจดี” ประภาเอ่ยพูดเมื่อเพื่อนทั้งสามเอาแต่
ยื่นเจียบ และมันก็เป็นประโยคที่สุดเขตต์อยากจะพูดบอก
ความหมายที่สุด

“แล้วยื่นทำอะไรกันไม่ทราบ!! จะเสร็จไหมละงาน
เนี่ย!! เร็ว ๆ จะเอาสีดำแล้วไปอยู่ทำไมตรงสีฟ้า!! หะ!!”

“คะ ไปเดี๋ยวนี้คะ!” พระพายพูดกลัวหัวเราะแล้ววิ่งไป
หา ทุกคนต่างพากันแหวกเสื้อผ้าโทนดำอย่างทะนุถนอม
ด้วยกลัวว่าจะทำให้ของดีราคาแพงจะต้องแปดเปื้อน

สุดท้ายเสื้อผ้าสำหรับชุดพินาเลก็หาได้ในห้องนี้ เป็น
ชุดดำของแบรนด์หนึ่งเมื่อสามปีก่อน คนซื้อมายังไม่เคยได้ใส่
ด้วยซ้ำ จากไซส์และขนาดของนางแบบก็สามารถใส่ชุดของ
ต้นหอมได้พอดี กลายเป็นการคาดคะเนที่สุดเขตต์คิดเอาไว้

แล้ว

เย็นของวันหลังจากมื้ออาหารสุดเขตต์ให้คนไปส่งที่งานทั้งสี่ โดยคุณหนูจอมเอาแต่ใจได้ทิ้งเสื้อผ้าไปร่วมสลิปชุดในวันเดียวกัน การให้ที่ใช้คำว่าทิ้ง การให้ที่ผสมคำด่า แต่เป็นการให้ที่หญิงสาวชัดเจนจะพูด เพราะเธอไม่รู้ว่าจะต้องเริ่มต้นอย่างไร

เธอเคยชินกับการใช้อารมณ์ออกคำสั่ง และเจ้าตัวไม่ชอบให้ใครมาบอกสอน จนกว่าหญิงสาวจะเข้าใจด้วยตัวเองว่าสิ่งที่ทำนั้นไม่ถูกควร

“วันนี้หอมทิ้งเสื้อผ้าเยอะเหมือนกันนะ...ว่าไหม” สุดเขตต์พูดอย่างขบขัน ส่วนคนฟังบีบนิ้วไปตามลำแขนเพราะปวดเมื่อย

“หอมจะทิ้งทั้งตู้ก็เรื่องของหอม!! พี่เขตต์บีบแขนให้หน่อย!! หอมปวดแขน” พูดแล้วเจ้าหล่อนก็ส่งแขนไปให้ ส่วนคนถูกใช้มีหรือจะไม่ทำ “มือก็ใหญ่ทำไมบีบเบาจัง!! โธ้ย!! จะหักแขนหอมเธอ!! เบาหน่อย!”

ชายหนุ่มส่ายหัวเล็กน้อยก่อนจะปรับน้ำหนักมือ ใครเลยในบ้านจะถูกใช้งานได้เท่ากับเขา และใครเลยในบ้านจะ

เต็มใจถูกใช้งานได้เสมอเท่ากับเขาอีก

ตอนที่ 29

เช้าที่แสนสดใสแต่คุณหนูต้นหอมไม่รู้สักซั่มชิ้น
สักนิด เมื่อตื่นนอนมาพบกับข้อความของสุดเขตต์ที่ว่า
‘วันนี้ไปดูสถานที่ที่เป็นเพื่อนไม่ได้นะ พี่มีพบลูกค้าแทน
คุณท่าน’

หญิงสาวสาวเท้าเร็ว ๆ มายังเรือนร้อยรักด้วยชุดนอน
ในเมื่อเธอบอกเขาแล้วว่าจะไปดูสถานที่ เขาก็ไม่มีสิทธิ์จะมา
ผิตนัดเธอ ในจังหวะที่ก้าวเท้าเร็ว ๆ สุดเขตต์ซึ่งออกวิ่งตอน
เช้าก็กลับเข้ามาพอดี

เพียงแค่สุดเขตต์เห็นใบหน้าคนตัวเล็ก เขาก็รู้ทันทีว่า
หญิงสาวมาด้วยเรื่องอะไร มันต้องเป็นการไปพบลูกค้าที่วุฒิ

กรแจ่มมากะทันหันแน่นอน เมื่อสองเท้าของเธอและเขามา
บรรจบกันหน้าเรือนร้อยรัก กำปั้นเล็กของต้นหอมก็ทำโทษ
เป็นอันดับแรก

“ใครให้พี่ไปพบลูกค้า!! บอกแล้วไงว่าจะไปดูสถานที่!!
ไม่รู้เรื่องเหรออ!!” พุดแล้วเจ้าตัวก็ทุบแรง ๆ ไปที่อกของเขาคือ
ครั้ง

“มันกะทันหันน้องหอม ตอนนี้คุณท่านกำลังขยาย
ตลาดออกต่างประเทศ โอ๊ะ! หยุดทุบพี่ก่อน” มือหนา
จำเป็นต้องรวบจับมือของเธอเอาไว้ ไม่เช่นนั้นก็คงคุยกันไม่รู้
เรื่อง “ถ้าพี่ไม่ไปพบแทน คุณท่านต้องไปพบลูกค้าถึงสามราย
พี่คิดว่าคุณท่านไม่น่าจะไหวนะ”

คนฟังนั่งคิดแต่ก็ยังไม่พอใจ เมื่อรู้ว่าบิดาต้องไปพบ
ลูกค้าถึงสามคนก็คิดหวัง “แล้วเลื่อนลูกค้าไม่ได้หรือไง!!
ทำไมต้องมาผิदनัดหอม”

“ลูกค้าไงต้นหอม คำว่าลูกค้าเป็นสิ่งที่สำคัญนะ คนที่
มีสิทธิ์เลื่อนควรเป็นลูกค้า ไม่ใช่เรา”

“แล้วผู้ชายหรือผู้หญิง!” เมื่อเรื่องหนึ่งไม่ได้ตั้งใจคนเจ้า
อารมณ์จึงเปลี่ยนเบนทิศทาง คำถามนี้สุดเขตต์ลำบากใจที่จะ

ตอบด้วยแท้งจริงแล้วเป็นผู้หญิง หากพูดไปตามตรงก็คิดว่าคน
เอาแต่ใจจะไม่ยอม “หอมถามพี่ไม่ได้ยินหรือไง!! ผู้ชายหรือ
ผู้หญิง!!”

“พี่ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะเลขาฯของคุณท่านยัง
ไม่ได้ให้รายละเอียดพี่” มือหนาของคนตัวสูงยื่นไปสาธิตพี่ที่ไม่
เป็นทรง เธอยังไม่ได้ล้างหน้าเสียด้วยซ้ำ ความที่อยาก
เอาชนะจึงพาตัวเองมาถึงที่นี่ “แต่พี่นัดพบลูกค้าไม่ไกลจาก
โรงแรมที่หอมไปนะ ถ้าเสร็จเร็วพี่จะเข้าไปหา”

คนตัวเล็กยืนนิ่งไม่วางใจ เธอมีบางสิ่งบางอย่าง
บอกไม่ถูก ความรู้สึกนี้เหมือนครั้งที่สุดเขตต์จะได้ไปเรียน
เมืองนอก บิดาบอกกับเธอว่าสุดเขตต์ไปออกค่ายอาสา
จากนั้นเขาก็ไม่กลับมาตลอดหนึ่งเดือน ทำให้หญิงสาวสงสัย
และพยายามหาคำตอบ มารู้อีกทีคือไปเรียนต่อเมืองนอก

ในตอนนั้นต้นหอมทะเลาะกับบิดายกใหญ่ กินระยะ
เป็นเดือนกว่าจะเข้าใจว่าชายหนุ่มไปหาความรู้ สุดท้ายก็จะ
กลับมาหาเธอเพียงแต่ใช้เวลานานปีก็เท่านั้น

ครั้งนี้ความรู้สึกบางอย่างบอกต้นหอมว่า ‘เหมือนกัน’
แต่เธอไม่รู้ทำไม เพราะอะไรหัวใจถึงโหวงหวิวรู้สึกแบบนั้น

ได้ ทำไมจู้ ๆ เธอจึงสัมผัสได้ถึงการสูญเสียทั้งที่เขารู้สึกบอกว่า
จะไม่ไปไหนอีกแล้ว

ต้นหอมจำใจต้องทำตามข้อตกลงนั้น เธอไปดูสถานที่
จริงกับทีมงานทั้งสี่ ระหว่างทำงานก็กระสับกระส่ายหาสาเหตุ
ไม่ได้ สถานที่จริงมีปัญหาปรับแก้หลายอย่าง ดีที่ทางโรงแรม
พร้อมที่จะให้การช่วยเหลือ ปัญหาทุกอย่างจึงผ่านไปโดยง่าย

ปากฝั่งสุดเขตต์ที่ไปพบลูกค้าคนสำคัญ เธอเป็นลูก
สาวของเจ้าของกิจการค้าอัญมณีในจันทบุรี เป็นสาวตาคมผม
ยาวซึ่งมีเอกลักษณ์โดดเด่น อีกทั้งยังมากด้วยความสามารถ
ในเรื่องธุรกิจ

หลังจากที่บิดาทำธุรกิจด้านนี้ในไทย เธอก็ผันตัวไป
เปิดกิจการในต่างประเทศ เมื่อบิดาซึ่งเป็นคู่ค้าที่ดีกับวุฒิกรรมา
ตลอด ต้องการช่วยเหลือในเรื่องขยายตลาด ลูกสาวอย่าง ‘ชี
ริน’ จึงขันอาสา

“ถ้าเป็นไปตามที่คุณสุดเขตต์พูดมาชีรินคิดว่าไม่มี
ปัญหาอะไรนะคะ ยังไงจะให้ทางทนายศึกษาสัญญาาก่อน
แล้วชีรินจะแจ้งกลับมา ส่วนวันงานเปิดตัวถ้าชีรินไม่ติดอะไร
จะบินมานะคะ” หญิงสาวตาคมพูดด้วยท่าทีโอบอ้อมอารี เธอ

ต้องตากับชายตรงหน้าอย่างมาก ทั้งรูปร่างหน้าตาและคำพูด
ของเขา ทุกอย่างคือชายในฝันของเธอก็เป็นได้

ที่ผ่านมามีชีวิตไม่เคยเปิดโอกาสให้ใคร เธอมุ่งมั่นในการทำงานมาตลอด รวมทั้งรู้สึกที่ไม่มีชายคนไหนทำให้รู้สึกดี
เท่ากับชายตรงหน้า ผู้ชายที่ชื่อสุดเขตต์คนนี้

“ยังไงผมต้องขอบคุณมากนะครับที่ยินดีจะช่วยเหลือ
หากร้านของคุณชีรินช่วยอีกหนึ่งกระบอกเสียง จะต้องทำให้
แบรนด์เราพัฒนาได้มากขึ้นครับ”

“ยินดีมากค่ะ อืม..ดูเหมือนว่าเราจะคุยงานจนไม่ได้สั่ง
อาหาร ชีรินว่าเราทานอาหารกันดีไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยพูด
ก่อนที่จะโบกมือเรียกพนักงาน เธอไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่าเขา
หมายจะปฏิเสธ แต่เธอก็ยังขึ้นชื่อว่าเป็นลูกค้าและเขาไม่
สามารถปฏิเสธได้

ระหว่างทานอาหารสุดเขตต์สัมผัสได้ถึงบางอย่าง แรง
สั่นของโทรศัพท์ในกระเป๋ากางเกง ซึ่งชายหนุ่มไม่อยากคาด
เดาเลยว่าคนที่โทรเข้ามาจะเป็นใคร จากที่บอกต้นหอมว่าจะ
คุยงานเสร็จก่อนเที่ยงก็ไม่ใช่อย่างที่คิด

“จะว่าไปคุณลุงวุฒิก่อนนี้เก่งมากเลยนะคะที่มีคนมาก

ความสามารถอย่างคุณสุดเขตต์ ทั้งเก่งแล้วก็ทรงเสน่ห์มาก ๆ ชีรีนไม่เคยคุยกับใครแล้วสนุก แถมยังได้แง่คิดมากขนาดนี้ รับรองว่าไปพบลูกค้าท่านไหนก็ต้องตกลงเซ็นสัญญาแน่” หญิงสาวยิ้มหวานส่งให้ เธออยากจะบอกว่าตนเองก็เป็นหนึ่งในคนที่หลงเสน่ห์ของเขา ส่วนเรื่องสัญญาเป็นการเล่นตัวในฐานะลูกค้าเท่านั้น

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ คุณชีรีนชมผมเกินไปแล้ว”

“ถ้ายังงั้นวันนี้ชีรีนต้องขอตัวกลับก่อน ส่วนเรื่องเอกสาร ถ้ามีปัญหาอะไรจะโทรหานะคะ” สุดเขตต์ยิ้มรับอย่างเต็มใจ เขาลุกขึ้นยืนเป็นการส่งหญิงสาวด้วย “บางทีชีรีนอยู่ต่างประเทศ เวลาอาจไม่ตรงบ้าง ไม่มีปัญหาที่จะโทรติดต่อใช่ไหมคะ”

“ไม่มีปัญหาครับ” เมื่อเธอเป็นลูกค้าแล้วเขาจะมีปัญหาได้อย่างไร “คุณชีรีนโทรหาผมได้ตลอดเวลาครับ”

ห้องอาหารในโรงแรมซึ่งต้นหอมกินไปเพียงเล็กน้อย เธอสนใจโทรศัพท์ซึ่งโทรไปหาสุดเขตต์หลาย

สาย ทุกสายไม่มีการตอบรับใด ๆ ทั้งสิ้น มองจากเวลาก็พบว่าเลยไปจากที่เขาพูดบอกกับเธอไว้

อาหารตรงหน้าซึ่งไม่น่าสนใจเป็นทุนเดิมจึงไม่แตะต้อง หลังจากวางโทรศัพท์ลงก็เอาแต่นั่งหลับตา เธอพบว่าการหลับตาทำให้อารมณ์เย็นลงได้ ส่วนสี่สาวที่นั่งร่วมโต๊ะรู้สึกอึดอัดเฉียบพลัน

ท้ายที่สุดต้นหอมตัดสินใจกลับมาที่บริษัท เธอติดต่อเลขานุการของบิดารวมไปถึงบิดาไม่ได้ จึงไม่รู้ว่าเขาไปพบลูกค้าที่ไหน อย่างน้อยก็ควรจะรู้ว่าเป็นชายหรือหญิง ปล่อยไปแบบนี้ความรู้สึกของเธอคงอึดอัดตาย ความรู้สึกที่คล้ายกับเมื่อครั้งที่ทิ้งเธอไป

“คุณต้นหอมบอกว่าคุณสุดเขตต์ไปพบลูกค้าไม่ไกล ไม่ใช่เหรอคะ แล้วกลับมาบริษัททำไมคะ” พะพายเป็นผู้เอ่ยถาม เธอเดาว่าอารมณ์เปื้อนแข็งเกิดจากสุดเขตต์ แต่เพราะไม่กล้าพอจึงไม่มีใครเอ่ยพูด พวกเขามาในบริษัทความกล้าจึงได้ทำให้เปล่งเสียงออกไป

“ใช่! รู้หรือว่าพี่เขตต์พบลูกค้าที่ร้านไหน” คนตอบหยุดก้าวเร็ว ๆ ขณะเข้าไปในบริษัท เธอหันมาหาคนถามด้วยความ

ไม่พอใจอย่างหนัก ดวงตาก็ยังกวาดมองไปรอบ ๆ ด้วยความหงุดหงิด

ในความคิดอยากจะพบชายหนุ่มให้เร็วที่สุด หรืออย่างน้อยสุดเขตต์ก็น่าจะรับสายเธอ ทำแบบนี้ไม่ต่างไปจากเอาไฟมาสูมคนเจ้าอารมณ์ และเขาก็น่าจะรู้ดีของผลที่จะตามมา

“รู้ค่ะ” พระพายพูดต่อ “พอดีว่ายายน้ำนึ่งเพิ่งส่งเอกสารให้กับเลขาของท่านประธาน ก็เลยรู้ว่าคุณสุดเขตต์อยู่ร้านไหน ลูกค้าของคุณสุดเขตต์คือคุณชีริน เจ้าของร้านเพชรในฮอลแลนด์ ร้านไม่ได้ใหญ่มากนะคะ แต่เป็นร้านที่พูดได้เลยว่า ต้องเป็นเครื่องเพชรที่มีความเก๋และโดดเด่นเท่านั้นถึงจะได้เข้าร้านนี้ค่ะ”

“ชีรินเหรอ?” เพียงแค่ชื่อดันหอมก็รับรู้ว่าเป็นผู้หญิง เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเช็คประวัติเจ้าของชื่อทันที

ลมหายใจของเธอกำลังขาดห้วงเพราะหนึ่งความโกรธจะปะทุ และเมื่อสายตามองเห็นโฉมหน้าก็อุทานออกมาเบา ๆ ‘สวยนี่’ ด้วยต้นหอมเป็นคนผิวขาวมาก ความชอบของเธอจึงหลงใหลผู้หญิงผิวสีน้ำผึ้งเป็นพิเศษ

“คุณชีรินเธอเป็นลูกสาวเจ้าของกิจการอัญมณี

เหมือนกันค่ะ บริษัทเราก็อ้างอิงจากคุณพ่อเธอนะคะ แต่คุณซีรินเธอไปสนใจด้านเพชรแปรรูปในต่างประเทศมากกว่าก็เลยไปเปิดร้านที่เมืองนอกจนมีชื่อเสียงค่ะ”

“แต่บางข่าวว่าเธอโสดนะ ไม่รู้จริงไหม!” น้ำตาลพูดเสริมคำพูดเพื่อน ไม่ทันได้สังเกตสีหน้าของต้นหอมที่เดือดจัดจนแทบจะฆ่าคน น้ำนิ่งจึงส่งสายตาดูว่าในคำพูดไม่คิด “เอิ่ม... แต่คิดว่าต้องไม่จริงแน่เลยคะ ต้องไม่โสดแน่ค่ะ!”

ความรู้สึกหนักอึ้งในอกกลับเข้ามาชัดเจนอีกครั้ง หรือการที่ สุดเขตต์ไปพบลูกค้าคนนี้ทำให้เธอต้องปวดใจ เหมือนครั้งที่เขาหนีไปเมืองนอก

ย้อนไปตอนนั้นแม้เธอจะเสียใจร้องไห้ไปหลายวัน แต่เธอก็กล้าหาญถามเขาไม่เลิก ด้วยที่ผ่านมาก็คิดว่าเขาก็เพียงแค่เด็กในบ้าน ในสายตาของต้นหอมนั้น ไม่ว่าสุดเขตต์จะเป็นเด็กในบ้านหรือไม่ใช่ เมื่อเธอบอกว่าเขาต้องเป็นของเธอ ใครหน้าไหนก็ไม่มีสิทธิ์ได้ไป

“ร้านไหน!! พี่เขตต์คุยกับลูกค้าที่ร้านไหน!!” ต้นหอมกระแทกเสียงถามจนแทบจะเป็นตะคอก แต่ในจังหวะนั้นสุดเขตต์ก็เข้ามาในตัวอาคาร สีสาวจึงยกภูเขาลูกโตออกไปจาก

อกได้

ดวงตาของต้นหอมมองสุดเขตต์ตั้งแต่หัวจรดเท้า เธอต้องการสำรวจว่ามีอะไรเสียหายหรือไม่ ยิ่งหัวสมองฉายชัด ใบหน้าของชีริน ความอัดอั้นในใจก็คับอก คนผู้มาใหม่ก็คล้ายจะรู้ตัวแล้ว

“ลูกค้าเป็นผู้หญิง!!” น้ำเสียงของต้นหอมไม่ได้เกรงใจ คนโดยรอบสักนิด เมื่อที่นี่คือบริษัทของบิดาเธอ แล้วเหตุใดเธอผู้เป็นลูกสาวจะต้องเกรงใจ ความโกรธในอกมากมาย เหล่านี้ไม่เพียงพอให้เกิดเหตุผลแน่นอน

แววตาของต้นหอมฉายชัดว่าโกรธเคืองมาก สุดเขตต์เองก็รู้ว่าตนผิด หลังจากชีรินกลับไปเขาก็คิดว่าจะไปหาเธอที่โรงแรมได้ แต่มีเอกสารบางอย่างที่เขาต้องกลับมาเอาที่บริษัท ตัวชีรินเองก็กำลังเดินตามเข้ามาในตัวอาคารด้วย

“คุณเขตต์คะ ชีรินคิดว่าต้องรีบแล้วละคะ เกรงว่าจะไม่ทันขึ้นเครื่อง ยังไงรบกวนไปส่งชีรินที่สนามบินด้วยนะคะ” ชีรินสาวเท้าเร็ว ๆ ตามชายร่างสูงเข้ามาในอาคาร เธอไม่ทันสังเกตว่าเกิดอะไรขึ้น มีเพียงดวงตาที่กลอกมองไปยังกลุ่มของผู้หญิงในบริเวณเท่านั้น

ภาพของผู้หญิงที่เดินตามหลังมาทำให้ต้นหอมแน่นิ่ง ภาพที่เห็นจากโทรศัพท์ว่าเธอนั้นสวยแล้ว เมื่อเจอตัวจริงกลับพบว่ามีความสวยเกินอย่างมาก ปากที่คิดจะร้องด่าเขามากมายก็พลันหดหาย กลายเป็นก้อนแข็ง ๆ ในอกจุกคอ

“ได้ครับ เชิญคุณชีรินทางนี้ครับ” สุดเขตต์ผายมือให้กับชีรินเดินตรงไปยังลิฟต์ ขณะที่ต้นหอมยืนแน่นิ่งแทบไม่หายใจ

ในยามที่ร่างสูงเดินผ่านเขาหมายจะจับมือของเธอ แต่คนเจ้าอารมณ์กลับขยับตัวออกห่าง จากนั้นก็เดินเลี้ยวไปอีกด้าน

หัวใจของสุดเขตต์เหมือนจะหลุดออกไปจากอก เขาอยากตามหญิงสาวไปมาก แต่คนที่วุฒิกรฝากไว้สำคัญกว่าอย่างไรเขาก็ไม่กล้าขัดคำสั่งวุฒิกร เมื่อถูกบอกกล่าวว่าจะต้องทำให้ชีรินเซ็นสัญญาให้ได้

“ไปให้พ้น!!!” ต้นหอมตวาดไล่น้ำตาลกับผองเพื่อน คนทั้งสี่ที่วิ่งตามเป็นต้องหยุดนิ่ง จากนั้นก็เพียงมองต้นหอมก้ำว ยาว ๆ ออกไปจากตึก

“นั่นคุณต้นหอมจะไปไหนนะ ไม่ใช่ทางไปลานจอดรถ

นี่” พระพายพูดอย่างห่วงใย เธออยากจะตามไปแต่ก็ไม่กล้า ครั้นจะไปตามสุดเขตต์ก็อยู่กับลูกค้าคนสำคัญ

“ถ้าเป็นในชีรีส์เกาหลีนางเอกก็เข้าใจผิดแหละ พระเอกอยู่กับผู้หญิงอื่นไม่สนใจตัวเอง แต่เราว่าคุณสุดเขตต์ ไม่คิดอะไรนะ” น้ำตาลออกความเห็น ไม่กล้ากลับเข้าไปใน อาคารแต่ก็ไม่กล้าตามต้นหอมออกไปเช่นกัน

“แต่คุณชีรีนก็สวยนะ” ประภาเป็นผู้เอ่ยพูด เพื่อนทั้ง สามจึงได้มองเป็นตาเดียว “ความจริงนี่!! ถ้าพูดแค่เรื่อง หน้าตา คุณชีรีนสวยคมดูมีเอกลักษณ์ ส่วนคุณต้นหอมจะ สวยแบบบอบบางน่าทะนุถนอม”

“แต่ถ้าเป็นเราชอบแบบคุณต้นหอมนะ” น้ำนิ่งเลือกฟัง อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามที่เธอจะเข้าข้างก็คือลูกสาวเจ้านาย

“คนเลือกไม่ใช่พวกเรา คนเลือกคือคุณสุดเขตต์” ประภาผู้พูดน้อยแต่ออกความเห็นเรื่องนี้เสียมาก ทำเอาเพื่อน ทั้งสามก้มหน้าเสียบกับความเป็นจริง

ตอนที่ 30

สุดเขตต์ให้คนขับรถของบริษัทไปส่งซีรินที่
สนามบิน เขาขอความช่วยเหลือจากวุฒิกกรด้วยเหตุผล
ข้อเดียว นั่นคือต้นหอมกำลังโกรธและหายตัวไป บิดา
อย่างวุฒิกกรจึงไม่รอช้าที่จะช่วยให้เขาหลุดออกจากการพุดคุย
กับลูกค้าคนสำคัญ

เขาตามหาต้นหอมจนทั่วแต่ไม่พบ รถของเธอยังจอด
อยู่ภายในบริษัทแต่หาคนไม่เจอ พยายามหาเท่าไรก็เหมือน
ยังถูกซ่อน

“น้อง!! เห็นคุณต้นหอมไหม? เอ็ม..ผู้หญิงที่สูง
ประมาณเท่านี้ ผิวขาว เอ็ม...ใส่เสื้อสีครีมกับกระโปรงสีดำ

เห็นผ่านมามาทางนี้ไหม” สุดเขตต์ร้องถามเด็กหนุ่มคนหนึ่ง เขา
สวมเสื้อพนักงานซ่อมบำรุงของบริษัท ในมือมีอุปกรณ์ซ่อมท่อ
อยู่ด้วย

“ไม่เห็นนะครับ ไม่มีใครมาด้านหลังนี่หรอก พี่คงต้อง
ไปหาที่อื่นแล้วล่ะครับ” ‘วายุ’ เด็กหนุ่มวัยสิบแปดร้องตอบก่อน
จะเข้าไปในห้อง

สายตาเด็กหนุ่มมองเห็นผู้หญิงที่ถูกเอ่ยถาม เธอหลบ
อยู่ด้านหลังของชั้นเก็บของ หากไม่ใช่คนที่ทำงานในห้องนี้จะ
ดูไม่ออก เพราะของมากมายถูกชนเข้ามาเก็บไว้ที่นี่

“บางที...แฟนพี่อาจจะกลับบ้านไปแล้วก็ได้นะครับ พี่
น่าจะกลับไปหาเธอที่บ้าน” เห็นท่าที่หวังใยจึงเดาไปตาม
เนื้อผ้า แต่หากจะให้เขาบอกว่าเธออยู่ที่ไหนกลับไม่เห็นด้วย
เพราะหากผู้หญิงอยากจะพบคงไม่เลือกที่จะหลบซ่อน

“รถก็จอดอยู่นี่” สุดเขตต์พูดกับตัวเองมากกว่าเอ่ยพูด
กับคนตรงหน้า โทรศัพท์ก็ปิดเครื่องติดต่อไม่ได้ แบบนี้ยิ่งทำ
ให้เขาหวังเธอมากกว่าเดิม

“วิน แท็กซี่ รถเมล์ มันมีผ่านหน้าบริษัทเยอะนะ เวลา
ผู้หญิงโกรธมักจะทำได้ทุกอย่างนะครับ”

“ขอบใจนะ” สุดเขตต์พูดแล้วก็วิ่งไปอีกด้าน เขาไม่ได้
ปักใจเชื่อและก็ไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้ ด้วยปกติต้นหอมไม่
เคยใช้รถสาธารณะ แม้เพียงสักครั้งหญิงสาวก็ไม่เคย

เมื่อชายในชุดสูทออกไปได้นานพอสมควร วาญจึงได้
เลื่อนเก้าอี้มานั่งและมองไปยังคนหลบซ่อน ใช้ประแจในมือ
เคาะลงกับโต๊ะเป็นการบอกว่าตนเห็นแล้ว

“ออกมาเถอะเจ้!! แฟนเจ้เขาไปแล้ว” เด็กหนุ่มพูดยิ
ยวนไปตามนิสัย เขาไม่รู้ว่าหญิงสาวตรงหน้าคือใคร เพราะ
เขาเข้ามาทำงานได้ไม่นานนัก

“ใครเจ้านาย!!!” ต้นหอมโวยอย่างไม่พอใจ เกิดมาไม่
เคยมีใครเรียกเธอแบบนี้ คำว่า ‘เจ้’ ฟังแล้วแสบหูเป็นที่สุด
“ฉันทนหน้าสวยขนาดนี้!! นายกล้าเรียกฉันว่าเจ้เหรอ!!! ฮะ!!”

“เจ้ก็หมายถึงพี่สาวไงครับ”

“นั่นก็เรียกพี่สาว!! ไม่ใช่เจ้!!” คนเจ้าอารมณ์ทำเอวพูด
อย่างไม่พอใจ “เรียกเจ้...มะ..เหมือนคนขายหมูยังงี้ก็ไม่รู้!!”

“เจ้นี่ตลกชะมัดเลย! แต่เอาเถอะ! กลับไปคุยกับ
แฟนเจ้ดีกว่า ผมจะเลิกงานแล้ว แฟนเจ้เขาดูเป็นห่วงเจ้มาก
เลยนะ” วาญพูดตามสิ่งที่เห็นไม่ได้สนใจคนที่เหมือนจะระเบิด

เสียงกรีดออกมา

“ฉันบอกให้นายเรียกว่าพี่สาวไง!!!! นายอายุสิบแปดหรือยังเนี่ย เขารับมาทำงานได้ไง!! เรียกฉันใหม่เดี๋ยวนี้!! เรียกเดี๋ยวนี้!!!”

“อะไรของเจ๊เนี่ย!!” เด็กหนุ่มเหมือนจะงنگกับท่าที่โวยวายของคนตรงหน้า ความรู้สึกทั้งตกใจและขบขันในเวลาเดียวกัน

แพ้ง!!!

กล่องอุปกรณ์ใกล้มือถูกผลักตกไปกับพื้นทันตา วาญงมากไปกว่าเดิมในสิ่งที่เกิดขึ้น เขาช่วยเธอไว้แท้ ๆ แต่กำลังถูกหาเรื่อง แล้วยังจะทำลายข้าวของภายในห้องอีก

จังหวะที่เด็กหนุ่มกำลังงงและตกใจ หัวหน้างานซึ่งออกไปซื้อน้ำก็กลับเข้ามาในห้อง ต้นหอมกำลังจับเหล็กอันหนึ่งแล้วชี้หน้าวาญเพื่อออกคำสั่งก็ต้องชะงัก

“คุณต้นหอม!! มาทำอะไรที่นี่ครับ” วาญมองหัวหน้าตัวเองอย่างไม่เข้าใจ เขาเพิ่งมาทำงานที่นี่ได้แค่สองวัน ยังไม่ค่อยรู้จักใครเลยด้วยซ้ำ แล้วที่หัวหน้าเรียกว่า ‘คุณต้นหอม’ คือใคร “สวัสดิ์คุณต้นหอมสิ นี่ลูกสาวเจ้าของบริษัท”

วายุมองหัวหน້าก่อนจะมองผู้หญิงเจ้าอารมณ์ เขาเล็ก
คิ้วเล็กน้อยก่อนจะยกมือไหว้ ไม่คิดว่าตัวเองได้หาเรื่องลูกสาว
เจ้าของบริษัทซะแล้ว

“เรียกฉันใหม่เดี๋ยวนี้อย่างนะ!!” ต้นหอมทำท่าจะออกแรง
ขว้างเหล็กในมือ คนที่ถูกออกคำสั่งจึงได้ยกมือขึ้นทั้งสองข้าง
เสมอหูเป็นการยอมแพ้

“ขอบคุณต้นหอม ผมขอโทษครับ!!” วายุพูดอย่าง
สุภาพ และเป็นคำเดียวกับที่หัวหน้างานเรียกหญิงสาว

“พี่สาว!!!”

แพ้ง!!!

เหล็กในมือของต้นหอมถูกปาออกไปจากมือ หัวหน้า
งานและวายุจึงหลบไปคนละด้าน ไม่มีคนได้รับบาดเจ็บแต่คน
หาเรื่องกำลังหุบกุญแจที่ตกพื้นมาเป็นอาวุธอันใหม่

“เรียกซิไ้วายุ!! เรียกตามที่คุณต้นหอมสั่ง!!”

“อะ..เอ่อครับ พะ..พี่สาว!! พี่สาวครับ!!” กุญแจในมือ
ต้นหอมถูกขว้างลงกับพื้นเมื่อได้คำตอบตามใจ เธอไม่ชอบถูก
ขัดใจ และเด็กคนนี้ก็กลัวมากที่มาเรียกเธอแบบนั้น

เด็กหนุ่มพยายามจับต้นชนปลายว่ามันเกิดอะไรขึ้น

ลูกสาวเจ้าของบริษัทเข้ามาหลบที่นี่ ผู้ชายคนนั้นเป็นแฟนของเธอ และตอนนี้กำลังเอาความโกรธมาลงที่เธอ

“เจ้..เอ๊ย!! ไม่ใช่ พี่สาวกลับไปหาแฟนเถอะ ผมงับหัวหน้าจะเลิกงานแล้ว พวกเราต้องปิดห้อง เดี่ยวของหายครับ” ต้นหอมพึ่งชายตัวสูงซึ่งอายุน้อยกว่าแน่ ๆ พุด เธอมองไปรอบ ๆ ห้องซึ่งไม่เห็นว่าจะมีอะไร มีแต่ของที่ไม่น่ามองและกลิ่นน้ำมันบางอย่าง

“คือพวกเราหมดเวลาทำงานแล้วครับคุณต้นหอม ห้องนี้มีอุปกรณ์ช่างหลายอย่าง ถ้าพวกผมไม่ปิดล็อก มีของหายไปพวกผมจะถูกหักเงินครับ” คนเป็นหัวหน้าอธิบายเสริมเมื่อต้นหอมเอาแต่ยืนนิ่งใช้ความคิด

“ฉันจะอยู่ในห้องนี้ต่ออีกหน่อย ถ้าของหายฉันจะรับผิดชอบเอง” คนพุดหลบตามองต่ำ เธอยังไม่อยากจะออกไปเจอกับสุดเขตต์ เธอยังเจ็บและเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ภาพชายที่หญิงสาวเพิ่งคิดว่าเขาคือของเธอเท่านั้น ภาพการเคียงคู่ดูเหมาะสมมากกับหญิงอีกคน ภาพนั้นฝังลึกจนหญิงสาวแทบหายใจไม่ออก มันเจ็บปวดจนเธอไม่กล้าแม้แต่จะหน้าเขาเวลานี้

“ผมว่าป่านนี้แฟนเจ..”

“พี่สาว!!!” รองเท้าส้นสูงเตะไปที่เก้าอี้ตรงหน้าเพื่อระบายความโกรธ แต่เป็นเท้าเธอเสียเองที่เจ็บเพราะแรงนั้น

“อะ.. จ้ะพี่สาวก็อยู่ไปละกัน นี่กุญแจล็อกห้องนะครับ ออกไปก็ล็อกด้วย เข้าใจนะครับ!” วาญวางแม่กุญแจลงบนโต๊ะ จากนั้นก็ก้มไปเก็บข้าวของที่ตกกับพื้น แอบเงยมองคนที่ยืนกอดอกแบบขบขัน ท่าทางของเธอเหมือนน้องสาวเขามาก แต่เรื่องอายุดูจะผิดกันไกล

วาญและหัวหน้าแยกกันที่หน้าห้อง เขาขับรถจักรยานยนต์เตรียมออกจากบริษัท สายตาก็พลันมองเห็นชายที่ตามหาหญิงสาวในห้องช่าง เขาขับรถนำหน้าออกไปนอกบริษัท หมายความว่าคนที่หลบในห้องจะไม่ถูกจับ ความที่ตนเองมีน้องสาวเอาแต่ใจจึงเข้าถึงความรู้สึก

สุดท้ายเด็กหนุ่มตัดสินใจกลับเข้ามาในห้อง ในมือมีน้ำเปล่าหนึ่งขวดซึ่งตั้งใจซื้อมา มีหลอดอย่างสะอาดบรรจุในถุง กลัวว่าคนผู้เป็นลูกเจ้านายจะกินไม่ลง

“ฮึก ๆ ฮือ ๆ” สองเท้าของวาญหยุดลงที่หน้าประตูห้อง คนที่อาละวาดพาตัวข้าวของกำลังร้องไห้ ช่างเป็นความ

แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ก้าวร้าวต่อหน้าคนอื่นแต่จริงแล้ว
อ่อนแอเมื่อไม่มีใครเห็น

เด็กหนุ่มพ่นลมหายใจออกมาเบา ๆ กับเสียงร้องไห้ที่ไต่
ยิ้น เขาสงสารและเข้าใจเธอในเวลาเดียวกันด้วย แต่เขาก็คง
ช่วยเธอได้แค่การพูดคุยเป็นเพื่อนเท่านั้น

“คงจะเอาแต่ใจจนทะเลาะกันใช่ไหมครับ” วายูยื่นน้ำ
ไปให้กับคนร้องไห้ เธอหันมาตาขวางใส่เขาทั้งที่ใบหน้าเป็น
น้ำตา “ไม่สวดยเลยอ่า คนเอาแต่ใจร้องไห้ แก่แล้วนะพี่ เดี่ยว
ขายไม่ออกนะ”

“กรี๊ด!!! ไอ้บ้า!! ฉันอายุยี่สิบสามเองนะ” คนร้องไห้
ปาดเช็ดน้ำตาตัวเองอย่างโกรธ ๆ เธอคิดว่าจะไม่มีใครมาที่นี้
แล้วจึงได้ร้องไห้ออกมา “แล้วฉันก็ไม่ใช่เพื่อนเล่นนายด้วย!!”

“ผมรู้ครับว่าพี่สาวไม่ใช่เพื่อนเล่นผม เป็นถึงลูกสาว
เจ้าของบริษัทเลยนะ แต่ผมกลับมาเพราะแฟนพี่เขาขับรถ
ออกไปแล้ว คงไปหาพี่ที่บ้านละมั้ง” วายูยื่นน้ำไปให้อีกครั้ง
“กินเถอะครับ สะอาด ผมล้างมือแล้วด้วย มีหลอดให้อย่างดี
มือผมไม่ได้แตะหลอดเลย อยู่ในถุง!”

“ไม่หิว!!” คนพูดตวาดเสียงใส

“ไม่หิวก็ไม่หิวครับ ผมวางไว้ตรงนี้” เด็กหนุ่มเลื่อนเก้าอี้
หนึ่งตัวมาตรงหน้า จากนั้นก็ถอดเสื้อขี้อปของตัวเองมาปู้ทับ
“นั่งครับ ผมเอาเสื้อปูให้แล้ว ยืนร้องไห้นาน ๆ เส้นเลือดขอด
นะ ขาไม่สวยนะพี่สาว”

“ไม่นั่ง!! สกปรก!!”

“ก็ผมถอดเสื้อให้พี่นั่งทับแล้วนี่ไง” เพราะเก้าอี้ในห้อง
ช่างไม่สะอาดน่านั่งจริง ๆ เขาจึงทำแบบนี้เพื่อช่วยเหลือ แต่
คนตัวเล็กซึ่งมีอายุมากกว่ากลับเอาเสื้อเขาออก จากนั้นก็นั่ง
ลงบนเก้าอี้ เธอก็ไม่ได้กลัวเปื้อนอย่างที่ปากพูด และคงกลัว
ว่าเสื้อเขาจะเปื้อนด้วยมากกว่า

“พี่ย่าเอาแต่ใจมากสิครับ แฟนพี่เขาดูรักพี่ออก ถ้า
เขารู้ว่าพี่อยู่ที่นี่ต้องมาง้อแน่ เป็นผู้หญิงจนเยอะผู้ชายเขาเบื่อ
นะ ต้องทำแต่พองามพี่สาว!!” เด็กหนุ่มเรียกพี่สาวแทบทุกคำ
ราวกับเอาใจ

“นี่!! ว่าฉันเอาแต่ใจแล้วยังว่าชิงนอนอีกเหวอ จะไปไหน
ก็ไปเลยไป!! ฉันอยากอยู่คนเดียว!!” คนเจ้าอารมณ์จะเถียงก็
เถียงไม่ออก เธอก็ทิ้งเอาแต่ใจและชิงนอนจริง แต่เธอจะเป็น
แบบนี้กับสุดเขตต์คนเดียวเท่านั้น

ครั้งนี้ดูจะมากกว่าทุกครั้งเมื่อเธอเจ็บ หญิงสาวกลัว
เขาชอบผู้หญิงคนนั้นและไม่ชอบเธอ รวมทั้งกลัวเขาทิ้งเธอไป
เพราะผู้หญิงหน้าสวยเก๋นั้น

“ผมเป็นผู้ชาย ผมดูออกว่าพี่คนนั้นเขารักพี่สาวมาก
เลยนะ” ประโยคของวายุทำให้ต้นหอมหันมาสนใจ ทั้งที่เธอ
ได้รับคำว่าแฟนจากสุดเขตต์ ในหัวของเธอก็มักจะไม่เชื่อว่า
เขารัก ด้วยตัวเองบังคับชายหนุ่มมาตลอด บนความเป็นจริง
จึงคิดว่าเขาเพียงแค่งลัว

“แต่พี่ต้องลดความเอาแต่ใจหน่อยสิ พี่คงเอาแต่ใจกับ
เขาสารพัดแน่ พอไม่ได้ดังใจก็เลยหนีมาร้องไห้แบบนี้ ใช
ไหม?”

“ไม่ใช่ซะหน่อย!” วายุมองจ้องคนพูดซึ่งทำตัวเหมือน
เด็ก หากไม่ใช่เรื่องที่ตนเองอยากจะพูดก็จะด่าทออย่างเดียว
“ฉันโกรธที่เขาไปกับคุณงานกับผู้หญิงต่างหาก ฉันกลัว... กลัว
เขาจะทิ้งฉัน”

“ผู้หญิงคนนั้นสวยมากสินะ” ดวงตากลมแดงซึ่งผ่าน
การร้องไห้หันมาค้อน แต่คราวนี้เจ้าตัวถือประแจไว้ในมือด้วย
เป็นการบอกว่า ‘หากเขาปากดีเธอจะฟาด’ “ขอโทษครับ ตัว

พี่สาวก็สรวยออก แล้วพี่จะไปกลัวทำไม อีกอย่างพี่บอกว่าเขาคูงานไม่ใช่เหรอ รอให้เขาไปทำอะไรที่ไม่เกี่ยวกับงาน พี่ค่อยกลัวไม่ดีกว่าเหรอ คนแก่คิดมากนะเนี่ย!!!”

มือเล็กซึ่งถือประแจฟาดมาทางวายุ เขาหลบได้ทันก่อนจะยกมือขึ้นทาบอก หากซักว่านี่มีหวังหัวแตกแน่นอน ส่วนต้นหอมวางประแจก่อนจะเปิดน้ำดื่ม เธอสบสายใจขึ้นที่ได้คุยกับเด็กหนุ่มคนนี้ เหมือนว่าตนเองจะคิดมากไปฝ่ายเดียว มันก็แค่ความรู้สึกที่คล้ายกับครั้งนั้นเท่านั้น

“ผู้หญิงเวลาที่รักใคร่มากก็กลัวแบบนี้แหละครับ ผมเข้าใจ แต่พี่ก็อยากกลัวจนเป็นบ้าสิ!” วายุถอยไปอีกหนึ่งก้าวกลัวว่าจะไม่ใช่แค่ประแจที่ลอยมา “ฟังผมก่อนนะ พี่ลองคิดดูดี จะมีผู้ชายคนไหนทนคนเอาแต่ใจอย่างพี่ได้”

“ไอ้!!!” ต้นหอมอยากจะด่าแต่ก็คิดคำไม่ออก เด็กคนนี้ว่าเธอหลายประโยชน์จริงๆ

“ผมพูดอย่างจริงใจนะพี่สาว อย่าเพิ่งโกรธสิ ฟังก่อน” คราวนี้เขาถอยจนชิดผนังห้องแล้ว ทั้งที่ตัวโตกว่าแต่ไม่กล้าจะสู้ “จะฟังไหม ถ้าไม่ฟังผมไปแล้วนะ ผมแค่อยากบอกให้พี่รู้เท่านั้นเอง”

ต้นหอมระดับความโกรธพลางกระแทกตัวนั่งบนเก้าอี้
เวลานี้เธอไม่รู้จะปรึกษาใครแล้ว อีกอย่างก็ไม่มีใครพูดบอก
ตามตรงเช่นนี้ “พูดมาสิ!!!”

“ก็พี่นะใช้อารมณ์ พี่จะทุบผมหลายรอบแล้วเนีย พี่เอา
แต่ใจด้วย ไม่ได้ตั้งใจก็ด่า แล้วก็คงไม่มีเหตุผลด้วย ใช่มั
ล่ะ?” คนฟังกำมือแน่นแต่เสียงไม่ออก เธอเป็นอย่างที่ว่ายุพูด
ทุกอย่าง

“พี่ก็ลองคิดสิว่า...จะมีผู้ชายคนไหนทนพี่ได้บ้าง ถ้าเขา
รองรับมือเท้าพี่ได้ จ้อพี่ทุกอย่าง ยอมพี่ตลอด ผมว่าพี่ไม่ต้อง
กลัวแล้วว่าเขาจะไม่รัก เขารักพี่คนเดียวแหละ แต่ถ้าไม่เป็น
อย่างที่ผมพูดก็เลิกไปเลย!!!” เขาพูดประหนึ่งเรื่องง่าย ๆ ใน
ชีวิต ผิดกับคนฟังที่ยากกว่าชีวิต

เด็กหนุ่มมั่นใจว่าสุดเขตรต์เป็นอย่างที่เขาพูด เพียง
พูดคุยไม่กี่ประโยคก็รู้สึกแบบนั้น แววดาซึ่งเต็มไปด้วยความ
ห่วงใย ความรักอันมีต่อหญิงที่ตามหา มันทำให้เขาเรียนรู้สื่กแบบ
นั้น

รู้สึกเช่นเดียวกับที่เขาสัมผัสได้จากใครบางคน
เขาจึงแน่ใจในแววดาคู่นั้น

ตอนที่ 31

ต้นหอมนั่งอยู่ในรถของตัวเองนานราวสิบนาที หลังจากที่ขับรถกลับมายังคอนโดห่านกก็เอาแต่นิ่งเงียบ เธอใช้เวลาอยู่ในรถจนสาวใช้แอบแปลกใจ ด้วยปกติจะต้องมาคอยรับกระเป๋าหรือข้าวของจากคุณหนู แต่วันนี้กลับไม่ยอมลงจากรถ แม้จะพยายามเข้าไปใกล้คนผู้เป็นนายก็ไม่ยักเห็น

การได้พูดคุยกับวายุสร้างความเข้าใจบางอย่าง เธอมองสุดเขตต์เป็นมากกว่าเด็กในบ้านมากขึ้น มองเขาเป็นคนมีหัวใจไม่ใช่ทำตามคำสั่ง ทุกอย่างที่ว่ายุพูดออกมาเข้าใจไม่ยาก หากแต่ไม่ง่ายเมื่อต้องเปิดใจ

หญิงสาวคิดไปเองทั้งนั้นในเรื่องที่กังวล เพียงแค่ความรู้สึกโหวงหวิวไม่เป็นเรื่อง กลับนำมาตัดสินว่าตนเองจะถูกทิ้ง

‘ผมไม่รู้หรอกนะว่าปัญหาจริง ๆ ของพี่คืออะไร แต่มุมมองของผมก็เป็นแบบนี้ คิดซะว่าเด็กคนหนึ่งหวังดีละกัน คราวหน้าคราวหลังพี่ก็เป็นฝ่ายเอาใจแฟนบ้าง ถ้าพี่กลัวเขาทิ้งก็อย่าเรียกร้องฝ่ายเดียวสิ’ คำพูดของวายุยังวนเวียนในหัว แม้หลังจากที่เด็กหนุ่มพูดจบเธอจะฟาดเขาด้วยขวดน้ำในมือก็ตาม

สุดเขตต์ขับรถกลับมาที่คฤหาสน์อีกครั้งเป็นรอบที่สอง หลังจากกลับไปบริษัทไม่พบรถคุณหนูต้นหอมแล้ว เขามองเห็นรถจอดอยู่พร้อมกับสาวใช้สองคน สองทำรีบเดินเข้าไปหาและพบคนด้านใน ประตुरुถถูกล็อกและมีเพียงร่างกายสะอึกเล็กน้อย เมื่อสุดเขตต์ออกแรงเปิดประตูจนเกิดเสียง

“น้องหอม! เปิดประตูให้พี่หน่อย” สุดเขตต์ส่งเสียงพร้อมกับพยายามเปิดประตู ในขณะที่หญิงสาวผู้นั่งเหม่อลอยมึนงง เธอมองออกไปนอกรถอย่างไม่เข้าใจ เหมือนจะลืมไปแล้วว่าก่อนหน้านี้หลบหนีเขาอยู่

“หอม!! มันไม่มีอะไรเลย คุณชีรินเป็นลูกค้า พี่เสีย
มารยาทกับเธอไม่ได้ เป็นลูกค้าคนสำคัญของคุณท่านครับ”

หญิงสาวเปิดประตูลงจากรถด้วยสีหน้าเรียบเฉย แต่
เพียงบานประตูเปิดออกสุดเขตต์ก็โอบรัดร่างกายไว้แนบอก
สาวใช้สองคนที่ยืนอยู่เป็นต้องเหม็นหน้าหนี ส่วนคนถูก
สวมกอดนิ่งงันด้วยความคิด

เธอทบทวนทุกอย่างตามคำที่วาญแนะนำ เธอเชื่อว่าสุด
เขตต์ไม่ได้คิดอะไร เธอเชื่อว่าความอดทนซึ่งมีมาตลอดไม่ใช่
การถูกบังคับ และนั่นหมายความว่า ‘เขารักเธอจริง’

“เชื่อพี่นะ มันไม่ได้มีอะไรจริง ๆ พี่ไม่ได้คิดอะไร ไม่ได้
ชอบ ไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้น คนที่พี่สนใจคือน้องหอมคนเดียว”
สุดเขตต์พูดร้ายยาวด้วยความรู้สึกอัดแน่น

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาหาคนเอาแต่ใจไม่เจอ

นี่เป็นครั้งแรกที่พบความนิ่งเฉยแทนที่จะไววาย

และนี่เป็นครั้งแรกที่เขาเดาจิตใจต้นหอมไม่ได้

“ถึงพี่เขตต์จะคิดก็ไม่มีวันสมหวังหรอก” ต้นหอมออก
แรงผลักคนที่สวมกอด จากนั้นก็ใช้ปลายนิ้วจิ้มลงที่อกของเขา
เธออยากจะพูดเอาไว้แต่มันแสนยาก เมื่อตัวตนของเธอถูก

ฉาบด้วยความดีอีวัน “เพราะคนที่พี่เซตต์จะสนใจได้มีแค่หอม
คนเดียวเท่านั้น!”

“หอมไม่ได้โกรธพี่เหรอ?” สุกเซตต์แปลกใจอย่างมาก
เขาคิดว่าคุณหนูต้นหอมคงจะอาละวาดจนบ้านพังแน่ ในตอน
ที่ขับรถไปยังบ้านสวนและวัดแถบชานเมืองแสนร้อนรน มา
ตอนนี้เขากลับไม่ได้รองรับอารมณ์โกรธใด ๆ ทั้งสิ้น

“ไปทำอะไรมาให้หอมโกรธ ก็แค่ไปคุยกับลูกค้า เห็น
หอมโง่หนักหรือไง!” พุดแล้วก็เหมือนเอามิดแทงตัวเองจมมิด
ด้าม แต่ต้นหอมไม่มีวิธีการพุดแบบอื่นแล้ว เธอเมินหน้าไป
ทางอื่นกลัวว่าเธอจะเห็นร่องรอยการร้องไห้ เธอจะให้เขารู้
ว่าตนไม่มีเหตุผลไม่ได้

“ก็พอจะรู้อยู่หรอกว่าลูกค้าคือพระเจ้า ก็ทำงานไปสิ
ใครว่าอะไร เนี่ย!! มาเอากะเป๋ไปสิ ยืนบ๊ออยู่ได้!!” คนตัว
เล็กหันไปโวยสาวใช้เพื่อเป็นการเปลี่ยนเรื่อง สองสาวใช้ที่ยืน
อยู่นานแล้วจึงได้วิ่งเข้ามาหา

“หลังรถมีขนมด้วย เอาไปให้แม่มนหนึ่งถุง ที่เหลือก็
เอาไปแบ่ง ๆ กัน ฉันไม่ชอบ!! มันหวาน!!” ต้นหอมร้องสั่ง
เมื่อเธอออกไปไหนที่มีขนมน่ากินก็จะซื้อกลับมาที่บ้าน

เยอะ ๆ อาจจะมีเงินเหลือหรือเพราะอะไรก็ตาม ที่บ้านมีสาวใช้
หลายสิบคน แม้เธอจะชอบแต่ก็มีน้ำใจอยู่บ้าง

“แล้วพี่เซตต์มีอะไรอีกไหม หอมเหนียวตัวจะแยะ จะไป
อาบน้ำ” ต้นหอมไม่รอให้สุดเซตต์พูดอะไรมากกว่านี้ เธอเดิน
ไปยังตัวบ้านและก้าวเท้าขึ้นบันได เหตุเพราะอยากหลบหน้า
ไม่อยากให้เห็นร่องรอยการร้องไห้ และอยากปรับอารมณ์
ตัวเองไม่ให้เขารู้ว่าแท้จริงเธอเสียใจมากแค่ไหน

ชายหนุ่มมีนงงเหมือนเรื่องวันนี้เป็นความฝัน ทุกอย่าง
ไม่ใช่ความเป็นจริง คุณหนูต้นหอมมีเหตุผลเข้าใจทุกอย่าง ไม่
โววายทำลายข้าวของ อีกทั้งยังไม่ต่อว่าเขาสักคำยิ่งแปลก
ประหลาด เป็นเรื่องเหลือเชื่อจนเขาคิดว่าเป็นไปไม่ได้

“วันนี้คุณหนูแปลก ๆ นะคะคุณเซตต์” สาวใช้ที่กำลังยก
ถาดขนมลงจากรถเข็นพูด “คุณหนูขับรถเข้ามาจอดในบ้านนาน
มาก แล้วก็นั่งในรถนี้เป็นสิบนาทีเลยคะ จนคุณเซตต์กลับมา
นี่แหละ”

“นั่งในรถนี่หรือ?” สุดเซตต์มองเข้าไปในรถ จากนั้น
ดวงตาก็มองเข้าไปในตัวคุณหนู สองเท้าก็ส่งพาตัวเองตาม
ติดเข้าไปหาคนตัวเล็กซึ่งเข้าไปก่อนแล้ว

ต้นหอมกำลังเดินขึ้นบันไดบ้านอย่างเชื่องช้า นี่เป็นครั้งแรกที่เธอไม่ได้แสดงความโกรธใส่สุดเขตต์ แต่อารมณ์ตอนนี้เบาบางอย่างมาก มันอาจเป็นเพราะเธอได้ไปทำลายข้าวของในห้องช่างซ่อมบำรุง ระบายอารมณ์กับวายุที่หาเรื่องให้ด่าทุกประโยค

“เดี๋ยวก่อนน้องหอม!!” สุดเขตต์ตามไปประชิดตัวคนที่กำลังขึ้นบันได เขาอยู่ต่ำกว่าเธอสองชั้นแต่มีความสูงเท่ากันพอดี ในระยะใกล้ทำให้มองเห็นร่องรอยบนดวงตา คราบเครื่องสำอางที่เคาไม่ยากสักนิดว่าหญิงสาวร้องไห้

หลายประโยคที่หมายจะเอ่ยถามหายไป เขาแน่ใจว่าต้นหอมร้องไห้แน่แท้ แต่กำลังตกใจเมื่อหญิงสาวพยายามทำตัวมีเหตุผล ปากบอกว่าเชื่อฟังที่ใจโกรธ ไม่ไว้วางใจต่อว่าทั้งที่เสียใจ เธอกำลังพยายามปกปิดความรู้สึก

“อะไรอีก! หอมจะไปอาบน้ำไง เหม็นไปหมดแล้วเนี่ย” เธออยากจะพูดว่าเหม็นกลิ่นน้ำมันในห้องช่าง แต่ไม่อยากให้คนตรงหน้ารู้ว่าแอบอยู่ที่ไหน

มือเล็กยกขึ้นโบลมเข้าหาใบหน้าสวย เธอสะบัดผมไปด้านหลังเป็นการบอกให้รับรู้ เธอควรได้รับการชำระร่างกาย

มากกว่ามายืนมองหน้าเขา

แต่คนมองอย่างสุดเขตต์กลับมองเห็นบางอย่าง ข้อมือข้างซ้ายซึ่งเคยมีสร้อยข้อมือหายไปแล้ว นับจากวันที่ให้คุณหนูต้นหอมใส่ติดตัวเสมอ มาวันนี้ที่เกิดเรื่องเข้าใจผิดกลับไม่มีติดตัว

“เย็นนี้หอมจะไปทานข้าวที่เรือนร้อยรักหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามพลางจับสองมือมากอบกุม เขามั่นใจว่าเธอโกรธ และเขาควรจะทำให้เธอสบายใจมากขึ้น “พี่ว่าจะลองเข้าครัวทำอะไรอร่อย ๆ หอมอยากจะกินฝีมือพี่ดูไหม”

“ทำเป็นด้วยเหรอ ไม่เอาหรอก!! หอมกินฝีมือแม่นมดีกว่า กลัวปวดท้อง!” ทั้งที่เธออยากจะกินฝีมือของเขา แต่จิตใจยังขุ่นมัวอยู่บ้าง อารมณ์จึงพัดพาให้พูดแบบนั้น

คนฟังก็พอล่วงรู้ความรู้สึกได้แต่ยิ้ม เขาขยับสองเท้าขึ้นไปหนึ่งก้าวบันได จากนั้นจึงได้เอ่ยพูด “พี่รักหอมนะ”

คนฟังเบิกตากว้างด้วยความไม่เข้าใจ เธอไม่คิดว่าสุดเขตต์จะพูดบอกรักเธอแบบนี้ ทั้งที่กำลังพูดคุยเรื่องอาหารแล้วเกี่ยวอะไรกับคำบอกรัก หัวใจของหญิงสาวและร่างกายรวมเป็นหนึ่ง มันกำลังแน่นิ่งมีนงงเหมือนต้องมนต์

“ถ้าน้องหอมไม่ไปทานก็อาบน้ำพักผ่อนครับ แต่ถ้า
อยากจะไปทานฝีมือพี่ ก็..ไปก่อนหกโมงเย็นนะ รู้ไหมครับ”
มือนายยกขึ้นลูบหัวคนตัวเล็กแผ่วเบา จากนั้นก็โถมได้แก้ม
นวลสีแดงระเรื่อ การกระทำประหนึ่งป้ายยาให้คนไร้เดียงสา
ลุ่มหลง จากนั้นชายร่างสูงจึงผละตัวออกห่างแล้วเดินจากไป

นานราวอึดใจหลังจากที่ชุดเซ็กซี่ผละตัวออกไปแล้ว
ต้นหอมที่ยืนแน่นิ่งจึงได้คืนสติ เธอมีงงไปหมดจนไม่รู้ว่าเกิด
อะไรขึ้น รู้เพียงสัมผัสร้อนผ่าวที่พวงแก้มยังตราตรึง

“อะไรของเขาเนี่ย!! เมื่อก่อนยั่วแทบตายไม่สนใจ แล้ว
นี่พี่เซ็กซี่กำลังยั่วเราหรือเปล่าเน?” มือเล็กตบแก้มตัวเองอย่าง
มีงง ดวงตามองไปยังประตูบานใหญ่ซึ่งไม่มีร่างกายของชุด
เซ็กซี่แล้ว “ก็โหมงแล้วละเนี่ย!! จะหกโมงหรือยัง!! ไปอาบน้ำ
ก่อนดีกว่า!! เดี่ยวไปหาพี่เซ็กซี่ไม่ทัน!!”

ตอนที่ 32

สุดเขตต์เข้าครัวทำอาหารด้วยตัวเอง โดยมารดา
ของเขาไปดูแลอาหารที่คฤหาสน์ วันนี้ในเรือนร้อยรักจึง
มีเขาเป็นพ่อครัวแต่ผู้เดียว

ชายตัวสูงในชุดผ้ากันเปื้อนสีครีมลายดอก เขาตั้งใจใน
ทุกขั้นตอนอย่างมาก ด้วยอยากเอาใจต้นหอมให้รู้สึกดีขึ้น
การที่เจ้าตัวไม่แสดงอารมณ์โกรธออกมา มันมีความหมายว่า
เกิดการเปลี่ยนแปลงบางอย่างขึ้น ซึ่งมันน่าจะเป็นเพราะเจ้า
ตัวโตกว่าเดิม ความเป็นเด็กจึงลดน้อยลง

เมนูวันนี้เป็นแซลมอนอบผักรวม เพราะคุณหนูผู้เอาแต่
ใจทานน้อย เธอรักษาหุ่นและเลือกทานอาหารมาก ตอนที่อยู่

เมื่อนอกเขาทำอาหารทานเองทุกวัน การเลือกสักเมนูมาปรุง
แต่งจึงไม่ยากนัก

ยังมีสปาเกตตีผัดไส้กรอกอีกหนึ่งอย่าง เป็นเมนูจาน
แรกที่สุดเขตต์ทำเป็นตั้งแต่อยู่ไทย เหตุเพราะต้นหอมบังคับให้
ตนทำอาหาร สปาเกตตีกับไส้กรอกจึงถูกนำมาผัดใส่กันแบบ
ไม่ประสา มาวันนี้ขั้นตอนทุกอย่างพิถีพิถันมากขึ้น หน้าตา
ของมันก็ดูน่าทานเสียด้วย

ต้นหอมเดินเข้ามาในเรือนร้อยรักด้วยความตื่นเต้น
เธอได้กลิ่นอาหารลอยฟุ้งไปทั่ว ได้ยินแม่ถามบอกว่าเตรียม
อาหารที่ห้องครัวใหญ่ จากนั้นก็จะทานกับสาวใช้ที่นั่นก่อน
กลับ คนตัวเล็กที่เลือกมาทานอาหารฝีมือชายหนุ่มจึงตื่นเต้น
เพราะกว่าแม่จะกลับก็คงสามทุ่มไปแล้ว

“ทำอาหารเป็นจริง ๆ เหรอ?” ต้นหอมเอ่ยพูดเมื่อเห็น
หน้าตาอาหาร เนื้อแฮมออนกูกวางลงในจานอย่างสวยงาม
จากนั้นตามด้วยผักอบและซอสสีน้ำตาลแดง

“หอมมองว่าพี่เป็นคนโกหกตั้งแต่เมื่อไหร่” สุดเขตต์พูด
ยิ้ม ๆ เขาเลื่อนจานแฮมออนออกห่างตัว จากนั้นจึงได้ใช้มือ
จับรังต้นหอมเข้ามาใกล้ ระยะเวลาสั้น ๆ ที่ต้นหอมไม่ทันรู้ตัวก็

ไปอยู่ในวงแขนชายหนุ่มเสียแล้ว ร่างกายถูกซ้อนทับด้วยอก
แกร่งของเขาจากด้านหลัง สร้างความรู้สึกหวั่นประหม่าโดย
ฉับพลัน

“หอมไม่ได้มองว่าพีเชตต์เป็นคนโกหก แต่ไม่คิดว่าจะ
ทำแล้วน่ากินขนาดนี้” คนพูดเอ่ยเสียงเบา หากอยู่ห่างกว่านี้
คงใช้น้ำเสียงที่ถือตัวหน่อย หรือไม่กี่หาเรื่องต่อว่าอาหารต่าง
ๆ นานา

ในความรู้สึกสุดเชตต์ไม่เคยกระทำแบบนี้กับเธอมา
ก่อน ช่วงหลังเมื่อมีการพูดว่าเป็นแฟนกันแล้ว การกระทำก็
พลันชัดเจนมากขึ้น

แต่เดิมความรู้สึกของต้นหอมมีเพียงความเป็นเจ้าของ
มองเขาเป็นสมบัติที่ต้องเชื่อฟัง สิ่งเหล่านั้นส่งผลให้เธอไม่กล้า
หยิ่งใจเชื่อ คิดวนลู่ว่านั่นคือการถูกบังคับอันไม่จริงใจ

มาคิดทบทวนเวลานี้จนแน่ชัด ทุกอย่างที่สุดเชตต์ทำ
ล้วนเต็มใจ มันเกิดจากความรู้สึกไม่ใช่เพราะเธอบังคับ หัวใจ
ที่ห่อเหี่ยวเพราะความคิดมากก็พอโต เธอควรเชื่อแต่แรก ไม่
น่ากลางแครงใจจนเกือบเกิดปัญหา

“เหลือเอาสปาเกตตี้ใส่จาน ช่วยพีหน่อยสิครับ” เสียง

หุ้มดังขีดข้างใบหู สร้างสัมผัสอ่อนไหวจนคนตัวเล็กห่อตัวหนี
ชนอ่อนบนเนื้อผิวชูชันในบัดดล

“หะ...หอมทำไมไม่เป็นหрок ทำอะไรสวยงามเป็นกับเขา
ที่ไหนล่ะ!” หญิงสาวจะพาตัวเองออกไปจากวงแขน แต่กลับ
ไม่ได้รับอิสระอย่างที่ตั้งใจ

มือหนาของสุดเขตต์จับมือเล็กคืบเส้นสปาเกตตี
จากนั้นค่อย ๆ ใช้มือประคองช่วยอย่างเชื่องช้า สองคู่สายตา
สบกันในความเงียบของการกระทำ ก่อนที่คนตัวเล็กจะหันมา
สนใจอาหาร

เส้นสีสวยถูกม้วนกลมวางลงบนจานสีขาว จากนั้นจึง
ตามด้วยเนื้อไส้กรอกที่หันเป็นชิ้นน่ารัก ถูกราดลงบนเส้นสี
สวยที่วางไว้ก่อนหน้านี้

“ไหนดว่าทำไมเป็นไง เห็นไหม...น้องหอมทำอะไรก็สวย”
คนพูดอยากจะหมายถึงใบหน้าของเธอด้วย ในยามที่ตื่นตกใจ
ทำอะไรไม่ถูกนำลุ่มหลง ไม่มีคำพูดโวยวายให้เคืองขัด เต็มไป
ด้วยความอ่อนหวานน่ารัก

และความอดทนของสุดเขตต์ก็มีไม่เพียงพอ เมื่อริม
ฝีปากเล็กตั้งปรากการจะเอ่ยพูด คนตัวสูงก็ใช้ริมฝีปากกดคลึง

สัมผัสแนบชิดพร้อมกับหมุนร่างเล็กมาเผชิญหน้า

ความโกรธเคืองที่ต้นหอมพยายามหลบซ่อน ขอให้เขาได้รับโทษจากเธอเสียเถอะ อย่างน้อยก็ความทรมานที่ไม่อาจกระทำการใดมากไปกว่านี้ เพราะสิ่งเดียวที่อาจลวงล้าบนกายเธอคือรสจูบ

คนถูกจูบเนิ่นนานจนเหมือนเวลาไม่เดินหน้า ดวงตาปรือมองสบกับเขาด้วยความวาบหวาม สัมผัสอ่อนนุ่มดุจเย็นบนปุยเมฆที่สุกสกาบ ลบลิ้มทุกเรื่องราวในความคิดเธอหมดแล้ว

“เมื่อก่อนพีเชตต์ไม่เห็นเคยทำแบบนี้เลย ทำไม...เดี๋ยวนี้ จูบหอมบ่อยจัง” คนถามเบือนหน้าหนีด้วยความเอียงอาย ร่างกายเหมือนไม่เป็นตัวเองเสียแล้ว จะเปล่งเสียงพูดออกไปก็คล้ายอ่อนเรียวแรง

“เมื่อก่อนเราไม่ได้เป็นแฟนกันนี่ครับ”

“แล้วกล้าทำแบบนี้ต่อหน้าแม่นมไหมล่ะ?” คนเป็นต่อคิดต่อกรขึ้นมาได้ ถึงเธอจะรักและนับถือแม่นมมาก แต่เรื่องความเอาแต่ใจใช้กับทุกคน ผิดกับสุดเขตต์ซึ่งมีข้อยกเว้นเป็นมารดาและวุฒิกกร “ที่พีเชตต์กล้าทำเพราะแม่นมไม่ได้มาทาน

ข้าวที่เรื่อนี้มากกว่า ถึงได้กลั๊กกับหอม อย่าคิดนะว่าไม่รู้!!”

ชายหนุ่มยกยิ้มในความน่ารัก เขาไม่ได้สนใจแม้แต่ตอบคำถาม เมื่อร่างกายโถมเข้าหาและจับตึงเธออีกกรอบ ก่อนมืออาหารสุตพิเศษที่แสนตั้งใจ คงต้องเสิร์ฟของหวานเป็นจานหลัก ให้หัวใจได้สุขฉ็ดก่อนที่ท้องจะเเม่อิ่ม

อาหารมือพิเศษในศาลาริมน้ำไม่ไกลจากเรื่อนร่อยรัก ต้นหอมทานอาหารตรงหน้าด้วยความอ่อย มีชายร่างสูงร่วมทานอาหารด้วยรอยยิ้ม เขาทานเพียงเล็กน้อยเมื่อใช้สายตา มองคนน่ารัก และความรู้สึกเจ็บเล็ก ๆ ตรงมุมปาก เมื่อคุณหนูเจ้าอารมณ์กั๊กริมฝีปากของเขาจนได้แผล

“หอมขอสังเวยนะว่าต่อไปนี้พี่เขตต์ห้ามทำอาหารให้ใครทานทั้งนั้น คนเดียวที่พี่จะทำให้ทานคือหอม เข้าใจหรือเปล่า!!” กินแล้วจนอิ่มต้นหอมจึงได้ออกคำสั่ง เธอชอบอาหารที่เขาทำมาก ชอบและไม่อยากให้ใครหน้าไหนได้ลิ้มลอง นอกจากตัวของเธอซึ่งเธอเป็นเจ้าของ ก็จจะรวมไปถึงฝีมือการทำอาหารด้วย

จนเมื่อพูดออกไปแล้วจึงคิดขึ้นได้ เธอกำลังทำตัวเอาแต่ใจไม่น่ารักอย่างที่วาญบอ จากที่คิดว่าจะต้องตามใจสุด

เขตต์บ้างก็ไม่ได้ทำ เพราะที่ผ่านมาเป็นเธอที่เรียกร้องไม่ใช่ชายหนุ่ม

“เอิ่ม... ไม่ต้องขนาดนั้น...ก็ได้้นะ หอมรู้ว่าบางครั้งพี่ก็ต้องทำอาหารให้คนอื่นทานบ้าง” มือเล็กหยิบยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม เธอไม่ควรออกคำสั่งกับเขาในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง ส่วนคนฟังเริ่มจับจุดใจความได้แล้ว ยิ่งเธอหลบสายตาพร้อมกับหมุนแหวนบนนิ้วชี้ มันยิ่งชัดเจนว่าเจ้าตัวมีความกังวลก่อเกิด

“คนเดียวที่พี่จะทำอาหารให้ทานคือภรรยาของพี่”

“แค้! พี่เขตต์ว่าไงนะ!” ต้นหอมหันมาสบตากับสุดเขตต์อย่างตกใจพร้อมกับการสาลักน้ำ เธอคิดเลือนลอยจึงไม่ทันได้ฟังนัก แต่กระนั้นหูก็คล้ายจะได้ยินว่า ‘ภรรยา’ “เมื่อไหร่พี่เขตต์พูดว่าไงนะ หอมไม่ทันได้ฟัง!!”

“พี่พูดว่า คนเดียวที่พี่จะทำอาหารให้ทานคือภรรยา”

“ภรรยา!!” คนกินอิมมองอาหารตรงหน้า ก็เป็นเธอนี่ที่กินจนอิมแล้ว แบบนี้ความหมายก็คือเธอใช่หรือเปล่า

“น้องหอมไม่เข้าใจที่พี่พูดเธอ” สุดเขตต์เลียริมฝีปากตัวเองอย่างมันเขี้ยว หากเขาไม่นั่งตรงข้ามเธอละก็ เขาคงจะเอาเปรียบคนใส่ชื่อให้สนใจ

พูดออกไปขนาดนี้ก็ยังไม่ทำทางงั้น ยิ่งปลายล้นสัมผัส
รอยแผลที่ต้นหอมฝากเอาไว้ ความรู้สึกมากมายก็ยังพลุ่ง
พล่าน เธอจะรู้หรือเปล่าว่าตนเองทำให้เขาต้องอดทนทุกคืน
วัน

“หอมไม่ได้โง่! แต่ทำไมพูดแบบนี้เล่า” ประโยคท้ายคน
พูดเอียงอาย วันนี้อารมณ์ของเธอวิ่งไปมาจนสับสน ถูกจับ
ถูกหยอดคำหวานจนไม่เป็นตัวเอง สุดท้ายต้องหาคำพูดเพื่อ
ดึงสติกลับมา “พูดแล้วก็ทำให้จริงเถอะ! ถ้าหอมรู้ว่าพี่ไปทำให้
คนอื่นล่ะก็ หอมจะอาละวาดให้บ้านพังไปเลย”

คนฟังคิดขำในคำพูด นี่สิถึงจะเป็นคุณหนูต้นหอมตัว
จริง การข่มขู่เพื่อพังบ้านทั้งหลัง หรือการอาละวาดเพื่อให้ได้
ชัยชนะทุกทาง

“วันนี้หอมไปดูสถานที่แก้หลายอย่างเลย แล้วพี่เซตต์
ไป....พบลูกค้า เอ็ม! เป็นไงบ้างคะ?” ความอยากรู้ทำให้เก็บ
ความสงสัยต่อไปไม่ได้ อย่างน้อยก็ควรรับรู้ว่าเขาพอใจหรือ
เปล่า มองเห็นความสุขของชีวินหรือไม่

“หมายถึง?” สุดเขตต์แก้งถาม

“แบบ...หอมจะได้รู้...รู้ว่า...เวลาที่เขาไปพบลูกค้า เขา

ทำยังไงกัน มีปัญหาอะไรหรือเปล่า หรือว่า...งาน..งพิเศษใหม่!” เธออยากจะถามว่าลูกค้าสวดยใหม่ก็พูดออกไปไม่ได้ หงุดหงิดจนเจ้าตัวต้องกดเล็บลงกับเนื้อแขนนิ้วชี้

“ครึ่งหน้าไปกับพี่ไหม?” สุดเขตต์ตัดสินใจแล้ว จากเดิมที่คิดว่าเธอคงสร้างปัญหา แต่เมื่อพบเจอความเปลี่ยนแปลงวันนี้ เขาอยากได้รับปัญหามากกว่าความนิ่งเฉยให้เธอหาเรื่องยังดีเสียกว่าเก็บความรู้สึกเอาไว้

“หอมไปอยู่แล้วแหละ ไม่เชื่อก็คอยดู!!”

“ครับ” ถึงไม่คอยดูสุดเขตต์ก็รู้ว่าต้นหอมจะเป็นเงาตามตัวของเขาไปตลอด เขาเองก็อยากให้เงานี้อยู่กับเขาเสมอเช่นกัน “ปัญหาตอนนี้ก็คือการรอผลตอบรับ เพราะคุณชีรินยังไม่ได้เซ็นสัญญากับเรา เธอขอเวลาศึกษาข้อกฎหมายก่อน”

“ศึกษาข้อกฎหมาย? บริษัทของพ่อออกใหญ่โต คิดว่าพ่อจะไปโกงเธอหรือไงไม่ทราบ!!” คนฟังพูดอย่างไม่พอใจ ในเมื่อร้านของเธอเป็นเพียงแหล่งเล็ก ๆ ในต่างประเทศ ไม่เห็นต้องถือตัวขอศึกษาข้อกฎหมาย ประหนึ่งต้องการขอเวลาเพื่อติดต่อกับชายหนุ่มซึ่งเธอเป็นเจ้าของ

“เวลาที่เรำทำธุรกิจกับใคร เราก็ต้องอยากได้ความ

เชื่อมั่น แน่ใจ มั่นใจ ว่าเราจะได้ผลประโยชน์มากที่สุด มัน
เป็นธรรมดาอยู่แล้วน้องหอม หน้าที่ของเราซึ่งเป็นผู้ขายก็คือ
การทำให้ลูกค้าเชื่อมั่นก็เท่านั้น”

“แล้วพี่เขตต์ทำยังไงล่ะ” หญิงสาวกลัวว่าสุดเขตต์จะใช้
ความหล่อเหลาของตัวเองสร้างความเชื่อมั่น หากเป็นแบบนั้น
เธอคงไม่ยอมแน่ แม้สายตาของเธอจะมองว่าชีรินสวยโดดเด่น
แต่เธอก็มีความสวยจะกลัวอะไร ดังคำที่วาญได้บอกกับเธอ
เอาไว้

“พี่ไม่ได้ทำอะไรเลย คุณท่านเป็นคนทำทุกอย่าง พี่แค่
เป็นตัวแทนในการนำเสนอผลประโยชน์ สร้างความมั่นใจใน
การร่วมงานกันเท่านั้น ถ้าคุณชีรินเซ็นสัญญา ก็เพราะคุณท่าน
ลั่น ๆ”

“แล้ว.....” ความอยากรู้คับอกแต่กลับไม่กล้าเอ่ยพูด
ออกไป

ในสายตาของสุดเขตต์มองว่าชีรินสวยหรือไม่?

หากถามแล้วใช่ความเอาแต่ใจไหม?

คำตอบจะเป็นการบังคับหรือเปล่า?

หากมองในมุมบังคับที่ตนทำบ่อย ถามร้อยครั้งเธอก็

ต้องสวยกว่า แต่ในความเป็นจริงสุดเขตต์มองอย่างไร สิ่งที่เขาอยากรู้ยากเกินจะได้คำตอบ

“คุณชีรินเธอเป็นคนรอบคอบ แล้วก็..ทั้งสวยทั้งเก่ง” สุดเขตต์พูดอย่างล่องรู้ มือของเขาเก็บรวบจานตรงหน้าซึ่งมีอาหารคำจบลงแล้ว ทำที่ไม่สนใจความตึงเครียดซึ่งกำลังก่อตัว หลังจากสุดเขตต์พูดคำว่า ‘ทั้งสวยทั้งเก่ง’

คนฟังมองสุดเขตต์เก็บจานอย่างขัดใจ ความเชื่องช้าที่แสนน่าอึดอัด มันกำลังบีบคั้นให้เธออยากจะทุบจานตรงหน้าให้แตกกระจาย แต่หญิงสาวก็ใช้ความอดทนกัดฟันแน่น

“แต่พี่ว่าน้องหอมสวยกว่านะ พี่ชอบความสวยแบบหอมมากกว่า” สุดเขตต์เงยหน้าสบตาหลังทิ้งเวลามาเล็กน้อย จากนั้นจึงได้คลี่ยิ้มส่งให้คนฟัง ต้นหอมในวันนี้แตกต่างจากทุกวันจริง ๆ ยั่วอารมณ์มากขนาดนี้ก็ยังกดเก็บความไม่พอใจได้ หรือเธอจะโตแล้วจริง ๆ

“พูดจริงเหรอ? หอมสวยกว่าจริงนะ”

“จริงสิ พี่จะโกหกทำไม คุณหนูต้นหอมสวยที่สุดแล้ว”

“น้องหอม!!!!”

“ครับ.. น้องหอม...” ‘ของพี่’ ประโยคท้ายชายหนุ่มเพียง

แค่เอ่ยในใจ เขายกจานด้วยมือซ้ายอย่างแข็งแรง ส่วนมือขวา
ถือแก้วน้ำ มีคนตัวเล็กช่วยถือเหยือกน้ำดื่มกลับเข้ามาในตัว
บ้าน เป็นมื้ออาหารค่ำที่แสนพิเศษอย่างที่สุด

ตอนที่ 33

งานเปิดตัวของสินค้ากำลังจะมาถึงในวันพรุ่งนี้
ต้นหอมตั้งใจอย่างมากเพื่องานแรกของเธอ สีสาว
ทีมงานก็ต่างช่วยกันอย่างแข็งขัน ทุกอย่างที่ถูกปรับแก้
เสร็จเรียบร้อยทันเวลา เสื้อผ้า เครื่องแต่งกายรวมไปถึงช่าง
แต่งหน้าทำผมพร้อม

“เรียบร้อยแล้วทุกอย่างแล้ว ตื่นเต้นเหมือนกันแฮะ!”
ต้นหอมลงน้ำหนักมือที่ต้นคอด้วยความปวดเมื่อย

เธอลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วมองไปรอบ ๆ สุดเขตต์
ออกไปประชุมยังไม่กลับ เธอเองก็ตั้งใจอ่านลำดับของพิธีการ
อย่างตื่นเต้น ไม่ได้สนใจเขาจนกระทั่งเวลานี้

สองเท้าของหญิงสาวก้าวมาหยุดที่หน้าโต๊ะทำงาน มองเห็นโทรศัพท์มือถือเครื่องเดิมซึ่งแตกร้าว ทั้งร่วนและยี่ห้อยแตกสมัยไปนานนม แต่คนจบเมืองนอกอย่างสุดเขตต์กลับไม่ใส่ใจ มองแล้วก็ทำให้ต้นหอมอยากจะซื้อเครื่องใหม่ให้กับเขา

“เงินเดือนก็เยอะแยะ ใช้โทรศัพท์เครื่องละไม่กี่พัน” มือหมุนโทรศัพท์พร้อมกับวิจารณ์ทางคำพูดและแววตา “มีไว้แค่โทรเข้าโทรออกจริง ๆ หรือไง เมืองนอกเขาไม่สอนเรื่องเทคโนโลยีหรือไง?”

ความอยากรู้ทำให้ต้นหอมสำรวจภายในเครื่อง รายการโทรเข้าโทรออกมีเพียงไม่กี่รายการ หมายเลขที่มีการติดต่อมากที่สุดก็คือเบอร์ของเธอ นอกนั้นก็ไม่มีอะไรพิเศษ แม้แต่เบอร์ของจอมขวัญก็ยังไม่ มี แต่ขณะที่เจ้าตัวกำลังจะวางสมาร์ตโฟนลงที่เก่า สายหนึ่งซึ่งไม่ปรากฏชื่อก็โทรเข้ามา

(“สวัสดีค่ะคุณสุดเขตต์ ชีรินเองนะคะ”) หลังจากกดรับสายต้นหอมก็ต้องแน่นิ่งไป สองวันที่พัดผ่านแทนที่จะมีคนชื่อนี้ไปแล้ว แต่เหมือนว่าหญิงสาวไม่เคยลบลิ้มเลยสักนิด (“ได้ยินไหมคะ ฮัลโหล! ฮัลโหล! คุณเขตต์ได้ยินชีรินไหมคะ”)

มือเรียวกดวงสายคนที่โทรเข้ามาทันที จากนั้นก็กด
บล็อกหมายเลขซีรินโดยฉับพลัน เธอทำไปเพราะความโกรธ
และกลัว ความรู้สึกที่เธอพยายามกดเก็บกลับมามากครั้ง

“กลัวอะไรอีกแล้วเนีย!!” มือเรียวกระแทกโทรศัพท์ลง
กับโต๊ะอย่างไม่พอใจ ประหนึ่งอยากจะให้มันแตกและพังไป
ตอนนี้ “ไม่รู้แหละ!! บล็อกไปแล้ว! อยากรู้เรื่องงานก็ติดต่อ
ผ่านเลขาสลิ โทรหาพีเชตต์ทำไมไม่ทราบ!! ชริ!”

ปิดความสับสนออกไปจากตัวแล้วจึงได้เดินออกไปจาก
ห้อง เธอตรงไปหาพะพายที่แผนกเพื่อถามบางเรื่อง จากนั้นก็
แวะห้องน้ำเพื่อเติมเครื่องสำอางนิดหน่อย ในหัวก็ยังไม่ลบเลือน
ความหงุดหงิดซึ่งมีคนโทรมาหาสุดเขตต์

“ตายจริง! คุณหนูต้นหอมเข้าห้องน้ำพนักงานเป็นด้วย
เหรอคะ ระวังคันนะคะ” จอมขวัญเอ่ยทักทายด้วยเสียงอัน
ไพเราะ เธอตั้งใจเข้าหาต้นหอมในยามไร้ผู้คน ด้วยอยากจะ
แสดงความต้องการอันหลบซ่อนอยู่

“เหอะ! จอมขวัญ!” ต้นหอมเปล่งเสียงเรียกชื่อคนหา
เรื่องอย่างสมเพศ สายตามองคนตรงหน้าไม่ต่างไปจากผู้อื่น

หญิงสาวพยายามเลยผ่านแก้มองไม่เห็นหลายครา

เพียงคิดว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ต่างไปจากกรวด เพชรอย่างเธอจะ
ลดตัวลงไปมีเรื่องด้วยทำไม แต่คนอย่างจอมขวัญก็ยังไม่ละ
ความพยายาม เมื่อครั้งมีโอกาสก็เข้ามาปะทะกับเธอเสมอ

“ว้าว! คุณดีจังเลยนะคะ ไม่ไว้วางใจด้วย” คนพูดยิ้ม
หวานก่อนจะเดินเข้าใกล้กว่าเดิม “พยายามปิดบังความเป็น
หมาบ้าในตัวเองหรอคะ ไม่ต้องพยายามหรอกคะ จอมว่า...
เขารู้กันทั่วประเทศแล้ว”

“หมาบ้านะมันคือเธอมากกว่ายัยบ้า!! คิดว่าตัวเอง
เป็นใครห๊ะ! เธอกับฉันมันแตกต่างกัน อย่าพยายามเอา
ตัวเองมาเทียบฉัน ยัยบ้า!!”

“ฉันเป็นใครไม่สำคัญหรอกคะ สำคัญที่ว่า...พวงนี้
คุณหนูต้นหอม ผู้ไม่เคยเป็น..การ..เป็น..งาน รับผิดชอบอะไร
กับเขาก็..ไม่..เป็น จะทำงานใหญ่ล้มไม่เป็นท่าหรือเปล่า?”
จอมขวัญพูดแทงใจดำทุกอย่าง ในสายตาของเธอคุณหนู
ต้นหอมไร้ซึ่งความสามารถ ไม่มีดีในสายตาเธอเลยสักเรื่อง

“ถ้าพวงนี้งานล้ม อย่าว่าแต่มีพ่อเป็นเจ้านางานเลย
นะคะ ต่อให้เป็นลูกนายก็ปิดความหน้าแตกไม่ได้ ถึงเวลา
นั้น....ทุกคนก็จะยิ่งเชื่อว่า คุณหนูต้นหอมที่วัน ๆ เอาแต่

ผลาญ..เงิน ไม่มีวันทำอะไรเป็น เขาเรียกว่าอะไรนะคะ? สวย
..แต่ไร้สมอง ไร้ไหนะ?”

เพี้ยะ!!!!

ฝ่ามือของต้นหอมตบลงด้วยความโกรธ จอมขวัญที่ไม่
คิดหลบสักนิดหันมาเผชิญหน้า แวตตาที่อ่อนหวานในตอน
แรกแปรเปลี่ยน และมือที่กำลังจ้างเพื่อฟาดฟันอยากเอาชนะ

“ขอทางหน่อยครับเจ้!!! ขอทางหน่อยครับ!!!!” วายผู้
แอบฟังอยู่นานรีบวิ่งออกไป ในมือของเขามีอุปกรณ์การซ่อม
ท่อ เขาถูกโทรเรียกให้เข้ามาซ่อมท่อในห้องน้ำหญิงชั้นหก
และบังเอิญมาได้ยินเหตุการณ์ปะทะพอดี

“ขอทางด้วยครับ ห้องน้ำนี้เข้าไม่ได้นะครับ ท่อแตก!!
เชิญใช้ห้องน้ำอื่นนะครับเจ้!!” เด็กหนุ่มหันไปพูดกับจอมขวัญ
ชัดเจน ในจุดประสงค์ของการวิ่งมาก็เพราะอยากจะช่วย
คุณหนูต้นหอม คิดว่าคงถูกตบแน่นอนเมื่อวิ่งมาไม่ทัน

จอมขวัญกำมือแน่นก่อนจะกระแทกเท้าเดินจากไป
มือหนึ่งยกขึ้นจับแก้มซึ่งถูกตบ คิดแค้นเคืองที่ถูกกระทำฝ่าย
เดียว จะแฟร์กว่านี้ถ้าตนได้ตบบ้าง

“นี่เจ้เป็นพวกสวยแต่ไร้สมองหรือ?”

เพียะ!!!

ฝ่ามือของต้นหอมฟาดเข้าที่หน้าของวายุอย่างเต็มแรง คนถูกตบถึงกับยกมือขึ้นเสยผม เข้าใจได้ว่าอาจพังเหมือนดำ แต่เธอจะไม่รอให้เขาพูดจบก่อนหรือ ความโกรธทำให้ตนเอง ซึ่งเข้ามาช่วยถูกตบซะงั้น

“นายกัลลาดียังไงมาดำฉันห๊ะไ้อวายุ!!! แล้วทำไมไม่จำว่าฉันไม่ให้เรียกเจ้!! พี่สาว!! พี่สาวคนสวย!! นูแตกเหรอ!!” วายุที่กำลังปรับอารมณ์เพราะถูกตบถึงกับยืมออกมา จากพี่สาวที่เคยออกคำสั่ง วันนี้ถูกเติมด้วยคำว่า ‘คนสวย’ เสียแล้ว

“โอเคพี่สาว...คนสวย” เขายอมเรียกอย่างไม่ติดขัด ถอยห่างอีกหนึ่งก้าวด้วยกลัวจะถูกหาเรื่อง แก้มที่ถูกตบก็ยังไม่แสบอยู่ไม่น้อย “แต่พี่ก็ฟังผมให้จบก่อนสิครับ ผมจะพูดว่า พี่เป็นคนสวยที่ไร้สมองเหรอ? ถ้าไม่ใช่ก็ไม่ต้องโกรธ”

“ใครไม่โกรธก็บ้าแล้ว!! ถ้ามีคนมาด่านายว่าหล่อแต่โง่ ไม่โกรธหรือไง!! ฮะ!!” คนถามพูดด้วยความโกรธ ส่วนคนฟังหัวเราะออกมา อุปรกรณ์ที่ถือในมือก็ถูกวางกับพื้น คุยกับคุณหนูเอาแต่ใจคงต้องใช้เวลาหน่อย “ฉันถามนายนะ! บ้าหรือเปล่า!! หัวเราะอยู่ได้!!”

“ก็ไมโกรธไงครับ จะโกรธทำไมเล่า...ถูกชมว่าหล่อเลยนะ” ต้นหอมขมวดคิ้วยุ่ง ถึงจะเป็นความจริงด้วยถูกชมว่าหล่อ แต่ก็ถูกด่าว่าโง่ด้วย “ส่วนที่บอกว่าโง่ ไม่จริงนี่ ผมจะยอมรับทำไมให้โง่เล่า ยอมรับก็เท่ากับโง่จริงสิ!”

“อริยา!!” ต้นหอมตั้งท่าจะกรีดเสียงร้องแต่วายุชี้นิ้วห้าม จากนั้นก็ทำมือว่ามีคนเยอะ ส่งเสียงดังกว่านี้คงแห่กันมาทั้งชั้น ไม่ใช่ห้องข้างด้านหลังที่ไร้ผู้คน “นี่นายหาว่าฉันโง่ที่ยอมรับหรือ ไฉ่วายุ! ไอ... อริยา!!”

คนตัวเล็กแต่อายุมากกว่าอยากจะกรีดก็กรีดไม่ได้ ทำได้แค่ชี้มือชี้ไม้และมองหาอาวุธเพื่อทำร้ายคนชั่ววามรณ

“ก็ไม่ใช่แบบนั้นหรอกพี่ แต่พี่ก็น่าจะเห็นนะ ผู้หญิงคนนั้นเข้ามาเพื่อหาเรื่อง เข้ามาเพื่อทำให้พี่โกรธ พี่ก็อย่าไปโกรธตามที่เขาต้องการสิ แบบนี้ก็ตามเกมเขาเลย เวลาเจอแบบนี้ท่องไว้..โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า ถ้าพี่ทั้งโกรธทั้งโมโห พี่จะทั้งโง่ทั้งบ้าเลยนะ!”

“ไฉ่วายุ!!” แพ้มเอกสารในมือต้นหอมถูกขว้างใส่เด็กหนุ่มเต็มแรง เธอเข้าใจที่เขาพูด แต่เธอโกรธเมื่อถูกหลอกด่าอยู่ดี

“ผมขอโทษ ๆ ไม่แก้งฟี่สาวคนสวยแล้ว แต่ผมเตือน
เพราะหวังดีนะ เอาละ..ผมไปทำงานแล้ว” วายุจะเดินไปหยิบ
กล่องอุปกรณ์แต่ต้นหอมเดินเข้าไปขวาง “อะไรครับฟี่สาว...
คนสวยที่สุดในโลก”

“ขอบใจ!” วายุเบิกตากว้างเมื่อได้ยินคำนี้ เขาไม่คิด
เลยว่าเธอผู้แสนเอาแต่ใจจะพูดออกมา “ที่นายเตือนครั้งก่อน
นะ เอ็ม...เรื่องแฟนนะ มันทำให้ฉันเข้าใจเขามากขึ้น ขอบใจ
นะ!!”

“ยินดีให้บริการครับฟี่สาว...คนสวยที่สุดในโลก” คน
อายุน้อยกว่าไม่วายุยียวน เขาทำงานที่นี้ยังไม่ได้สองอาทิตย์
ด้วยซ้ำ นอกจากคนในที่นี้ช่างก็ถูกสาวเจ้าของบริษัทนี้แหละ
ถึงจะรู้จักแบบบังเอิญก็รู้สึกถูกชะตาเหมือนน้องสาว อายุของ
เธอมากกว่าเขา แต่ถ้าเรื่องนิสัยนั้นเด็กกว่ามากทีเดียว

“เอ็ม... แล้ว...แล้ว...ถ้ามีผู้หญิงโทรมาล่ะ แบบโทรมา
เรื่องงาน ถ้า..ฉันบล็อกเบอร์อย่างเงี้ย เขาจะโกรธไหม?” ใน
ทุกการกระทำสุดเขตต์ไม่มีทางโกรธต้นหอม แต่ในความเป็น
จริงที่เธออยากรู้คือความรู้สึก ผู้ชายทั่วไปจะโกรธไหมเมื่อถูก
กระทำแบบนี้

“โกรธสิ!” ใบหน้าของต้นหอมสลดไปในทันที “ก็พี่บอกว่ามันเป็นเรื่องงานไม่ใช่เธอ พี่ซีเรียสไปหรือเปล่า พี่เคยได้ยินประโยคหนึ่งปะ คนจะไปต่อให้รั้งยังงี้ก็ไปอยู่ดี สมมุติว่าแฟนพี่เขามีคนอื่นจริง ๆ นะ เขาหมดรักพี่แล้ว ต่อให้พี่เอาโซ่ล่ามเขาไว้ ชังเอาไว้ในห้อง ใจเขาก็ไม่อยู่ที่พี่ ดังนั้นพี่ใช้ชีวิตให้มีความสุขดีกว่าปะ เชื่อกันว่าเขารักพี่ สุดท้ายหากเขาเลือกจะไปพี่ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว”

ต้นหอมฟังทุกอย่างที่วาญพูดเจี๊ยบ ๆ เธอเหมือนเห็นความเป็นจริงที่ไม่เคยมอง ทุกครั้งที่ได้คุยกับชายคนนี้จะเหมือนทางสองชีวิต ส่วนคนพูดร้ายยาวคล้ายจะรู้สึกผิด เขาพูดรุนแรงไปไหม เธอที่น่าจะพูดไว้วายทำไมเจี๊ยบ

“ผมพูดด้วยความหวังดีนะพี่สาว ไม่ได้อยากจะทำให้พี่เครียด” เขาขยับเข้าไปใกล้ ส่งแฟ้มที่ตนรับไว้ให้กับเธอ

“ฉันไม่ได้เครียดอะ!! ซิ!” มือเล็กกระซกแฟ้มมาถือ จากนั้นก็ฟาดใส่คนตรงหน้าอย่างหาเรื่อง วาญเอียงตัวให้ฟาดโดยไม่หนี จากนั้นจึงได้มองเห็นรอยยิ้มจากพี่สาวตรงหน้า “ฉันไปทำงานดีกว่า ซิ! ซ่อมส้วมไปเลยไป ซิว!”

“เชื่อเขาเลย อายุยี่สิบสามจริงเหรวะ” วาญพูดอย่าง

ขบขัน ไม่ทันสังเกตว่าด้านหลังตนเองมีใครบางคนเดินเข้ามาหา จนเมื่อหมุนร่างกายไปหากล่องอุปกรณ์ สายตาจึงได้มองเห็นสุดเขตต์ในระยะใกล้

“เอิ่ม..ขอโทษครับ ผมมาซ่อมท่อในห้องน้ำครับ” วายุไม่แน่ใจว่าชายผู้ที่เป็นแฟนของคนเอาแต่ใจมาตอนไหน แต่แน่ใจว่าเขาเป็นเจ้านาย

“เดี๋ยวก่อน” สุดเขตต์เอ่ยเรียก เขามองเห็นการสนทนาของทั้งคู่ในระยะไกล ไม่ได้ยินว่าพูดอะไรบ้าง แต่จากท่าทางดูจะสนิทสนมกันมากทีเดียว และเมื่อเข้ามาใกล้ก็พบบางอย่างที่ข้อมือเด็กหนุ่ม “สร้อยข้อมือนั้นได้มาจากไหนเหรอ”

“อ้อ..” วายุชูข้อมือขึ้นสูงระดับสายตา “ผมเจอในห้องข้างน่ะครับ ตามพวกพี่ ๆ ว่าไม่มีของใครเลยเอามาใส่ไว้ เห็นว่าสวยก็เลยเสียดาย” พูดไปแล้วตนเองก็พลั้งคิดได้ คุณหนูลูกสาวเจ้าของบริษัทเคยหนีแฟนเข้ามาหลบ

เหตุที่ไม่มีใครเพื่อนร่วมงานเป็นเจ้าของ หมายความว่ามันอาจเป็นของเธอ และแน่นอนอาจทำให้รู้ว่า...วันนั้นเธอซ่อนที่นั่น

สุดเขตต์นิ่งเงียบพลงควบคุมอารมณ์ เขาโกรธแต่ไม่
แสดงความรู้สึกออกมา มันแน่ชัดว่าเด็กหนุ่มคนนี้ปิดบัง ใน
วันที่เอ่ยถามบอกว่าไม่พบและไม่เห็น แต่แท้จริงแล้วต้นหอม
อยู่ที่นี่

ถึงจะคาดคะเนไปว่าถูกคุณหนูผู้เอาแต่ใจบังคับ แต่
เมื่อคิดว่าเธอที่รักอยู่กับชายอื่น ความโกรธมากมายก็ดับแน่น
ในอกจนเจียนจะระเบิด

“นั่นเป็นสร้อยข้อมือของแฟนพี่ ขอคืนได้ไหม”

“ได้สิครับ” วายุถอดมันออกอย่างรวดเร็ว ในใจคิดขอ
โทษพี่สาวคนสวยไปด้วย เมื่อส่งคืนให้ชายตรงหน้าจึงได้ถือ
อุปกรณ์เตรียมไปทำงาน “จ้ะ..ผมขอไปทำงานนะครับ”

“อืม..” สุดเขตต์ตอบเสียงเรียบ จากนั้นก็ก้าวเท้าเดิน
จากไป เป็นวายุที่แอบมองด้วยใจหวาดหวั่น เขาเหมือนเห็น
เงาราคูครอบทับชายคนนี้

“ผมขอโทษนะพี่สาว เจอครั้งแรกจะไม่เรียกเจ๊เลย จะ
ไม่กวนอารมณ์พี่สาวด้วย ผมไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ” เด็กหนุ่มทำได้
เท่านั้นจึงได้รีบไปทำงาน ปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปด้วยตัว
ของมันเอง

ตอนที่ 34

คุณหนูผู้เอาแต่ใจรีบกลับมาห้องทำงานของสุดเขตต์ เธอเข้าไปในห้องด้วยความกระตือรือร้น แอบโล่งใจที่ชายหนุ่มยังไม่กลับมา นั่นหมายความว่าสามารถปลดบล็อกหมายเลขได้ สองมือของหญิงสาวจึงรีบจัดการอย่างรวดเร็ว

เมื่อคิดตามคำที่วาโยบอกจึงสบายใจขึ้นมาก เธอจัดการทุกอย่างเรียบร้อยจึงวางโทรศัพท์ไว้ ทุกอย่างดูเป็นปกติไม่มีอะไรเกิดขึ้น สุดเขตต์ก็就不用เกรงเธอแน่นอน แต่เมื่อร่างเล็กหมุนกายกลับมาอีกด้าน กลับพบว่าเจ้าของห้องเข้ามาตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่อาจรู้ได้

ภายในห้องเจียบสนิทไปชั่วอึดใจ คนทั้งคู่เต็มไปด้วยความคิดในหัว ต้นหอมกลอกมองไปยังโทรศัพท์เล็กน้อย เธอไม่รู้เลยว่าสุดเขตต์เข้ามาเห็นหรือเปล่า หรือหากเห็นจะต้องตอบว่าอะไร

ส่วนสุดเขตต์กำสร้อยข้อมือเอาไว้แน่น ในหัวเต็มไปด้วยคำถามแห่งความไม่เข้าใจ หากเธอทำตกเอาไว้ในห้องข้าง การอยู่ของเธอในห้องนั้นกับชายอื่น เวลาที่นานเกินชั่วโหม่ง แล้วยังทำที่สนิทสนมกับเด็กหนุ่มคนนั้น

การรู้จักกับต้นหอมมานานเกือบครึ่งชีวิต สิ่งหนึ่งซึ่งแน่ใจที่สุดแล้ว คือความไว้ตัวของหญิงสาว เธอไม่เปิดโอกาสทำความรู้จักใครโดยง่าย และไม่มีใครทนความดีร้ายของเธอได้ตลอด แต่ท่าทีของคนทั้งคู่เกิดจากอะไร

ความโกรธในอกทำให้เขาไม่ต้องการให้เธอเป็นเจ้าของตนเองแล้ว กลับเป็นตนเองที่อยากจะเป็นเจ้าของต้นหอมผู้เดียว และจะไม่ยอมให้ใครได้ครอบครองหญิงสาวผู้นี้ เมื่อเธอเลือกเป็นเจ้าของครองใจเขาแล้ว เธอก็ไม่มีสิทธิ์จะคิดปันใจไปให้ใครอื่น

“ประชุมเครียดขนาดนั้นเลยเหรอ ทำไมทำหน้าแบบ

นั่น” หญิงสาวผู้มีความผิดติดตัวเอ่ยถาม อย่างไรก็ตามสุดเขตต์ไม่ถามหมายความว่าไม่เห็น แล้วมันจำเป็นอย่างไรที่จะต้องสารภาพยอมรับ

คนถูกถามนิ่งเฉยก่อนที่จะขยับร่างกายเข้าไปใกล้ดวงตาจ้องมองข้อมือเล็กข้างซ้าย หากมองเพียงผ่านอากาศคิดว่าเธอสวมสร้อยข้อมือของเขาอยู่ แต่ในความเป็นจริงมีแค่ความคล้าย เส้นที่อยู่บนข้อมือสวยคือเครื่องเพชร มีสีและลักษณะที่ดูละม้าย เมื่ออยู่คู่กับนาฬิกาจึงมองได้ยาก

“ประชุมไม่มีอะไรเครียดหรอก” ประโยคคำตอบพูดออกไป พร้อม ๆ กับมือหน้าที่เก็บสร้อยข้อมือลงในกระเป๋าทางเกง “น้องหอมเบื้อสร้อยข้อมือที่พี่ให้แล้วใช่ไหมครับ?”

มือเล็กที่วางขนานข้างลำตัวถูกนำไปไขว้หลัง จากที่กังวลความผิดกลายเป็นตกใจ ด้วยเธอทำสร้อยข้อมือหายไปสองวันแล้ว จะหาเท่าไรก็หาไม่เจอ และด้วยความกลัวว่าสุดเขตต์จะโกรธ เธอจึงหาสร้อยในกล่องเครื่องประดับที่ดูคล้ายกันมาสวมใส่ ไม่คิดว่าเจ้าของสร้อยจะมองออกได้ คิดว่าจะหาเจอหรือไม่ก็หาซื้อแบบเดียวกันได้ก่อน

“หอม.. หอม... ถอดไว้ที่ห้องนะ มันไม่ค่อยเข้ากับ

นาฬิกาเรือนนี้เท่าไร” หญิงสาวโกหกออกไปเพราะกลัวเขา
โกรธ ส่วนคนฟังรู้สึกถึงการปิดบัง คุณหนูต้นหอมจะเอาแต่ใจ
แค่ไหนก็ไม่เคยโกหก จะหาเรื่องเท่าไรก็ใช้ความจริงใจเข้าสู่
แต่ครั้งนี้เขาพบว่าคนตรงหน้าเปลี่ยนไป

บนความเป็นจริงที่หญิงสาวโตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ภาพ
ที่เห็นเมื่อต้นหอมอยู่กับชายอื่น รอยยิ้มซึ่งเกิดจากการทำร้าย
ร่างกายคนอีกฝ่าย การเอาแต่ใจซึ่งมักจะทำกับเขาเพียงผู้
เดียว วันนี้มีใครอีกคนมาร่วมรองรับความรู้สึกนั้น แต่กลับไม่
ทำให้เขาดีใจเลย เพราะคนเดียวที่เขาอยากให้ต้นหอมระบาย
ทุกความรู้สึก ระบายทุกเรื่องที่เกิดขึ้นคือตนเองเท่านั้น

“หอมบอกว่าพี่ต้องเป็นของหอมคนเดียวใช่ไหม?” หญิง
สาวงุนงงกับคำถามที่เปล่งออกมา เธอไม่เข้าใจว่ามัน
เกี่ยวข้องกับเรื่องสร้อยข้อมือตรงไหน “หอมบอกว่าพี่ไม่มีสิทธิ์
สนใจใครอื่นใช่ไหมหรือเปล่า?”

“ชะ..ใช่! พี่เซตต์กำลัง...จะบอกอะไร?” หัวใจของหญิง
สาวหวิวหวาง หรือสุดเขตต์โกรธที่เธอไม่ใส่สร้อยข้อมือนั้น
โกรธและกำลังจะเอ่ยปากขอบางเรื่อง ขอเพื่อสนใจหญิงอื่นที่
ไม่ใช่ตนอย่างนั้นหรือ

"จันหอมควรรู้ไว้" ร่างกายของต้นหอมถูกดึงเข้ามา ประชิดอกแกร่ง เป็นสัมผัสรุนแรงที่สุดเขตต์ไม่เคยใช้กับหญิงสาวมาก่อน ร่างเล็กที่ถูกดึงรั้งเข้าหาจึงต้องยกมือขึ้นดันแผงอกไว้ จะด้วยความตกใจหรือความกลัวก็แล้วแต่ "หอมก็ต้องเป็นของพี่คนเดียวเท่านั้นเหมือนกัน พี่จะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนได้หอมไป"

"อะไรนะ!! พี่พูดอะไร?" ต้นหอมงุนงงไม่เข้าใจไปกว่าเดิม เธอสัมผัสได้ถึงความโกรธ แต่เธอไม่เข้าใจทุกสิ่งอย่างซึ่งกำลังเกิดขึ้นในเวลานี้

ก๊อก!! ก๊อก!! ก๊อก!!

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเรียกสติของชายหนุ่ม ร่างหนาที่โอบรัดต้นหอมเอาไว้แน่นจึงได้ผลละตัวออก เป็นจังหวะที่วุฒิกกรเข้ามาในห้อง ท่าทางซึ่งคนผู้มาใหม่มองเห็นคือการยืนพูดคุยกันเท่านั้น

"คุณท่านมีอะไรหรือเปล่าครับ" สุดเขตต์ผายมือไปยังโซฟาตัวยาว ดวงตาเบิกมอมมาทางต้นหอมเล็กน้อย ก่อนหน้านี้ความโกรธและหึงหวงเข้าครอบงำ หากวุฒิกกรไม่เข้ามา ก็ไม่รู้จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“ไม่นั่งหอรอก แค่จะแวะมาบอกเท่านั้น พอดีคุณชีรีนบอกว่าคุณติดต่อนายไม่ได้ จะพูดเรื่องเซ็นสัญญาแน่ละ บอกว่ารับสายแล้วก็ไม่พูด จากนั้นก็ตัดสายไป” ชายหนุ่มชำเลืองมองไปทางต้นหอมเล็กน้อย การเข้ามาในห้องแล้วเห็นเธอถือโทรศัพท์ที่มีความหมายเช่นนี้เอง “จากนั้นคุณชีรีนกับบอกว่าโทรติดต่อไม่ได้ โทรศัพท์เป็นอะไรหรือเปล่าสุดเขตต์”

“มันคงเก่าแล้วนะครับ ผมกำลังคิดที่จะซื้อเครื่องใหม่พอดี” คนตอบไม่จำเป็นต้องคิดมากไปกว่านี้ เป็นฝีมือของคุณหนูต้นหอมอย่างแน่แท้ ในความเป็นจริงไม่ใช่เขาไม่ให้ความสำคัญกับเทคโนโลยี แต่เพราะคุณหนูต้นหอมหวงตนเองในเรื่องการสื่อสารกับทุกคนนั่นเอง “ขอโทษด้วยนะครับ คุณท่านที่เกิดปัญหา”

“ปัญหาอะไรกัน เรื่องเล็กน้อย” วุฒิกรเดินเข้าไปหาลูกสาวที่ยืนกอดดอกอยู่ ก่อนหน้านี้ได้บอกว่าจะทำห้องทำงานให้ แต่ลูกสาวคนดีกลับไม่ยอม บอกจะอยู่กับสุดเขตต์ทำเดี่ยว “ต้นหอม พรุ่งนี้ก็เป็นวันงานแล้ว ตื่นตื่นใหม่ลูก”

“พอไม่เชื่อว่าหอมทำได้ ไม่ต้องมาถามหอรอก!!” คนงอนหนีไปนั่งโซฟาตัวยาว จากวันที่พ่อไม่เชื่อและใช้คำพูด

แตกต่างกับจอมขวัญ จนวันนี้ก็มีอาการคลายความน้อยใจได้

คนทิ้งตัวนั่งบนโซฟาเหม็นหน้าไปทางอื่น ในหัวยังไม่เข้าใจการกระทำของสุดเขตต์ อีกทั้งคำพูดยังแปลกประหลาดไม่เข้าใจ ยังมีเรื่องโทรศัพท์ที่ สุดเขตต์รู้ตัวแล้ว แม้เขาจะพูดช่วยเหลือไม่ให้บิดารับรู้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาไม่โกรธ

“ยังไม่หายงอนพ่ออีกเหรอลูกหอม พ่อบอกแล้วไงว่าไม่ได้คิดแบบนั้น” พูดไปแล้ววุฒิกรก็ต้องถอนหายใจออกมา เขาไม่ค่อยมีความสามารถในการร้องลูกเท่าไร “ฝากด้วยนะเขตต์ ฉันต้องออกไปข้างนอกหน่อย”

“ขอเวลาคุยกับผมห้านาทีได้ไหมครับ” เขาเชิญชายผู้เป็นนายไปยังมุมโต๊ะทำงาน ออกห่างจากโซฟาซึ่งต้นหอมนั่งอยู่ เมื่อคนผู้เป็นนายนั่งลงบนเก้าอี้จึงได้พูดต่อว่า “ผมอยากจะขอพาคุณหนูไปเหมืองพลอยสุทริชัยครับ”

วุฒิกรมองหน้าคนถามนิ่ง จากนั้นดวงตาคู่ครามคมจึงได้แลเลยไปหาบุตรสาว เหมืองพลอยแห่งหนึ่งในแปดที่วุฒิกรซื้อขายคือเหมืองสุทริชัย เป็นเหมืองขนาดเล็กที่เนื้อพลอยราคาสูงที่สุด โดยเฉพาะทับทิมซึ่งคุณภาพดีมาก และยังเป็นเหมืองซึ่งห่างไกลจากความเจริญ สำคัญที่สุดคือมีความ

เกี่ยวข้องกับสุดเขตต์

“ผมอยากให้คุณหนูได้เรียนรู้บางเรื่อง แน่ใจว่าจะทำให้โตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ตลอดหนึ่งอาทิตย์จะดูแลอย่างดีครับ”

“ฉันไม่คิดว่านายจะทำให้ฉันหอมลำบากอยู่แล้ว แต่ถามเจ้าตัวละกัน หอมไม่ชอบถูกบังคับ ถ้าเต็มใจไปฉันก็ไม่ขัด” พูดแล้วคนผู้เป็นบิดาจึงได้มองบุตรสาวอีกครั้ง เรื่องบางเรื่องแท้จริงต้นหอมควรรับรู้มานานแล้ว “เหมือนว่าฉันก็ไม่เคยบอกเรื่องนี้กับต้นหอมนะ บางทีหอมอาจจำเป็นต้องรู้”

“ผมจะเป็นคนบอกคุณหนูเองครับ”

“ดี ๆ จั้้นฉันไปละ” วุฒิกตรบป้าชายหนุ่ม เขารักสุดเขตต์ไม่ต่างไปจากลูก คืบวันหากทำให้ได้มาเป็นเชยเขานี้ก็จะสุขใจยิ่งขึ้น

สุดเขตต์เดินไปส่งวุฒิกที่หน้าประตู เมื่อผู้เป็นนายออกไปแล้วจึงได้หันไปหาคนในห้อง อารมณ์โกรธหายไป สติก็พลันกลับคืน เขาเคยใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ก็ควรจะเป็นเช่นนั้น

“เมื่อก็คุ้ยอะไรกับพ่อ!! หอมได้ยินนะ อะไรเกี่ยวกับหอม!! ถ้าจะนิทนาก็ให้มันไกลหน่อยได้ไหม” ในตอนที่คนทั้งคู่

พูดกันเธอพยายามฟังอย่างเต็มที่ แต่เสียงนั้นก็บางเบาจนน่า
หงุดหงิด ได้ยินไม่ชัดเจน ไอ้ที่ชัดก็เพียงแค่ชื่อเธอเท่านั้น

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อน เอาเรื่องสรว้อยข้อมือก่อน” สุด
เขตต์เข้าไปประชิดตัวหญิงสาวอีกรอบ คราวนี้ไม่มีความโกรธ
เหลือเพียงความต้องการทำโทษเท่านั้น “หอมแนใจนะว่าไม่ได้
ทำหาย หืม...ว่ายังไงครับ!!”

“พะ...พี่เขตต์รู้หรืออืม” พูดได้เพียงเท่านั้นคนตัวโตก็
ปิดกั้นน้ำเสียง ดุดกกลิ่นริมฝีปากรั้นที่เอาแต่ใจ ทำโทษคนได้
วงแขนที่คิดอาจโกหก ตักตวงดุดกกลิ่นริมฝีปากคนได้ร่างจนอึด
พอแล้วจึงได้ผละปล่อย

“หอมโกหกพี่!” เขาพูดชิดริมฝีปาก ร่างกายก็ไม่ยอม
ถอยห่างเธอแน้อย ในยามขยับริมฝีปากพูดยังเบียดเสียด
ปากอึดของคนฟังอย่างตั้งใจ

“หอมไม่รู้จะทำตกไว้ที่ไหน กำลังพยายามหาอยู่ พี่
เขตต์อย่าโกรธหอมนะ”

“พี่ไม่โกรธหอมหรอก แต่พี่มีธุระที่ต้องไปทำอาทิตย์
หนึ่ง และคงพาหอมไปด้วยไม่ได้ อยู่บ้านก็อย่าดี๊อะนะ” คนฟัง
มองจ้องเป็นคำถาม หรือความรู้สึกโหวงหวิวมาจากการจาก

ไปนี้ เขากำลังจะไปไหนที่เธอไปด้วยไม่ได้ “พี่ต้องไปหาคุณ
สุทธิชัย เขาเป็นเจ้าของเหมืองพลอย ที่เหมืองไม่มีความ
สะดวกสบายเลย พาหอมไปด้วยไม่ได้”

“ไปด้วย!!!!” คนฟังตัดสินใจโดยไม่ต้องคิด

“ไม่ได้” ชายหนุ่มย่ำเสียงเข้ม ทุกอย่างที่พูดออกไปมี
จุดประสงค์เพื่อการเอาตัวเธอไปด้วย “ที่นั่นลำบากมาก พี่คง
ตามใจและดูแลหอมได้ไม่ดี ถ้าหอมไปก็คงลำบากแน่ ๆ”

“หอมไปได้!! จะไป!!!” น้ำเสียงของคนถูกขัดใจเริ่มดัง
มากขึ้น “ถ้าพี่เซตต์ไม่ให้หอมไปก็อย่าหวังว่าตัวเองจะได้ไป
เลย!!”

“ความลำบากหอมทนได้หรือ” พูดมาถึงตรงนี้คนฟังก็
เจียบ ใจคิดว่าลำบากมันแค่ไหนกัน เธอจึงพยายามนั่งคิด
ไตร่ตรอง “ไม่มีห้องแอร์ ไม่มีน้ำแร่ ไม่มีอาหารอร่อย ไม่มีคน
รับใช้ เครื่องประดับหรือรองเท้าส้นสูงก็ไม่เหมาะกับที่นั่นด้วย
ที่พี่พูดมาทั้งหมดรับได้ไหม”

“แต่พี่เซตต์จะอยู่กับหอมตลอดใช่ไหม?” คนเอาแต่ใจ
เสียงอ่อน พี่พูดมาทั้งหมดเป็นยิ่งกว่าความลำบากของเธอ
หากสุดท้ายร่างกายมีสุดเขตต์อยู่ด้วย เธอก็คิดว่าตัวเองอยู่ได้

“บอกไปแล้วนี่...ว่าพี่ไม่มีทางทิ้งหอม” ริมฝีปากหนา
คลอเคลียคนเบื่องล่าง ดูดเม้มบางเบาด้วยความรักและหัก
ห้ามใจไม่ได้ “ว่าไง...ยังอยากจะตามไปหรือเปล่า”

“ไปด้วย!! หอมจะไปด้วย” เป็นอย่างที่สุดเขตต์คิด
เอาไว้ อย่างไรก็ตามหนูผู้ตามติดเขาเป็นเงา จะต้องยินยอมที่
จะไปกับเขาในครั้งนี้ เรื่องบางอย่างที่ไม่เคยเอ่ยบอกจึงควร
ค่าที่จะให้เธอรับรู้

ตอนที่ 35

งานชิ้นแรกสร้างความตื่นเต้นให้กับต้นหอมอย่างมาก เธอเคยออกงานสังคมบ่อยครั้ง แต่ไม่เคยควบคุมการทำงานด้วยตัวเอง ไม่เคยรู้ขั้นตอนความยากลำบาก รู้เพียงการแต่งตัวสวย ๆ เพื่อให้ให้นักข่าวมาสัมภาษณ์เท่านั้น

ภายในงานมีแขกเหรื่อมากหน้าหลายตาจนต้นหอมเริ่มประหม่า น้ำตาลและทิมประสานงานกันเป็นอย่างดี ทิมคอยจัดจ้านการแต่งองค์ทรงเครื่องนางแบบอย่างตั้งใจ ค่าแรงงานนี้สูงกว่าทุกงานที่เคยรับ ส่วนต่างนอกเหนือจากบริษัทต้นหอมเป็นคนรับผิดชอบ เธอต้องการให้งานออกมาดีที่สุด ทิมงานทำออกมาอย่างเต็มที่ ไม่ใช่แค่หน้าที่ แต่คือความตั้งใจอย่าง

สมราคาค่าจ้าง

“เรียบร้อยดีไซ์ใหม่น้ำตาล พะพาย” สองมือเรียวก
กระชับจับเข้าหากัน มือของเธอเย็นจนแทบจะเป็นน้ำแข็ง
ตื่นเต้นด้วยอยากให้ออกอย่างดีที่สุด

“เรียบร้อยดีทุกอย่างนะคะคุณต้นหอม ราบรื่นมากเลย
ค่ะ” พะพายรายงานด้วยความตื่นเต้น นี่ไม่ใช่งานแรกที่ทำ
แต่กลับเป็นงานแรกที่เขาอยากทำให้ดีที่สุด เพื่อลบล้างคำ
กล่าวหามากมาย เพื่อสร้างผลงานให้กับลูกสาวเจ้านายคนนี้

“แล้วนางแบบไปไหนล่ะ?” คนตื่นเต้นถามต่อ เธอเดิน
เข้าออกหลังเวทีหลายรอบ แทบอดใจรอไม่ไหวเมื่อทุกอย่างจะ
สมบูรณ์ต่อหน้าบิดา

“ไปเข้าห้องน้ำค่ะ เดี่ยวกลับมาจะให้ใส่เครื่องเพชร
ขึ้นเวทีเลย ตอนนี้ด้านหลังก็จัดการทุกอย่างเรียบร้อยทั้ง
หมดแล้วนะคะ”

“ดีมาก ขอให้ทุกอย่างราบรื่นด้วยเถอะ” สองมือเล็ก
ยกขึ้นพนมเสมออก ขอพรจากมารดาผู้ล่วงลับไปแล้ว ขอจง
มองเห็นลูกสาวคนนี้มีผลงานน่าภูมิใจด้วย

เวลาเดินไปข้างหน้าด้วยคำชื่นชมมากมาย แหกเหว

ต่างพากันพูดถึงว่างานครั้งนี้จัดสวยงาม ไม่มีอะไรติดขัด
บกพร่องเลยแม้แต่หย่อม บิดาอย่างวุฒิกิจจึงได้เอื้อมเอ่ยว่าเป็น
ผลงานบุตรสาว

สุดเขตต์มองดูความเรียบร้อยของงานด้วยความพอใจ
สมแล้วที่บรรดาแขกชื่นชมอย่างมาก ไม่ใช่งานเปิดตัวเครื่อง
เพชรที่ดูน่าเบื่อ แต่เป็นงานอันสัมผัสได้ถึงหัวใจของเพชร
สีล้ำของงาน บรรยากาศ ตลอดไปจนถึงเสียงเครื่องดนตรีในบท
เพลงคลาสสิก

“เก่งจริง ๆ เลยต้นหอมของพี่” สุดเขตต์กวาดสายตาไป
โดยรอบด้วยความพอใจ ไม่แม้แต่สังเกตปกป้องเพื่อนสนิทซึ่ง
เข้ามายืนคู่ อีกทั้งยังได้ยินประโยคหวานจากริมฝีปากชาย
หนุ่มชัดแจ้ง

“ต้นหอมของพี่ คลั่งรักนะเนี่ย!!” คนผู้เป็นเพื่อนอด
ไม่ได้ที่จะนิ่งเฉย รู้จักกันมานานไม่เคยเห็นท่าที่เปี่ยมรักเท่า
เวลานี้ ครั้งหนึ่งที่เพื่อนพูดบอกว่าตนมีเจ้าของเป็นเรื่องจริง
ทั้งตัวและหัวใจสุดเขตต์เป็นของต้นหอมไปแล้วโดยสิ้น

“ไหนว่าติดงานมาไม่ได้ไงโอนพ”

“ไม่ได้สิ! งานนี้จอมขวัญเป็นคนออกแบบ ฉันจะ

พลาดได้ยังไง” เห็นเพื่อนคลั่งรักตนเองก็จะไม่ปิดบัง แต่ความสัมพันธ์ย่อมอยู่กับที่ไม่พัฒนาไปไหน ต่อให้ตามตื้อจอมขวัญเท่าไรก็ยังได้แค่เพื่อน

“จ้ะก็ตามสบาย ฉันไปหาคุณต้นหอมหลังเวทีก่อน” ชายตัวสูงมองเห็นจอมขวัญเดินมาทางนี้ เขาอยากเปิดโอกาสให้เพื่อนพร้อมกับการไปหาคนที่อยากเจอ ไม่รู้ว่าคนชอบหาเรื่องจริงจังกับงานมากแค่ไหน ได้กินอะไรรองท้องบ้างหรือเปล่า

ก่อนจะเข้าไปหลังเวทีเขาได้ตักอาหารว่างไปเล็กน้อย และมีน้ำส้มหนึ่งแก้วติดมือไปด้วย ไม่อยากให้คุณหนูผู้เคยชอบหาเรื่องต้องปวดท้องด้วยโรคกระเพาะ

“พีเชตต์เข้ามาในนี้ทำไม ออกมาห้องนี้เลย” คนจัดแจงมองงานซ้ายขวาหันมาเจอชายหนุ่ม เธอคว้าข้อมือของเขา ก่อนจะเข้าไปในห้องขนาดเล็ก อยู่ติดกับห้องซึ่งใช้แต่งตัวของทางโรงแรม

เมื่อร่างหนาถูกลากเข้าไปในห้องจนบานประตูปิดสนิท คุณหนูต้นหอมก็ปรี๊ดเข้ามาประชิดติดกาย จากนั้นสองวงแขนจึงได้โอบรั้งคนตัวสูงลงมาจูบ

สุดเขตต์ตื่นตกใจกับการกระทำนี้ สองมือของเขาไม่อาจขยับได้ แต่ริมฝีปากตอบรับในทุกสัมผัสที่คนตัวเล็กต้องการ จวบเฝ้าจนพอใจคนใต้ร่างเธอก็ได้ผลละปล่อย

“แบบนี้ค่อยหายตื่นตื่นหน่อย” คนฉวยโอกาสจูบผู้ชายพูดชัดเชิน เอาเรื่องความตื่นตื่นมาอ้างเสียได้ แม้งานทุกอย่างจะเรียบร้อยดีแต่เมื่อเวลาเดินไปข้างหน้าก็อดตื่นตระหนกไม่ได้จริง ๆ

“จูบพีแล้วหายตื่นตื่นเหวอ” สุดเขตต์ถามพลางยื่นแก้วนํ้าส้อมไปให้ คนตัวเล็กก็รับมาอย่างเต็มใจก่อนยกขึ้นดื่ม “แล้วนี่ก็ของว่าง พิกลัวหอมปุดท้อง”

“น่ารักจัง ขอขอบคุณนะคะ” มือที่ว่างเว้นของต้นหอมรับจานขนาดเล็กมาถือ หลังชิมนํ้าส้อมแล้วว่าหวานอร่อยก็หันไปสนใจอาหารต่อ แต่ยังไม่ทันจะได้วางแก้วนํ้าส้อมชายร่างสูงก็เข้ามาประชิดติดริมฝีปาก ประหนึ่งการเอาคืนในฉากเดียวกัน อย่างไรก็ตามอย่างนั้น ผิดก็แต่คนที่ถือจานอาหารและแก้วนํ้าส้อมเป็นต้นหอม

สองมือหนาโอบประคองใบหน้าสวยให้แน่นหนา ใช้นํ้าส้อมจิ้มปากจูบตักดวงตามแต่ใจ หลังจากวันที่เห็นต้นหอม

ใกล้ชิดกับวายุ ชายเต็มตัวอย่างเขาก็ไม่อาจนิ่งนอนใจได้ ทุกโอกาสเพื่อการแนบชิดจะไม่ปล่อยให้เธอได้ลอยนวล ทั้งตัวและหัวใจจะต้องมีเขาเป็นเจ้าของเท่านั้น

“หายตื่นเต้นหรือยัง” สุดเขตต์ถามในระยะประชิด ส่วนคนถูกถามตื่นตระหนกไปกว่าเก่า จะเพราะอะไรเล่าหากไม่ใช่คนเอาเปรียบตรงหน้า ก็เป็นเธออีกนั่นแหละที่ก่อเรื่องเพิ่มเชื้อไฟ ถึงจะไม่พัฒนาไปไกลกว่านี้แต่ก็ไม่เคยว่างเว้น

“หอมไปกินอะไรในงานดีกว่า อะไรก็ไม่รู้ พี่เขตต์ดักมาไม่อร่อยเลย” จะอร่อยได้อย่างไรเมื่อเธอยังไม่ได้ชิมสักคำ ไข่ที่ชิมก็เป็นริมฝีปากเขามากกว่าไม่ใช่หรือ

สุดเขตต์ได้แต่มองตามหลังหญิงสาวร่างบอบบาง ทุกคราที่ถูกจับต้องกลายเป็นลูกแมวตัวน้อย เอียงอายหลบหน้า ไม่สบสายตาเสมอ รอให้พนักงานสำคัญนี้ไปก่อน เขาจะพาเธอไปพบกับความจริงบางเรื่อง ความจริงซึ่งแสดงออกถึงความรักอย่างจริงใจของชายหนุ่ม

ภายในงานต้นหอมถูกดึงเรื่องริมฝีปากซีดซีขาว ถูกเรียกไปสัมภาษณ์คู่กับบิดา และยังได้บอกเล่าเรื่องราวการทำงานครั้งแรก คนผู้เป็นบิดาต่างหน้าขึ้นตาบานด้วยความสุข

ลูกสาวคนเดียวโตมากขึ้นในทุกเวลา ความเอาแต่ใจก็ลดน้อย
ถอยลงไปเรื่อย ๆ ก่อนวันที่ตายจากโลกนี้ไป ลูกสาวคนนี้ก็คงมี
คนดูแลต่อแล้ว

“คุณหอมคะ” น้ำนึ่งเข้ามากระซิบจากด้านหลังของ
ต้นหอม ในขณะที่เจ้าตัวกำลังให้สัมภาษณ์กับนักข่าวบันเทิง
แม้ไม่ได้แต่งองค์ทรงเครื่องให้สมบุรณแบบมาก แต่เธอก็ยังได้
เป็นผู้นำแพชั่นคนหนึ่ง “นางแบบชุดฟิनाเล่หายไปค่ะ”

“ฮะ!” น้ำเสียงหายเข้าไปในลำคอด้วยความตกใจ จาก
คำรายงานคือนางแบบคนสำคัญ แล้วคนทั้งคนหายไปได้อ
อย่างไร

ต้นหอมปลื้มตัวออกจากนักข่าวใบหน้านิ่งสลด หาก
ไม่ใช่เพราะคนมากมายคงจะกรีดเสียงด้วยความหงุดหงิด บน
เวทีพิธีกรซึ่งเป็นดารานักแสดงกำลังชี้แจงเครื่องเพชร รวมไปถึง
ถึงคอนเซ็ปต์งานในครั้งนี้ มันเริ่มได้รับความสนใจจาก
สื่อมวลชนมากขึ้นเรื่อย ๆ และเวลาของการเปิดตัวก็ใกล้เข้า
มา

ต้นหอมมองหาตัวช่วยซึ่งคอยอยู่เคียงข้างเธอเสมอ สุด
เขตต์ผู้เป็นปราชญ์คุ้มภัยของเธอ แต่คราวนี้ดูเหมือนว่าจะ

ช่วยเธอไม่ได้ เมื่อผู้ที่ได้รับหน้าที่เป็นถึงผู้บริหาร กำลังให้สัมภาษณ์นักข่าวกับทีมออกแบบ

หญิงที่ยืนข้างกายสุดเขตต์เวลานี้คือจอมขวัญ มองแล้วน่าขำใจเสียจริง ยิ่งภาพสองชายหญิงยิ้มร่าหัวเราะระหว่างสัมภาษณ์ มันยิ่งบั่นทอนความคิดในการหาทางออก จะแก้ปัญหายังไงได้กับเรื่องนี้

“นี่ก็ใกล้เวลาแล้วด้วยนะคะคุณต้นหอม ทำยังไงดีคะ?” ประภาตามเข้ามาสมทบเมื่อเวลาเริ่มกระชั้นชิด จากเวลาที่นางแบบไปเข้าห้องน้ำครั้งก่อนก็ยังไม่มา

ในห้องแต่งตัวด้านหลังสถานการณ์ตึงเครียด ทุกคนช่วยกันตามหาแล้วก็ยังไม่พบ เวลาก็ยังเหลือน้อยลงไปทุกที จนน่าเป็นห่วง

หญิงสาวผู้มีอารมณ์ร้ายเมินหน้าหนี เธอไม่ได้อยากตำหนิทุกคนทั้งที่เธออยากจะทำกริดร้องออกมา สองเท้าของหญิงสาวเดินกลับไปกลับมาอย่างใช้ความคิด เธอควรวหาทางออกอะไรได้บ้างเวลานี้

“เราเหลือเวลาเท่าไร?” ต้นหอมหันไปถามประภา เสียเวลาหานางแบบต่อไปไม่ได้อีกแล้ว

“ประมาณครึ่งชั่วโมงค่ะ กว๋นางแบบคนอื่นจะขึ้นหมด
และจะปิดท้ายด้วยชุดฟิनाเล่” ตันหอมกำมือตัวเองแน่นด้วย
ความโกรธ เล็บยาวจิกลงบนอุ้งมือตัวเองเพื่อระบายอารมณ์
ร่างกายหญิงสาวสั่นเทา ทั้งโกรธและเจ็บใจจนอาจฆ่าใครได้

แจกันไถ่ล้อมือถูกตันหอมหยิบคว้าไว้มัน เธออยากขว้าง
มันใส่พื้นให้แตกกระจาย อยากระบายอารมณ์ที่มันพลุ่งพล่าน
ในเวลานี้ สีสาวซึ่งรอกการตัดสินใจจึงพากันถอยห่าง จนเมื่อ
แจกันใบสวยถูกวางลงจึงคลายใจ

ตอนที่ 36

“อัญมณีเลอค่าที่ทุกคนอยากครอบครอง ด้วย
ความบริสุทธิ์แห่งเพชรน้ำดีจัดสรร เหลี่ยมกะรัตตัดขอบ
รัตนห้ำสิบสองเหลี่ยม งดงามตระการตาเป็นอย่างมาก
ความละเอียดสวยงามที่สายตาคูณไม่อาจประมาณค่าได้
ทับทิมเพลิงงามสีสดโอบล้อมไปด้วยเพชรใสที่ดีเยี่ยม ขอเชิญ
ทุกท่านพบกับทับทิมล้อมเพชร...”

เสียงพิธีกรพูดพร้อมกับแสงไฟภายในงานดับลงอีกครั้ง
เวทีถูกสาดส่องไปด้วยแสงต้อนรับชุดฟิनाเล่ของงาน เพชรชุด
สำคัญที่ทุกคนภายในงานตั้งตารอคอย

“เซตแห่งความบริสุทธิ์และความโชคดี เชิญเลยคะ”

แสงแฟลชภายในงานสาดร่วไปยังนางแบบชุดสำคัญ
เสียงฮือฮาให้ร้องด้วยตื่นตะลึงกับภาพที่เห็น เมื่อหญิงสาวใน
ชุดฟีนาล์คือต้นหอม หญิงสาวผู้เป็นบุตรคนเดียวของวุฒิก

“นั่นคุณต้นหอมนี้ ว้าว..สวยมาก”

“นั่นลูกสาวคุณวุฒิก โอ้โฮ!! สวยมากจริง ๆ”

“โห! สวยมากเลย!”

นักข่าวมากมายต่างให้ความสนใจ เสียงชัตเตอร์รัวเร็ว
ราวกับปืนกล ทุกคู่สายตาจับจ้องไปยังบนเวทีอย่างตื่นตาตื่น
ใจ ไม่มีใครกล้าปฏิเสธเลยว่าเธอผู้นี้มีความงามล้นหลาม

ต้นหอมในชุดเกาะอกสีดำสวยเข้มดู ตัดกับผิวขาว
เนียนละเอียดน่าพิณจมอง ขับส่งให้เครื่องประดับเซตทับทิม
ล้อมเพชรตระการตา ทุกท่วงท่าก้าวเดินดูงามหมดจด
นางแบบมืออาชีพยังต้องพิณจมองความโดดเด่นนี้

ทีมงานที่ช่วยต้นหอมแต่งตัวด้วยความโกลาหล พวกกัน
วิ่งอ้อมมายังห้องโถงใหญ่ภายในงาน การแก้ปัญหาของ
ต้นหอมคือใช้ตัวเองขึ้นเดินแทน แม้เวลาอันสั้นก็สามารถจัด
แต่งทุกอย่างออกมาได้เหมาะสม หญิงสาวผู้ได้ชื่อว่าเอาแต่ใจ
ตนเป็นที่หนึ่ง สามารถควบคุมสถานการณ์ได้อยู่มี

“เราว่านะ ต้องมีคนแก่งคุณตันหอมแน่” พระพายพูดขึ้นอย่างใจคิด ขณะที่ทุกคนกำลังสนใจบนเวที “งานสำคัญขนาดนี้ นางแบบไม่กล้าทิ้งไปหรอก เงินค่าจ้างก็สูงมากด้วย ใครทิ้งก็โง่!”

“นั่นสิ” น้ำตาลพูดโดยที่ไม่อาจละสายตาไปไหนได้ จุดเดียวที่เธอสนใจคือนางแบบในชุดฟีนาล่ “เราก็คิดแบบนั้น อย่าให้รู้หน้าว่าเป็นใคร”

สุดเขตต์มองนางแบบบนเวทีด้วยความแปลกใจ เมื่อเขารู้อยู่แล้วว่านางแบบซึ่งเตรียมการเป็นใคร แน่نونว่าต้องมีปัญหาอะไรบางอย่าง แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ทำออกมาได้ดีราวกับเป็นนางแบบมืออาชีพ

ชายหนุ่มนำโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่ขึ้นมาถ่ายภาพภายในเครื่องมีเพียงรูปของตันหอมเท่านั้น เธอผู้ทำอะไรก็จะดูสวยไปเสียหมด ไม่ว่าเธอจะแฉ่งอน วุ่นวายเอาแต่ใจ หาเรื่องหรือกำลังหงุดหงิด อย่างไรก็ตามเป็นหญิงที่เขาไม่อาจปล่อยห่าง เธอจะต้องอยู่ข้างตัวและหัวใจเขาตลอดไป

“เก่งมากลูกพ่อ ไม่ยักรู้ว่าลูกเตรียมเซอร์ไพรส์ขึ้นไปเดินเองด้วย” วุฒิกุลเอ่ยถามลูกสาวด้วยรอยยิ้ม มือหนากอด

เอวเล็กท่ามกลางนักข่าวหน้าเวที “ทำแบบนี้ต้องการรางวัลอะไรหรือป่าว”

“ต้องการค่ะ” ต้นหอมเงยหน้ามองบิดาร่างท้วม คำขอเดียวจากเธอซึ่งหวังว่าจะได้รับ “ไปเที่ยวกับหอมหน่อยได้ไหมคะ”

พูดถึงสิ่งที่เธออยากขอออกไปในที่สุด สิ่งเดียวที่ได้เอ่ยพูดแม้ยามอยู่ต่อหน้าแสงแฟลชและกลไกชัตเตอร์ ใบหน้าผู้เป็นบิดาซึ่งกำลังหัวเราะเปลี่ยนไปทันที สิ่งที่ลูกสาวอยากได้คือการไปเที่ยวกับพ่อแค่นั้นหรือ

วุฒิกรคิดย้อนไปเมื่อปีก่อนที่หญิงสาวเรียนจบ เธอเองก็ขอเพียงการไปท่องเที่ยวกับตนเท่านั้น แต่จนวันนี้ก็ยังไม่ได้พาไปไหนด้วยภาระหน้าที่

พิธีการเดินไปข้างหน้าโดยที่ต้นหอมยังไม่ได้รับคำตอบ เธอทำให้งานขึ้นแรกจบลงอย่างสวยงาม รางวัลที่บิดาจะมอบให้ก็ควรค่าที่จะได้รับ แต่เหตุใดเล่าจึงมีเพียงความนิ่งเฉย ไม่ใช่คำตอบที่ตนต้องการเลยสักนิด

ผ่านการให้สัมภาษณ์ในฐานะนางแบบคนสำคัญของงาน และยังเป็นถึงลูกสาวเจ้าของกิจการค้าเพชร มีโครงการ

ขยายออกไปต่างประเทศอีกด้วย ทุกอย่างในชีวิตหญิงสาว
สวยงามไม่ต่างไปจากใบหน้าของเธอ แต่บนความงามแห่ง
รอยยิ้ม ใครเลยจะล่วงรู้ว่าหญิงสาวปวดใจเพียงใด

“สวยมาก สวยไม่มีที่ติจริง ๆ ผู้หญิงคนนี้” ปกป้องซึ่ง
ยืนอยู่ข้างสุดเขตต์เอ่ยชม พิธีการผ่านไปนานก็ยังได้รับความ
สนใจจากนักข่าวไม่เลิก ผู้ชายคนหนึ่งอย่างเขาจึงอดไม่ได้ที่
จะสนใจ ผู้ชายคนอื่นในงานก็เช่นกัน

แต่สุดเขตต์ไม่ได้มองไปยังหญิงสาวเช่นเดียวกับทุกคน
เมื่อสายตาของเขามองเห็นอะไรบางอย่าง รอยยิ้มที่สวยงามบน
ใบหน้ากำลังพยายามฝืน ท่าทางของต้นหอมกำลังมีบางอย่าง
ที่ไม่พอใจ เธอกำลังใช้ความอดทนในบางเรื่อง ปลายนิ้วซึ่ง
กำลังลูบไปบริเวณนิ้วชี้ยังชัดเจน แม้มันจะไม่มีแหวนสวมอยู่
แต่เป็นพฤติกรรมของความกังวลชัดเจน

“ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นวะ หรือว่าหึงที่มีแต่คนมองคุณ
ต้นหอม” คนเป็นเพื่อนพูดไปตามเนื้อผ้า ก็หัวใจของเพื่อนคน
นี้มีเจ้าของเป็นเธอนี่

“ไม่ใช่แบบนั้น แต่คุณต้นหอมกำลังกังวลบางอย่าง”

“รู้ได้ไงวะ!” ปกป้องหันไปทางหญิงสาวผู้เป็นประเด็น

ในการสนทนา เขาเพียงมองเห็นเธอยิ้มแย้มสดใสดีเท่านั้น

สุดเขตต์นั่งเฝ้าใช้สายตาค้างมอง เขาเติบโตมาพร้อมกับหญิงสาว มองเห็นจุดอ่อนที่ซ่อนอยู่ในใจเธอมาตลอด การสร้างนิสัยก้าวร้าวเอาแต่ใจ เป็นเพียงการป้องกันตัวเองจากความอ่อนแอเท่านั้น

“เรื่องที่บอกให้ช่วย จัดการด้วยนะ ฉันขอไปดูคุณต้นหอมก่อน” พูดแล้วสุดเขตต์ก็เดินเข้าไปยังกลุ่มสนทนา แม้แต่จะสนใจชายผู้เป็นเพื่อน ไม่รอให้อ้าปากทักท้วงสักคำด้วยซ้ำ

ในตอนที่สุดเขตต์ก้าวเข้าไปหาการสัมภาษณ์จบลงพอดี ด้วยวุฒิกรกล่าวว่าบุตรสาวจะเหนื่อยอ่อน มองเห็นว่าชายหนุ่มซึ่งไว้ใจเดินเข้ามาหา ก็หมายจะฝากฝัง แต่คนข้างกายจับรั้งแขนเอาไว้

“ไปเที่ยวกับหอมหน่อยนะคะ วันเดียวก็ได้ พ่อไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนกับหอมหลายปีแล้ว จะไม่ให้คำตอบหอมเลยหรือคะ?” เธอพูดขึ้นอีกครั้งหลังจากรอจังหวะมานาน งานชิ้นแรกไม่มีข้อผิดพลาดเลยสักนิด ทุกอย่างได้รับคำชมอย่างมาก เธอเองก็ควรได้รับรางวัลไม่ใช่หรือ

แววตาของต้นหอมจ้องมองบิดาอย่างมีความหวัง เธอไม่ต้องการคำปฏิเสธ เธอต้องการคำตอบรับ เช่นเดียวกับที่เธอกล้าจะเอ่ยพูดตามตรง กล้าที่จะร้องขอให้บิดามอบเวลากับตนบ้าง

คงไม่มีใครเคยรู้ว่าการเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวของเศรษฐีผู้มั่งคั่ง ผู้เกิดบนกองเงินกองทองและความสุขสบายทั้งชีวิตได้ไปเกี่ยวข้องกับผู้เป็นบิดาเพียงไม่กี่ครั้ง และทุกครั้งก็จะมีเรื่องงานเข้ามาเกี่ยว ตัดรอนความใกล้ชิดของครอบครัวเสมอ

“นะคะพ่อ นะคะ หอมไม่ได้ขอมากไปไม่ใช่เหรอ?” หญิงสาวพูดเสียงเครืออย่างคาดหวัง เธอต้องการเพียงเท่านั้นทำไมบิดาจึงนิ่งเฉยนัก

“พ่อขอเคลียร์งานที่เรา กำลังจะขยายไปต่างประเทศก่อน พ่อสัญญา เราจะไปเที่ยวกันแน่นอน พ่อจะมีเวลาให้กับหอมคนเดียวเลย พ่อสัญญาจริง ๆ”

‘สัญญา คำสัญญาอีกแล้ว’ ในใจของต้นหอมพรวดพราดเพียงประโยคเดิม นอกจากเงินทองมากองตรงหน้า อีกอย่างที่ได้รับบ่อยครั้งจากบิดา ก็คือคำสัญญาซึ่งยังไม่สมหวัง

“คุณท่านครับ” สุดเขตต์ได้ยืนทุกอย่างและพยายามช่วยเหลือ วงแขนหนาโอบประคองด้านหลังของต้นหอม ร่างกายของเธอเมื่อผละออกจากบิดาก็คล้ายจะล้มลง

“สุดเขตต์” วุฒิกิรพุดแทรกเมื่อรู้ในทุกคำพูด เขาอาบน้ำร้อนมาก่อนและเข้าใจลูกสาว แต่งานสำคัญตรงหน้าก็ต้องรับผิดชอบ อีกไม่นานเกินรอเขาก็จะให้เวลาทั้งหมดกับลูกแล้ว “งานวันนี้ทำได้ดีมากนะ มีค่าขึ้นชมถึงเยอะทีเดียว ยังไงฝากพาหอมกลับบ้านด้วยนะ หอมลูกสาวพ่อก็ทำได้ดีมากนะ”

ชายหนุ่มลอบถอนหายใจออกมาเบา ๆ เขาค้อมศีรษะเล็กน้อยเมื่อเจ้านายเดินแยกตัวออก ส่วนคนข้างกายยืนนิ่งพองน้ำหนักตัวกับวงแขน

“วันนี้ต้นหอมเก่งมาก ไม่อยากได้รางวัลอะไรจากพี่หรอก ไหนบอกพี่ชียากได้อะไร” สุดเขตต์พยายามหาจุดสนใจเอ่ยถาม สองวงแขนโอบประคองไปช้า ๆ คิดว่าคำพูดจะทำให้คนตัวเล็กต่อล้อต่อเถียง แต่ไม่เลย เธอนิ่งเงียบและเชื่องซึม

“คุณท่านก็แค่อยากเคลียร์งานให้จบ รอคุณท่านหน่อยนะ” เมื่อพาเปลี่ยนเรื่องไม่สำเร็จเขาจึงต้องเผชิญกับความจริง

“งานพ่อไม่มีวันจบพี่เขตต์ก็รู้ พ่อมีแต่งงาน อะไรก็งาน ตอนหอมเรียนจบพ่อก็บอกว่าโปรเจกต์ใหญ่จะเรียบร้อยแล้ว มาตอนนี้ก็ขยายออกต่างประเทศ อะไรในชีวิตพ่อก็มีแต่งงาน”

“แต่อะไรในชีวิตพี่มีแต่หอมนะ” คนตัวเล็กซึ่งอยู่ในวง แขนแข็งแรงเงยหน้ามอง ความเชื่องซึมในตอนแรกหายไปเมื่อ ไม่คิดตั้งตัว จู่ ๆ ก็ถูกพูดคำหวานขึ้นมาเสียได้

“พี่กล้ามีคนอื่นในชีวิตเหรอ หอมจะฆ่าพี่เลยแหละคอย ดู” พูดแล้วเจ้าตัวก็ยิ้ม จะเศร้าใจเรื่องบิดาเธอก็คงไม่ปฏิเสธ แต่มันก็มีความสุขจากคำพูดของคนข้างกาย “รางวัลของหอม คือการปล้ำพี่ จะให้รางวัลหอมไหม?”

“มีผู้หญิงที่ไหนขอปล้ำผู้ชาย?” สุดเขตต์ส่งมือไปบีบ จมูกเบา ๆ คนเอ่ยขอรางวัลก็พลันหัวเราะออกมาได้ ก็เธอ เป็นผู้หญิงของเขานี้ จะต้องขอได้ทุกอย่างอยู่แล้ว “ขออย่างอื่น แล้วพี่จะให้หอมแน่นอน”

“ขอให้พี่รักหอมคนเดียว”

“ไม่ต้องขอหรอกขอเนีย” ร่างเล็กถูกโอบกระชับให้หัน กลับมามองหน้า ปลายนิ้วยาวของชายหนุ่มลากไล่ผมช่อเล็ก ทัดใบหู เขารักเธอไปหมดทั้งหัวใจแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้อง

เอ่ยขอเลยสักนิด “เพราะว่าพี่รักหอมอยู่แล้ว หอมเป็นเจ้าของ
หัวใจพี่นี่”

ดวงตาคมมองต่ำไปยังริมฝีปาก หากสถานที่ยืนตอนนี้
ไม่ใช่ภายในงาน เขามั่นใจว่าจะต้องกระชับดวงหน้าสวยเข้า
มาจูบตริ่ง มอบความรักที่มีให้เธอคนเดียวเท่านั้น

ตอนที่ 37

ร้านอาหารตรงข้ามบริษัทซึ่งเป็นเป้าหมาย หลังจาก
ลงจากรถต้นหอมก็ไม่มีรถต่อไป เธอมุ่งตรงไปด้านใน
ร้านด้วยความมุ่งมั่น เธออยากรู้ใจจะขาดแล้วว่าเกิด
อะไรขึ้นกันแน่ เพราะอะไรเด็กเสิร์ฟซึ่งติดต่อกันเป็นนางแบบ
จึงหายไป เงินที่เธอจ้างมันไม่มากพอจ้ะหรือ

หรือหากมีปัญหอะไรฉุกเฉินก็น่าจะบอกกันก่อน
ไม่ใช่หายไปแบบไม่บอกกล่าว หากสุดท้ายเธอแก้ปัญหาด้วย
การเดินเองไม่ได้ งานแรกของต้นหอมก็คงพังไม่เป็นท่า คนที่
รอเหยียบย่ำก็คงได้ใจกว่านี้

“ไม่ต้องรีบขนาดนั้นก็ได้นะน้องหอม” สุดเขตต์เดิน

ตามหลังด้วยรอยยิ้ม เขารู้เรื่องทุกอย่างหมดแล้ว วันนี้ก็มาเพื่อช่วยจัดการปัญหาต่าง ๆ และเหตุที่ไม่รีบร้อนเพราะมีคนร้อนใจมากกว่าต้นหอม เธอทั้งสี่สาวซึ่งเขาเลือกเป็นที่มงานนั่นเอง

“ไม่รีบได้ไงพี่เซตต์!! ตอนนี้หอมอยากจะเจอเด็กเสิร์ฟคนนั้นแล้ว มันต้องมีใครแก้งหอมแน่!!!”

“คงไม่ต้องรีบหรอก เพราะมีคนที่เขามาก่อนหอมแล้ว” ชายหนุ่มรั้งข้อมือก่อนจะชี้ไปทางโต๊ะอาหาร มองผ่านกระจกใสพบน้ำตาลและกลุ่มเพื่อน ทุกคนกำลังรุมล้อมเด็กเสิร์ฟที่รับจะเป็นนางแบบให้กับงานสำคัญ

“สี่คนนั้น!”

“ดูท่าจะกำลังข่มขู่พนักงานด้วย” ชายตัวสูงจูงมือต้นหอมเข้าไปอย่างอารมณ์ดี งานนี้อาจไม่ต้องถึงมือต้นหอมอาละวาด ทั้งสี่สาวคงเป็นไล่ชั้นดีที่พร้อมจะช่วยเหลือ

“สารภาพมานะ!! มีใครจ้างน้องให้หนึ่งงานคุณต้นหอมใช่ไหม?” น้ำตาลอยู่ในอาการกึ่งตะคอกกึ่งถาม เธอกำลังทำตัวเป็นตำรวจสืบสวนคดี และคดีนี้ได้รับสรุปสำนวนแล้วว่ามีมูล

พะพายซึ่งยืนคุมเชิงหาเรื่องเลื้อบไปเห็นต้นหอม ทั้งสี่สาวจึงได้หันไปเผชิญหน้า ท่าทางหาเรื่องจึงคลายลง ส่วนคุณหนูผู้แสนเอาแต่ใจนิ่งเงียบ เธอตั้งใจจะมาหาเรื่องเด็กเสิร์ฟเต็มที แต่เมื่อเห็นทีมงานทั้งสี่อาการเหล่านั้นก็หายไป คล้ายว่าเธอเองเสียมากกว่าที่ควรจะห้าม

เด็กเสิร์ฟซึ่งถูกจับบ่าทั้งสองข้างให้นั่งลงกับเก้าอี้ แขนและขาของเธอถูกใส่เชือกเอาไว้ สภาพภายนอกทำให้ต้นหอมต้องขมวดคิ้วไม่เข้าใจ ในวันงานยังเห็นดีอยู่ แล้วทำไมตอนนี้เหมือนตกตึกสามชั้นก็ไม่ปาน

“หนูบอกแล้วไงว่าหนูไม่ได้ทำงาน พี่ตุล!!” เด็กเสิร์ฟพูดด้วยความไม่พอใจ เธอตอบไปหลายรอบแล้วแต่ไม่มีใครเชื่อ “หนูออกมาเข้าห้องน้ำจริง ๆ นะ ตอนที่กำลังจะเดินกลับใครก็ไม่รู้ร้องว่าช่วยด้วย ๆ ตรงทางหนีไฟ หนูก็เลยไปดู แต่มันก็ไม่มีใคร พอจะกลับก็ถูกผลักจนหนูตกบันได พี่ตุลสภาพหนูสิ!!!”

“แล้วใครพาออกมาจากโรงแรม” สุดเขตต์เป็นผู้ถาม เขาเห็นใครบางคนในกล้องวงจรปิดแต่มันไม่ค่อยชัด

“น้องคนที่เป็นช่างซ่อมบำรุงบริษัทเพชรนั่นแหละ!!” เด็กเสิร์ฟสาวอธิบาย “คนที่....เอ๋ม ชื่อวายุ่นะคะ”

สุดเขตต์จืดจำได้ทันที วายูซึ่งเป็นเด็กหนุ่มวัยสิบแปด
ประวัติและความเป็นมาเขาตามสืบหมดแล้ว ด้วยเป็นชายที่
ต้นหอมเข้าไปข้องเกี่ยว จากภาพในกล้องก็มีความคล้ายจริง
ๆ แต่ทำไมวายูถึงไปอยู่ที่นั่น

“ทำไมเธอรู้จักเด็กคนนั้น” ต้นหอมถามพลางนั่งลงบน
เก้าอี้ เธอจำได้ว่าทีมงานของน้ำตาลคนไม่พอ จึงขอช่างซ่อม
บำรุงมาช่วยยกของเข้างาน จากนั้นก็ไม่ว่าเด็กหนุ่มหายไป
ไหน

“เป็นเด็กแถวบ้านคะ ก็เลยรู้จักชื่อบ้าง”

“ออกมาตอนกี่โมงครับ” คราวนี้สุดเขตต์ถาม ด้วย
ต้องการเทียบเคียงเวลาในกล้องวงจรปิด ภาพตรงนั้นมองเห็น
มุมด้านล่าง ทั้งที่มันควรจะสาดไปบริเวณมุมบนใด เหมือนว่ามี
ใครผลักกล้องตัวนั้น

“ประมาณสองทุ่มได้มั้งคะ เพราะตอนที่ไปถึง
โรงพยาบาลก็สามทุ่มแล้ว หนูก็ได้ดูเวลาเหมือนกัน แต่ถ้า
พี่ไม่เชื่อไปถามวายูได้นะ หนูไม่ได้โกหกจริง ๆ”

ต้นหอมถอนหายใจออกมาแรง ๆ ถึงเด็กเสิร์ฟจะโกหก
แล้วทำอะไรได้ ในเมื่อทุกอย่างผ่านไปแล้ว ดูจากเอกสาร

ใบรับรองแพทย์และสภาพก็น่าเห็นใจ เธอเองก็เจ็บจริง ๆ ไม่ใช่เรื่องโกหก มือเรียวของคุณหนูผู้เยอหยิ่งจึงได้วางเงินจำนวนหนึ่งลงตรงหน้า

“เอาไปรักษาตัว!!! แข้งขาหักแบบนี้จะมาทำงานได้ไง ตายพอดี!” คนพูดอยากช่วยแต่ก็ไม่วายพูดกระทบกระเทียบ

“คุณต้นหอม!!” น้ำตาลโวยขึ้นพร้อมกับเลื่อนเงินไปทางเจ้านาย เหตุการณ์เมื่อคืนนี้ทำให้รุ่นวายไปหมด เด็กเลิฟคนนี้ไม่ได้รับผิดชอบแล้วยังจะถูกช่วยเหลือ ไข่ที่เจ็บอยู่ก็ไม่รู้ว่าจริงหรือสร้างสถานการณ์ “เอาเงินให้ทำไมคะ เมื่อคืนนี้เราเกือบแย่ นะคะคุณต้นหอม”

“ให้ไปเถอะน่า ก็ถ้าไม่รับงานฉันแล้วจะมาเจ็บตัวใหม่ล่ะ เมื่อคืนก็แก้ปัญหาได้ไม่ใช่หรอ จะอะไรอีก!!” สุดเขตต์ลอบยิ้มในคำพูด ปกติคนที่คอยขัดและมองหลายอย่างในแง่ร้ายคือคุณหนูต้นหอม แต่ตอนนี้กลับเป็นเธอที่พยายามเข้าใจเหตุการณ์

“เด็กคนนี้พูดตรงกับในกล้องวงจรปิดโรงแรมครับ” สุดเขตต์อธิบาย เรื่องนี้ชายหนุ่มก็ยังไม่ได้ออกต้นหอม เพียงหาข้อมูลเงิบ ๆ ช่วยเหลือเท่านั้น แต่แม้คุณหนูต้นหอมจะไม่ได้

ขอคุณกล้องก็ยังได้ยินว่าแอบจ้างนักสืบ “เธอได้รับบาดเจ็บจริง แต่กล้องไม่มีภาพเหตุการณ์ว่าใครทำร้าย กล้องตัวนั้นถูกดันไปอีกด้าน ส่วนกล้องอีกตัวก็เสียครับ”

“แบบนี้ก็เลยไม่รู้ว่ามีใครที่บงการ” พะพายพูดอย่างเจ็บใจ เธอแอบคิดว่าคนที่ทำคือจอมขวัญด้วยซ้ำ แต่เมื่อไม่มีหลักฐานก็ไม่อยากใส่ร้ายใคร

“ขอบคุณนะคะที่เข้าใจหนู” เด็กเสิร์ฟเลื่อนเงินมาคืนต้นหอมอีกครั้ง “แต่ไม่ต้องช่วยหนูหรอกค่ะ หนูเก็บทำงานของคุณเสียหาย”

“เอาไปเถอะฉันให้” คนพูดไม่ได้ใส่ใจ เธอคิดว่าควรจะกลับบริษัทได้แล้ว มือและสายตาดึงสนใจเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋าทิ้ง

“หนูเกรงใจค่ะ เงินนี้ก็มากไปด้วย หนู..”

“นี่!! ก็ฉันบอกให้รับ!! เธอก็ต้องรับไปสิ!! ไม่เข้าใจเธอ!!!” น้ำตาลที่อยู่ใกล้สุดรีบหยิบเงินใส่มือเด็กเสิร์ฟ ตามด้วยเพื่อนทั้งสามที่รีบวิ่งตัวเธอออกห่าง กลัวว่าคุณหนูต้นหอมจะฟาดกระเป๋ามือใส่คนแขนขาเข้าเฝือก

“รับ ๆ เอาไป!! รับไปเลยนะ” น้ำตาลพูดเร็วทันที่

“อย่าให้เจ้านายพี่เหวี่ยง เอาไป ๆ เอาไปเลย!”

สุดเขตต์ที่ยืนดูเหตุการณ์ด้านหลังอดขำไม่ได้ คงไม่ได้มีเขาเพียงคนเดียวอีกแล้วซึ่งต้องรู้ทางหนีทีไล่ ต้องเอาตัวรอดเมื่อคุณหนูแสนเอาแต่ใจตั้งท่าเหวี่ยง กลุ่มของน้ำตาลกำลังกลายเป็นเพื่อนใหม่ที่หาได้โดยไม่ต้องใช้เงิน

มันเป็นมิตรภาพที่หญิงสาวอย่างต้นหอมไม่เคยเจอชีวิตที่เกิดมาพร้อมกับเงินทอง จะมีคนสองประเภทที่อยู่ใกล้หนึ่งคือคนที่เอาเปรียบจ้องแต่จะหาผลประโยชน์จากเธอ กับสองคือคนที่ไม่อยากเข้าใกล้เพราะคิดว่าหญิงสาวอย่างต้นหอมหยิ่ง เจ้ายศเจ้าอย่าง แม้ว่าเธอจะไม่สนใจใคร่ง่าย ๆ แต่ก็มีคนทั้งสองประเภทเข้าหาตลอด

หลังกลับมาที่บริษัทสุดเขตต์ได้พยายามเคลียร์งานทั้งหมด ด้วยเขาต้องการจะพาคุณหนูต้นหอมไปต่างจังหวัด พาไปสัมผัสธรรมชาติที่เรียกว่าความลำบาก และพาไปเข้าใจบางเรื่องซึ่งหญิงสาวควรรู้

ส่วนคุณหนูต้นหอมปิดโรงอาหารของบริษัทเลี้ยงทีมงานทุกคน ไม่เว้นแม้กระทั่งเด็กยกของที่ไปช่วยงาน เธอสั่งอาหารจากโรงแรมหรู เครื่องดื่มชั้นดี ของทุกอย่างสมกับ

การเป็นทีมงานของเธอโดยแท้ ผู้เป็นบิดาไม่กล้าแม้จะต่อต้าน
ทั้งที่เธอพาพนักงานสังสรรค์ช่วงเวลางาน สิ่งเดียวที่ขอร้องคือ
ห้ามมีของมีเงินมา

ต้นหอมสนุกกับพะพายและกลุ่มเพื่อน อาหาร
มากมายที่เธอสั่งมาได้รับคำขอบคุณถ้วนหน้า ทุกคนต่างพา
กันพูดว่า ‘การเป็นส่วนหนึ่งในการทำงานนี้คุ้มค่า’ ตลอด
ระยะเวลาที่ทำงานไม่มีใครไม่ถูกเหวี่ยง แต่คำพิเศษร้อนหนาว
ไปจนอาหารการกินไม่มีขาด จะเป็นเด็กยกของหรือผู้ประสาน
งานก็ได้เท่ากัน

“สั่งพิชชามาให้คนอื่นกิน...แต่พี่มากินขนมชั้นเนียนะ”
วายุเข้าไปทักทายคนที่นั่งกินขนมชั้นคนเดียว อาหารมากมาย
เธอเพียงแต่มองไม่ยอมกิน เพราะเจ้าตัวเบื้ออาหารเหล่านั้น

“มันชื่อขนมชั้นหรือ?” คนกินถามอย่างสงสัย แท้จริง
ก่อนหน้านี้พะพายบอกเธอแล้ว แต่เธอไม่ได้สนใจจะจดจำ

“พี่ไม่รู้จุกมันจริง ๆ หรือ” คนถามเหมือนไม่เชื่อ แต่
เมื่อคิดว่าเจ้าตัวรวยมากก็ไม่น่าจะผิดแปลก สาเหตุที่เขาเข้า
มาทักครั้งนี้มีจุดประสงค์ ด้วยอยากรู้ว่าสร้อยข้อมือสร้าง
ปัญหาให้หรือไม่ แต่เมื่อจะถามก็ดันไม่กล้า

“ถ้ารู้จักแล้วฉันจะถามใหม่! อะไรของนายเนีย! ไปกินกับคนอื่นสิ โต๊ะนี้ไม่มีพิซซ่า ไม่มีไก่สะหน้อย!!” พูดแล้วเจ้าตัวก็ใช้ช้อนส่งขนมชิ้นเข้าปาก เธอชอบความหอมของมันที่ไม่รู้ว่าเป็นกลิ่นอะไร หลังจากได้กินขนมตาลพะพายก็เอามาฝากเรื่อย ๆ เธอกินทุกอย่างแต่จำไม่ได้ว่ามีขนมอะไรบ้าง

“ผมอิ่มแล้ว กินพุงกางแล้วเนีย” คนฟังไม่สนใจคำพูดเด็กหนุ่ม ปกติเธอก็ไม่สนใจใครอยู่แล้ว เพียงแต่อายุข้ามมาอยู่ในจุดที่อธิบายความรู้สึกสุดเขตต์ได้เท่านั้น “พี่สาว..กับแฟน ยังมีปัญหากันไหม”

“นายจะแข่งให้ฉันมีปัญหาหรือไง!!” ช้อนเล็กที่ถือในลักษณะจิ้มขนมถูกปรับเปลี่ยน มันถูกจับในท่าที่พร้อมจะแทงคนตรงหน้า

“เปล่า ใครจะคิดแบบนั้นเล่า แค่แบบ...เอิ่ม สร้อยข้อมือ” วายุกำลังจะพูดต่อก็เป็นอันต้องหุบปากเงียบ เมื่อเก้าอี้ตัวที่ว่างเว้นถูกชายในชุดสูทเลื่อนนั่ง ใครคนนั้นคือสุดเขตต์ที่เขารู้ดีว่าเป็นแฟนของเธอนั่นเอง

เพียงสายตามองเห็นเด็กหนุ่มก็รับรู้ได้มากมาย พลังความหึงหวงถูกส่งมาเป็นระลอก ทั้งที่ไม่มีคำพูดใด ๆ หลุด

ออกจากกริมฝีปาก ท่าทางยังดูนิ่งเฉยสงบนิ่ง แต่แววตาของ
สุดเขตต์ก็กลับเต็มเปี่ยมไปด้วยความไม่พอใจ มันน่ากลัวเสียยิ่ง
กว่าการแสดงออกทางคำพูดเสียด้วยซ้ำ

“ไหนพี่เขตต์บอกว่าจะไม่ลงมาไงละคะ” ต้นหอมหันไป
ยิ้มหวานก่อนที่จะเลื่อนกล่องขนมชั้นส่งให้ “ขนมอ่า...ขนมชั้น
พะพายเอามาฝาก อร่อยมากเลยนะพี่เขตต์”

“พี่ไม่เคยรู้มาก่อนว่าต้นหอมสนิทกับวายุ ถึงขนาดนั่ง
ร่วมโต๊ะกัน” มือหน้ารับช้อนคันเล็กจากต้นหอมพลงเอยตาม
ดวงตาคมมองคนทั้งคู่สลับกันราบเรียบ

“ก็... ..” หากบอกเล่าถึงความจริงก็จะรู้เหตุที่ตนเอง
หลบหนีวันนั้น คนบอกเล่าจึงเปล่งเสียงออกไปได้เพียงเท่านั้น
เธอไม่ค่อยมีความสามารถในการโกหกเท่าไร “หอม...หอม...
รู้จักวัน วัน....เตรียมงาน...ไงคะ”

ตอนที่ 38

“หอมคงมีเพื่อนคุยแล้ว ฉันก็กลับไปทำงานต่อ
แล้วกัน” พูดแล้วสุดเขตต์ก็ยืนขึ้นเต็มความสูง สองมือ
จัดสูทที่สวมใส่ให้เข้าที่แสดงความเย็นชาออกมา แต่
ต้นหอมจับรั้งมือไว้ได้ก่อน

ความจริงแล้วสุดเขตต์หึงจนจะเป็นบ้า หลังจากคิดได้
ว่าวายุเป็นหนึ่งในทีมยกของ งานที่ทำอย่างเคร่งเครียดก็ถูกทิ้ง
ทันที เมื่อลงมาชั้นล่างก็พบว่าคนทั้งคู่นั่งร่วมโต๊ะกัน พอถึง
เวลาที่ยากจะรู้ความจริงจากปาก ต้นหอมก็เลือกที่จะโกหก
ทั้งที่ท่าทางของเธอดูออกง่ายมาก

เพื่อไม่ให้เขาระเบิดอารมณ์โกรธออกมา ทั้งที่ไม่เคย

แสดงท่าทีโกรธใครเลย หากออกไปจากตรงนี้จะเป็นการดี
ที่สุด อย่างน้อยก็ไม่ทำให้บรรยากาศรอบ ๆ ตั้งเครียดไปกว่า
เก่า

“หอมอยากนั่งกับพีเชตต์มากกว่า ออกไปสิ! ฉันจะนั่ง
กับแฟนฉันนายวายุ!!” ตันหอมหันไปไล่เด็กหนุ่มซึ่งนั่งตรงข้าม
คนถูกไล่ดีใจที่สุดซึ่งเมื่อจะได้ออกไปจากสถานการณ์นี้ เขาคิด
ผิดจริง ๆ ที่จะมาถามเธอเรื่องสรว้อยข้อมือ “นั่งกับหอมก่อนนะ
พีเชตต์”

“หอมนั่งคนเดียวไปก่อนนะ เดี่ยวพี่มา” สุดเขตต์ก้าว
ยาว ๆ ตามวายุออกไป แต่เดิมเขาคิดว่าวายุยังเด็กมาก อายุ
ของเขาตอนนี้ก็เพิ่งแค่สิบแปดปีเท่านั้น ภูมิหลังครอบครัวก็
ไม่สมบูรณ์แบบ ตอนนี้ก็ยังพักอยู่กับหลวงตาในวัดอีกด้วย
เขาจึงไม่อยากตัดสินเด็กคนนี้เพียงเพราะภาพเหตุการณ์เดียว

แต่เมื่อมีครั้งที่สองก็อยากจะพูดคุยให้รู้เรื่อง ถึงจะอายุ
น้อยแต่ก็สมชายชาติตรี ในด้านร่างกายนั้นก็สมสัดส่วน
ร่างกายกำยำแข็งแรงมีความสูงน้อยกว่าตนเพียงเล็กน้อย
หากไม่ถามให้ชัดแจ้งในวันนี้ก็คงไม่สบายใจแน่นอน

วายุก้าวเดินออกจากอาคารเพื่อตรงไปยังห้องช่าง เขา

ไม่คิดที่จะอยู่ทานอาหารต่อไปแล้ว คิดว่าภัยคงมาหาตัวหาก
ยังเข้าใกล้พี่สาวจอมเอาแต่ใจคนนั้น เพราะความรู้สึก
คล้ายคลึงประหนึ่งใกล้น้องสาวจึงได้อยากพูดคุยกับเธอ

“เดี๋ยวก่อนนาย” สุดเขตต์ส่งเสียงเรียกตามมาก่อนถึง
หน้าห้องช่าง คนถูกเรียกจึงได้หันกลับมาเผชิญหน้า หัวใจ
หวาดหวั่นไม่รู้ว่าตนจะถูกไล่ออกไหม อายุของเขาน้อยเกินไป
มีวุฒิการศึกษา กว่าจะหางานได้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ทำทีนี้ได้ไม่
ถึงเดือนจึงหวังจะได้ทำต่อไป

“นายชอบคุณต้นหอมหรือ?” ชายผู้มีอายุมากกว่าถาม
อย่างตรงไปตรงมา ผู้ชายด้วยกันไม่จำเป็นต้องอ้อมค้อม และ
ถึงแม้เด็กหนุ่มจะตอบว่า ‘ใช่’ ก็ไม่ทำเรื่องเอาเปรียบแน่นอน

“เปล่าครับ ผมไม่ได้คิดอะไรแบบนั้นเลย”

“แล้วคิดแบบไหน?” นอกจากมีอายุมากกว่าเขายังนั่ง
สงบอย่างมาก ไม่มีท่าทางก้าวร้าวคุกคาม แต่ก็ไม่ดูอบอุ่น
เข้าใกล้เฉกเช่นใบหน้าหล่อเหลา

“ถ้าคุณจะหึงผมกับพี่สาวละก็ ไม่มีอะไรหรอกครับ
ผมไม่ได้คิดอะไรกับพี่ต้นหอมเลย พี่เขาแค่หนีคุณมาหลบใน
ห้องช่าง หลังจากนั้นผมก็แค่แนะนำไปบางเรื่อง หลัง ๆ ก็มี

ถามว่าผู้ชายแบบคุณคิดยังไง พี่สาวแค่ปรึกษาผมเท่านั้น
ครับ”

“นายคิดแบบไหนกับคุณต้นหอม?” คำถามเดิมเอ่ยถาม
อีกครั้ง แต่คราวนี้แตกต่างออกไป ในน้ำเสียงของสุดเขตต์มี
ความเย็นชามากขึ้น

แม้คำอธิบายจะขยายความใกล้ชิด แต่มันไม่ได้
หมายความว่าเขารับรู้ความรู้สึก ในส่วนของต้นหอมเขามั่นใจ
ดี เธอยังรักและมีหัวใจให้กับตน แต่ชายอื่นที่คิดไม่ซื่อ เขา
จำเป็นต้องรู้และตักเตือน

“ผมแค่...รู้สึกว่่าพี่ต้นหอมเหมือนน้องสาวเท่านั้นครับ”
คนพูดเอ่ยด้วยน้ำเสียงหม่นเศร้า เพราะน้องสาวของเขาตาย
จากไปเมื่อสองปีก่อน “น้องของผมก็เป็นเด็กเอาแต่ใจ
เหมือนกับพี่ต้นหอม ใจเ่ง่า เรียกร้องความสนใจ แล้วก็ซื่อ
กับผมมาก แต่น้องของผมเสียไปแล้วครับ เวลาที่พี่ต้นหอม
ใจเ่ง่าเพราะโกรธแฟน มันทำให้ผมคิดถึงน้องสาวครับ”

แววตาของสุดเขตต์ฉายความอบอุ่นเข้ามาในบัดดล
ประวัติของเด็กหนุ่มคนนี้ที่เขาล่วงรู้ จากเพื่อนสนิทที่ชั้นอาสา
ผสมบังคับสืบความให้ ครอบครัวของเด็กหนุ่มไม่สมบูรณ์แบบ

พ่อแม่แยกทางกันไม่เลียดลูกทั้งสอง วายุกับน้องสาวฝาแฝด
โตมาจากการเลี้ยงดูของป้า น้องสาวป่วยและตายจากไปเมื่อ
สองปีก่อน วายูจึงพาตัวเองไปอยู่วัดเพราะไม่อยากเป็นภาระ
ป้า เรื่องเหล่านี้เขารู้ดีและเห็นใจเด็กหนุ่ม

“ผมไม่ได้คิดอะไรจริง ๆ นะครับ พี่สาวเองก็ไม่ได้สนใจ
ผม พี่สาวชอบมาปรึกษาเรื่องของคุณ กลัวคุณไม่รัก กลัวคุณ
ทิ้ง กลัวคุณมีคนอื่น แต่พี่สาวไม่ได้สนใจผมเลยจริง ๆ ผมก็
ไม่ได้คิดแบบนั้นกับพี่ต้นหอมด้วย” เมื่อเห็นว่าคนฟังเงียบวายู
จึงได้อธิบายต่อ

“เอานี้ไปคืนคุณต้นหอมสิ” สุดเขตต์เอาสร้อยข้อมือ
ออกมาจากกระเป๋ากางเกง เขาพกติดตัวทุกวัน คิดจะคืน
หลายครั้งหลายหน แต่ทุกครั้งมันจะเกิดความไม่พอใจที่เจ้า
ตัวโกหก “แล้วก็ไม่ต้องบอกว่าฉันรู้เรื่องทุกอย่าง”

“ให้ผมเอาไปคืนเธอครับ?” วายูถามอย่างไม่เข้าใจ
ตอนแรกท่าทีของเขาดูขึงขังเอาจริงมาก มาตอนนี้กลับ
เปลี่ยนไปเป็นคนละคน

“ใช่ บอกว่านายเจอที่ไหนแค่นั้นพอ” วายูยังยืนนิ่งไม่
เข้าใจ ทำไมคนหนึ่งคนถึงเปลี่ยนไปได้ ตอนแรกสุดเขตต์

เหมือนจะไม่ชอบตนด้วยซ้ำ ทำไมน้ำเสียงและท่าทางจึงปรับเปลี่ยน “คุณต้นหอมดูจะชอบหาเรื่องนาย ถ้าเขามีเรื่องปรึกษาอะไรก็คอยบอกฉัน นายไม่ได้คิดอะไรนี่! เพราะถ้าคิดฉันคงไม่ยอม ในเมื่อนายมองคุณต้นหอมเป็นน้องสาว ก็เอาไปคืนเธอซะ”

“คุณ.....ไม่หึงผมแล้วหรือ” เด็กหนุ่มถามอย่างขี้ใจ

“หึง! ถ้านายกล้าคิดไม่ซื่อ” น้ำเสียงต่ำประหนึ่งการขู่ฆ่า แต่มันมีความเป็นมิตรที่วายุสัมผัสได้ “ถ้าคุณต้นหอมมีเรื่องอะไรก็บอกฉันด้วย อย่างน้อยฉันจะได้ทำให้เธออารมณ์ดี”

สร้อยข้อมือและนามบัตรถูกส่งให้กับเด็กหนุ่ม จากนั้นสุดเขตต์จึงได้เดินแยกออกไป เขาไม่ได้กลับเข้าไปในห้องอาหารที่จัดเลี้ยง แต่ขึ้นไปชั้นบริหารเพื่อทำงานต่อ

ตอนนี้สุดเขตต์สบายใจมากขึ้น คิดไม่ผิดที่เลือกเผชิญหน้ามากกว่าตามหึง ส่วนเรื่องที่คุณหนูเจ้าอารมณ์ถูกมองเป็นน้องของเด็กอายุสิบแปด ไม่สร้างความแปลกใจให้กับเขาเลย เธอก็ชอบทำตัวเป็นเด็กสิบขวบอยู่แล้ว

ช่วงเวลาสั้น ๆ หลังจากที่ว่ายุ้งร่วมโต๊ะกับ
ต้นหอม ไม่นานสุดเขตต์ก็เข้ามา จากนั้นชายซึ่งเป็น
ผู้บริหารก็เดินตามวายุออกไป ภาพที่หลายคนเห็น
เช่นเดียวกัน แต่เดาเรื่องราวไปต่าง ๆ นานาไม่
เหมือนกัน พระพายและผองเพื่อนต่างพากันเข้าไปหาต้นหอม
ทันที

“มีอะไรให้พวกเราช่วยไหมคะ” พระพายเป็นผู้ถาม
ท่าทางนิ่งเงียบอย่างพยายามใช้ความคิด สายตาที่มอง
ออกไปนอกประตู สิ่งเหล่านั้นทำให้สี่สาวเป็นห่วงคุณหนู
ต้นหอม

“คิดว่าไม่มีอะไรนะ ทำไมไม่ไปกินล่ะ!” ต้นหอมหันมา
สนใจขนมตรงหน้า เธอไม่คิดว่าจะมีปัญหอะไร การที่ สุด
เขตต์ตามวายุออกไปน่าจะเป็นเรื่องงาน ในสายตาของเธอสุด
เขตต์ไม่เคยทำเรื่องไร้สาระ จะทำก็ต่อเมื่อเธอออกคำสั่ง เป็น
คนโปรดของบิดาที่ทำอะไรก็ดีไปเสียหมด

พระพายที่เข้ามาเฝ้าถามไม่ได้คิดเช่นนั้น เธอมองออก
ว่าสุดเขตต์หึงหวง และการที่ชายสองคนเดินตามกันออกไปก็
น่าจะเป็นปัญหา ไม่นานสองคนนั้นอาจต่อยกันแย่งผู้หญิง

ความคิดพัดพาไปต่าง ๆ นานาโดยที่น้ำตาหลากตัว
ออกห่าง เธอไม่ได้อยากจะก้าวไกลเรื่องของเจ้านาย แต่เธอ
เป็นห่วงความรู้สึกก็เท่านั้น ยังไม่ทันที่ความคิดจะมีคำตอบ
วายุก็เดินกลับเข้ามาและนั่งเก้าอี้ตัวเดิม ใบหน้าก็ยังหล่อ
เหลาไม่มีต่างพร้อย ไข่ที่เคาเอาไว้ก็เหมือนจะผิดพลาด

“เราคิดว่าคุณเขตต์จะไปต่อยวายุซะอีก คิดว่าเขาหึง
นะ!” พระพายแสดงความเห็น เพื่อนทั้งสามก็คล้ายจะคิด
เช่นเดียวกันด้วย แต่ไม่มีใครแสดงท่าทีออกมา

“พวกเธอคิดว่าวายุจับคุณตันหอมหรือเปล่า ไม่มีใคร
ในนี้กล้าไปนั่งกับคุณหอมเลยนะ ทำไมวายุกล้าล่ะ” พระพาย
ยังไม่หยุดแสดงความคิด ไข่เรื่องความหล่อเธอก็ว่าเด็กหนุ่ม
คนนี้น้ำตาดี แต่ไข่เรื่องความเหมาะสมก็คิดว่าสุดเขตต์ดีกว่า

“มีคนพูดกันนะ แต่ไม่รู้ว่าเป็นจริงไหม เขาว่าเคยเห็น
คุณหนูตันหอมคุยกับวายุหน้าห้องน้ำ สนิทกันมากด้วย” น้ำ
นิ่งเป็นผู้บอกเล่า เธอได้ยินเรื่องนี้มาหลายวันแล้ว แต่กระนั้น
ก็ไม่ปักใจเชื่อ รวมทั้งไม่ได้เล่าต่อให้เพื่อนในกลุ่มฟัง มาวันนี้
ถึงได้แอบคิดว่าอาจจะจริงดังข่าวลือ

“หมายความว่าไง เธอจะบอกว่าคุณตันหอมชอบวายุ

จันลี ไม่น่าเป็นไปได้หรือเปล่า” น้ำตาลพูดแย้งไปตาม
ความคิด ในสายตาของเธอต้นหอมพึงใจให้เพียงแค่สุดเขตต์
เท่านั้น

ตอนที่ 39

หลังจากวายุเดินกลับมา นั่งที่เก้าอี้ตัวเดิมตรงหน้า
ต้นหอม หญิงสาวก็กวาดสายตามองหาชายที่เธอ
อยากจะเจอหน้า เธอจำได้ว่าเขาเดินตามวายุออกไป
แล้วทำไมคนที่กลับมาถึงมีแค่คนเดียว

“พี่สุดเซตต์ล่ะ เขาเดินตามนายออกไปนี่” พูดแล้วหญิง
สาวก็มองไปรอบ ๆ พยายามคิดว่าชายหนุ่มตามออกไปเพื่อ
อะไร มีเรื่องไหนที่ตนพลาดไปหรือเปล่า แต่แล้วก็คิดไม่ออก
อยู่ดี

“แฟนพี่สาวเขากลับไปทำงานแล้วมั้ง เขาไม่ได้ตามผม
ออกไปสักหน่อย” คนอายุน้อยกว่าเลือกที่จะเชื่อสุดเซตต์ แม้

การเอาเรื่องราวคำปรึกษาของต้นหอมไปบอกคนอื่นอีกผู้หนึ่ง
เท่ากับหักหลัง แต่คนที่ได้ผลประโยชน์แท้จริงก็คือคนเอาแต่ใจ
ชอบหาเรื่อง

“จั้นเหรอ จั้นฉั้นไปหาพีเซตต์ดีกว่า” พูดแล้วมือเรียวกั
เตรียมจะคว้ากระเป๋าทิ้งขว้างตัว ร่างกายเตรียมจะดีดตัวลุกขึ้น
จากเก้าอี้ แต่แล้วก็ต้องเปลี่ยนความสนใจเมื่อคนตรงหน้าวาง
สร้อยข้อมือลงบนโต๊ะ

“ผมเจอในห้องข้าง ของพี่สาวหรือเปล่า?”

“ในห้องข้างเหรอ?” หญิงสาวหยิบสร้อยข้อมือที่ตามหา
อยู่นานอย่างดีใจ เธอคิดว่าจะไม่ได้เจอมันอีกเสียแล้ว ที่แท้
เธอก็เอาไปทำหล่นในห้องข้าง ดีใจเสียจริงที่วายุเป็นคนเจอ

“สงสัยจะเป็นของสำคัญสินะดีใจขนาดนี้ วันหลังพี่ก็
อย่าไปทำหล่นมั่วดี ดีเท่าไรที่ได้คืน” หากไม่ใช่เพราะสุด
เขตต์มาเห็นตนใส่ หรือไม่ใช่เพราะเขาเสียดาบของละคร ไม่แน่ว่า
ป่านนี้มันคงลงไปอยู่ในถังขยะลูกไหนสักใบ

“ไม่ต้องมาสอน!! ใครจะอยากทำลายไม่ทราบ!!!” คน
พูดทำท่ากำมือกำไม้ หากไม่นั่งห่างกันเจ้าตัวคงจะทุบวายุสัก
ทีสองที

ไม่มีเหตุผลว่าเพราะอะไรเธอจึงอยากทำร้ายร่างกายเด็กหนุ่ม อาจเพราะเจ้าตัวกล้าที่จะต่อปากต่อคำตนตั้งแต่วินาทีแรกที่พบก็เป็นได้ ยังมีคำพูดจริงใจที่เด็กหนุ่มพยายามเตือนสติ การได้พูดคุยกับเขาจึงไม่ใช่คนแปลกหน้า แต่ก็ไม่ใช่มิตรคนคุ้นชิน

“ผมเอามาคืนควรจะได้รับคำขอบคุณหรือเปล่า อะอะ พี่ก็จะทบทวน ไม่ใช่ลูกกระต๊อนนะพี่สาว” คนพูดเอ่ยเปรียบเทียบ ได้กลับมาคุยกับพี่สาวคนสวยดังเดิมก็สบายใจหน่อย ความรู้สึกที่ตนมีน้องสาวก็พลันกลับมา

“ขอบ...ใจ....ยะ!!!” วายุลอบยิ้มในคำพูด ท่าทางที่ไม่เต็มใจจะขอบคุณแต่ก็ยอมทำตาม “อืม.. วายุ เวลาคนเราไปอยู่ในที่ที่ลำบาก ที่ที่ไม่สบายนะ....ถ้าเราเอาแต่ใจ ผู้ชายจะโกรธใช่ไหม”

“พี่จะไปเข้าค่ายลูกเสือหรือ?”

“ตอบ!! ไม่ใช่ถาม!!” มือเล็กทำท่าทาบไต่ะเหมือนเด็กไม่ได้ตั้งใจ “ไปทำงาน แต่มันไม่ค่อยสะดวกสบายใจ ฉันก็เลยกลัวว่าจะเผลอเอาแต่ใจ”

“ผมว่าพี่ไม่เผลอหรอก เพราะว่าพี่ก็เอาแต่ใจเป็นปกติ

โธ้ย!!” กระเป๋าใบละแสนถูกขว้างเข้ามาใส่หัววายุอย่างจัง เขา
รับมันเอาไว้ได้แต่ก็ถูกสายของมันฟาดเข้าเต็มหน้า เสียงที่ร้อง
ออกไปก็เรียกสายตาคนโดยรอบอย่างดี

จากคนที่มองว่าทั้งคู่จิบกันก็เปลี่ยนไป จิบกันทำไม
รุนแรงขนาดนี้ เท่านั้นไม่พอเมื่อต้นหอมจับข้อนิ้วมื้อมาทำท่าจะ
แทงเด็กหนุ่ม จากที่ทุกคนมองเห็นเหมือนวายุจะถูกฆ่าเสีย
มากกว่า

“ใจเย็นพี่สาว....คนสวยที่สุดในโลก พี่จะฆ่าผมเหรอ”
คนพูดเอ่ยอย่างไม่จริงจัง เขาไม่โกรธเธอเลยที่ถูกรังแก กลับมี
ความสุขไปเสียนี้ ตอนที่น้องสาวอยากกินขนมอร่อยแต่เขา
ไม่ให้ เธอก็จะมีอาการแบบนี้เช่นกัน หากเลยจากการทำร้าย
ร่างกายก็จะร้องไห้เป็นไม้ตายเพื่อให้พี่ชายยอมแพ้

“ไม่ตอบก็ไม่ต้องตอบ!! ไปหาพี่เขตต์ดีกว่า!!”

“ตอบ ๆ ครับ” การจ่ายอมเป็นทางออกที่คนเอาแต่ใจ
ยอมหยุด เธอเองก็อยากฟังความเห็นของเขา อยากรู้ว่าผู้ชาย
คิดยังไง สุดเขตต์คิดแบบไหน “เวลามีคนมาเอาแต่ใจใส่ ไม่มี
ใครเขาชอบหรอกนะพี่ ต่อให้ไม่อยู่ในสถานการณ์ลำบากก็
เถอะ แฟนพี่นะเขาเต็มใจรับความเจ้าอารมณ์ของพี่แล้ว

มากกว่า”

“ฉันถามว่าเขาจะโกรธไหม!! ไม่ต้องตอบเกิน”

“ก็ที่ตอบแหละครับ แฟนพี่เขาารู้อยู่แล้วว่าพี่นะเอาแต่ใจ แต่เวลาที่ลำบาก คนเราต้องการกำลังใจนะ เลิกงานแล้วได้ยินคำถามว่าเหนื่อยไหม หิวไหม หรือแค่กับข้าวอร่อย ๆ แค่นั้นเลย ทุกอย่างมันจะไม่ลำบาก ความคิดผมนะ!!”

“เคยมีครอบครัวหรือ ทำไมรู้ดีจัง” ถามด้วยความสงสัย เธอรู้สึกว่าคุณพูดของวายุเข้าใจง่าย เธอเข้าใจความรู้สึกคนอื่นมากขึ้น อัดไม่ได้ที่จะเอ่ยถามเพราะเขามีประสบการณ์มากมาย

แต่คนถูกถามนิ่งเงียบ เขาไม่มีหรือประสบการณ์เรื่องครอบครัว ชีวิตที่เป็นอยู่ก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบ อาศัยคำของหลวงลุงที่สั่งสอน สัจธรรมของโลกมนุษย์ที่หลายคนมักไม่เข้าใจ เขาเพียงมองอย่างธรรมารมณ์เท่านั้น

“ถามแค่นี้ก็ทำเป็นเงียบ!! ไปหาพี่เขตต์ดีกว่า ชี!” หญิงสาวผู้เอาแต่ใจสะบัดหน้าเดินหนี เธอคิดว่าเด็กหนุ่มคงไม่ชอบพูดเรื่องส่วนตัว เธอเองก็ไม่ได้ตั้งใจจะถาม โดยนิตยเธอก็ไม่ชอบให้ใครมายุ่งเรื่องส่วนตัว แต่คราวนี้ดันเป็นฝ่าย

ถามเขาเสียได้

‘พี่ดันหอมถามว่า เวลาอยู่ในสถานการณ์ลำบาก ถ้าผู้หญิงเอาแต่ใจ ผู้ชายจะโกรธไหม’ สุดเขตต์อ่านข้อความของวายุแล้วเป็นต้องลอบยิ้มออกมา เหมือนว่าคุณหนูดันหอมกำลังเตรียมตัวไปต่างจังหวัดแล้ว

ในจังหวัดที่วางโทรศัพท์ลงคุณหนูดันหอมก็เข้ามาในห้อง เธอยิ้มอารมณ์ดีก่อนจะเข้ามาประชิดตัว ไม่ทันได้ตั้งหลักคนเอาแต่ใจก็ทิ้งร่างกายมาหา นั่งลงบนตักของเขาอย่างไม่ต้องขออนุญาต

“หอมหาเจอแล้ว หอมเจอสร้อยข้อมือพี่เขตต์แล้วนะ” ข้อมือเล็กกลอยเด่นตรงหน้าอย่างมีความสุข คนแรกที่เขาอยากจะอวดเมื่อตามหาเจอก็คือเจ้าของ

“ไปทำลายไว้ที่ไหนล่ะครับ”

“อา....” หญิงสาวนิ่งอึ้งไป เธอคิดเพียงแต่จะมาอวดด้วยหาจนเจอ แต่ลืมคิดไปว่าต้องตอบคำถามเรื่องนี้ยังงี “น้ำตาล น้ำตาลเจอ...ใช่...ใช่แล้ว น้ำตาลเป็นคนเจอ แล้ว

น้ำตาลก็จำได้...ว่าเป็นของหอม น้ำตาลก็เลยเอามาคืนใจ”

“อืม...แบบนี้เอง” คนผู้ที่ไม่มีความสามารถในการโกหกพูดติดขัด นิสัยของเธอคือก้าวร้าวชอบด่าคนอื่นไปทั่ว แต่เธอก็ด่าอย่างจริงใจไม่เสแสร้ง พอต้องมาพูดปิดบังปากก็พลอยไม่สิ้นใจเหมือนตอนที่ด่า

“นี่พี่เขตต์กำลังเคลียร์งานเพื่อไปเหมือง....เหมือง...สุทธิ...สุทธิชัยใช่ไหมคะ” สุดเขตต์พยักหน้าพลาถกระชับเอวกลมกลิ้ง ไข่เรื่องความจำของหญิงสาวเขาไม่เคยคาดหวังอยู่แล้ว แต่ไหนแต่ไรก็จำไม่เก่ง สมัยเรียนสอนการบ้านจนต้องทำเองหญิงสาวก็จำไม่ได้ “แล้วหอมต้องเตรียมตัวอะไรไหม”

“เตรียมเสื้อผ้าครับ ห้ามรัดรูป ห้ามกระโปรง ห้ามสั้น ห้ามเครื่องประดับ ห้ามแบรอนด์เนม และควรห้ามแต่งหน้าไหวใช่ไหม?” คนฟังทำหน้าหม่นเศร้า ฟังจากชายหนุ่มแล้วเหมือนจะหมดแรงไปตรงนี้ “ถ้าไม่ไหวก็อยู่บ้านเถอะ อย่าไปลำบากเลย มันลำบากจริง ๆ นะ”

“หอมจะมีชีวิตกลับมาใช่ไหม? ทำไมดูลำบากจัง ห้ามเต็มไปหมด อย่าบอกนะว่าไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ด้วย” สุดเขตต์พยักหน้าเป็นคำตอบ และนั่นก็ทำให้ร่างเล็กเซเป็นลมล้ม

ใส่อกแกร่ง “ทำไมพี่เขตต์ต้องไป ให้คนอื่นไปสิ”

“อยู่บ้านเถอะครับ พี่ก็ไม่อยากให้หอมไปลำบาก เหมือนกัน อาหารก็คงไม่อร่อย ความสะดวกสบายก็ไม่มี” ชายหนุ่มยังพูดบรรยายความลำบากต่อไป

“ไม่เอา พี่เขตต์ไปหอมก็จะไป พี่เขตต์อย่าทิ้งหอมนะ ถ้าพี่ทิ้งหอมละก็...หอมจะกลับมาฟ้องแม่นม ให้ตีพี่ด้วยไม้หน้าสามเลยนะ!!” ในใจกลัวความลำบากเป็นที่สุด แต่เพราะอยากตามติดชายหนุ่มจึงไม่ยอมแพ้ เธอกลัวว่าความรู้สึกโหวงหวิวที่มันเกิดขึ้นจะหมายถึงการไปครานี้

“ไปนั่งเก้าอี้ตัวนั้นดีกว่าไหม เดี่ยวคุณท่านเข้ามาจะดูไม่ดี” ชายหนุ่มเอ่ยแนะนำส่วนคนฟังหาได้สนใจไม่ ถึงบิดาเธอเข้ามาเห็นก็ไม่ใช้ปัญหาสำหรับหญิงสาวอยู่แล้ว “ไม่ดีอันนะ พี่ต้องทำงานครับ”

“ก็ได้!!!” คนเอาแต่ใจกระแทกเสียงก่อนจะยอมลุกจากตักของชายหนุ่ม เธอเดินไปนั่งเก้าอี้ตรงข้ามโต๊ะทำงาน จ้องมองชายตรงหน้าซึ่งยังมอบยิ้มหวานมาให้อยู่

สุดเขตต์ยิ้มกริ่มมีความสุข คุณหนูต้นหอมยอมที่จะเชื่อฟังมากขึ้น ยอมทำตามคำขอร้องของคนอื่นมากขึ้น แบบ

นี้ยิ่งทำให้ความน่ารักมีมากขึ้นหลายเท่าตัว คิดไปถึงคำพูด
ของวายุที่เอ่ยบอก เธอเพียงต้องการคำปรึกษา ความเห็นใน
ความรู้สึกของผู้ชาย ซึ่งผู้ชายคนนั้นก็คือนั่นเอง

“หอมสนิทกับวายุมากเธอ” สุดเขตต์เอ่ยถามโดยที่มือ
เปิดเอกสารตรงหน้า สายตาก็ก็นมาสนใจงานที่ทำ เพียงแต่
เรื่องที่ถามไม่เกี่ยวกับงานเท่านั้น

“เปล่าซะหน่อย ทำไมหอมต้องไปสนิทกับใครด้วย”

“แล้วสนิทกับพวกพะพายใหม่ พะพายกับเพื่อน ๆ”

“ก็เปล่านี่!” คนตอบหยิบโทรศัพท์ของสุดเขตต์ขึ้นมา
เล่น พบว่าหน้าจอของเขาเป็นรูปเธอในงานเปิดตัวเครื่องเพชร
“รูปหอมนี้ งาม...พี่เขตต์เอารูปหอมขึ้นหน้าจอดีด้วย”

สุดเขตต์เงยหน้ามองยิ้ม ๆ เห็นคนมองหน้าจอแล้วยิ้ม
เขินก็พลอยสุขใจ ไม่ใช่แค่หน้าจอโทรศัพท์หรอกที่เป็นรูปของ
ต้นหอม ในหัวใจของเขาก็มีเธอเต็มไปหมดเช่นกัน ใครจะคิด
ว่าเด็กเอาแต่ใจอย่างต้นหอมจะมัดใจเขาได้โดยไม่ต้อง
พยายาม

ตอนที่ 40

หญิงสาวเปิดไปดูบันทึกการโทรของโทรศัพท์พบว่ามีการโทรออกเมื่อสามสิบนาทีที่แล้ว เป็นหมายเลขที่ถูกบันทึกชื่อว่า 'K.CHEEREEN' มีเวลาการโทรมากถึงสิบนาที รอยยิ้มที่แสนจะดีใจเมื่อรูปของตัวเองถูกขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์ก็พลันหายไป ในทุกครั้งที่สุดเขตต์โทรหาตัวเองไม่เคยนานเกินสามนาทีสักครั้ง

“พีเชตต์ยังเหลืองานเยอะเธอ” มือเรียววางโทรศัพท์ลงโดยไม่หาเรื่อง แต่ก็ต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะอดทน ‘ผู้ชายไม่ชอบผู้หญิงเอาแต่ใจ’ เธอพยายามท่องเอาไว้จนแทบจะกลายเป็นบทสวด

“ก็เยอะอยู่เหมือนกันนะ ยังเหลือลูกค้าสองสามรายที่ยังไม่ยอมเซ็นสัญญา กับรายละเอียดทางกฎหมายระหว่างประเทศ ในเรื่องการส่งออกสินค้าประเภทเครื่องประดับ แต่คิดว่าน่าจะทันวันเดินทางนะครับ” คนพูดบอกเล่าโดยที่สายตาของเขาอยู่กับเอกสาร ไม่ทันได้มองเห็นสีหน้าแห่งความกังวลรวมไปถึงการหมุนแขนที่นิ้วชี้ด้วย

“จั้น...หอมไปขอปิงดีกว่า เปื่อบริษัทแล้ว”

“ไหนดว่าจะกลับบ้านพร้อมพี่ไ้ครับ” ชายหนุ่มเงยหน้าจากเอกสาร เขาตั้งใจว่าจะพาไปทานอะไรอร่อยก่อนกลับ ทำไมวันนี้เจ้าตัวถึงได้ไม่อยู่รอ หรืองานจบลงก็เลยอยากจะผ่อนคลาย

“ก็หอม...” เธอคิดว่าหากทนอยู่ที่นี่คงไม่ไหว ไม่ไหวที่จะห้ามใจตัวเองไม่ให้หาเรื่อง ไม่ไหวที่จะเอย่ถามในเรื่องชีวิต

คำถามมากมายที่ว่า ‘ทำไมต้องคุยโทรศัพท์นานขนาดนั้น ทำไมโทรหาเธอไม่นานเท่านี้ ทำไมต้องโทรส่วนตัว ทำไมผู้หญิงคนนั้นต้องติดต่อกับเขา’ และยังมีอีกหลายคำถามที่คับอกหญิงสาว

“อยากไปผ่อนคลายสินะ ไหน ๆ ก็จบงานแล้ว จั้นหอม

ก็ไปขอปึงเถอะ เอารถพี่ไปสิ” สุดเขตต์ส่งกุญแจรถให้ เมื่อเข้าเธอไม่ได้ขับรถมา

“ไม่เอาหรอก ไปเอารถพ่อดีกว่า แล้วให้พ่อเรียกคนรถมารับ” คนตัวเล็กยืนขึ้นเต็มความสูง เธอสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดแล้วบอกตัวเองว่า ‘เอาแต่ใจพี่เขตต์จะไม่รัก ต้องไม่เอาแต่ใจ’ “หอมไปนะ จะไปดูเสื้อผ้าที่ไม่สั้น ไม่กระโปรง ไม่โป๊ด้วย”

สุดเขตต์พยักหน้าจ้องมองหญิงสาวเดินออกไปจากห้อง รอจนต้นหอมพ้นจากสายตาแล้วจึงได้หันกลับมาทำงาน แต่ยังไม่ทันจะได้เริ่มต้นทำงานอย่างจริงจังก็มีสายโทรเข้ามา

สายตามองจ้องสายนั้นแล้วจึงได้กดรับ เธอที่โทรเข้ามาคือซีรินซึ่งกำลังจะซื้อคอนโดฯ ในกรุงเทพฯ เธอกำลังเตรียมการเพื่อทำธุรกิจความงามในไทย ขอความช่วยเหลือหลังจากเซ็นสัญญา สุดเขตต์เห็นว่าปกป้องทำงานด้านอสังหาริมทรัพย์เลยผละงานช่วย

แต่กระนั้นก็พอจะรับรู้ความรู้สึกบางอย่างได้ ทั้งจากการพบเจอและน้ำเสียงที่แตกต่าง ความสนใจที่ สุดเขตต์มองออกแต่แรก ด้วยเป็นลูกค้าจึงต้องพยายามรักษาน้ำใจต่อไป

ส่วนตัวของเขาไม่ได้มีผู้หญิงคนไหนน่าสนใจพิเศษไปกว่า
คุณหนูต้นหอม จะเรื่องความสุขหรือเรื่องอะไรก็ไม่มีใคร
เทียบ

ฟากฝ่ายต้นหอมเดินออกจากบริษัทด้วยความเบื่อ
หน่าย เธอไม่มีอารมณ์จะไปชอปปิง และก็ยังไม่รู้จะไปไหน
ความเดิมตั้งใจจะไปเอากุญแจรถที่บิดา แต่เมื่อจะเข้าไปหา
พบว่าคุยงานกับแผนกต่าง ๆ หญิงสาวจึงได้เดินออกมาอย่าง
ไม่มีจุดหมาย

“โทรให้คนรถมารับก็ได้” มือเรียวควานหาโทรศัพท์ใน
กระเป๋า อย่างไรก็ตามก็ไม่คิดจะใช้รถสาธารณะ เธอไม่มี
ประสบการณ์และไม่เคยมองว่ามันเหมาะสมกับตน นอกจาก
เรื่องฐานะก็ยังมีความปลอดภัยด้วย

แต่ระหว่างที่หมายจะต่อสายหาคนในบ้าน สายตาก็
พลันเห็นวายุยืนมองจ้องเข้าไปในตึก ต้นหอมมองกลับเข้าไป
ผ่านกระจกใส เป็นชายรูปร่างสูงใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว มีเอกสารใน
มือพร้อมด้วยกระเป๋าเป้ มองแล้วก็น่าจะเป็นคนมาสมัครงาน
แต่เพราะอะไรวายุถึงมองไม่ละสายตานั้น

นานร้าวห้านาทีที่ต้นหอมไม่เข้าใจ วายวยังมองจ้องชาย

คนนั้นแทบไม่กะพริบตา ความสงสัยและความเบื่อหน่ายจึงพาให้สองเท้าก้าวไปหา ก่อนจะเอ่ยถามไปตามความคิด

“รู้จักหรือไง มองไม่กะพริบตาขนาดนั้น!” หญิงสาวผู้อยู่บนรองเท้าส้นสูงเอ่ยถาม แต่คนที่เธอพูดด้วยกลับไม่สนใจหรือในทางกลับกันคืออายุไม่ได้ยืน ด้วยเขากำลังสนใจมองจ้องใครบางคน “นี่!!! ฉันคุยกับนายนะ!!!”

“โ้ย!! ผมหลุดแล้วเนี่ย พี่มาตั้งแต่เมื่อไหร่โ้ย” กระเป๋าทิ้งของต้นหอมฟาดใส่บ่าของเขากีกรอบ “ตีผมทำไม ยังไม่ได้ทำอะไรเลยนะพี่สาว!!”

“ก็ดีที่นายไม่แตกตาตูไง!! ฉันมาตั้งนานแล้ว ยังจะว่ามาเมื่อไหร่อีก” คนฟังเหมือนจะรู้แก่โทษ โทษฐานที่ตนไม่สนใจนั่นเอง “ถามว่ารู้จักหรือไง คนนี้นะ”

“ครับ รู้จัก” คนตอบเดินไปนั่งบนเก้าอี้ริมทาง เขาเลิกงานแล้ว แต่เพราะมองเห็นอะไรบางอย่างจึงได้วนไปมาอยู่แถวนี้ “เป็นเพื่อนรุ่นพี่นะครับ เขามาสมัครงาน แต่ตอนนี้เราไม่ได้เป็นเพื่อนกันแล้ว”

“ทำไมล่ะ” โดยนิสัยต้นหอมไม่ชอบยุ่งเรื่องคนอื่น แต่เพราะตอนนี้เธอเบื่อหน่าย อยากหาความสนใจเรื่องอื่นเพื่อทำ

ให้อารมณ์ดีขึ้น จังหวะพอดีกับเรื่องของวายุที่เข้ามา “แย่ง
ผู้หญิงคนเดียวกันหรือ?”

“ครับ” สั้น ๆ ง่าย ๆ แต่ได้ใจความ คนถามถึงกับไม่รู้จะ
พูดอะไรต่อ “แล้วพี่มาทำอะไรหน้าบริษัท อย่าบอกนะว่า
ทะเลาะกับแฟนอีกแล้ว”

“เปล่าซะหน่อย!!” พูดแล้วเจ้าตัวก็ถอนหายใจออกมา
แรง ๆ ไม่เรียกว่าทะเลาะแต่ก็ไม่พอใจอยู่ดี มือเรียวหมุนแหวน
ที่นิ้วชี้ตัวเองไปมาอย่างคุ่นชิน สายตาก็พลันมองทุกอย่างไม่มี
ความหมาย

“หาเรื่องจนแฟนอีกแล้วสิ” วายุเดาไปตามท่าทาง

“เปล่า!! บอกว่าเปล่าไง!!” กระเป๋าทิ้งในมือตั้งท่าจะตี
วายุอีกรอบ แต่เจ้าตัวก็กระแทกกันนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดียวกัน
จากนั้นก็ถอนหายใจออกมาแรง ๆ อีกครั้ง “ฉันหึงพี่เซตต์กับ
ผู้หญิงคนนั้น เขาคุยกันตั้งสิบนาที แต่เวลาพี่เซตต์โทรหาฉัน
ไม่ถึงห้านาทีสักครั้ง!!”

“คนไหนอีกล่ะพี่ คนที่บอกว่าทำงานนะหรือ” วายุถาม
ด้วยรอยยิ้ม แต่ละเรื่องที่หญิงสาวคนนี้เอามาถามมีแต่เรื่อง
เด็ก ๆ เรื่องไม่เป็นเรื่องที่น่าปวดหัว จะว่าเขาเป็นผู้ชายไม่

เข้าใจก็เปล่า แต่เจ้าตัวคิดมากไม่เป็นเรื่องจริง ๆ

“คนนั้นแหละ!!” คนพูดทำท่าจะร้องไห้ มันไม่ได้ตั้งใจที่เธอต้องการ หากเป็นเธอเมื่อก่อนคงไว้วางใจจนกว่าจะได้คำตอบ เรียกร้องจนกว่าสุดเขตต์จะสารภาพ หรือไม่ก็พูดออกมาว่าจะโทรหาเธอมากกว่าผู้หญิงทุกคน

แต่เธอเรียนรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นไม่น่ารัก เธอก็ต้องเริ่มเรียนรู้ที่จะเก็บความรู้สึก กลายเป็นความอึดอัดซึ่งเธอไม่เคยพยายาม

“อบลูกอมไหมครับ?” เด็กหนุ่มหยิบลูกอมออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เขาพกลูกอมเป็นนิสัยมานานนม เมื่อก่อนมีไว้เพื่อเอาใจน้องสาวให้อารมณ์ดีขึ้น จนตอนนี้ไม่มีน้องแล้วก็ยังพกอยู่ บางครั้งมีไว้เพื่อความอุ่นใจโดยไม่มีเหตุผล

“ไม่กินหรอก ขนมหัก ๆ” คนพูดเช็ดหน้าไส้ ครั้งสุดท้ายที่เธอกินลูกอมแบบนี้คือแปดขวบ หลังจากนั้นก็มองมันเป็นอาหารไร้ประโยชน์

“จะเป็นประจำเดือนหรือเปล่า เหวี่ยงเก่งจังครับ” เขาแกะลูกอมใส่ปากตัวเอง เดาตามความคิดเพราะรู้สึกว่าเขาโมโหง่าย ส่วนตัวเด็กหนุ่มเข้าใจอารมณ์ผู้หญิงเมื่อมี

ประจำเดือน แต่เมื่อเห็นคนฟังนั่งเงียบจึงได้คิดว่าเรื่องในอกคงทุกขใจมาก “เฮ้อ... พี่สาวนี้น้ำ... นอกจากเรื่องแฟนแล้วพี่มีเรื่องอื่นให้เครียดไหม ตามจริง”

“มีสิ เยอะแยะ!!” นอกจากเรื่องสุดเขตต์ก็คงเป็นเรื่องบิดาที่ไม่รัก แต่นอกเหนือไปจากนั้นก็ไม่มีอะไร ชีวิตของเธออยู่บนความสุขสบายนี้ ไม่เคยลำบากต้องหาเงิน ไม่เคยต้องใช้หัวสมองหรือกำลังทั้งหมดเพื่อแลกเปลี่ยน

“อะไรล่ะครับ? ปัญหาของพี่สาว พี่เห็นผู้ชายที่เดินอยู่ริมถนนฝั่งนั้นไหม ลูกคนนั้นนะเดินผ่านเวลานี้ทุกวันเลย ลูกจะเดินไปขอข้าวที่ร้านข้าวมันไก่ เจ้าของร้านก็ใจดีให้ จากนั้นก็จะเอาไปกินที่ใต้สะพานลอยตรงนั้นกับลูกสองคน!!” วายูชีไปไกลสายตา เป็นสะพานลอยและความวุ่นวายของท้องถนน

“แล้วไง? บอกฉันทำไม?” คนพูดส่งข้อความไปบอกเด็กในบ้าน เธอรู้สึกร้อนและคิดที่จะให้รถมารับ สิ่งที่วายูพูดจึงเพียงเข้าหูแต่ไม่เข้าใจ

“ก็เขามีปัญหาเยอะแยะมากมายไง ลูกคนนั้นกับเด็กสองคนจะไม่มีข้าวกินเลยนะถ้าร้านข้าวมันไก่ปิด ซึ่งทั้งวันพวกเขาก็อาจไม่ได้กินอะไรเลย” ต้นหอมมองจ้องไปยังชาย

รูปร่างผอม จากนั้นก็มองไปยังร้านข้าวมันไก่เล็ก ๆ คนขายเป็นผู้ชาย ยังมีเมียท้องแก่คอยช่วยเหลือ

“ส่วนร้านข้าวมันไก่ที่ขายจานละสี่สิบ ก็ต้องขาดทุนทุกวัน วันละสี่สิบบาท เพราะให้ลูกค้าทานกิน พี่ว่าเขามีปัญหาเยอะแยะไหม ปัญหาที่มันมากกว่าแฟนไม่สนใจ แฟนคุยกับคนอื่นมากกว่าเราอ้อย!!! พี่!! อ้อย!! ขอโทษ!! อ้อยยอมแล้ว!!”

กระเป๋ามือต้นหอมฟาดใส่คนพูดไม่ยั้ง ในตอนแรกเธอตั้งใจฟังมาก แต่เมื่อถึงประโยคท้ายกลับรู้ว่าตัวเองถูกด่า เธอกำลังสนใจปัญหาเล็กน้อยในขณะที่คนอื่นมีปัญหามากมาย

“แฟนนี่ต้องอดทนแค่นี้แหละ ทั้งเอาแต่ใจทั้งใช้กำลัง อ้อย!! พอแล้วพี่” วาญเริ่มที่จะเข้าไปหมดแล้ว ถึงเจ็บแต่เขาก็ยังหัวเราะออกมา

“สวัสดิ์วาญ!” เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลังทำให้การออกแรงทุบของต้นหอมหยุดลง สายตาของหญิงสาวมองกลับไป จึงได้พบกับต้นเสียง เป็นชายผู้สวมเสื้อเชิ้ตที่วาญยืนจ้องมองในตอนแรก หลังจากที่เขาเห็นเธอก็เมินหน้าไปทางอื่นด้วยไม่

สนใจที่จะรู้จัก

“อืม” วายูตอบเสียงในลำคอ จากนั้นความเงิบก็เข้าไปคลุม ทำให้ต้นหอมรู้สึกว่าเป็นส่วนเกินซะอย่างนั้น แม้เธอจะไม่สนใจแต่กลับรู้สึก

“จั้น... พี่ไปก่อนนะ ไว้เจอกัน” วายูไม่ได้พูดโต้ตอบอะไรกับชายที่เข้ามาทักทาย มีเพียงความรู้สึกในใจที่เจ็บจุกด้วยชายคนนี้คือสาเหตุของการสูญเสียน้องสาว แต่เขาก็เกลียดชายคนนี้ได้ เพราะไม่มีคนผิดในเรื่องนี้

“พี่กับแฟนเจอหน้ากันทุกวัน แล้วพี่จะให้เขาโทรคุยด้วยทำไมล่ะ” ต้นหอมหันไปหาคนพูดอย่างแปลกใจ เธอไม่คิดว่าเด็กหนุ่มข้างกายจะกลับมาพูดเรื่องของเธอได้ จากที่เงิบซึ่มไปเพราะการทักทายของชายคนนั้น “อีกอย่างพี่ก็บอกว่า เขาคุยเรื่องงาน เขาทำงาน พี่อย่าคิดมากเกินไป คิดว่ามันไม่ดีหรอก!! ปล่อยวางแล้วทำตัวมีความสุขเถอะ”

ตอนที่ 41

“ไปเที่ยวไหม? ฝับ! ฉันเลี้ยง!!”

“ผมไม่เที่ยวที่แบบนั้น” หญิงสาวผู้เอ่ยชวนทำหน้า
บึ้งยาก เธอไม่เคยชวนใครอื่นนอกจากสุดเขตต์ไปเที่ยว
ด้วยซ้ำ แต่เพราะเห็นคนข้างกายดูเซื่องซึม ความรู้สึกจึง
อยากช่วยเหลือ จากที่ผ่านมาเขาแนะนำให้อ่านหนังสือ

“ที่แบบนั้น? หมายความว่าไง!!”

“ก็ที่อโคจรไง” คนฟังนิ่งอึ้งเป็นรอบที่สอง เธอเหมือน
จะไม่รู้จักคำว่า ‘อโคจร’ ด้วยซ้ำ โดยนิสัยเมื่อเบื่อเซ็งหรือ
เครียดก็อยากจะดื่มเหล้าให้รู้สึกมึนเมา สนุกไปกับเสียงเพลง
เพื่อปลดปล่อย แม้ที่ผ่านมาจะไปไหนกับสุดเขตต์ตลอด แต่

เธอก็ไม่เคยเชื่อเขาว่าไม่ควรไปที่แบบนั้น “มีแต่คนมา ขาดสติ ใช้เงินที่หามาอย่างยากลำบากไปกับของไม่ดี เหล้า บุหรี่ อ้อ!! ลืมไป เงินพี่หามาจ่ายนี่”

ต้นหอมตั้งท่าจะฟาดกระเป๋ใส่คนพูดอีกรอบ แต่เมื่อมาใคร่ครวญในช่วงเวลาจิตใจ ก็ทำให้เธอคิดได้ถึงความจริง เธอไม่เคยใช้ความพยายามที่จะหามันมากกว่า บั๊ตเรคริตของเธอมีวงเงินไม่จำกัด อยากถูดเท่าไรก็ได้ อยากซื้อแค่ไหนบิดาก็ไม่เคยว่า คนที่ทำงานหาเงินคือบิดาของเธอ เงินที่หามาอย่างยากลำบากก็เป็นน้ำพักน้ำแรงบิดาของเธอเช่นกัน

ตอนนี้เองที่หญิงสาวได้เข้าใจคำพูดมากมาย ไม่ใช่แค่สุดเขตต์ที่พยายามจะบอก แม่נםและอีกหลายคนก็มักพูดเมื่อเธอซื้อกระเป๋าใบละล้าน หรือถอยรถสปอร์ตตามชอบใจ โทรศัพท์เครื่องใหม่ซึ่งซื้อเดือนละเครื่อง เครื่องสำอางและของฟุ่มเฟือยมากมายในชีวิต

“โกรธเธอ?” เด็กหนุ่มมองเห็นคนเอาแต่ใจเงยไป ทั้งที่เขาน่าจะถูกเธอทุบอีกรอบ หรือไม่ก็ด่าตามนิสัย เมื่อถามออกไปแล้วไม่ได้รับคำตอบวายุก็ยิ่งมั่นใจว่าตนเองทำให้หญิงสาวรุ่นพี่โกรธเสียแล้ว

“ผมเล่าเรื่องตัวเองให้ฟังบ้างเอาใหม่ แลกกันไง..พี่เล่าเรื่องตัวเองหลายเรื่องแล้ว” เขาคิดหาทางออก คนที่นั่งเงียบจึงได้หันมาสนใจ เธอพยักหน้าแล้วใช้ปลายนิ้วหมุนแหวนที่นิ้วชี้ “ผู้ชายคนที่พี่เจอเมื่อคืนนี่ชื่อน่านฟ้า เป็นเพื่อนของผม และก็ เป็นแฟนกับน้องสาวของผมด้วย แต่น้องสาวผมจับได้ว่าพี่น่านฟ้ามีคนอื่นตอนที่ไปเรียนต่อเชียงใหม่ น้องสาวผมก็เลยฆ่าตัวตาย”

“หมายความว่า....” ความคิดของต้นหอมหายไปจนหมด เธอกำลังสนใจเรื่องที่วายุเล่า เหตุที่เขากับชายคนนั้นมีท่าทีแปลก ๆ เพราะน้องสาวตายจากไปแล้ว

“แต่พี่น่านฟ้าไม่ได้สนใจหรอก ผมมารู้ความจริงว่า มันไม่ใช่เรื่องจริง น้องสาวผมเข้าใจผิด คิดมากจนกลายเป็นโรคซึมเศร้า เวลาที่พี่น่านฟ้าโทรมาหา ก็คิดไปเองว่าถูกหลอก เวลาที่พี่น่านฟ้ากลับมาจากเชียงใหม่ก็หลอกตัวเองว่าเขาไม่รัก เขาแค่เห็นเป็นของตาย ผมรู้จากสมุดบันทึกของน้องนะครับ ตอนนั้นผมก็ไม่ว่าน้องป่วย มารู้ก็ตอนที่น้องฆ่าตัวตายแล้ว ความสัมพันธ์ของผมกับพี่น่านฟ้าก็เลยเป็นแบบที่เห็น อยากเกลียด แต่เขาก็ไม่ได้ทำผิดอะไร”

“รถมาแล้วครับคุณหนู” คนรถเข้ามาหาต้นหอมก่อนที่
จะเอ่ยพูดเบา ๆ แทรกการสนทนาที่เธอกำลังจดจ่อรับฟัง เธอ
รู้สึกเศร้าใจในสิ่งที่ได้รับรู้มาก ยิ่งแอบเปรียบเทียบกับตัวเอง
ซึ่งคิดไปเองเสมอ ชอบคิดมากกับเรื่องความรักในตอนนี้

“ไปรอที่รถ เดี่ยวตามไป” หญิงสาวเอ่ยพูดบางเบา
จากนั้นจึงได้หันมาสนใจเด็กหนุ่มข้างกาย “นายชอบบอกฉัน
ไม่ให้คิดมาก เพราะแบบนี้ใช่ไหม?”

“ครับ” วายูตอบตามความจริง เขาหยิบลูกอมออกจาก
กระเป๋าก็เม็ดหมายจะแกะเข้าปาก เพราะกำลังรู้สึกคิดถึง
น้องสาว แต่คุณหนูเอาแต่ใจแย้งไปเสียดี้อ ๆ คนถูกแย้ง
เพียงแต่ยิ้ม ในความรู้สึกเสมือนมือนั้นคือน้องสาวที่แย้งไป

“ก็ลูกอมเม็ดแรกฉันไม่ได้กิน เม็ดนี้ก็ต้องเป็นของฉัน”
พูดแล้วเจ้าตัวก็พยายามจะแกะลูกอมในมือ แต่เล็บที่ยาวและ
บอบบางทำให้แกะแสนยาก ครั้นวายูจะช่วยเจ้าตัวก็เอาหนี
คิดว่าเขาจะเอาคืน

“ผมจะช่วยแกะ พี่นี่เหมือนเด็กเลย”

“ฉันอายุมากกว่านายหลายปีนะ” หญิงสาวยอมที่จะ
ยื่นลูกอมให้ จากนั้นก็จดจ่อรอคอยว่าจะได้กิน ก่อนหน้านี้ไม่

คิดที่จะเอาเข้าปาก แต่เวลานี้กลับรู้สึกว้า...หากวายุเจ้าเล่ห์
เอาคืนไปหมายความว่าไม่ถูกต้อง

สุดท้ายแล้วเมื่อวายุส่งลูกอมให้เธอก็รีบหยิบเข้าปาก
อย่างไร จากนั้นก็ทำหน้าตาประหนึ่งผู้ชนะในการแย่งลูกอม

“ถ้าปกติเครียดไม่เที่ยวผับ แล้วมีที่ไหนเที่ยวล่ะ?”
ต้นหอมวนกลับมาเรื่องเก่า “ก็แบบ...ตอนนี้ไม่รู้จะทำอะไร
ก็เกียจกลับบ้านด้วย”

“วัดใหม่ล่ะ?”

“เที่ยววัดแก้เครียดเนี่ยนะ ไม่ได้หรือเปล่า” ในยามที่
เสียใจอย่างยิ่งหญิงสาวเลือกไปหา มารดา สถานที่นั่นก็เป็นวัด
แต่ในมุมมองของคนเจ้าอารมณ์ไม่คิดว่าสามารถผ่อนคลายได้

“พี่คงไม่เหมาะเข้าวัดไง ท่าทางจะร้อนอ้อย!! แขนขี้
หมดแล้วนะพี่ สวยแต่โหดจิงเลย” วายุพูดอย่างไม่จริงจัง ใช้
มือลูบปากตัวเองซ้ำ ๆ “ผมก็เข้าวัดเพื่อไปหาน้องสาวไง พี่ไม่
เคยไปหาคนที่จากไปในวัดหรือ”

“เคยยะ! เอล่ะ...ฉันกลับดีกว่า คุณกับนายแล้วปวด
หัวจริง ๆ” วายุแอบขำเมื่อถูกกล่าวหาว่าทำให้เธอปวดหัว ตัว
หญิงสาวเองมากกว่าที่ทำให้เขาทั้งปวดหัวและเจ็บตัวไปหมด

หลังจากที่ต้นหอมเดินแยกออกไปเด็กหนุ่มจึงได้หยิบโทรศัพท์ออกมา จากนั้นก็ส่งข้อความไปหาสุดเขตต์ คนที่จะแก้ปัญหาเรื่องนี้ได้ก็คือชายคนรักของหญิงสาวผู้มีอายุมากกว่า อย่างน้อยต้นหอมก็ไม่ต้องคิดมากเสียใจไปคนเดียว ‘คุยกับผู้หญิงคนอื่นนาน แต่คุยกับพี่ต้นหอมไม่ถึงห้านาทีแบบนี้เราน้อยใจนะครับ’

เย็นของวันซึ่งสุดเขตต์หอบงานมาทำที่บ้านเสียมาก ด้วยต้องเคลียร์ทุกอย่างให้จบทันเวลาเดินทาง เขาไม่ต้องการทิ้งงานให้กับบุคลิก ก่อนเข้ามาในรั้วบ้านก็ยังแวะซื้อขนมร้านอร่อยมาด้วย เพื่อว่าจะเอาใจคนคิดมากได้สักนิด

หลังจากเก็บเอกสารในเรือนร้อยรักเขาจึงตรงไปยังคฤหาสน์ สายตากวาดมองไปรอบ ๆ ด้วยไม่รู้ว่าคุณหนูต้นหอมอยู่ที่ไหน จนเมื่อสาวใช้คนหนึ่งบอกนำทางไปยังห้องนั่งเล่น ซึ่งที่ สุดเขตต์พบคือ คุณหนูผู้เอาแต่ใจนอนอยู่บนโซฟาและห้อยหัวลงที่ต่ำ ทั้งผมยาวสลวยละสับสน ส่วนปลายนิ้วข้างซ้ายยังหม่นวนแหวนบนนิ้วชี้

ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ของตัวเองขึ้นมา ก่อนจะส่งข้อความไปหา คนเฒ่าแต่ใจอยากให้เขาโทรหาเหมือนที่โทรหาคนอื่น ในขณะที่ความเป็นจริงเขาอยู่กับเธอแทบทุกลมหายใจ เข้าออกแล้ว การโทรจะสำคัญเท่าการพบเจอเห็นหน้าได้อย่างไร

‘พี่เจอขนมร้านอร่อย หอมอยากกินไหม พี่จะซื้อเข้าไป’ ทั้งที่ซื้อมาแล้วแต่ทำทีเอ่ยถาม ก็เจ้าตัวอยากให้เขาคุยด้วยนี่ ส่งข้อความเรียบร้อยก็แอบจ้องมองคนที่นอนเหยียดยาว เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูจากนั้นก็วางที่เดิม

“อารมณ์ไหนละเนี่ย” สุดเขตต์ยกมือขึ้นนวดขมับตัวเองเล็กน้อย คุณหนูของเขาไม่ไว้วางใจเรื่อง ไม่ทำลายข้าวของ ไม่ทำตัวเอาแต่ใจ แต่กลับเดาอารมณ์ได้ยากกว่าเดิม ง้อยากกว่าเดิมด้วย

สองเท้าของสุดเขตต์เดินออกมาจากตัวคุณหนู เขา กดต่อสายหาต้นหอมทันที สายแรกต้นหอมไม่รับทั้งที่โทรศัพท์อยู่กับตัว เขาเกือบจะถอดใจแล้วแต่ก็กดโทรไปอีกรอบ ในหัวก็ยังคิดไม่ออกว่าจะจ้อแบบไหน คราวนี้นั่นแตกต่างไปจากทุกครั้ง ด้วยเจ้าตัวเก็บอารมณ์ของตนเอง

จริงอยู่ว่าคนที่โตแล้วจะเก็บอารมณ์และความรู้สึก
ไม่ได้แสดงออกม่ง่าย ๆ เหมือนเด็ก แต่กับต้นหอมอาจจะ
เริ่มต้นเข้าไป เพราะเธอเริ่มมีการเรียนรู้ในตอนที่ยุ่เกือบเข้า
ปีที่ยี่สิบสี่ คนรอบกายอย่างเขาจึงรับมือยาก

(“หอมไม่อยากกินขนมคะ”) คนรับสายพูดตอบเข้า
ประเด็น สุดเขตต์เดินไปตามริมสวนก่อนจะมองเข้าไปเห็น
ห้องนั่งเล่น ตอนนี้คุณหนูผู้แสนเอาแต่ใจลงไปในนอนกับพื้นพรม
แล้ว ท่าทางของเธอเปื้อโลกมากเสียด้วย

“อยากกินอะไรเอ่ย พี่จะทำให้กิน” ชายหนุ่มเอใจ แม้
งานจะยุ่งแต่หากเธออยากกินเขาทำให้ได้แน่

(“ไม่กินคะ พี่เขตต์งานยุ่งนี่”) ฟังคำตอบแล้วสุดเขตต์
ถึงกับอยากหายาพารา การเข้าอกเข้าใจแบบนี้มันยากเกินไป
มันไม่เป็นตัวตนของต้นหอมมากเกินไป หากเธอโตขึ้นเก็บ
อารมณ์เป็น แต่เธอกำลังมีท่าทางเศร้าและไม่แสดงความรู้สึก
เขาขอเป็นต้นหอมผู้เอาแต่ใจและโวยวายคนเดิมดีกว่า

“น้องหอมเป็นอะไรหรือเปล่า พี่ทำอะไรให้โกรธไหม”

(“เปล่าคะ”) สุดเขตต์มองจ้องคนที่นอนกับพื้นอย่าง
ทรมาน เขารู้ว่าเธอกำลังคิดอะไร แต่เขาทำให้เธอกลับมา

อารมณ์ดีไม่ได้ อีกทั้งยังง้อไม่สำเร็จด้วย (“หอมวางสายแล้วนะคะ”)

หลังจากสายถูกตัดไปต้นหอมก็เอาหมอนใบใหญ่ซึ่งอยู่บนโซฟามาปิดหน้า จากนั้นเจ้าตัวก็เดินไปมาประหนึ่งการระบายอารมณ์ สุดเขตต์มองภาพนั้นอยู่นานก่อนจะอดทนต่อไปไม่ได้ หากเป็นแบบนี้เขากับเธอคงปรับอารมณ์กันไม่ถูก ถึงจะรู้ความต้องการแต่เจ้าตัวไม่พูดความรู้สึกออกมา

ตอนที่ 42

สองเท้าของสุดเขตต์พาตัวเองกลับเข้ามาในตัว
คฤหาสน์อีกครั้ง เขาตรงเข้าไปในห้องนั่งเล่นซึ่งเป็นที่
หมาย จากนั้นก็หมุนร่างกายคนที่นั่งกับพื้นมา
เผชิญหน้า

หญิงสาวผู้ไม่คิดว่าเขาจะกลับมาเร็วขนาดนี้มองอย่าง
งงงัน เธอกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ก่อนจะคิดว่าเขาโกรธ
อะไรเธอหรือเปล่า ยังไม่ทันจะหาคำตอบให้กับตัวเองสุดเขตต์
ก็เข้ามาหาประชิดตัว

“เราต้องคุยกันน้องหอม” คนตัวเล็กซึ่งยังงงกับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเธอไม่เข้าใจสักนิด “ตอนนี้เราเป็นแฟน
กันใช่ไหมคะ?”

“ใช่.... พี่เขตต์จะไม่ให้หอมเป็นเธอ” คนพูดทำเสียง

หม่นเศร้า ในประโยคคำถามของเขาไม่ได้มีความหมายแบบ
นั้นเสียหน่อย เขาเพียงอยากย้าให้เธอเข้าใจเท่านั้น อยากให้
เธอรู้ว่าสถานะที่เป็นอยู่คือแฟนกัน

“ไม่ใช่แบบนั้นนะ พี่แค่อยากบอกให้หอมรู้ว่าเราเป็น
แฟนกัน เป็นคนรักกัน ดังนั้นเมื่อหอมมีปัญหา มีเรื่องไม่
สบายใจ หรือพี่ทำอะไรให้หอมไม่พอใจ เราต้องคุยกัน เรา
ต้องปรับตัวเข้าหากัน ถ้าเราเลือกที่จะใช้ชีวิตด้วยกันใน
อนาคต”

“หอมก็พยายามไม่เอาแต่ใจแล้วไง” หญิงสาวทำท่าจะ
ร้องไห้ เธอกำลังรู้สึกที่ตัวเองถูกต่อว่า ทั้งที่เธอพยายาม
อย่างมากไม่ให้เกิดความรู้สึก พยายามบอกตัวเองว่าสุด
เขตต์ไม่ชอบ พยายามไม่ติดอยู่กับเขาแล้ว เธอพยายามอย่าง
มากแล้วจริง ๆ

“หอมฟังพี่นะ” สองมือหนาโอบประคองใบหน้าสวย
เขาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาซึ่งไร้เครื่องสำอาง เขาต้องทำให้เธอ
เข้าใจให้ได้ว่า การพูดคุยบอกปัญหาดีกว่าเก็บความรู้สึกไว้คน
เดียว

“หอมไม่ชอบทานกระเทียมใช่ไหม ถ้าพี่ทำอาหารแล้ว

ใส่กระเทียมลงไป หอมก็จะไม่พอใจ อาหารไม่อร่อย ท่านได้น้อย ถ้าพี่ทำครั้งเดียวหอมก็จะรู้สึกว่าเป็นไร วันนี้หอมผื่นใจท่านไปก็ได้ แล้วถ้าพี่ทำอาหารทุกวันล่ะ หอมจะมีความสุขไหม ถ้าเราแต่งงานกันแล้วหอมต้องทนกินกระเทียมทุกวัน”

“แล้วทำไมหอมต้องทนล่ะ!! หอมก็ให้คนอื่นทำให้กินสิ แล้วพี่จะมีเวลาทำให้หอมกินทุกวันหรือไง!! อีกอย่างแค่กระเทียมกับบอขาก็ไม่ให้ใส่ก็ได้นี่!!”

“ถูกต้อง” คนตัวเล็กมองจ้องคนพูดอย่างไม่เข้าใจกว่าเดิม อะไรคือถูกต้อง แล้วอะไรคือสิ่งที่สุดเขตต์พยายามจะบอก หญิงสาวกำลังจะคิดว่าตัวเองเรียนโง่เกินไปหรือเขากำลังพูดคนละเรื่องกับที่เธอคิดกันแน่

“ถ้าหอมมีเรื่องที่ไม่พอใจ ไม่สบายใจ หอมต้องพูดมันออกมา เพื่อที่พี่จะได้รู้ความคิดของหอม เราจะได้ปรับตัวเข้าหากัน พี่รู้ว่าหอมไม่ได้ดีและเอาแต่ใจเหมือนเมื่อก่อนแล้วแต่หอมจะเก็บอารมณ์ตัวเองไม่พูดออกมาไม่ได้ หอมต้องบอกพี่ว่าต้องการอะไร แล้วพี่จะได้รู้ว่าเราต้องปรับอะไรเข้าหากันบ้าง พูดคุยกันอย่างเข้าใจ”

ตอนนี้ต้นหอมเข้าใจทุกอย่างแล้ว เธอรู้แจ้งในสิ่งที่พูด

เขตต์พยายามจะบอก และตอนนี้ในอกของเธอก็กำลังเต็มไปด้วยความอึดอัด ความรู้สึกที่อยากจะพูด จะบอก จะระบายให้เขาได้รับรู้

“เข้าใจใช่ไหม แล้วตอนนี้...” สุดเขตต์ลูบแก้มและตัดข้อผมกับใบหูของหญิงสาว คาดหวังว่าเจ้าตัวจะพูดความคิดออกมาในที่สุด “หอมมีความรู้สึกอะไรอยากจะพูดกับพี่ไหม”

“หอมหวงพี่!!” คนพูดเสียงเข้มแต่หลบตาลงต่ำ เธอไม่ได้ไว้วางใจว่าเธอต้องรักเธอ แต่เป็นการสารภาพความรู้สึกหวงแหน “แต่หอมก็ทำอะไรไม่ได้ หอมหวงแต่หอมทำอะไรไม่ได้!! ก็พี่ทำงาน ถ้าหอมพูดพี่เขตต์ก็จะว่าหอมไม่มีเหตุผลใช่ไหมละ แล้วพี่เขตต์ก็จะไม่รักหอม หอมก็ทำอะไรไม่ได้นี่ หอมทำอะไรไม่ได้สักอย่างเลย!!”

“แต่พี่ทำได้” ชายหนุ่มรู้ดีว่าต้นหอมหวงตน รู้ดีว่าตนเองคือสมบัติ และเขาก็พยายามทำให้เธอสบายใจมาโดยตลอด พยายามเป็นสมบัติที่มีเจ้าของเพียงเธอ พยายามชัดเจนกับผู้หญิงทุกคน พยายามแสดงความรักกับต้นหอมให้มากขึ้น แต่มันคล้ายจะยังไม่พอ

“ต่อไปพี่จะไม่ใช้โทรศัพท์ส่วนตัวติดต่อกับทุกคน

ติดต่อกันแค่เวลางานโดยโทรศัพท์ที่ทำงานเท่านั้น และพีจะชัดเจนกับผู้หญิงทุกคน ว่าพีมีต้นหอมแล้ว พีไม่คิดมีใครอีก โทรศัพท์ของพีจะมีไว้ติดต่อผู้หญิงที่ซื้อต้นหอมคนเดียวเท่านั้น หัวใจของพีก็จะมีแค่ต้นหอมคนเดียวเท่านั้นเหมือนกัน”

สองคู่สายตามองจ้องสบผสาน คนตัวเล็กหัวใจเลือนลอยไม่อยู่กับตัว หญิงสาวฟังทุกคำพูดซึ่งออกจากริมฝีปากเธอสัมผัสได้ถึงความรู้สึกมากมาย

ความกังวลในอกไม่รู้แปรเปลี่ยนไปตอนไหน ก่อเกิดเป็นความอึดอัดและความสุขอย่างพรรณนาไม่ได้ หัวสมองของเธอเฝ้าคิดและพยายามอย่างหนัก เพื่อให้เขารัก เพื่อให้เขามองเธอเป็นคนใหม่ แต่ทำไม.....ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเธอคนนี้ถึงแสนดีจนไม่อยากจะเชื่อ

ดีจนใจกลัว

กลัวว่าเขาจะไม่รักเธอ

“หอมอยู่กับพีไม่ต้องพยายามเก็บความรู้สึก หอมจะทำอะไรก็ได้เมื่ออยู่กับพี จะเอาแต่ใจพีก็ไม่ว่า จะอแงพีก็จะไม่บ่น” ชายหนุ่มคิดจนแน่ใจ ถึงจะอยากให้หญิงสาวตรงหน้าโตมากขึ้น แต่เขาไม่อยากจะให้เธอปิดบังความรู้สึก ไม่อยากให้

เก็บไว้คนเดียวจนอึดอัด สุดท้ายก็เป็นเขาที่เดาความรู้สึกเธอไม่ได้ “พี่ชอบในทุกอย่างที่เป็นหอมนะ คือพี่ก็ชอบ”

“จริงเหรอ?”

“จริงสิ หอมอยู่กับพี่จะทำอะไรก็ได้ ขอแค่อย่างเดียว เมื่ออยู่ในคนหมู่มาก พี่ขอแค่น้องหอมคิดถึงคุณท่าน พี่ไม่อยากให้ใครมองน้องหอมไม่ดี และไม่อยากให้ใครมองคุณท่านไม่ดีด้วย แค่นั้นครับ”

“หอมทำอะไรกับพี่ก็ได้จริง ๆ เหรอ” คำถามนี้ชวนให้สุดเขตต์ขมลุกอย่างไรชอบกล แต่มันก็เป็นตัวตนของต้นหอมโดยแท้ “จ้ะพี่เขตต์นวดหัวให้หอมหน่อย หอมปวดหัวไปหมดแล้วเนี่ย คิด ๆ จนปวดหัวไปหมด นวดเร็ว!!”

ร่างเล็กของต้นหอมหมุนตัวนอนหนุนตักสุดเขตต์เอาดื้อ ๆ เธอจับมือของเขามาวางบนหัวและพูดบอกอย่างเอาแต่ใจ ก่อนหน้านี้อีกินยาพาราไปแล้ว แต่อาการก็ไม่ได้ดีขึ้น ไม่รู้เพราะคิดมากหรือร่างกายเจ็บป่วยกันแน่

ครั้นเมื่อได้รับฟังสิ่งที่ชายหนุ่มพูดบอก อาการหนักอึ้งในหัวพลันทุเลาเบาบาง แต่ความเอาแต่ใจก็ต้องการให้สุดเขตต์ดูแล เช่นวันเก่า ๆ ที่เธอทำการบ้านไม่ได้เพราะแกล้งเจ็บ

มือ อ่านหนังสือไม่ได้เพราะคอแข็ง หรือทำงานประดิษฐ์ไม่สำเร็จเพราะกาวติดมือ จะใครเล่าถ้าไม่ใช่สุดเขตต์คอยจัดการ

คนผู้ตามอารมณ์เด็กคือไม่ทันยอมออกแรงนวด เขายื้มออกมาบาง ๆ เมื่อทำให้ต้นหอมกลับมาเป็นตัวเอง ในสายตาของสุดเขตต์เธอไม่ต้องเปลี่ยนแปลงเป็นคนใหม่ เธอเพียงเป็นตัวของเธอเท่านั้นก็พอแล้ว

“เนี่ย!! แขนหอมก็ปวดนะ หัวก็ปวด หอมคิด ๆ จนปวดไปทั้งตัว ขาก็ปวดนะ” คนฟังส่ายหัวเบา ๆ ในอาการปวดนี้เธอใช้แขนกับขาคิดด้วยอย่างนั้นแหละ “หอมนะหวงพี่เขตต์ แล้วพี่เขตต์นะหวงหอมไหม ทำไมพี่เขตต์ไม่เคยหวงหอมเลย”

สองมือของสุดเขตต์ถูกจับยึดเมื่อคนพูดร้ายยาวปรับเปลี่ยนอารมณ์ จากนั้นก็เบิกตามองหน้าเขาอย่างเอาเรื่อง คนที่นั่งอยู่จึงบีบจมูกเธอเบา ๆ

“หวงสิ ทำไมพี่จะไม่หวง ใครจะไม่หวงเวลาที่มีคนอื่นมามองแฟนบ้าง” จริงอยู่ที่สุดเขตต์หวง แต่ที่ผ่านมาก็มีแต่ใครต่อใครมองหญิงสาว ทำได้แค่เพียงมองเมื่อต้นหอมแตกต่างจากคนอื่น เธอแตกต่างจากผู้หญิงทั่วไป ดารานักร้องบางคนพยายามจะทำความรู้จักก็ยังไม่สนใจสักนิด

“พี่เซตต์หวงที่หอมแต่งตัวโป๊เหวอ” เธอเอาสองมือสุดเขตต์มาวางไว้ตรงซอกคอ จากนั้นมือหนาก็ทำหน้าที่นวดแก้มสองข้างเหมือนตุ๊กตา

“ใช่ครับ!!”

“จันทน์ต่อไปหอมใส่กระโปรงยาวถึงตาตุ่ม ใส่เสื้อคอเต่าปิดถึงคอ แขนยาว ใส่ถุงมือด้วยดีไหมอัย” แก้มนวลถูกบีบจนเจ้าตัวร้องเสียงหลง ทั้งที่แรงบีบไม่มากแต่เจ้าตัวอยากไวยวายเรียกร้องความสนใจ

“หอมอยากแต่งแบบไหนก็แต่งเถอะ พี่หวงแต่ไม่ห้าม”

“แล้วตกลงมันหวงไหม!!” คนพูดตั้งท่าหาเรื่อง เธอถูกนั่งแล้วเอามือกอดอกตัวเอง เริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าเขาหวงเธอจริงหรือเปล่า หากหวงแล้วทำไมยังยอมให้แต่ง

“หวงครับ แต่มันเป็นความสุขของหอมไม่ใช่เหวอ หอมชอบแต่งตัวสวย ๆ หอมก็แต่งตามที่ชอบ ส่วนคนอื่นมอง...ก็ทำได้แค่มอง พี่รู้ว่าหอมรักพี่คนเดียว”

“รู้ได้ไง!!” คนพูดทำท่าหาเรื่อง อยากจะทำให้เขารู้ว่าไม่จริง แต่ทุกอย่างก็เป็นความจริงโดยแท้ “พี่เซตต์รู้ได้ไงว่าหอมรักพี่เซตต์คนเดียว”

“หรือหომมีคนอื่นมากกว่าพี๋ จั๊นพี๋คง..” ชายหนุ่มทำท่าคิด “ต้องหาใครมาตามใจไว้บ้าง”

“ไม่ได้นะ!! ห้ามมี!! หอมมีพี๋คนเดียว หอมไม่รักใครเลย รักพี๋เขตต์คนเดียวเลย” ฟังคนตัวเล็กพูดแล้วสุดเขตต์ก็หัวเราะออกมา เขารู้อยู่แล้วต่อให้เธอจะไม่พูดบอก “พี๋เขตต์หัวเราะอะไร นี่พี๋เขตต์จะมีคนอื่นไซ้ไหม!! หอมไม่ยอมนะ! หยุดหัวเราะนะ”

“พี๋เปล่าหัวเราะ ไม่ได้หัวเราะเลย” ปากบอกว่าไม่แต่เขาเก็บเสียงหัวเราะในความเอ็นดูไม่ได้ คุณหนูต้นหอมตัวร้ายแต่ไร้เดียงสาเป็นที่สุด

ไกลออกไปยังมุมหนึ่งมีแม่นมที่แอบจ้องมอง ท่าทีของลูกชายและคุณหนูที่รักแสนสนิทสนม ตนเองคุ่นตามาแต่เก่าก่อนด้วยคนทั้งสองเติบโตมาเคียงกัน อย่างไรก็ตามแล้วแต่บุญพาวาสนาส่ง เธอทำหน้าที่ตักเตือนให้ลูกอยู่ในขอบเขตดีแล้ว หากสุดท้ายไม่อาจกั้นความรักได้ก็ปล่อยให้ทั้งสองได้เรียนรู้กันและกัน

A couple is shown from behind, embracing on a beach at sunset. The man is wearing a light grey t-shirt and dark pants, and the woman is wearing a grey dress. They are standing close together, with the woman's arms around the man's waist. The background is a soft, hazy sunset over the ocean.

ตอนที่ 43

เรือนร้อยรักในคืนวันก่อนเดินทางแสนตื่นเต้น แต่ไม่ใช่กับสุดเขตต์ที่ยังเคลียร์งานไม่จบ เพราะเมื่อปลดล็อกความรู้สึกคุณหนูแสนเอาแต่ใจได้ เธอก็ก่อวณเวลางานของเขาได้ตลอดจนไม่แล้วเสร็จ ทั้งที่ทำงานและที่บ้านก็มีเธอเป็นเงาตามเฝ้าตลอด

“พีเขตต์ ขนมแพนเค็กน่ากินใหม่” จานเล็กพร้อมกับแพนเค็กสามชิ้นถูกถือขึ้นมาบนชั้นสองของบ้าน และห้องทำงานเล็ก ๆ ของสุดเขตต์ก็ถูกเปิดออกโดยไม่ต้องขออนุญาต เจ้าตัวตรงเข้าไปหาก่อนจะยื่นจานใกล้ใบหน้าหล่อเหลา ทำให้อั้วดขนมในมือทั้งที่มีจุดประสงค์ก่อวณ

“อืม น่ากินมากครับ” สายตามองเพียงเสี้ยววินาทีก่อน

จะหลบมองเอกสารตรงหน้า เหลืออีกเพียงนิดเดียวเท่านั้น
อีกนิดเดียวงานของเขาก็จะแล้วเสร็จ ทั้งที่เดินทางกลับมาแล้ว
ค่อยทำก็ยังไม่สาย แต่ชายหนุ่มไม่อยากทิ้งภาระให้กับวุฒิก
เขาจึงพยายามจัดการให้จบสิ้น

“พีเชตต์ลองชิมหน่อยสิ” คนตัวเล็กใช้ช้อนตักพอดีคำ
ก่อนยื่นไปใกล้ปาก แต่เจ้าตัวกำลังอ่านเอกสารสำคัญ เขาจึง
เอียงตัวหลบและพยายามอ่านให้จบ “พีเชตต์!! อ้าปาก!!”

“ครับ..” สุดเขตต์ลากเสียงยาวก่อนจะยอมอ้าปากอย่าง
ว่าง่าย แอบถอนหายใจเบา ๆ ที่ตัวเองกลับมาปวดหัวได้สักที
แต่ถึงจะปวดหัวเพราะถูกก่อกวนก็ดีกว่าเอาใจคนเจ้าอารมณ์
ไม่ถูก ให้เธอแสดงออกมาอย่างเต็มที่ดีกว่าเก็บเอาไว้

“อร่อยไหมคะ นี่หอมช่วยแน่นมเลยนะ”

“ช่วยทำเหร?” คนถามออกจะไม่เชื่อ เจ้าตัวใส่ชุด
นอนแล้วแบบนี้ไม่มีทางช่วยแน่นนอน มีแต่กลัวมือเปื้อนเสีย
มากกว่า ที่ช่วยน่าจะเป็นการปั่นป่วนแน่นมมารดาของเขา

“เปล่า!! ช่วยถือจาน” สุดเขตต์ส่ายหัวอย่างขบขัน นี่
เรียกว่าช่วยแล้วไซ้ไหม “พรุ่งนี้ก็จะเดินทางแล้ว พีเชตต์จะ
ทำงานไปถึงไหนเนีย!! พ่อมีที่มงานเยอะแยะ พี่คิดว่าตัวเอง

เป็นทศกัณฐ์หรือ”

“จะเสร็จแล้วครับ หอมไปนั่งกินขนมชั้นล่างนะ ยี่สิบนาที่พี่ตามลงไป” มือหนาเลื่อนเมาส์เปิดเอกสารในคอมพิวเตอร์ประกอบ ปากก็พูดกับหญิงสาวที่อยู่ในชุดนอนแต่ไม่ยอมกลับคฤหาสน์ มาอ่อนแอแน่นมทำขนมให้กินตอนสามทุ่มเสียได้

“นี่พี่เขตต์ไล่หอมหรือ!!”

“เชิญนั่งเก้าอี้ครับ” ชายหนุ่มชี้ไปที่เก้าอี้ข้างกาย หากเธอไม่ลงไปชั้นล่างก็นั่งอยู่ได้ ทุกที่ในชีวิตเขาเป็นของเธออยู่แล้ว

“หอมออกไปก็ได้!! ยี่สิบนาที่ถ้าพี่ไม่ออกมาจะพี่เขตต์!! หอมพังห้องทำงานพี่แน่!!” ห้องทำงานชายหนุ่มมีเท่านี้เจ้าหล่อนก็ยังขู่จะพังมันทั้งวันละสิบรอบ ชูคาตโทษจนพอใจเจ้าตัวก็ยอมออกไปจากห้อง

เวลาผ่านไปสิบนาที่ซึ่งสุดเขตต์มองเวลาตลอด สิบแปดนาที่หากงานไม่เสร็จก็ค่อยทำต่อที่หลัง อย่างน้อยก็หลังจากที่คุณหนูจอมเหวี่ยงกลับไปนอนแล้ว

หูของสุดเขตต์ได้ยินเสียงเพลงดังที่ชั้นล่าง ไม่รู้ว่า

คุณหนูต้นหอมตื่นตื่นที่ได้ไปทำงานกับเขา หรือกำลังเป็นอะไรกันแน่ เจ้าตัวถึงได้ไม่ยอมหลับนอน

จากเสียงเพลงที่ดังบางเบาไกลหู สักพักก็คล้ายกับว่าจะดังมากขึ้น ดังมากจนสุดเขตต์คิดว่าถูกเปิดที่หน้าประตู หรือไม่ก็ต้องเอาจำโพงหันมาทางห้องของเขา

มองเวลาพบว่าผ่านไปเพียงแค่สิบสองนาที่เท่านั้น แต่จากการเปิดเพลงแกล้งในระยะใกล้ อย่างไม่รู้สุดเขตต์ก็คงข่มอารมณ์ทำงานไม่ได้

“คือจริง ๆ” สุดเขตต์ปิดแฟ้มเอกสารแล้วเดินไปยังบานประตู ค่อย ๆ เปิดอย่างเบาเมื่อจนเห็นทุกอย่างชัดเจน คุณหนูต้นหอมนั่งอยู่ที่พื้นใกล้กับประตู ในมือมีจานแพนเค้กซึ่งตอนนี้เหลือสองชิ้นแล้ว ส่วนโทรทัศน์เครื่องสวยเปิดเพลงแล้วสอดมาได้ช่องประตู

เพียงแค่เห็นทุกอย่างสุดเขตต์ก็ต้องยิ้มออกมา เจ้าหล่อนหาเรื่องไม่เลิกหากเขาไม่จำยอม ต้องเอาใจจนกว่าจะกลับไป หรือไม่ก็ทำให้หลับที่นี้ค่อยข่มไปส่ง

ไกลสายตาของสุดเขตต์มีมารดาแอบยืนมองอยู่ เมื่อแม่ลูกสบสายตากันมีเพียงแค่อวยยิ้มและอาการส่ายหัวเบา ๆ

เธออายุเจียนจะยี่สิบสี่แต่ทำตัวเหมือนเด็กสิบขวบ

“อรอยใหม่ครับคุณหนูต้นหอม”

“น้องหอม!!!” ช้อนและจานในมือถูกวางลงกระแทกพื้นแรง ๆ จากนั้นเจ้าตัวก็หันไปทำหน้าตาบูดบึ้งใส่ ใช้วงแขนสองข้างกอดอกเป็นการบอกว่าเขาทำให้โกรธ

“ครับ.. น้องหอม ไหนบอกซิว่าวันนี้เป็นอะไร กินขนมกลางดึกแบบนี้ เดี่ยวเป็นกรดไหลย้อนนะ” ชายหนุ่มทอดตัวนั่งลงกับพื้น เขาหยิบเอาจานแพนเค้กและช้อนมาหันเป็นชิ้นพอดีคำ จากนั้นก็ป้อนให้คนตัวเล็ก

“ถ้าหอมเป็นกรดไหลย้อน พี่เขตต์ก็ไปซื้อยามาให้กินสิ!!”

“เปลี่ยนเป็นไม่กินมื่อดึก แล้วไม่ต้องกินยาดีกว่าไหม?”

“ก็หอมหิวนี้!!” ความหิวซึ่งเกิดจากอาการตื่นเต้น เธอเก็บเสื้อผ้าเข้าออกในกระเป๋ารอบแล้วรอบแล้ว หญิงสาวไม่รู้ว่ากำลังกลัวความลำบาก หรือตนเองกำลังตื่นเต้นที่จะได้เจอความลำบากกันแน่

“กินขึ้นนี้ขึ้นสุดท้าย” สุดเขตต์ป้อนคนที่บอกว่าหิว ซึ่งเจ้าตัวก็ยอมอ้าปากเหมือนลูกสาวถูกพ่อป้อน จากนั้นชาย

หนุ่มก็จับแขนเด็กเอาแต่ใจให้เย็นขึ้น “ไปเดินย่อยอาหารในสวน แล้วค่อยไปนอนนะ”

“เดินมันปวดขา ให้หอมชีหลังพีเซตต์ แล้วพีเดินย่อยแทนหอมละกัน” คนฟังอยากยกมือขึ้นกุมขมับ ทำแบบนั้นเธอจะย่อยอาหารได้อย่างไร “ทำไม!! พีเซตต์ไม่ยากแบกหอมแล้วหรอ หรือว่าพีเซตต์อยากไปแบกใคร!!”

“ชีหลังพีครับ เดี่ยวพีเดินย่อยให้เอง” หากสุดเขตต์สามารถเป็นกระเพาะอาหารให้หญิงสาวได้ เขาก็คงทำไปนานแล้ว และหากตนไม่ยอมให้ชีหลังก็ไม่มีทางจบ ทางออกของเรื่องนี้คือ ‘ยอม’

ในสวนหน้าคฤหาสน์สุดหรูมีชายร่างสูงแบกอุ้มต้นหอมไว้บนหลัง สองเท้าก้าวไปตามพื้นหญ้าพร้อมกับเสียงหัวเราะมีสายตาของวุฒิกมรมองจากที่สูงด้วยความสุข ลูกสาวคนเดียวกำลังมีความรัก ชายที่ลูกสาวเลือกก็เป็นคนดีเสียด้วย

จะพูดในเรื่องฐานะก็จริงอยู่เขาคือเด็กในบ้าน แต่ใครเลยจะรู้ว่าสุดเขตต์คือลูกชายเจ้าของเหมืองสุทธิชัย พ่อแท้ ๆ ที่ผู้ชีวิตจนอนาคตสดใส แม้เป็นชีวิตที่ไม่พร้อมหน้าแต่พื้นฐานฐานะไม่แตกต่างกัน

แต่เดิมสุทธิชัยคือพ่อบ้านในตระกูลภรรยารัก หลังจากแยกทางกับแม่ของสุดเขตต์ก็ไปใช้ชีวิตที่บ้านเกิด จนพบว่าในที่ดินตนเองมีแร่พลอยมहाศาล เขามาขอความรู้จากวุฒิกิจจนได้หยิบยืมเงินจำนวนหนึ่ง ก่อร่างสร้างฐานะจนกลายเป็นเจ้าของเหมือง อีกทั้งยังเป็นพลอยน้ำงามมากแม้จะอยู่ในพื้นที่ห่างไกล

ถึงเป็นเหมืองเล็ก ๆ แต่มีการปลูกสร้างรีสอร์ทเชิงวิถีชีวิต เป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่นักท่องเที่ยวหลายคนชื่นชอบ แต่ประจำปีจะเปิดเป็นรอบด้วยการเดินทางยากลำบาก

“พอรู้ว่าพี่เขตต์เป็นลูกเจ้าของเหมือง เจ้าของรีสอร์ทลูกหอมจะอนอะไรพี่เขาหรือเปล่าเนี่ย” วุฒิกิจส่ายหัวเบา ๆ เดิมทีตอนที่ต้นหอมอายุสิบห้าเคยพยายามจะบอกแล้ว ด้วยสุทธิชัยอยากจะพาลูกชายไปเที่ยวบ้าน แต่ต้นหอมไม่ยอมรับฟังเพราะไม่อยากให้สุดเขตต์ไปไหน ทางออกตอนนั้นจึงเป็นการขอร้องทางโรงเรียน ให้ทำเอกสารการเข้าค่ายต่างจังหวัด สุดเขตต์จึงได้กลับบ้านไปกับพ่อ

ล่วงเลยจนเวลาเท่าทุกวันนี้ สุดเขตต์ก็ยังเป็นเบี้ยล่างของคำว่าลูกสาวใช้ ซึ่งเขากับแม่เต็มใจมาตลอด ถึงมีเงิน

เพียงพอจะได้ไปจากที่นี่ สองแม่ลูกก็ยังเลือกจะอยู่ในฐานะแม่นมและเด็กในบ้านต่อไป

“ดึกแล้วนะ พี่ว่าไปนอนเถอะ” สุดเขตต์เดินวนรอบสนามมาเป็นรอบที่สาม คนที่อยู่ด้านหลังก็ยังไม่ยอมลง แถมยังเล่าถึงชุดเสื้อผ้าที่ซื้อไว้สำหรับไปต่างจังหวัดเสียมาก

“หอมยังไม่่วงเลยนะ” แท้จริงเธอง่วงแล้ว แต่เธออยากจะอยู่กับเขา เมื่อนึกถึงความลำบากก็พลันกระหายอยากรู้ คิดวนวายว่าสุดเขตต์จะทิ้งตนหรือไม่

“หอมหาวสองรอบแล้ว จะฝันตัวเองทำไม” สุดเขตต์ย่อตัวให้ต้นหอมยืนบนพื้น จากนั้นก็หันไปเผชิญหน้า ไข่มือกวางผมยาวที่ปล่อยสยายด้านหลังให้ใบหน้าลอยเด่น “ตื่นตื่นที่จะไปทำงานกับพี่เธอ”

“อืม ถ้าหอมลำบากแล้วหอมจะทนไหวไหม พี่เขตต์จะช่วยหอมหรือเปล่า” มือหนาไข่มือกวางผมแข็งแรง ๆ หญิงสาวไม่รู้หรือไม่ว่าเขาไม่เคยปล่อยให้เธอลำบาก “ก็หอมกลัวนี่ กลัวด้วย ตื่นเต้นด้วย”

“อย่าคิดไปเองในสิ่งที่มันยังไม่เกิดสิ ไปนอนพักผ่อนเพื่อเก็บแรงไว้วันพรุ่งนี้นะ” เด็กดีไม่ยอมทำตามแล้วยัง

กอดอกหาเรื่อง สองวงแขนของสุดเขตต์จึงดึงเข้ามากอด โยกตัวคนในวงแขนซึ่งแทบจะจมหายไปกับอกเหมือนเด็ก “นอนดิ๊กตาเป็นหมี่แพนด้านะ พรุ่งนี้ไม่ได้แต่งหน้า จะมีคนบ่นว่าหน้าโทรม”

“โทรมแล้วพีเชตต์ก็จะไม่รักเธอ ฮะ!!” ต้นหอมเงยหน้าคอตั้งฉาก ใช้ดวงตากล้องเฝ้าเรื่องคนตัวสูง

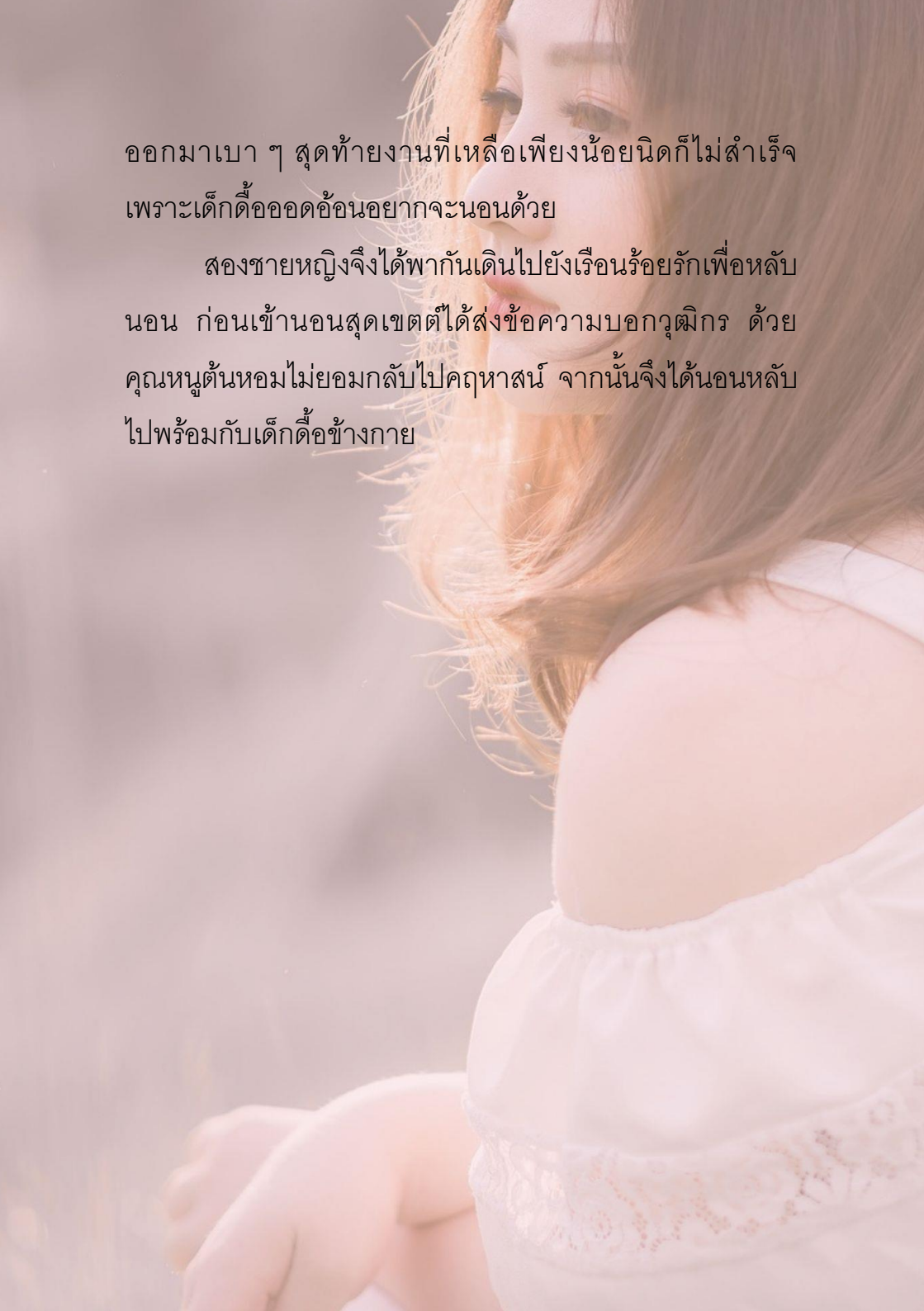
“ไม่ใช่แบบนั้นชะหน่อย” สุดเขตต์อยากจะหัวเราะออกมาดัง ๆ เขาก็มองหน้าใช้จมูกปิดสัมผัสกับปลายจมูกต้นหอม จากนั้นก็ใช้ริมฝีปากจูบเบา ๆ อย่างอ้อยอิ่ง “ต่อให้ต้นหอมไม่แต่งหน้าก็สวยครับ”

“หอมไม่ได้ถามว่าสวยไหม!! ถามว่าพีรักไหม!!”

“รัก!! รักครับ!! รักหอมครับ รักหอมมาก ๆ ครับ!!!!” ถูกบอกรักตามที่ใจต้องการคนฟังก็ยิ้มเขิน เธอใช้สองแขนกอดรอบลำตัวสุดเขตต์ ก่อนจะเอ่ยขอในบางเรื่องที่หมายอยากได้

“คืนนี้นอนกับพีเชตต์ได้ไหม ตื่นเต้น อยากมีคนนอนกอด” ดวงตากลมโตออกอ้อนหลังจากถูกบอกรัก “นะ... ไม่นั่นก็ยังไม่วายนอน”

“อืม งั้นไปนอนกัน” สุดเขตต์แอบลอบถอนหายใจ

ออกมาเบา ๆ สุดทำงานที่เหลือเพียงน้อยนิดก็ไม่สำเร็จ
เพราะเด็กดีออกดื้อนอนยากจะนอนด้วย

สองชายหญิงจึงได้พากันเดินไปยังเรือนร้อยรักเพื่อหลับ
นอน ก่อนเข้านอนสุดเขตต์ได้ส่งข้อความบอกวุฒิกกร ด้วย
คุณหนูต้นหอมไม่ยอมกลับไปคุกหาสน์ จากนั้นจึงได้นอนหลับ
ไปพร้อมกับเด็กดีข้างกาย